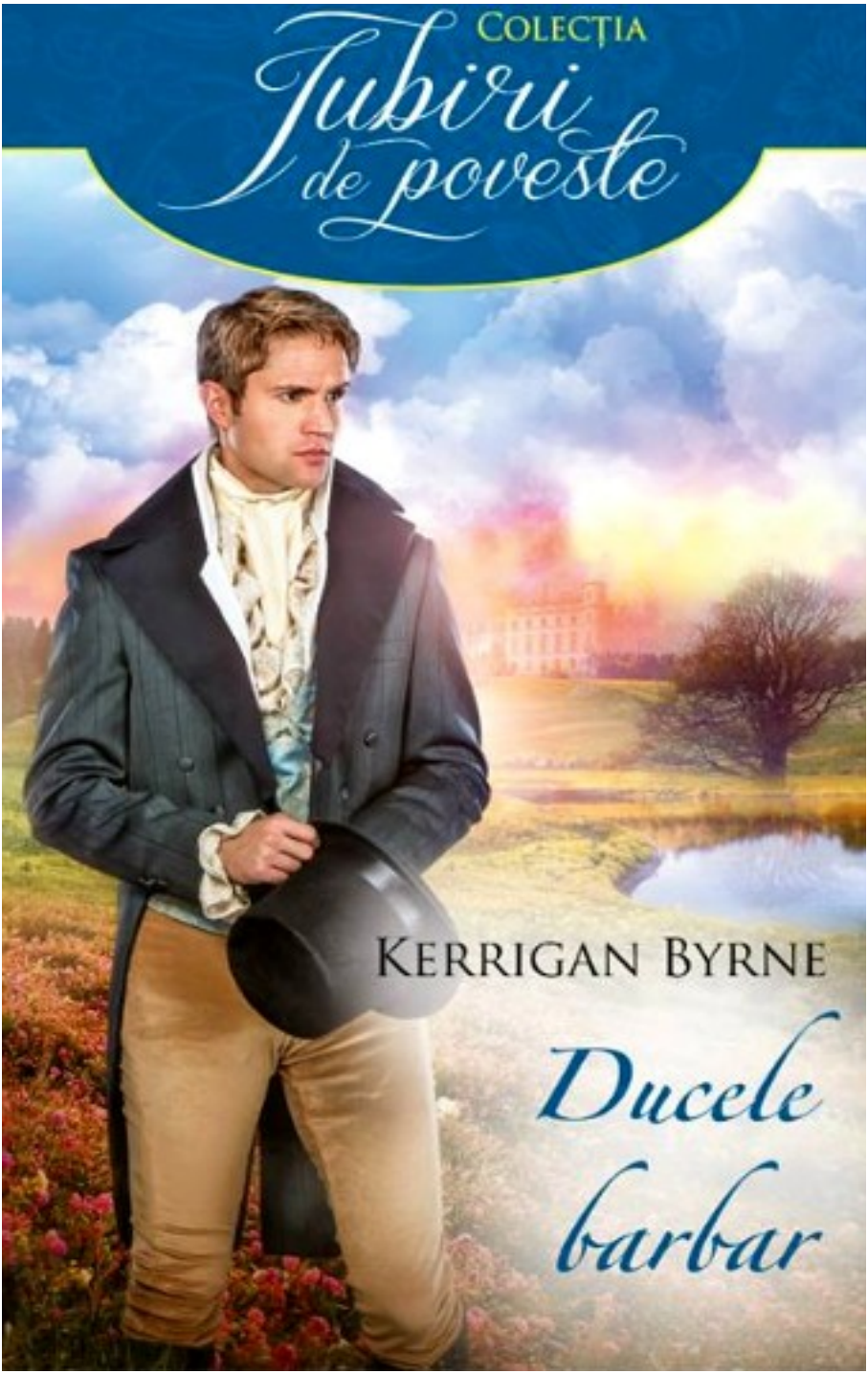
COLECȚIA
Iubiri de poveste
KERRIGAN BYRNE
Ducele barbar

KERRIGAN BYRNE
DUCELE BARBAR

The Duke by Kerrigan Byrne

Capitolul 1

Londra, februarie 1876

Imogen Pritchard se înfioră în timp ce firicelele de păr mărunte de pe corp i se ridicară, drept semnal de alarmă. Atmosfera de obicei opresivă din Bare Kitten Gin and Dance Hall deveni electrizantă din pricina pericolului, fiecare nerv din trupul ei intrând în starea de alertă a unui prădător stând la pândă. După ce lăsă pe bufet toate paharele goale de bere şi gin pe care le adusese, Imogen luă un cuţit din coşul cu ustensile, ascunzându-l în faldurile rochiei în timp ce se întoarse să înfrunte ameninţarea.

Un grup de soldaţi îmbrăcaţi în roşu intrară pe rând pe uşă, trupurile lor tinere şi zvelte fiind încordate de un neastâmpăr masculin. Ochii le licăreau de o foame sălbatică. Îi aminteau lui Imogen de o haită de lupi hoinari, lingându-şi boturile şi dezgolindu-şi colţii ascuţiţi, zâmbind în aşteptarea unui festin macabru.

De când fusese forţată să lucreze la Bare Kitten, instinctul lui Imogen când venea vorba de pericole se ascuţise la fel de tare precum săbiile din tecile soldaţilor. Iar aceşti bărbaţi, aceşti lupi tineri, ieşiseră la vânătoare de belele, aşteptând – *cerşind* – să se dezlănţuie la un singur semnal afirmativ din partea masculului lor alfa.

Oricât de periculoşi se puteau dovedi ei a fi, Imogen ştiu de îndată că tinerii soldaţi, care se aşezau acum în semicerc, nu fuseseră sursa alarmei ei interne.

Liderul lor fusese.

El era de o linişte tulburătoare în energia lor haotică. Era cu un cap mai înalt decât ei şi privea dispreţuitor tot ce îi apărea în cale, poate din necesitatea pură a înălţimii lui impozante. *Al lui* era pumnul de oţel care îi ţinea pe toţi în frâu. *A lui* era voinţa de care depindea dacă ei trăiau sau mureau. *A lui* era comanda pe care ei o executau fără să crâcnească.

Iar el ştia prea bine acest lucru.

Imogen nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată o

asemenea expresie arogantă, nici asemenea trăsături uimitor de chipeşe. Structura feţei lui ar fi fost materialul perfect pentru sculptorii greci, care şi-ar fi folosit cele mai precise unelte pentru a modela trăsăturile aristocratice, aproape perfecte în simetria lor, doar din cea mai bună piatră. Degetele ei se încordară pe mânerul cuţitului, deşi tânjeau după o pensulă. Imogen i-ar picta trupul zvelt cu mişcări ample şi linii ferme.

Senzaţia că îl cunoştea o străpunse. Îl mai văzuse undeva înainte, era convinsă. În mod normal, o asemenea paletă de culori unică, precum a lui, i-ar fi rămas în minte. Era ca şi cum Dumnezeu îl sculptase din metale preţioase. Pielea lui era suflată cu o tentă aurie, părul îi sclipea într-o nuanţă întunecată de bronz, iar ochii, prea luminoşi ca să fie căprui, licăreau în razele pale ale felinarului ca două lingouri de cupru, în timp ce supravegheau fiecare umbră şi colţişor din camera spaţioasă.

Acea privire căzu pe ea şi nu o scăpă din ochi pentru o perioadă incomod de îndelungată. Expresia lui nu se schimbă nicio clipă – rămase aspră şi scrutătoare. Deşi ceva legat de ridurile de încruntare de pe fruntea lui şi gropiţa din ceea ce trebuie să fi fost, de fel, o bărbie rigidă, înfăţişau o emoţie care o ului.

Oare era… epuizat? Sau trist?

Pe măsură ce Imogen se lupta să respire, deveni destul de convinsă că nu îl mai întâlnise niciodată înainte. Şi-ar fi amintit dacă ar fi stat vreodată în aceeaşi cameră cu el, darămite să facă şi cunoştinţă. Cu toate acestea, ea avusese şansa de a admira acel nas ascuţit, patrician. De a-i observa pometii aceia primitivi şi acel maxilar pătrăţos, care crea rama perfectă pentru buzele lui aspre.

Dar unde?

Sub greutatea acelei priviri neînduplecate, Imogen se trezi identificându-se pe sine cu căprioara aleasă de masculul afla din turmă. Retrăgându-se, ea se întoarse pe călcâie şi aproape se lovi de Devină Roşa.

— *Mierda*, da o să fie o noapte lungă, se plânse femeia, legănându-şi buclele negre în timp ce dădea pe gât

paharul cu gin pe jumătate plin al cuiva.

Imogen nu fusese niciodată sigură că Devină era numele ei adevărat sau dacă aşa îşi spunea târfa spaniolă.

— Da, aşa-i. Heather, o scoţiană voluptuoasă şi pistruiată, fu de acord, în timp ce îşi ajusta decolteul corsajului, pentru a-şi expune mai mult din pieptul generos. Recunosc bărbaţi cu ordine de marş când îi văd. O să încerce să ne bage frica-n oase.

— Merg să aduc mai multe uleiuri, oftă Devină.

— Iar *eu* o să-i îmbăt, se oferi Imogen.

— Aşa să faci, Ginny. Heather i se adresa cu porecla pe care ea o folosea când lucra în acest bordel. Fă-te *oarecum* utilă.

Imogen nu mai acorda prea multă atenţie amărăciunii din spatele cuvintelor ei. Ştia că multora dintre fete nu le plăcea deloc înţelegerea pe care ea o încheiase cu patronul lor, prin care Imogen nu era nevoită să îşi depărteze picioarele, aşa ca ele.

— Dacă avem noroc, câţiva dintre ei o să sufere de blestemul irlandez şi tot putem să ne scoatem banii de la ei, spuse Heather.

— Vrei să zici că del Toro o să pună mâna pe banii noştri, spuse scârbită Devină şi aruncă o privire răzvrătită spre peştele ei, şi proprietarul bordelului Bare Kitten, care fu nevoit să se întoarcă în lateral ca să nu dărâme scaune şi clienţi în exuberanţa lui de a-i întâmpina pe nou-veniţi.

Femeile îndrăzniră să scoată doar câteva murmure de nemulţumire, ca nu cumva el să audă.

— Care este blestemul irlandez? o întrebă Imogen în şoaptă pe Devină, care râse pe înfundate, într-un mod nu tocmai delicat.

— E o puţă moartă de beată, vacă proastă, răspunse Heather în locul Devinei, dându-şi teatral ochii peste cap. E atunci când au băut prea mult şi tu încerci să-i încaleci, da e ca şi cum ai încerca să înjunghii pe cineva cu o frânghie, înţelegi?

— Da, bâigui Imogen, roşind puternic. Explicaţia ta este destul de edificatoare, mulţumesc.

Îndrăzni să arunce o privire spre soldaţi, care urmară silueta corpolentă a lui Ezio del Toro în colţul rezervat pentru cei mai importanţi oaspeţi ai lor. Încruntându-se, Imogen se întrebă oare de ce fuseseră conduşi acolo. Imigrant italian, del Toro nu avea vreo apreciere aparte pentru bărbaţii care purtau orice fel de uniformă, nici nu era în cale-afară de patriot.

Atunci, de ce acest tratament preferenţial pentru soldaţi?

Del Toro o prinse pe Flora Latimer de braţ în timp ce trecea pe acolo, expunându-şi cu mândrie formele proeminente. Ea căscă ochii mari în timp ce îi şoptea ordine la ureche. Până termină de vorbit şi o împinse spre bufetul unde zăboveau Imogen şi celelalte fete, Flora semăna cu o bufniţă cu ochii bulbucaţi.

— N-o să ghiciţi niciodată cine tocma a intrat, se hlizi ea, roşind de entuziasm. Deşi nu ştiu ce-o căuta în Soho. Nu pricep ce caută aici.

— Spune odată, ştoarfă cocoşată, doar n-om sta să ghicim acu, îi ceru Heather.

— Îl vedeţi p-ăla d-acolo? Flora arătă spre ofiţerul care se aşează pe scaunul din capul mesei. Ala înalt. Nu arată de parc-ar fi un înger căzut?

Încuviinţară toate aprobator din cap, nevrând să o întrerupă doar pentru a-i spune că un asemenea bărbat era imposibil de ratat.

— Ei bine, ochii vi se delectează cu afurisitu’ de Collin Talmage, venit direct de la înmormântarea lu’ taică-su şi frate-su. Del Toro mi-a zis că pleacă la răsărit în ultima misiune în slujba coroanei, apoi se întoarce să îşi ocupe locu’ ca duce de Trenwyth.

Desigur. De aceea îi era atât de familiar. Povestea lui era inevitabil senzaţională. Tatăl lui, răposatul duce de Trenwyth, mama lui, ducesa, şi moştenitorul lor legal, Robert, fuseseră cu toţii ucişi când o locomotivă deraiase în apropiere de Alpii francezi, lăsându-i în urmă pe fiica lor, Harriet, şi pe fiul cel mic, Collin. Portretul lui fusese pe prima pagină a ziarelor vreme de o săptămână. Doamne,

dar nu îi făcuseră deloc dreptate, nu reuşiseră să surprindă masculinitatea potentă care se revărsa precum o mantie regală din umerii lui laţi.

Iar el aproape că era un membru al regalităţii. Ceva sânge îndepărtat de Hanovra amestecat cu o familie străveche din Cornwall, descendentă directă a dragei lor regine Victoria. În mod sigur, avea sens că el se trăgea din acele hoarde barbare germanice care hărţuiseră Roma în urmă cu atât de mult timp. Imogen vedea acele trăsături în structura osoasă a feţei lui, în modul în care scana împrejurimile, de parcă deja le cucerise.

Şi pe ea o privise astfel.

În plus, Imogen avusese dreptate. Tristeţe era sentimentul pe care îl citise în trăsăturile lui. O tristeţe pe care el o ascundea curajos.

— Nu e timp de pierdut, spuse Flora, împingându-le în direcţia mesei. Del Toro a spus că e nevoie de toate în seara asta şi că toţi bărbaţii de la masa aia tre' să plece de aici simţindu-se de parcă ar fi ziua lor. Mai ales Excelenţa Sa, că el plăteşte toată nota.

Toate femeile se întoarseră simultan şi îşi verificară reflexiile în oglinda poleită cu aur de deasupra bufetului. Până şi Imogen îşi aranjă peruca neagră şi îşi împrospătă rujul de pe buze. Nu conta cu adevărat cum arăta, atâta vreme cât se asigura că băutura curge. Ea nu era vreo prostituată, făcea parte din personalul de servire, cineva la care te puteai uita, pe care o puteai tachina sau pipăi, dar niciodată ceva mai mult de atât.

Aceştia erau termenii înţelegerii pe care o făcuse cu del Toro, să lucreze în tura de noapte la Bare Kitten atât cât era nevoie pentru a plăti datoriile la jocuri de noroc ale răposatului ei tată. Se spetea muncind din greu aici, oferind gratuităţi bărbaţilor dezgustători, iar apoi îşi întreţinea mama şi sora mai mică, Isobel, cu slujba de infirmieră la spitalul St. Margaret's Royal.

— Ai auzit-o. Heather o împunse cu cotul în coaste pe Imogen, destul de tare cât ea să se clatine pe picioare. Nu mai freca menta şi pregăteşte-i pentru noi.

Imogen luă o tavă goală de pe bufet şi o ţinu în dreptul mijlocului, simţind nevoia să se protejeze cu orice obiect, oricât de insuficient.

Îşi croi drum spre bar, unde Jeremy Carson avea deja un urcior plin cu bere în aşteptare şi îl umplea pe următorul. La vreo douăzeci de ani, aproximativ, era mai mic decât ea cu doar câţiva ani, astfel că Imogen se simţea vinovată pentru că întotdeauna se gândea la el ca la un băiat, nu un bărbat. Chipul lui, deşi era curat, dureros de tânăr şi serios, nu se potrivea deloc cu accentul lui englezesc, originar de pe docurile din Liverpool.

— Se anunţă o noapte de neuitat, nu-i aşa, Ginny? Cu un duce aici şi tot tacâmu'.

— Nici mie nu-mi vine să cred, răspunse ea, punând pe tavă urcioarele umplute de el şi nişte pahare curate.

Dacă aprecia un lucru, acela era curăţenia şi atenţia lui Jeremy cu privire la nevoile clienţilor ei.

— Ce băutură crezi că o să comande un bărbat ca el? întrebă barmanul, aruncându-i lui Imogen un rânjet conspirativ, expunându-şi dinţii strâmbi, ceea ce îl făcu să pară şi mai tânăr.

Chiar şi în cele mai rele zile la Bare Kitten, lui Imogen i se părea imposibil să nu îi răspundă lui Jeremy Carson la zâmbete.

— Sunt pe cale să descopăr asta.

— Ei bine, ai grijă cu ei în seara asta, Ginny, o avertiză el cu o seriozitate necaracteristică. Se spune că pe soldaţi trebuie să îi respecţi şi să te temi de ei, chiar şi printre cei pe care îi protejează.

Imogen nu ştia cine spusese acest lucru, întrucât nu mai auzise niciodată zicala aceea, dar în timp ce îşi croia drum spre duce şi compatrioţii lui, printre mesele ocupate, simţindu-şi picioarele grele, ea ştiu că vorba era adevărată.

Trenwyth adoptase o expresie de amuzament sarcastic, dar participa destul de puţin în conversaţia masculină. Deşi Imogen se apropia din lateralul lui, el privi peste umăr spre ea şi nu îşi feri privirea. Ochii lui intenşi transformară inofensivul drum dintr-o parte în alta a barului

într-o călătorie periculoasă şi palpitantă.

Imogen se împiedică o singură dată, chiar înainte să ajungă la ei, aproape răsturnând tava. Cu obrajii arzându-i şi cu un sentiment de groază, se postă între Trenwyth şi un scoţian cu părul negru, care ar fi fost chiar chipeş dacă nu ar fi avut acel licăr răutăcios în ochii negri. Imogen turnă meticulos berea în pahare, evitând să dea atenţie ducelui, care o privea în tăcere.

După ce termină, deschise gura ca să li se adreseze – *lui* – şi încremeni, mintea ei căutând panicată un răspuns, încercând să îşi amintească. Oricine din personalul însărcinat cu servirea ştia cum să se adreseze unei persoane cu rang înalt, dar *ce* titlul trebuia să folosească pentru Trenwyth? Un duce era cel mai înalt rang din regat, care nu avea descendenţă directă din familia regală. De obicei, acestora li se vorbea cu „Excelenţa Voastră”. Când era în uniformă, rangul de soldat depăşea orice alt titlu, dar haina de uniformă a lui Trenwyth nu semăna cu nimic din ce mai văzuse ea înainte. Culoarea predominantă era negru, nu tradiţionalul roşu aprins – avea roşu doar pe mâneci şi pe gulerul înalt. Împletitura cusută pe manşete şi pe umeri era complicată şi fină, complet necunoscută lui Imogen. Bărbatul putea să fie orice, de la căpitan la colonel, iar ea nu avea nicio blestemată de idee care anume era rangul lui.

— Mai bine ai închide gura, păpuşă, dacă nu-ţi prezinţi serviciile, spuse tărăgănat scoţianul brunet. În cazul ăsta, îţi apreciem înflăcărarea, da’ am vrea să bem mai întâi, dacă nu te superi.

Imogen închise gura atât de tare, încât se temea că îşi spărsese vreun dinte, în timp ce bărbaţii din jurul mesei râdeau pe seama ei. Supărarea ameninţa să o învăluie, iar ea o alungă cu cel mai luminos zâmbet pe care fu în stare să îl invoce şi i-l oferi lui Trenwyth. Măcar el nu râdea.

— Ce… ce aţi dori? fu tot ce reuşi ea întrebe.

— Ce îmi oferi?

Întrebarea lui ateriza greoaie în stomacul ei, asemenea cărbunilor încinşi rostogolindu-se din şemineu.

Cura lui nu se mişcase prea mult când vorbise, glasul fiindu-i de abia un murmur, dar registrul vocii lui era atât de grav şi de rezonant, încât răzbătu prin tot corpul ei, împungându-i pieptul cu sensul duplicitar al cuvintelor.

Din nou, Imogen se trezi că rămase fără cuvinte şi fără creier.

— Nu găseşti punci, vin sau coniac la Bare Kitten, răspunse scoţianul pentru ea. Doar cea mai bună bere fabricată de partea asta a Tamisei, gin, absint şi whisky. Un loc pentru bărbaţi *adevăraţi,* nu pentru gentlemani. Dar lipsurile în materie de alcool sunt compensate de o varietate de alte vicii. Nu-i aşa, fătucă?

Bărbatul o ciupi de fund, Imogen icni, iar lacrimile îi înţepară ochii.

Imogen se întoarse şi puse tava între ea însăşi şi scoţian, dezvelindu-şi dinţii încleştaţi la el, sperând că del Toro avea să îi interpreteze expresia ca pe un zâmbet.

— Aşa este, domnule, spuse ea încordată, privind în direcţia angajatorului ei viclean, care se uita încruntat la ea, avertizând-o din privire să se comporte frumos.

Situaţia se transforma într-un dezastru, Imogen simţea asta.

— Poţi să-mi spui maior Mackenzie. Nu e doar un titlu, îţi promit, îşi duse mâna în zona intimă şi se pipăi obscen, în timp ce toţi cei de la masă izbucniră în râs. Lucru care o să fie verificat mai târziu, când n-o să mai poţi să mergi.

Lui Imogen i se tăie răsuflarea când fu brusc apucată de mijloc. Îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate, panicându-se în timp ce fu trasă pe genunchiul lui Trenwyth, el controlând-o cu o forţă impresionantă.

Acest lucru păru să îi distreze grozav pe toţi cei de la masă, cu excepţia, desigur, a maiorului Mackenzie, ale cărui trăsături se schimonosiră de furie.

Instantaneu, Imogen se încordă, pregătindu-se să sară înapoi în picioare şi să se retragă în siguranţa barului. O mai făcuse înainte şi folosise un fel de şchiopătat jenat pentru a evita să fie înhăţată de vreun beţivan.

Dar niciunul atât de mare ca acesta, atât de solid şi

de neînduplecat.

— Nu. Mişca. Porunca dură o încremeni în loc pe Imogen, iar ea privi uimită peste umăr, pentru a vedea cât de mare era pericolul care o păştea din partea lui Trenwyth.

Ochii lui erau aprinşi de un foc periculos, oglindindu-i temperamentul, dar el nu îi aruncă ei nici măcar o privire, nici nu mai scoase vreun cuvânt. Privirea lui încruntată îl ţintuia în loc pe maiorul Mackenzie, cu o dominaţie tăcută. Aerul deveni aproape irespirabil, ameninţând să o sufoce în toiul acelei provocări masculine. Muşchii piciorului lui se încordară sub ea, iar braţul lui pe mijlocul ei, până când Imogen începu să se teamă că, dacă el se mai încorda mult, avea să o strivească. Rămase perfect încremenită, având grijă să nu atragă atenţia acestor doi lupi, ca nu cumva să o sfâşie.

Maiorul Mackenzie fu cel care întrerupse contactul vizual, plecându-şi privirea pe masă. Braţul lui Trenwyth se relaxă pe mijlocul ei, dar el nu o eliberă.

— Eu o să beau whisky.

— O ladă întreagă ar trebui să ne-ajungă, chicoti un tânăr locotenent, cu o mustaţă neagră, dar rară. Măcar o să ne stârnească apetitul pentru alte plăceri pe care le-ar putea aduce noaptea.

Imogen încuviinţă din cap şi se grăbi să se ridice, dar se trezi fiind trasă mai aproape de duce. Picioarele ei erau de-o parte şi de alta a genunchiului său, spatele îi era perfect drept, Imogen străduindu-se din răsputeri să nu li se atingă trupurile.

— Ca să vă pot aduce băuturile, începu ea blând, va trebui să mă lăsaţi să mă ridic.

După o pauză tăcută, el scoase un pufnet ironic din spatele ei, iar mirosul dulceag de coniac din respiraţia lui ajunse la nasul ei.

Ducele deja băuse.

În loc să îi dea drumul, Trenwyth gesticulă spre del Toro, care stătea la o distanţă discretă de ei şi care veni la masă cât de repede putură să îl poarte picioarele lui scurte.

— O să luăm cel mai bun whisky al tău. Câte sticle

aveţi. Cuvintele lui provocară un entuziasm zgomotos printre oamenii săi.

Imogen îl şi vedea pe del Toro calculându-şi profitul în minte.

— Tocmai am primit o ladă de renumitul scotch de Ravencroft.

— Mie să-mi aduci gin, bombăni maiorul Mackenzie. Mai degrabă beau apă stătută din Tamisa decât să mai pun pe limbă un strop de scotch Ravencroft.

— Da' Hamish, bătrâne? îl întrebă pe maior locotenentul cu mustaţă. Ravencroft nu e un Mackenzie?

Maiorul nu spuse nimic, deşi degetele i se albiră de cât le încordase.

— Aşa e, Thompson, interveni un alt soldat. Marchizul Ravencroft, Demonul Scoţian în persoană, este fratele *mai mic* al lui Hamish.

— Fratele mai mic? Thompson ridică din sprâncene, surprins. Asta înseamnă cu tu eşti…

— Un bastard, încheie posomorât Hamish. Vrei să afli cât de bastard pot să fiu?

— Destul! le-o reteză scurt Trenwyth, porunca punând capăt în mod eficient conversaţiei. Scotch pentru toată masa şi gin pentru prietenul meu, maiorul.

Hamish îi aruncă o privire recunoscătoare lui Trenwyth de sub sprâncenele negre. Tensiunea se risipi în timp ce Imogen fu uitată de morocănosul de vârstă mijlocie, Hamish Mackenzie.

— Noi ne permitem doar scotch-ul mai recent, dar vi-l pun pe tot la dispoziţie, la fel ca şi orice *altceva* din localul meu.

Del Toro gesticulă spre femeile de lângă bar, care pozau spre bărbaţi cu zâmbete mult mai exersate şi ademenitoare decât al ei.

— Excelent. Modul brusc de a vorbi al lui Trenwyth o atrăgea pe Imogen, deşi ea nu ştia de ce. Se pare că flăcăii mei sunt dornici de companie.

Şuşoteli entuziaste făcură înconjurul mesei în timp ce

faimoase „pisicuţe”[1] din Lower St. James’s Street îşi croiră torcând drum spre ei. Spre surprinderea lui Imogen, Heather îl privi cu ezitare pe maiorul Mackenzie şi apoi se feri de el ca de un câine turbat, alegând să se sprijine de un soldat mai tânăr aşezat în partea opusă a mesei. Imogen nu îşi amintea să o mai fi văzut vreodată temătoare pe Heather. Maiorul Mackenzie vorbise despre bordel de parcă ar fi venit des acolo, deşi Imogen nu putea spune că îl recunoştea. Poate că Heather îl recunoscuse. Poate chiar avusese o experienţă neplăcută cu el. Propria intuiţie a lui Imogen era alertată în prezenţa lui, avertizând-o că era un bărbat capabil de cele mai groaznice lucruri.

Şi totuşi, la fel era şi Trenwyth, de acest lucru era convinsă.

— L-ai auzit, Ginny, spuse încordat del Toro, întrerupându-i gândurile. Adu băuturile.

Imogen încuviinţă din cap, dornică să se supună, dar rămase captivă în strânsoarea de fier a braţului lui Trenwyth pe mijlocul ei.

— Ea rămâne aici. Declaraţia lui Trenwyth, rostită într-un mod destul de plăcut, nu lăsa loc de contrazicere. Deşi accentul lui era acela al unui om nobil, o notă dură se strecurase în rafinamentul aristocratic. Era un bărbat care nu avea nevoie să ridice glasul pentru a fi ascultat. *Ea* nu serveşte pe nimeni astă-seară, în afară de mine.

Imogen îşi simţi propriii ochi bulbucându-se şi buzele ţuguindu-se de panică, în timp ce Trenwyth îi smulse tava din strânsoarea ca de fier a mâinilor ei şi i-o întinse nonşalant lui del Toro.

— Cum doriţi, Excelenţă.

Angajatorul ei făcu o plecăciune peste burta lui masivă şi pocni din degete către ceilalţi angajaţi. Se întoarse cu spatele şi plecă, fără să îi mai arunce vreo privire lui Imogen.

Ea nu îşi dăduse seama că tremura până când Trenwyth nu se aplecă înainte, aducându-şi buzele foarte

---

1 Apelativ provenit din numele localului în original, „Bare Kitten". Traducerea aproximativă în limba română: „Pisicuţa dezbrăcată" (n.tr.)

aproape de urechea ei.

— Ginny. Cuvântul se rostogoli pe toată lungimea spinării ei, ridicându-i fiecare fir de păr în calea sa. Acesta este numele tău?

— Da, Excelenţă, minţi ea.

Acela era numele ei de „pisicuţă”. Devenea Ginny în timpul nopţii în acest loc întunecat şi de prost gust, frecventat de vagabonzi, soldaţi şi negustori avuţi deopotrivă. Dar rar de nobilime. Nobilimea îşi făcea veacul în locuri precum La Madame Regina şi alte palate ale plăcerilor, care, în mod sigur, nu duhneau a absint şi a tutun rânced.

— Hai să nu folosim formalităţi, Ginny. El respiră din nou în urechea ea, iar Imogen fu nevoită să îşi muşte buza pentru a alunga senzaţia stranie şi înfiorată pe care i-o provocase Trenwyth. Nu-mi mai spune „Excelenţă” în seara asta, toţi ceilalţi au fost de acord să nu o facă.

Imogen îşi plecă bărbia, încercând să încuviinţeze din cap.

— Atunci, cum ar trebui să vă spun? întrebă ea, întorcând instinctiv capul spre el, nedându-şi seama cât de apropiate aveau să fie gurile lor, aproape întâlnindu-se.

— Cei apropiaţi îmi spun Cole, o informă el.

— Dar… eu nu vă sunt apropiată.

Strângându-i şi mai tare mijlocul cu braţul lui, Trenwyth îi cuprinse şoldul cu cealaltă mână şi o ridică mai sus pe coapsa lui puternică, cu o mişcare lentă, până când Imogen îi încălecă piciorul de-a dreptul. Chiar şi prin toate straturile fustei şi ale juponului ei, mişcarea provocă o fricţiune nemaiştiută până atunci cu partea ei intimă, o presiune alarmantă, dar nu neplăcută, apăsându-i sexul. Trenwyth nu se opri până când fundul ei nu ajunse în poala lui. Imogen era conştientă de forma surprinzător de insistentă care o înghiontea. Muncea la Bare Kitten de ceva vreme, suficient cât să ştie *exact* ce era acea formă.

— Departe de mine intenţia să contrazic o lady, dar permite-mi să nu fiu de acord. Noi doi suntem foarte apropiaţi.

Imogen nu fusese conştientă de cât de încordată şi de inflexibilă rămăsese, până când tremurul dureros al muşchilor ei deveni insuportabil.

— Eu nu sunt o lady.

Cuvintele erau menite să fie o afirmaţie, dar ieşiră ca o lamentaţie.

— Tocmai de aceea te-am ales pe tine.

Blând, Trenwyth îi dădu buclele perucii negre într-o parte şi îi sărută umărul gol, în timp ce o sticlă de scotch şi câteva pahare curate fuseseră puse în faţa lor.

Imogen simţi sărutul lui cu fiecare părticică din corpul ei.

— Treaba ta astă-seară este să te asiguri că eu nu văd fundul acelui pahar şi să *contrazici* tot ce spun eu. Poţi să faci asta, Ginny?

Maniera jovială în care îi dăduse ordinele ascundea şi altceva. Ceva disperat, animalic.

— Să vă contrazic?

— Da, bâigui el, ochii lui fiind fixaţi pe buzele ei. O să fie o noutate să nu facă cineva tot ce îi spun eu să facă.

— Desigur, Exce… Imogen se opri la timp. Desigur… Cole.

Rostindu-i numele, momentul parcă deveni şi mai intim, astfel că ea se întoarse şi îi turnă un pahar zdravăn de whisky.

— Ce fată bună, îi strigă locotenentul. Îmbată-l bine, ca să ne spună unde pleacă.

— Dacă aţi şti, ar fi riscul vostru, nu al meu, spuse Trenwyth, dând paharul pe gât dintr-o înghiţitură lacomă. Tot ce pot să spun este că maiorul Mackenzie vine cu mine.

Locotenentul râse.

— Eşti spion, recunoaşte, strigă el vesel. Misiuni secrete, uniforma diferită, şi nu te lasă să stai acasă în ciuda… Bărbatul se opri la timp, înainte să menţioneze înmormântarea. În ciuda tuturor circumstanţelor. Adică, eşti duce acum, ce naiba!

— Credeam că am căzut de acord să nu discutăm despre asta. Din nou, tonul lui Trenwyth era amăgitor de

blând, dar locotenentul se albi ca varul. În plus, continuă ducele, nu sunt misiuni secrete dacă, aparent, toată lumea ştie despre ele.

— Aflăm după ce faptul este împlinit, interveni un alt ofiţer. Tu eşti plecat, iar noi auzim vorbe despre asasinarea unui despot războinic al vreunui trib prin deşert, iar tu te întorci destul de bronzat, pretinzând că ai fost în vacanţă.

— Şi să nu uităm! Locotenentul reveni cu aplomb în conversaţie, încurajat de zâmbetul enigmatic al lui Trenwyth. Atunci când ai plecat şi chestiunea aia îngrozitoare din Alpi s-a rezolvat brusc. Un prieten de la spitalul militar din Elveţia mi-a spus că ai fost tratat acolo de degerături chiar în perioada aceea.

Apoi, locotenentul scoase nişte sunete de parcă ar fi câştigat un soi de competiţie sportivă, primind felicitări de la compatrioţii lui.

— Am auzit că însuşi Demonul Scoţian pretindea că erai la fel de mortal ca el şi de două ori mai abil, spuse ironic altcineva.

— Era doar amabil, spuse cu modestie Trenwyth.

— L-aţi cunoscut pe frate-meu? întrebă Hamish pe după Devina, care chicotea de zor tolănită în poala lui. El nu e niciodată amabil.

Trenwyth scoase un sunet care ar fi putut fi de veselie sau de tristeţe – era imposibil să îţi dai seama. Când se aplecă înainte pentru ca paharul să îi fie reumplut, Imogen avea deja sticla pregătită.

— Tu nu îi crezi, nu-i aşa? îi şopti el de parcă ar fi împărtăşit o glumă intimă, în timp ce ea îi turna whisky în pahar.

— Nici măcar un cuvânt, răspunse ea, oferindu-i primul zâmbet sincer din întreaga seară.

— Ştiam eu că eşti deşteaptă.

Ea nu se mai încordă atât de tare când el îşi plimbă uşor buzele pe umărul ei, de data asta mai aproape de gât.

În decursul următoarei ore, aproximativ, spatele lui Imogen se relaxă treptat. În cele din urmă, îşi lăsă umerii să se sprijine de el, în timp ce bărbaţii de la masă

transformaseră ghicitul următoarei lui misiuni într-un joc de băut. Nasturii mari ai hainei lui o înghionteau în spate, astfel că Imogen se îndreptă din nou. Mutând-o fără efort, Trenwyth îşi descheie nasturii cu o mână şi dezbrăcă haina, aducând-o pe Imogen înapoi în braţele sale, de parcă ea stătea des astfel. Mişcarea îi făcu trupul să fie şi mai conştient de el. De asemenea, observă Imogen, majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoştea ea nu erau nici pe jumătate atât de grijulii, iar părerea ei despre el se îmbunătăţi treptat.

Lipit de spatele ei, pieptul lui lat era tare ca fierul şi cald; cu fiecare mişcare, Imogen îi simţea muşchii încordându-se sub ea. Chiar se trezi că îi plăcea cum mirosea Trenwyth, a cuăr din lemn de cedru, în care, fără îndoială, el îşi păstra uniforma, şi a whisky şi încă a ceva ce ea nu putea identifica precis sau reproduce – precum mirosul unei furtuni sau al unui fruct copt.

Soldaţii se opriră asupra Afghanistanului ca fiind locul următoarei lui misiuni, datorită problemelor iscate acolo între Rusia, Marea Britanie şi otomani, iar jocul de băut se transformă în poveşti spuse la beţie, apoi într-un număr anormal de mare de toasturi. Toastară pentru regină, desigur, pentru camarazii căzuţi la datorie, pentru cei aflaţi în viaţă, pentru bătăliile câştigate, pentru cele pierdute, pentru vasele cu care navigaseră şi, cel mai vehement, pentru femeile pe care le iubiseră. Lui Imogen i se păru ciudat că nu toastară şi pentru nou-numitul duce de Trenwyth sau pentru familia lui, recent pierită. Presupuse că motivul era acela că el părea foarte dornic să evite subiectul.

Desigur, ea nu avea dreptul să spună ceva, dar se trezi aruncându-i priviri furişe peste umăr. Trenwyth nu participa la toasturi, dar, cu siguranţă, bea în cinstea tuturor. Nu spunea nicio poveste, dar scotea sunetele adecvate pentru cele care erau spuse. Părea gânditor. Retras. Dar trăsăturile lui uimitor de frumoase erau mereu blânde când o privea pe Imogen, iar atingerea lui era mai degrabă senzuală, decât poruncitoare sau bătătoare la

ochi.

Aceasta era o schimbare plăcută. Majoritatea bărbaţilor tindeau să devină brutali sau stângaci când se îmbătau, ciupind-o sau strângând-o de diverse părţi ale corpului, până când Imogen îşi dorea să nu fi avut nimic feminin cu care să le atragă atenţia. Dar mâinile lui Trenwyth, deşi erau neobişnuit de mari, o mângâiau în timp ce îi cercetau, ocazional, formele corpului. Şi le odihnea pe coapsele ei, peste fustă, sau le strecura pe talia ei, făcându-i inima să tresară, deşi se opreau timid chiar sub sânii ei.

Cu toate acestea, Imogen strângea din dinţi, dar nu cu dezgust. Cu… complet altceva.

Până acum, jumătate dintre bărbaţii de la masă dispăruseră după cortina de lângă bar, pe un coridor lung, cu multe uşi. Cei care intrau pe acele uşi cu una dintre „pisicuţe” îi plăteau mai întâi lui del Toro.

Când Trenwyth îşi ajustă poziţia, piciorul lui se frecă atât de intim de Imogen, încât o senzaţie stranie o făcu să icnească şi să îşi încleşteze muşchii feminini.

Coapsa lui se încordă instantaneu sub ea şi, pentru o clipă, Imogen se temu îngrozită că îl jignise.

Până când el făcu din nou mişcarea.

Imogen fu nevoită să îşi pună o mână pe masă pentru a-şi menţine echilibrul în timp ce era străbătută de valul imoral de plăcere.

Mădularul lui se încordă din nou în spatele ei, iar Trenwyth o trase şi mai aproape de el.

— Am senzaţia că te aprinzi destul de uşor, nu-i aşa?

Bolborosi puţin cuvintele, dar mişcările lui erau ferme, în timp ce o mână îi coborî pe talie, iar cealaltă îi urcă mai sus, pe coapsă, intenţionând să se întâlnească la mijloc.

Imogen îi prinse încheieturile mâinilor, iar el îi permise să îl ţină de parcă ea chiar avea forţa să o facă.

— Sunt forţată de porunca de mai devreme, cum că trebuie să vă contrazic, spuse ea binevoitoare, în mare parte pentru că habar nu avea la ce se referea el.

Gura lui porni într-o călătorie de la urechea ei,

coborând pe gât şi apoi mai departe, pe spatele ei, unde un muşchi tresări.

Fiori delicioşi îi învăluiră din nou corpul lui Imogen, iar ea nu reuşi să îşi controleze coapsele care se tot încleştau, în timp ce un val de căldură ajunse între picioarele ei.

— Pentru mine nu contează. Glasul lui fu mai intens decât înainte, mai aspru, iar sfârcurile ei se încordară drept răspuns. Ia-ţi cât timp vrei.

Capitolul 2

Înghiţind cu greu, având limba, brusc, foarte uscată, Imogen încercă din răsputeri să nu icnească, deşi îşi simţea plămânii grei.

— Aţi vrea… încă un pahar?

Îi întinse paharul pe jumătate plin pe care el îl pusese pe masă, sperând să îi distragă atenţia. El ezită şi se lăsă pe spate, parcă meditând la întrebarea ei.

— Nu.

Trenwyth răspunse cu dicţia foarte precaută a unui bărbat conştient de propria lui stare de ebrietate.

— Atunci… aveţi nevoie de altceva? întrebă ea. Chiar ar trebui să mă întorc la… treburile mele.

— Te-am reţinut destul de mult fără să te recompensez pentru timpul tău, spuse el greoi. Probabil de aceea se tot uită urât la noi… angajatorul tău.

— Deloc, se grăbi Imogen să îl liniştească.

Del Toro îi tot trimisese priviri de avertizare, amintindu-i să nu îi strice socoteala.

Forţa lui Trenwyth o uimi din nou, când el o ridică de pe piciorul lui şi o aşeză pe banchetă, lângă el, de parcă ar fi rearanjat un sac cu cartofi.

— Scuză-mă, bâigui el, apoi se ridică şi îşi croi împleticindu-se drum spre del Toro.

Imogen fu surprinsă că era în stare să meargă, chiar şi aşa, întrucât băuse scotch cât să înece un elefant.

Fiecare clipă tensionată în care el şi del Toro discutară fu o eternitate, dar cei doi părură să ajungă la o înţelegere care îi mulţumea pe amândoi. Trenwyth plăti şi dispăru în spatele cortinei fără să arunce o privire înapoi.

Imogen nu pierdu timpul să se întrebe de ce se simţi dezamăgită în timp ce se ridică şi merse la bufet, intenţionând să ia o tavă şi o cârpă cu care să înceapă să şteargă masa.

Del Toro îi apăru în cale, iar licărul din ochii lui îi provocă un nod în stomac. Bărbatul îi confirmă rapid bănuiala.

— Mi-ai dat cuvântul tău că nu o să trebuiască niciodată să…

— Asta a fost înainte ca el să-mi dea o hârtie de douăzeci de lire, se minună del Toro.

— *Douăzeci de lire?*

Picioarele lui Imogen cedară, iar ea se prăbuşi greoaie pe un scaun liber. Sigur vrei să spui *două* lire. Până şi suma aceasta era un preţ nemaiauzit pentru un asemenea loc. Doar bordelurile din Covent Garden sau Madame Regina puteau taxa două lire pe noapte.

Scărpinându-se în capul cu păr din ce în ce mai rar, del Toro îi arătă bancnota, dar nu o lăsă să o atingă.

— Mi-aş vinde şi fiica pentru douăzeci de lire, spuse el fără pic de ruşine. Gândeşte-te puţin, asta acoperă aproape o treime din ce-mi datorează tatăl tău.

Imogen aruncă o privire la bărbaţii de la mesele de joc, captivă în ghearele unei speranţe disperate. Douăzeci de lire era mai mult decât salariul pe jumătate de an la spital. Aici, i-ar lua mai mult de un an să câştige suma aceasta. Mai avea de plătit şaptezeci şi patru de lire din datoria tatălui ei. Aceste douăzeci de lire ar scuti-o de un an de muncă în acest loc mizerabil. Lăsând-o cu o sentinţă – după cum ajunsese ea să o vadă – de doar doi ani, în loc de trei.

Ar costa-o doar virginitatea ei.

Deşi Trenwyth era ridicol de chipeş şi dezirabil, Imogen scutură din cap, înainte să se fi decis pe deplin să

refuze. Până acum, renunţase la toate visurile din copilărie – de a călători în toată lumea şi de a-şi explora latura artistică pentru a-şi întreţine familia –, dar nu îşi pierduse complet speranţa de a putea duce o viaţă normală, în cele din urmă. Voia să se mărite într-o bună zi. Deşi ajunsese un parior înrăit, tatăl ei fusese cândva un negustor prosper şi respectabil de textile. Familia ei încă mai avea multe dintre contactele lui, iar Imogen întotdeauna se gândise că poate avea să se mărite cu un bancher sau cu un doctor – cu cineva respectabil.

Dar dacă nu mai era virgină…

— *Nu pot.*

— O s-o faci.

În general, del Toro era un om cu o voce blândă, dar când îi sărea ţandăra, arăta o parte a lui întunecată şi violentă, care demonstra cât de puţin îi păsa de femeile care îi erau angajate. Le bătea uneori, dacă îl nesocoteau, iar Imogen trăise cu teamă, aşteptând ziua în care el avea să ridice mâna asupra ei.

— Nu înţelegi, dacă intru în… probleme, îmi voi pierde cealaltă slujbă, aşadar voi rămâne fără modalitatea de a-mi întreţine familia.

Să crească un copil în acest punct ieşea complet din discuţie.

Del Toro ridică din umeri, bărbia lui dublă legănându-se într-un mod dezgustător.

— Pisicile mele te vor învăţa câteva poziţii *noi* şi poţi să lucrezi aici. Chicoti la propria lui glumă groaznică, apoi rânji batjocoritor. A, am uitat că tu eşti prea bună pentru noi, prea respectabilă ca să fii văzută cu noi în timpul zilei.

— Nu asta am vrut să…

— Mă întreb dacă Isobel s-ar crede prea bună pentru locul ăsta. Aş putea să-i trimit pe Bartolomeo şi pe Giorgio să mi-o aducă, aşa cum am făcut şi cu tine.

Del Toro îşi strecură bancnota sub nas, simţind mirosul atâtor bani.

— Are doar cincisprezece ani, spuse Imogen cu răsuflarea tăiată, o frică disperată sugându-i tot aerul din

plămâni. Ai spus că n-o vei aduce aici, că ea şi mama nu vor afla niciodată…

— Am angajat şi fete mai tinere ca ea, de treisprezece ani, înainte. Şi ţi-am făcut promisiunea aia înainte să mi se dea douăzeci de lire. Del Toro ridică din umeri. Ce crede familia ta că faci toată noaptea? Sunt atât de proaste încât nu bănuiesc *deja* că eşti o târfă?

— Le-am spus că lucrez ture în plus la spital şi că îţi dau ţie banii suplimentari.

— Eşti *tu* sau sora ta. Del Toro începu să ridice glasul şi să se înroşească, prevestindu-i temperamentul periculos. Devii prea bătrână ca să-mi mai fi de folos pentru mult timp, şi poate nu voi avea nevoie să mai lucrezi aici încă doi ani, dar *Isobel* este tânără şi suplă… Ar fi uşor să o scot pe piaţă, şi tu nu ai putea să faci nimic să mă împiedici.

Imogen îşi simţi umerii grei, apăsaţi de epuizarea cauzată de lucrul şi traiul într-un asemenea stres. La douăzeci şi trei de ani, ea începea, într-adevăr, să îmbătrânească pentru profesia asta. Nu doar atât, dar era şi periculos de aproape de a deveni o fată bătrână pentru totdeauna.

Aplecându-se, del Toro o apucă de braţ şi o ridică în picioare, înfigându-şi în mod dureros degetele în carnea ei.

— Treci acolo, mârâi el, împingând-o spre cortină. Să faci tot ce vrea el, şi dacă nu pleacă de aici drept cel mai satisfăcut client care ne-a trecut vreodată pragul, o să-i pun pe oamenii mei să-ţi aranjeze faţa, după ce o să te înveţe mai întâi puţină umilinţă, ca să nu mai fi de folos nimănui.

Încremenită, Imogen se întoarse spre cortină; modelul arăbesc, cu stacojiu şi negru, era şters şi zdrenţăros, de la câţi bărbaţi trăseseră pânza în drum spre dormitoare.

— Camera 17, strigă del Toro după ea.

Desigur că era camera 17. Doar ce era mai bun pentru ducele de Trenwyth.

Camera 17 era, de fapt, unul dintre puţinele apartamente de la etajul clădirii lunguleţe şi înguste care găzduia Bare Kitten. Pentru Imogen, să urce acele scări era ca şi cum ar escalada Kilimanjaro; gâfâia de-a binelea când

ajunse pe palier. Nu pentru că nu era obişnuită cu scările, ci din cauza corsetului şi a fricii care îi strângea plămânii, împiedicând-o să respire corespunzător. Camera 17 ar fi putut la fel de bine să fie un eşafod. Nu era vorba că bărbatul din cameră nu o atrăgea – frumuseţea lui era fără pereche –, dar ar însemna că avea să devină ceea ce nu îşi închipuise vreodată că va ajunge.

O prostituată.

Întinzându-se spre clanţă, Imogen se opri brusc, punându-şi o mână jos, pe stomac, unde un întreg stol de păsări părea să se agite, învolburându-şi aripile în ritmul tremurului violent pe care îl simţea acolo.

Închise ochii şi trimise o rugăciune către un Dumnezeu care ar condamna-o pentru ceea ce era pe cale să facă. Apoi intră în cameră, închizând uşa şi pregătindu-se să renunţe la inocenţa ei.

Trenwyth era deja dezbrăcat.

Şocată, Imogen îşi lipi spatele de uşă, privindu-l cu gura căscată. Ca infirmieră, mai văzuse bărbaţi goi înainte, la fel şi ca artistă. Dar *nimic* în vasta ei experienţă nu o pregătise pentru pura splendoare a lui Collin Talmage. Nici măcar când el o ţinuse în braţe, Imogen nu întrevăzuse forţa brută şi controlată exercitată de bărbat. El fiind cu spatele la ea, Imogen reuşi oarecum să îşi potrivească privirea pe acel perfect corp dezgolit.

Înainte de a fi obligată să îl atingă.

Un felinar împrăştia o lumină vagă de pe noptieră, unde Trenwyth pusese un pahar lângă o carafă plină; el era de-a dreptul mândru de propria goliciune. Umbrele aruncate de lampa solitară pe muşchii lui fermi erau la fel de amăgitoare precum lumina slabă din cameră.

— Vrei să bei ceva? Trenwyth gesticulă spre lichidul auriu pe care îl abandonase pe noptieră. Cred că eu am băut destul.

Se întoarse spre ea, iar Imogen nu ar fi putut să bea nici dacă i-ar fi fost turnat lichidul direct în gura căscată. Cumva, ştia că ducele de Trenwyth nu fusese niciodată în viaţa lui bântuit de blestemul irlandez. Mădularul lui se

înălţa mândru dintre şoldurile lui ferme şi viguroase. El îşi plecă ochii, oarecum timid, apoi o privi din nou, parcă invitând-o la păcat.

Doar nu avea de gând să pună asta… *asta…* în ea. Nu avea cum, era imposibil să încapă. Mintea ei bătea în retragere, dar corpul ei… corpul ei reacţionă la invitaţia lui. Brusc, Imogen se simţi asemenea unui boboc de trandafir pe cale să înflorească, tremurând de instinctul de a se deschide. De a se dezgoli. Acel impuls o sperie atât de tare, încât îşi încrucişă braţele pe mijloc, într-o încercare naivă de a rezista.

Aruncând o privire scaunului pe care el îşi lăsase uniforma, Imogen observă licărul unui întreg arsenal de arme. Două pistoale, *şapte* cuţite de dimensiuni diferite, sabia, o platoşă cu un aspect straniu, pe care probabil că o avusese pe sub cămaşă, şi… Dumnezeule, aceea era o seringă? Unde ţinuse toate astea asupra lui?

Imogen îl privi din nou pe duce cu ochi mari şi bănuitori. Dacă era, cu adevărat, spion?

El îi întâmpină privirea sălbatică cu ochi fermi. Precaut, fără să întrerupă contactul vizual, se întinse pe pat, genunchii depărtându-i-se uşor. Ca un leu care se odihnea.

— Vino la mine, spuse Trenwyth, întinzând mâna spre ea.

Imogen de-abia îşi simţi picioarele când o purtară spre el, dar, cumva, reuşi să traverseze camera roşiatică, până ajunse înaintea lui, încremenită ca o stâncă.

Stând atât de aproape de el, i se păru greu să nu se lase copleşită de frumuseţea lui. Îşi dădu seama că postura lui relaxată era amăgitoare, întrucât muşchii îi erau încordaţi ca ai unui prădător gata să îşi înşface prada. Deşi expresia feţei lui rămase de nepătruns, o senzaţie de violenţă ţinută în frâu plutea în aerul dintre ei, dar trăsăturile lui calme şi enigmatice nu o trădară nicio clipă.

Trenwyth răsuflă îndelung, de parcă îşi ţinuse respiraţia de ceva vreme, pleoapele devenindu-i grele de oboseală în timp ce, cu limba, îşi umezi buzele uscate.

Se întinse spre Imogen, apoi păru să se răzgândească.

— Scoate-ţi hainele, îi porunci el blând.

Cuprinsă de o incertitudine sfioasă, Imogen nu credea că degetele ei erau în stare să îndeplinească acea sarcină.

— Aţi putea… propuse ea ezitant, să mă dezbrăcaţi, dacă doriţi.

— Nu ţi-ar plăcea asta, o avertiză el, schimbându-şi uşor poziţia şi îndepărtându-se puţin de ea.

— Eu… nu mă deranjează. Trebuie să fac orice îmi cereţi.

— Dacă ating eu rochia aia, o fac bucăţi, spuse el încordat. Şi nu cred că eşti pregătită pentru asta.

Imogen nu înţelegea cum de un bărbat putea să pară sălbatic, sumbru şi seducător în acelaşi timp. Dar, în cele din urmă, suferinţa înduioşătoare din ochii lui o făcu să înceapă să îşi descheie nasturii corsajului scandalos de decoltat.

Privirea lui sălbatică se fixă pe mişcările mâinilor ei tremurânde, iar Imogen bâjbâia după ceva ce ar fi putut spune în timp ce îşi cobora rochia de pe umeri.

— Douăzeci de lire?

Închise îngrozită ochii. Cât de vulgar şi de stupid să aducă vorba de bani când erai plătit pentru îndeplinirea fanteziilor.

— Nu mi-a plăcut să văd mâinile lui Mackenzie pe tine, spuse el, frângându-şi propriile mâini în timp ce rochia ei căzu pe podea, Imogen rămânând doar în corset, lenjerie, ciorapi şi pantofi. Apoi mi-am dat seama că vreau să-mi pun eu mâinile pe tine. Doar pe ale mele. Toată seara am simţit cât de caldă erai pe coapsa mea.

Aparent, amintirea aceea se dovedi a fi prea mult pentru el.

Trenwyth sări spre ea, iar Imogen tresări, dar braţele care o traseră lângă el erau grijulii, dacă nu chiar blânde. Ducele era un bărbat conştient de propria forţă. Era obişnuit să o tempereze, să o controleze şi să o dezlănţuie doar asupra celora care meritau.

Îi depărtă uşor coapsele şi, după cum o avertizase mai

devreme, îi înşfacă lenjeria intimă cu mâinile lui mari, i-o scoase şi i-o aruncă pe podea. Imogen era prea uimită ca să scoată vreun sunet, să facă altceva pe lângă a îngenunchea deasupra lui, sperând ca picioarele ei goale şi tremurânde să nu cedeze de emoţie. Fără să gândească, se sprijini cu mâna de umărul lui ferm.

Ochii li se întâlniră, faţa lui fiind la doar câţiva milimetri de a lui. Imogen nu îndrăzni să îşi plece privirea, nu se putea gândi la aerul rece pe cea mai intimă şi mai înfierbântată parte a corpului ei. Parte pe care ea nu o mai dezvăluise nimănui până în această noapte. Nu voia să vadă cât de aproape era de mădularul lui erect.

Dumnezeule, se gândi panicată, cum se putea convinge să facă asta?

Mâinile lui îi cuprinseră şoldurile pentru a o ajuta să îşi menţină echilibrul. Muşchii ei tremurau sub mâinile lui, iar el îşi trecu degetul mare peste osul şoldului ei, într-o mişcare liniştitoare.

— Dintre toate chinurile prin care am trecut, şi au fost multe, fierbinţeala ta pe piciorul meu este cea mai plăcută tortură dintre toate.

Depravarea nestăpânită a cuvintelor lui provocă un sunet uluit din partea lui Imogen, iar el o sărută.

Gura ei era neobişnuit de catifelată sub buzele lui aspre. Carnea şi oasele ei păreau chiar mai delicate lângă un corp atât de încordat şi de ferm.

Trenwyth îi amintea cât de fragilă era, şi totuşi… se simţea protejată.

Dorită.

Limba lui iscoditoare îi gustă buzele, iar instinctul o împinse pe Imogen să îi permită să intre. Zdrobind-o la pieptul lui, cu tot cu corset, Trenwyth scoase un mormăit în timp ce limba lui porni într-o explorare umedă a gurii ei. Sunetul vibră între trupurile lor şi, cumva, făcu noaptea să pară şi mai misterioasă. Dacă Imogen ar fi auzit un asemenea sunet în orice altă parte, ar fi fugit de el, strigând după ajutor. Dar acum, sunetul o străbătu, provocându-i încă un spasm tulburător, în timp ce sexul i se

încleştă.

Imogen credea că mai fusese sărutată înainte, dar se înşelase amarnic. Asediul asupra gurii ei continuă până când ea rămase fără aer, dar nu îi păsa. Gândurile i se împrăştiară asemenea unui stol de păsări speriate. Chiar şi în stare de ebrietate, talentul lui de a-şi folosi gura o scoase din minţi. Trenwyth avea gust de scotch şi de păcat, iar Imogen se întrebă dacă beţia era la fel de contagioasă precum ciuma, pentru că ea se simţea destul de ameţită.

Chiar când credea că Trenwyth nu mai avea ce alt loc să lingă, el începu să îi sugă şi să îi ciupească uşor pielea. Să guste şi să savureze. Mai întâi buza de jos, apoi pe cea de sus, prinzându-i blând limba. Imogen credea că avea să o ia razna din pricina atâtor senzaţii învălmăşite.

În cele din urmă, el se potoli, retrăgându-şi limba şi plimbându-şi gura peste a ei cu mişcări blânde, barba măruntă înţepându-i buzele delicate.

Mâinile lui nu rămaseră inerte. Îi verificară jartierele care îi ţineau ciorapii strâns pe coapse. Îi mângâiară din nou şoldurile, aparent încântate în mod special de acea parte anatomică a ei, apoi se mulară pe fundul ei, după care se întinseră mai jos şi…

Imogen se feri şi încercă fără succes să îşi strângă coapsele, în timp ce degetele lui curioase găsiră un izvor de umezeală între picioarele ei.

— Nu te mai mişca, spuse el, înfiorându-se.

Şocată şi hiperstimulată, Imogen clipi pentru a-şi alunga câteva lacrimi derutate.

— Nu trebuie să… Putem să… trecem direct la…

Imogen voia – nu – avea nevoie ca treaba asta să se termine înainte ca ea să îşi piardă curajul. O curiozitate fierbinte înflori înăuntrul ei şi apoi îi înfioră pielea. Se simţea ca o depravată. Nu ca o prostituată, ci ca o iubită. Şi ştia că orice îi făcea el acum era de-a dreptul periculos.

Periculos, pentru că Imogen nu voia ca el să se oprească.

Trenwyth trezise ceva în ea, o dorinţă păcătoasă, iar Imogen ştia că, dacă ar simţi orice altceva în afară de

dezgust cu el, sentimentul de ruşine s-ar intensifica mai târziu.

El clipi, cercetând-o cu ochii lui neliniştitor de ageri pentru cineva în starea lui, în timp ce mâinile i se odihneau pe talia ei.

— Presupun că nu ai mulţi… clienţi care se sinchisesc să îţi ofere plăcere.

Imogen îşi muşcă buza înainte de a răspunde cu precauţie:

— Eu… nu pot să spun că am avut.

Ochii lui se îmblânziră. Îşi lipi nasul de al ei, apoi o sărută blând, într-un mod tandru, care aproape o termină pe Imogen.

— Vrei să ştii de ce te-am ales pe tine în noaptea asta? De ce am plătit douăzeci de lire? Adică, pe lângă frumuseţea ta exotică, desigur.

El doar flirta, dar, cu toate acestea, Imogen nu se putu abţine să nu roşească, încântată.

— Ochii tăi. El întinse mâna, trecându-şi degetul mare pe sub ochiul ei, chiar sub linia trasată cu creionul negru, menită să îi accentueze forma. Deşi sunt minunaţi, sunt obosiţi. Încordaţi. Arăţi de parcă lucrurile nu au mers tocmai pe roze în ultima vreme.

Imogen îşi plecă privirea, supărată că dezvăluise atât de multe. Buzele i se încordară, încercând să alunge valul de lacrimi pe care blândeţea lui ameninţa să îl declanşeze, aproape uitând de poziţia lor intimă pentru o clipă.

— Am avut o săptămână destul de istovitoare, mormăi el. Sunt convins că ai auzit despre asta.

Imogen încuviinţă din cap, un fior de compasiune străpungându-i propria suferinţă.

Degetul lui coborî pe obrazul ei, apoi pe pieptul ei dezgolit, încurajând-o să îl privească din nou, acum că Imogen se liniştise.

Dumnezeule, dar nu avea să se obişnuiască nicicum cu frumuseţea care o asalta de fiecare dată când îi vedea chipul.

— Am venit aici astă-seară sperând să beau destul,

cât să uit… Ochii lui deveniră suspect de strălucitori, iar Trenwyth îşi luă o clipă pentru a se stăpâni. Când continuă, gasul îi fu mai aspru şi mai jos, dacă era posibil. Vreau să ne bucurăm amândoi de indulgenţa asta. De uitarea asta. Vreau ca noaptea aceasta să fie ca o păsuire… Pentru că zorii aduc totul înapoi, nu-i aşa? Datoria nu lasă loc la durere sau oboseală. Va trebui să plec la… Ducele se opri la timp, încleştându-şi dinţii pentru a reţine cuvintele care fuseseră pe cale să îi scape. Nu contează unde merg. Ce vreau să spun este că lumea merge mai departe, indiferent de ce am pierdut noi. Indiferent de ce am câştigat… De ceea ce vrem sau… ce nu vrem, în orice caz.

Învăluită de un sentiment intens de empatie pentru durerea vădită din ochii lui, Imogen îi cuprinse chipul în palme. Bărbatul acesta îşi pierduse familia şi până şi cel mai necruţător soldat sau spion trebuia să jelească în felul său.

— Ia-ţi plăcerea de care ai nevoie, Cole, şopti ea. Nu-ţi face griji pentru a mea.

El avea dreptate într-o privinţă – nimeni nu îi oferise vreodată plăcere.

Trenwyth oftă şi se cutremură.

— Uite.

Apucându-i mâna, i-o ghidă între corpurile lor, până îi închise degetele peste pielea surprinzător de fierbinte a mădularului său. Mâna ei mică de-abia îi putea cuprinde erecţia ca de oţel.

Imogen căscă panicată ochii. Ce voia el ca ea să facă?

— Vezi tu, spuse el, gemând. Este mai bine să te fac să-ţi dai drumul. Să te pregătesc. Până şi cele mai experimentate… doamne au dificultăţi uneori.

Imogen înghiţi în sec, înţelegând, şi îşi retrase mâna dintre ei, deşi apreciase că el îşi dăduse silinţa să evite să o numească târfă.

Braţele lui se strecurară în jurul ei şi o traseră aproape de el.

— Lasă-mă pe mine, îi porunci Trenwyth şi apoi îi tăie răsuflarea cu un alt sărut. Haide să împărţim plăcerea, ca şi

cum am fi doi iubiţi, nu străini.

El nu îi mai exploră sau mângâie corpul. Doar coborî între picioarele ei, strecurându-şi degetele nemiloase în părul de acolo, mângâindu-i cea mai intimă parte din trupul ei. Lui Imogen i se tăie respiraţia şi tremură, dar el era cel care gâfâia printre dinţii încleştaţi.

Cu cealaltă mână, Trenwyth îi înşfăcase şoldul, în timp ce degetele aspre îi deveneau alunecoase de dorinţă. Un val de plăcere o străbătu brusc pe Imogen, iar el continuă să o mângâie cu mişcări blânde, jucăuşe.

Stomacul ei se încleştă, un abis de dorinţă deschizându-se şi pulsând în pântecul ei. Spontan, şoldurile ei se supuseră ritmului degetelor lui abile, parcă cerând acele mişcări excitante. El o mângâie şi o tachină, în tot acest timp ţinându-i gura ocupată cu limba lui iscoditoare.

Imogen începu să respire sacadat, apoi să scoată mici scâncete de plăcere când el atinse, în sfârşit, punctul potrivit, apoi încă o dată, până când unghiile ei se înfipseră în umerii lui, în timp ce o senzaţie insistentă şi arzătoare de plăcere începu să pună stăpânire pe ea.

— Cole? scânci Imogen, agăţându-se de el, aproape temându-se de orice era ceea ce îi încleşta toţi muşchii de la piept în jos, în spasme incontrolabile.

— Da, gemu el în gura ei. Dă-ţi drumul pentru mine. Asta este.

Furtuna se dezlănţui înăuntrul ei cu o intensitate zguduitoare.

Lui Imogen îi dădură lacrimile în timp ce se încolăci în jurul mâinii lui, coapsele ei încleştându-se, de parcă ar fi călărit un armăsar puternic, în timp ce era inundată de val după val de plăcere neînchipuită. Convinsă că mâinile lui erau magice, Imogen deschise gura ca să îi spună acest lucru, dar tot ce ieşi printre buzele el fu un scâncet jos. Sau poate nimic, nu îşi putea da seama. Sau aminti. Sau păsa.

Când plăcerea deveni prea intensă, Imogen muşcă pielea dintre gâtul şi umărul lui Trenwyth, iar el scoase din nou acel geamăt misterios şi sălbatic, care devenea un tunet într-un piept atât de mare ca al lui.

Dar el păru să înţeleagă, întrucât mângâierile se domoliră, degetele lui trecând alene peste acel boboc plin de senzaţii, făcând-o să se înfioare, apoi îşi retrase mâna.

— Dumnezeule, eşti magnifică, gâfâi el, ochii fiindu-i puţin înceţoşaţi, iar corpul încordat şi asudat. Eşti pregătită, spuse el printre dinţii încleştaţi. Acum.

Într-o mişcare graţioasă, el o ridică, se răsuci în acelaşi timp cu ea şi o întinse pe spate în pat. Corpul lui era atât de masiv deasupra ei, depărtându-i picioarele larg, într-un mod nu prea confortabil. Imogen ar fi vrut să îi spună să aştepte, să o lase o clipă, dar el o distrase cu încă un sărut adânc şi îndelung.

El rosti nişte cuvinte neinteligibile în gura ei, iar Imogen fu convinsă că erau dure şi vulgare. Ochii lui sclipeau violent acum, de parcă raţiunea îl părăsise complet, lăsând-o la mila acestei bestii pline de dorinţă.

Trenwyth îşi ridică şoldurile, îşi arcui gâtul şi, dintr-o împunsătură brutală, dar lină, fu înăuntrul ei, trecând de bariera plăpândă a virginităţii ei de parcă nu ar fi existat şi întinzând la maximum muşchii neobişnuiţi cu invazia. Sunetul care ieşi din gâtul lui fu mai degrabă un răget decât un geamăt, acoperind scâncetul ei de protest. Lacrimile ţâşniră în ochii lui Imogen, iar ea îşi muşcă obrazul pe interior atât de tare, încât simţi gustul sângelui până când el îşi încetă avansul nesfârşit.

Din cauza înălţimii lui, Imogen îşi îngropă faţa în scobitura gâtului său, luptându-se din răsputeri să respire, pentru a-şi calma durerea. Pentru a-şi ascunde lacrimile, ca nu cumva să îl supere.

— Doamne, înjură el. Ce strâmt.

Se retrase uşor, apoi se împinse din nou în ea, de data asta făcându-şi mai mult loc, lăsând un stigmat fierbinte şi mistuitor pe carnea ei neîncercată. Simţea că propriul ei corp încerca să se adapteze, să se muleze în jurul lui.

— Prea… strâmt… spuse el, gâfâind.

Mişcările lui deveniră mai scurte, mai puţin graţioase şi mai frenetice. Sexul ei era ca un nod de tensiune şi foc, deşi, dincolo de senzaţia de disconfort, simţea vag şi

plăcerea pe care i-o prezentaseră mai devreme mâinile lui. Imogen se întrebă, în timp ce corpul ei începu să se relaxeze şi penetrările lui să devină mai puţin adânci, dacă avea să simtă din nou acel extaz incomparabil.

Dacă *ea* avea să îşi dea din nou drumul.

Cu un geamăt jos, corpul lui se încordă şi se retrase din ea, mădularul lui încă pompând între corpurile lor, înainte ca Trenwyth să fie cuprins de spasme violente; îşi lăsă capul pe spate, în timp ce o substanţă caldă şi umedă ţâşni pe şoldul lui Imogen.

Ea îşi întoarse capul pentru a-şi feri privirea, simţindu-se ca o intrusă într-un moment intim, deşi acel moment era al ei. Privi muşchii din braţul lui, proptit lângă capul ei, încleştându-se şi flexându-se, forţându-i venele să se împingă în pielea lui întinsă la maximum. Imogen nu mai văzuse niciodată ceva atât de senzual şi de frumos.

Ca în cazul oricărei furtuni violente, în aer plutea o atmosferă greoaie şi tăcută, în timp ce amândoi încercau să îşi recapete controlul asupra corpurilor lor. El rămase aplecat asupra ei, nemişcat, doar pieptul lui atingându-l pe al ei în timp ce respira. Imogen avu impresia că el şoptise ceva ce sunase precum „niciodată”. Dar cuvântul se pierdu în întuneric.

Gata, asta fusese. Ceea ce mai rămăsese din inocenţa ei fusese luată. Nu, nu luată.

Cumpărată.

Imogen decise că sacrificiul virginităţii ei meritase, în cele din urmă. Câteva secunde de durere în schimbul unui an întreg de libertate. Pentru o viaţă întreagă de singurătate. Pentru siguranţa surorii ei.

Pentru douăzeci de bre sterline.

Tandru, Trenwyth se aplecă să o sărute, iar câteva dintre gândurile ei negre se risipiră. Existase şi plăcere. Plăcere ilicită, de neînchipuit, adusă de mâinile lui brutale, blânde, masculine şi abile.

Gemând, Trenwyth se ridică de pe ea şi se întinse după o bucată de pânză ce atârna pe lavoar. Era roşie, ca orice altceva din camera aceasta, şi avea să mascheze

sângele virginităţii ei. Curăţându-se pe el însuşi fără să se deranjeze să se uite la ea, îi întinse şi ei o a doua cârpă, respectându-i intimitatea în timp ce Imogen ştergea urmele plăcerii lui de pe şoldul ei, recunoscătoare că ducele îşi luase măsuri de precauţie împotriva unei sarcini.

Nu s-ar fi cuvenit ca primul născut al ducelui de Trenwyth să fie bastardul unei prostituate.

Imogen se aştepta ca el să plece apoi, să o abandoneze şi să o lase să se adune, să îşi vină în fire.

În schimb, el se întinse înapoi în pat, complet gol. Se întinse spre ea şi îi desfăcu din câteva mişcări dure corsetul.

— Ce faci? întrebă ea pe un ton poruncitor, împingându-l fără prea mult succes.

— Asta, spuse el, scoţându-i cămăşuţa.

— Nu… ce… O!

Rămasă cumva complet goală, Imogen încercă să îşi acopere sânii cu braţele, dar el o trase în sus, pe perne, ca o bestie necioplită şi stângace, şi o întinse pe spate.

Imogen îşi ridică un genunchi, într-o încercare absurdă de a se acoperi.

El se uită la ea, îngenuncheat deasupra ei, trupul lui gol fiind ferm şi puternic, privind-o cu ochii lui arzători şi trişti. Un sunet scăpă din gâtul lui, masculin, fără îndoială, şi animalic în acelaşi timp – un tors şi un mârâit deopotrivă, îşi spuse Imogen în sinea ei.

Mâinile lui curioase o cercetau fără oprire, găsind mici locuri intime cărora ea nu le dăduse niciodată prea multă atenţie. Porţiunea din spatele genunchiului ei, pielea tremurândă de sub buricul ei, scobiturile sensibile dintre coastele ei vizibile. Locuri pe care ea nu le considerase senzuale înainte de acest moment.

— Ar trebui să mănânci mai mult, o certă el, trăsăturile lui frumoase schimonosindu-se de nemulţumire.

Imogen îi oferi un zâmbet crispat şi încuviinţă aprobator, muşcându-şi buza pentru a se abţine să îl informeze că o cămară goală şi trei burţi goale nu te transformă într-o amantă senzuală. Ei i-ar plăcea să

mănânce mai mult decât resturi potrivite pentru o pisică a străzii. Dar asta nu îl privea pe el şi nu era nici lucrul la care Imogen ar fi vrut să se gândească acum. Foamea nu reprezenta o problemă în acest moment. De fapt, o senzaţie de satisfacţie supremă îi pusese stăpânire pe toate organele şi membrele.

Mâna lui Trenwyth poposi peste şoldul ei uşor proeminent, expus de poziţia ei pudică. Trasă cu degetul o formă micuţă pe care o văzu pe fundul ei, un semn pe care Imogen îl avea din naştere.

— Ţi-a spus cineva vreodată că semnul ăsta seamănă exact cu insula noastră? întrebă el, aplecându-se pentru a-l săruta.

— Nu, recunoscu ea timidă.

Nimeni, în afară de mama ei, nu mai văzuse semnul, darămite să facă şi vreo observaţie despre el, dar nu se cuvenea să îi spună şi lui acest lucru.

— Cred că tocmai te-am sărutat undeva în apropiere de Cornwall. Buzele lui se mutară uşor la dreapta şi spre nord. Şi aici este Edinburgh.

O sărută din nou cu gura lui caldă, trimiţând fiori delicioşi pe pielea ei.

Trenwyth urcă pe corpul ei, mângâindu-i nasul cu al lui şi apoi pecetluindu-i buzele cu un sărut plăcut şi nonşalant.

— Cât de patriotic din partea ta să porţi o asemenea reprezentaţie pe corp, o tachină el cu un rânjet care îţi tăia respiraţia. Şi într-un loc atât de minunat. Te felicit în numele reginei şi al ţării tale.

În ciuda ei însăşi – în ciuda întregii situaţii un zâmbet timid atentă la buzele lui Imogen.

Asta până când el îşi puse braţele în jurul ei şi capul ciufulit pe pieptul ei, ţinând-o captivă cu corpul lui.

Dumnezeule. Trenwyth avea de gând să… *doarmă* cu ea.

Corpul lui masiv oftă atât de îndelung, încât Imogen nu credea că el avea să înceteze vreodată să expire, până când oftatul se încheie într-un sunet – oare putea să fie? —

de satisfacţie.

— Mulţumesc.

Trenwyth căscă. Mâna lui se odihni pe sânul ei, iar Imogen încercă să nu fie stânjenită de modul în care de-abia îi umplea palma. Deşi pe el nu părea să îl deranjeze. De fapt, modul în care îşi ţinea mâna acolo avea un aer posesiv.

Sau poate că Imogen doar îşi închipuia acest lucru.

— Habar nu ai ce ai făcut… Bâiguiala lui deveni mai pronunţată acum, în timp ce epuizarea puse stăpânire pe corpul lui masiv. Ai transformat ziua asta de coşmar în… altceva.

Impresionată de cuvintele lui, Imogen îşi puse mâna peste a lui, pe pieptul ei, întrebându-se dacă el îi putea simţi inima bătând.

— Ştiu că nu vorbim despre subiectul acesta, se aventură ea, dar îmi pare foarte rău pentru pierderea ta.

El deveni groaznic de încremenit, iar inima ei tresări.

— Ştii… toată lumea mă tot *felicită,* spuse Trenwyth în cele din urmă, de parcă nu îi venea să creadă. Am pierdut… aproape toate persoanele care însemnau ceva pentru mine şi toţi ştiu să vorbească doar despre norocul meu, că am fost cel mai tânăr dintre noi trei şi tot am moştenit titlul ducal şi tot ce vine cu numele de Trenwyth.

Imogen nu ştia ce să zică, în mare parte pentru că era de acord că sentimentul era deplorabil.

— Îmi iubeam fratele, spuse el trist. El şi Hamish Mackenzie erau – *sunt* – oamenii de care sunt cel mai apropiat în lumea asta. Şi tatăl meu… era atât de iubit, de integru, de curajos şi de ciudat de sentimental pentru un bărbat. Îmi va lipsi.

Nota de tristeţe şi singurătate care se strecură în glasul lui îi frânse inima lui Imogen.

— Şi mama ta?

— Desigur. Desigur, şi mama. Nu eram foarte apropiaţi, dar o iubeam. Iar ea mă iubea pe mine, în felul ei, presupun. Deşi pe Robert l-a iubit cel mai mult, pentru că eu provocam numai belele când eram mic. El era

moştenitorul, iar eu eram rezerva, după cum se spune. Dacă ea ar fi trăit, ar fi *detestat* faptul că eu sunt duce acum. Râse, dar fu un sunet trist.

— Sunt sigură că ar fi mândră de tine.

Imogen nu ştia nimic despre situaţia lor, dar îşi dorea cu disperare să îl aline puţin.

El se cuibări şi mai mult lângă ea, iar un val de căldură îi înmuie inima lui Imogen.

— Nu vreau să fiu duce, se plânse el în timp ce căscă. N-am vrut niciodată.

— Probabil că eşti primul bărbat care a spus vreodată acest lucru.

Trenwyth scoase din nou sunetul acela. Ca un râset, dar nu tocmai.

Imogen se gândi la moartea propriului tată. Un om bun, când îşi amintea să vină acasă. Când nu le lăsa de izbelişte ca să meargă la jocuri de noroc şi să bea toţi banii. Lăsându-le fără nimic.

— Taţii, spuse ea oftând. Nu ne lasă întotdeauna moştenirea pentru care suntem pregătiţi, asta este sigur. Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să încercăm să ne descurcăm, presupun. Să ne dăm silinţa şi să facem tot ce putem, fără să ne pese ce are altcineva de spus despre asta. Tu jeleşte cât de mult vrei, Collin Talmage, iar oricine are ceva de comentat, poate să se spânzure.

— Eşti o pasăre rară, Ginny, şopti el, înghiontindu-i sânul cu nasul.

— Cum adică?

Imogen descoperi că îi plăcea să simtă greutatea caldă a corpului său, care alunga răcoarea nopţii de primăvară.

— O persoană sinceră într-o lume plină de minciuni.

Mişcată, Imogen îi strânse mâna într-a ei, iar degetele li se împreunară.

— Ginny este numele tău adevărat? întrebă el.

— Nu, mărturisi ea.

— Va trebui să-mi spui care este.

Cuvintele lui de-abia mai erau inteligibile acum, iar

Imogen nu aşteptă mult până când un sforăit blând vibră pe pielea ei.

— Este Imogen, şopti ea.

O lacrimă îi alunecă în păr în timp ce îşi dădu seama că împărtăşise cea mai fizică şi mai emoţionantă intimitate din viaţa ei cu un bărbat care nici măcar nu îi ştia numele. Nici măcar nu fuseseră prezentaţi unul altuia şi, cel mai probabil, nici că avea să se întâmple vreodată acest lucru.

— Numele meu este Imogen Pritchard, Excelenţă. Este o plăcere să vă cunosc.

Capitolul 3

Londra, august 1877, un an mai târziu

„Ducele de Trenwyth trăieşte!” Toate ziarele omniprezente din imperiu, de la *Times* până la *Telegraph,* aveau variaţii ale aceluiaşi titlu pe prima pagină. În timp ce alerga grăbită dinspre Charing Cross Station, Imogen ardea de nerăbdare să se oprească şi să devoreze toate detaliile, dar trebuia să ajungă la St. Margaret’s Royal Hospital în zece minute, iar dr. Fowler ţinea foarte mult la punctualitate.

Un licăr de lumină străluci pe pânza neagră care era starea ei sufletească. Collin Talmage *trăia.* Imogen urmărise întreaga saga a dispariţiei lui, în urmă cu un an, cu puţin mai multă nerăbdare decât restul populaţiei. Noaptea pe care o petrecuseră împreună era păstrată ca un secret preţuit în amintirea ei – şi în inima ei –, în timp ce toată lumea de la Buckingham Palace la Divizia de Investigaţii Criminale de la Scotland Yard îl căutase pe fiul preferat al Angliei.

Reticentă, Imogen îl lăsase dormind pe Trenwyth în camera 17 de la Bare Kitten, primăvara trecută, şi se grăbise să ajungă la tura ei de la spital, cum făcea şi acum. Din informaţiile culese de ziare în anul petrecut în căutarea

lui, Trenwyth se îmbarcase pe un vas cu destinaţia India în acea după-amiază şi nu se mai auzise nimic de el de atunci. Speculaţiile exagerate se împrăştiaseră ca o boală fatală în presa locală şi internaţională. Oare se pierduse într-o junglă orientală şi pierise de mâna sălbaticilor care trăiau acolo? Ucis în altercaţiile dintre turcii otomani şi ruşi? Trecuse de partea vreunui sultan desfrânat, cu o avere scandaloasă? Sau îşi ridicase propriul regat tribal undeva în deşertul sălbatic, cu un harem care să îi satisfacă toate poftele?

În cele din urmă, casa regală pusese punct articolelor, deşi ziarele mai liberale încă mai publicau câte un text din când în când, despre viaţa alternativ scandaloasă şi misterioasă a ducelui dispărut, Collin Talmage. Fiind cel de-al treilea copil al uneia dintre cele mai nobile şi înstărite familii din tot regatul britanic, el îşi petrecuse tinereţea ca un desfrânat şi un risipitor, cheltuindu-şi alocaţia pe curtezane costisitoare, petreceri şi genul de plăceri nu tocmai permise de legea imperială. În cele din urmă, disperat, tatăl lui îi cumpărase un post în armată, iar aici îşi iroseau jurnaliştii mare parte din timpul şi energia lor. Pentru că, după o scurtă vreme sub comanda locotenentului-colonel Liam Mackenzie – bărbatul pe care ei îl numeau Demonul Scoţian – rangul şi regimentul lui Collin Talmage deveniseră din ce în ce mai ascunse. Articolele remarcau adesea cât de straniu era că un nobil din regat – un bărbat din linia directă de succesiune – trebuia să fie trimis într-o expediţie militară, mai ales atât de curând după moartea părinţilor şi a fratelui său. Oare decesul familiei Talmage avea vreo legătură cu dispariţia lui Collin? Avusese *el* vreo legătură cu morţile lor?

Ziarele zbierau sus şi tare cuvântul pe care compatrioţii lui îl şoptiseră în noaptea aceea, în urmă cu mult timp, la Bare Kitten.

Spion.

Imogen îşi aducea adesea aminte de noaptea aceea şi de modul în care el evitase să îşi dezvăluie destinaţia sau obiectivele. La fel de des – dacă nu chiar mai des – se ruga pentru siguranţa şi liniştea lui. Poate că ducele de Trenwyth

făcuse multe rele la viaţa lui, dar cu ea fusese blând. Generos. Împărtăşiseră ceva în camera aceea de la etaj, în Bare Kitten, o intimitate care depăşea nivelul fizic. Şi, deşi probabil că el nu se gândise niciodată la asta, blândeţea lui însemnase foarte mult pentru ea.

Când urca scările din spate ale spitalului, Imogen era în întârziere cu exact unsprezece minute, conform ceasului pe care şi-l prinsese de corsaj. Fără îndoială, avea să fie mustrată. Îndesându-şi mănuşile, geanta şi alte mărunţişuri în dulapul ei din vestiarul infirmierelor.

Imogen îşi luă şorţul şi boneta şi porni grăbită spre uşă. Tocurile ei se auzeau zgomotoase pe podeaua din beton a coridorului din spate, în timp ce Imogen îşi lega şorţul alb, apretat, peste rochia neagră. Talpa pantofului ei stâng se desprinsese de ceva vreme, iar ea nu îşi permitea un drum la cizmar. Îşi spuse în gând să nu uite să şterpelească din nou puţin clei din magazie, în timp ce făcea dreapta şi începea să urce scările. Îşi fixă boneta pe creştetul capului până ajunse la etajul doi. Nu lucra niciodată în sala de operaţii, aşa că îşi continuă drumul în sus pe scări, trecând pe lângă mulţimea răbdătoare de stagiari de la etajul trei, îndreptându-se spre ultimul etaj, unde erau saloanele private şi unde îşi desfăşura ea activitatea.

St. Margaret’s era un spital destul de exclusivist, tratând doar pacienţii care îşi permiteau asta, dar scările din spate erau, de obicei, aglomerate de personalul spitalului. Folosirea scărilor de la intrarea din faţă era restricţionată pentru pacienţi, familie sau pentru vreun doctor sau un protector al spitalului care venea în vizită pentru a inaugura vreo aripă nouă sau o metodă specială de cercetare.

Era atât de distrasă de gândurile la Trenwyth, încât Imogen nu observă că nu se mai întâlnise cu nimeni pe scări de vreo două etaje.

Unde era toată lumea? Oare, pentru prima dată, providenţa era de partea ei şi putea ajunge la postul său fără ca infirmiera-şefă Gibby sau dr. Fowler să îi observe

întârzierea? Mări viteza, folosindu-se de balustradă pentru a se împinge mai eficient înainte, ajungând împleticindu-se la etajul patru. Tot ce trebuia să facă era să traverseze coridorul lung de saloane private, până la camera infirmierelor din aripa sudică, şi să înceapă să amestece fineturile pentru dimineaţă şi medicamentele, înainte să observe cineva că lipseau. Avea să se oprească mai întâi la salonului lordului Anstruther. Toată lumea ştia că prinseseră drag unul de celălalt şi aveau să creadă că ea zăbovise mai mult cu bătrânul nobil înainte de a-şi începe treaba, după cum îi era obiceiul.

Când ajunse în capul scărilor, coti grăbită după colţ şi, brusc, îşi duse mâna la gură pentru a nu-i scăpa vreun sunet surprins. Totuşi, nu se opri la timp pentru a evita o uşoară coliziune cu Gwen Fitzgibbon, colega ei din aripa nordică.

Gwen, o irlandeză robustă şi ageră la minte, o înşfăcă instantaneu pe Imogen, apoi o împinse în perete cu braţele ei puternice. Instinctul de a se împotrivi al lui Imogen se stinse imediat când îşi dădu seama că aproape întreg personalul spitalului era adunat pe coridor, astfel că se lipi de perete de parcă ar fi fost în armată şi ar fi fost strigat apelul.

Părea un miracol că atât de multe suflete erau înghesuite în secţia ei fără să scoată vreun sunet sau poate că bubuitul inimii ei bloca orice alte zgomote. Imogen zări o fustă neagră voluminoasă şi multe paltoane în roşu şi negru spre capătul coridorului, înainte ca Gwen să o salveze. Dar nu îşi putea da seama ce se întâmpla de la această distanţă şi nu îndrăzni să se mişte până când respiraţia nu îi reveni la normal.

Gwen gesticulă din cap spre Imogen, ochii ei de culoarea cobaltului licărind de nerăbdare şi uimire.

— Maiestatea Sa regală şi domnul Disraeli se consultă cu dr. Fowler, şopti fata cu cât de mult entuziasm putu.

— *Poftim?* întrebă şi Imogen în şoaptă, cu răsuflarea tăiată.

Regina Angliei *şi* prim-ministrul ei? Îşi sprijini capul de

perete. Din toate zilele în care putea să întârzie, de ce să *nu* o facă tocmai în ziua în care regina Victoria şi Benjamin Disraeli stăteau în secţia ei?

La naiba. Oare avea să fie concediată în faţa monarhului englez şi a alaiului său? Era prea târziu să o ia înapoi pe scări?

— Da, continuă Gwen, gesticulând spre suverana ascunsă privirii, în mare parte, de garda sa regală. A venit să vadă cum se simte vărul ei îndepărtat, sau nu ai auzit?

— Vărul ei? Inima lui Imogen se despică violent în două, de parcă ar fi fost brăzdată de o secure. Jumătate din inima ei se bucura, cealaltă se temea. Tot sângele din corp părea să i se scurgă în picioare, făcându-le să se înfierbânte şi să amorţească. Vrei să spui…

Nu se putu convinge să îi rostească numele, nici măcar în şoaptă, ca nu cumva să invoce prematur dezastrul iminent.

Trenwyth trăia. *Slavă Domnului* că trăia.

Iar dacă o recunoştea, putea să strice totul.

— Da, Collin Talmage, ducele de Trenwyth, chiar în spitalul ăsta, afirmă Gwen.

Imogen duse instantaneu mâna la corset, parcă pentru a-şi împiedica plămânii să se dilate.

— Nu ni se va face cunoştinţă cu el, totuşi, spuse Gwen, oftând lung.

— De ce nu? întrebă degrabă Imogen.

— Ducele este într-o stare dezastruoasă. Nu am prins tot ce a spus doctorul, dar am auzit că este chinuit de tifos.

Mâna lui Imogen se mută de la plămâni la inima ei.

— Nu, şopti ea.

Gwen încuviinţă din cap.

— Da. După tot timpul acesta. Şi după tot ce au făcut ca să-l aducă acasă. Nu se aşteaptă să supravieţuiască nopţii.

„Acasă de unde?” Riscând să se expună, Imogen întinse gâtul şi privi spre capătul coridorului lung din aripa sudică. Alaiul regal era o pată de culoare între pereţii de un alb imaculat ai spitalului.

Regina Victoria, o femeie impunătoare şi robustă, împodobită în straturi nesfârşite de mătase, stătea ca un pistil negru între petalele roşietice reprezentate de garda ei. Tonul vocii ei era purtat de-a lungul coridorului în timp ce vorbea cu dr. Fowler, dar cuvintele îi rămaseră ininteligibile. Dacă la capătul culoarului nu ajungeau cuvintele poruncitoare ale reginei, atunci Imogen era convinsă că propriile şoapte precaute nu aveau să o deranjeze pe Maiestatea Sa.

— Au pomenit unde a fost el în tot acest timp? o întrebă pe Gwen, care acum reîncepuse să se holbeze la regină cu un amestec de veneraţie şi confuzie. Fiind o catolică irlandeză, cel mai probabil că Gwen se născuse cu acea neîncredere în coroana britanică. Ce ai vrut să spui prin „tot ce au făcut ca să îl aducă acasă”?

— Nu citeşti ziarul? Gwen o privi nerăbdătoare.

— Mă tem că m-am trezit târziu în dimineaţa asta.

După o noapte foarte turbulentă la Bare Kitten, dormise buştean până când Isobel fusese nevoită să o trezească, salvându-i slujba, cel mai probabil.

— Ei bine, spuse Gwen, adoptând o postură conspirativă. Povestea oficială, conform presei londoneze, este că ducele a contractat tifosul în timp ce explora junglele din India…

Cuvintele ei îşi pierdură teatral şirul, iar Imogen ar fi vrut să o scuture zdravăn de tendinţa strămoşilor ei de a recita alene poezii. Apoi se controlă. De ce se purta astfel? Lacomă, nerăbdătoare, aproape disperată să afle orice informaţie posibilă despre un bărbat pe care abia îl cunoştea.

Un duce care ar duce-o la pieire. Care – ar spune unii – o ruinase deja.

— Ai vreun motiv să te îndoieşti de povestea asta? o întrebă Imogen, luptându-se să îşi menţină glasul calm.

— Jumătate din armata regală se află pe teritoriul Indiilor, nu-i aşa? Atunci, de ce să-l mai trimită pe Demonul Scoţian după Trenwyth?

— Cine ştie? Tulburată, Imogen îşi muşcă buza. Dar

dacă…

— Soră Pritchard. Glasul doctorului Fowler răsună pe coridor, în timp ce bărbatul plecă de lângă regină, căutând chipul lui Imogen printre celelalte feţe îngrijorate de pe hol. Soră Pritchard, fă un pas înainte, te rog.

Imogen ar fi făcut-o de prima dată când el îi strigase numele, dar îi îngheţase măduva în oase.

Gwen, întotdeauna o prietenă săritoare, o împinse încurajator – mai degrabă o îmbrânci – direct în faţa lui Fowler.

— A, aici erai, soră Pritchard.

Chelia lui Fowler licărea sub lumina lămpilor cu gaz, sudoarea de pe creştetul său fiind singurul semn de îngrijorare într-un om de obicei netulburat. De parcă intimidantul medic-şef de la St. Margaret nu era suficient ca să îi dea palpitaţii, regina care venea în urma lui ameninţă să o facă pe Imogen să leşine de emoţie.

Convinsă de propria ei năruire iminentă, Imogen încercă să facă o reverenţă perfectă, deşi picioarele ei nesigure executară una potrivită.

— Maiestate. Doctore Fowler.

— Am observat în dosarul tău în această dimineaţă că susţii să fi suferit anterior de tifos.

Dr. Fowler o privi pe sub nasul alungit, ochii lui licărind de avertismente nerostite.

— Da, domnule, aşa este.

Imogen îşi plecă privirea, incapabilă să privească în ochii cuiva prea mult timp, ca nu cumva ei să citească ruşinea secretelor ascunse în ochii ei.

— Tifosul are tendinţa să se răspândească într-o instituţie ca aceasta şi nu s-ar cuveni să riscăm izbucnirea unei epidemii. Cum tu eşti singura infirmieră dintre angajaţi care a învins boala, acum eşti imună la ea. Aşadar, te repartizez ca fiind infirmiera personală a ducelui de Trenwyth.

Atât de multe emoţii, de la bucurie la panică, se înghesuiră în gâtul lui Imogen, împiedicând-o să răspundă.

— Pare o persoană foarte corectă şi serioasă, dr.

Fowler.

Regina Victoria o privea pe Imogen cu ochii ei scrutători şi rotunzi, aprecierea ei ageră fiind pe atât de tăioasă pe cât de blânde îi fuseseră cuvintele.

— Vă mulţumesc. Maiestate. Imogen reuşi să nu se bâlbâie.

— Este de o importanţă supremă, soră Pritchard, ca Trenwyth să aibă parte de cea mai bună îngrijire. Este un erou al imperiului şi trebuie să ne asigurăm că va supravieţui. Ne-am înţeles? Regina enunţă fiecare silabă cu solemnitate şi claritate.

La naiba. Imogen îşi abţinu înjurătura nedemnă de o lady şi încuviinţă din cap, din nou părăsită de abilitatea de a vorbi. Puţin mai mult de jumătate dintre cei afectaţi de tifos supravieţuiseră bolii. Oare aveau să o învinuiască pe ea dacă Trenwyth murea?

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă să nu vă dezamăgesc, Maiestate.

— Sperăm să fie suficient, spuse regina.

— Dr. Longhurst este în salon cu Excelenţa Sa; lasă-i un sfert de oră ca să termine să îl spele şi să îl îmbrace, apoi poţi intra.

Glasul inflexibil şi ferm al doctorului Fowler o punea întotdeauna pe jar pe Imogen, făcând-o să se foiască, dar acum ea îşi încleştă mâinile pe faldurile rochiei pentru a se împiedica să facă acel lucru.

— Desigur, domnule.

Oare trebuia să facă din nou o reverenţă?

— Mai presus de orice, trebuie să fim discreţi, interveni regina. Veniţi, doctore Fowler, trebuie să discutăm câteva detalii de natură delicată în biroul dumneavoastră.

Până când termină de vorbit, regina ajunsese la jumătatea scărilor.

— Desigur, Maiestate.

Aruncându-i lui Imogen o privire aprigă, doctorul se grăbi după ea, urlând la angajaţi să îşi reia activităţile.

În timp ce toată lumea se împrăştie care încotro, Imogen şi Gwen schimbară priviri uluite, iar ea decise să îşi

petreacă sfertul de oră înţelept. Pornind înapoi, spre a treia uşa dinspre camera infirmierelor, Imogen răsuci mânerul şi intră în salon, gâfâind de parcă ar fi alergat cinci kilometri.

— A, draga mea domnişoară Pritchard!

Toţi oamenii din lume ar trebui să îşi audă numele rostit cu asemenea căldură şi entuziasm sincere, îşi spuse Imogen. Făceau minuni pentru suflet.

— Lord Anstruther, îl salută ea cu aceeaşi plăcere în timp ce intra în semiîntunericul paradoxal de opulent din salonul lui privat.

Fragilul lord septuagenar aproape că dispăruse în pat, sub un morman de pături. Capul lui şi umerii osoşi, acoperiţi de o cămaşă de noapte din mătase neagră, îi erau sprijiniţi într-o poziţie şezândă de un munte de perne.

— Cum sunteţi în dimineaţa asta? întrebă Imogen cu un zâmbet trist, amintindu-şi ce tâlhar nemilos era timpul cu ei toţi. Descrieţi-mi cum vă simţiţi, ca să trec în fişa dumneavoastră.

— De parcă un motor cu aburi s-a instalat în pieptul meu, dar nu îţi face griji. Ridică mâna şi o flutură uşor, iar Imogen notă cât de vineţie devenise pielea subţire ca hârtia de pe degetele lui. Presupun că mi-ai adus schiţa sculpturii despre care am vorbit?

Apoi lordul îşi mişcă într-o parte şi în alta capul, parcă pentru a spiona ceva ascuns în spatele ei.

La naiba, îi promisese lordului că avea să schiţeze o scandaloasă sculptură a lui Jean-Louis Durand sâmbătă, când ea obişnuia să meargă la Grand Gallery. Galeria avusese sculptura cu împrumut pentru o foarte scurtă perioadă. Şi el artist, la rândul lui, Anstruther i se plânsese lui Imogen că starea lui nu era prea bună ca să poată merge să asiste la dezvelirea sculpturii, iar Imogen spusese că avea să îşi dea silinţa să imortalizeze pentru el toate detaliile, chiar şi pe cele indecente. În schimb, fusese nevoită să lucreze o tură în plus la Bare Kitten.

— Nu, milord, şi îmi cer iertare. N-am putut ajunge la galerie. Nu putea suporta dezamăgirea lui, aşa că îşi ocupă timpul cu evaluarea bătrânului, pentru a nu fi nevoită să îl

privească în blânzii ochi căprui. Am venit să vă informez că nu ne vom mai vedea pentru o vreme, întrucât voi îngriji o persoană cu tifos şi nu îndrăznesc să aduc o asemenea nenorocire în salonul dumneavoastră.

— Tifos, spui?

Bătrânul ridică surprins şi curios din sprâncene albe şi stufoase.

Imogen se aplecă să îi ia pulsul, dar mască gestul cu un aer conspirativ.

— Nu ştiu dacă aţi auzit, dar Excelenţa Sa, ducele de Trenwyth, este aici, în spitalul acesta.

— Trenwyth? Adică l-au găsit pe neisprăvitul ăla? Pe micul Collin Talmage?

Chipul lui supt se schimonosi într-un rânjet zbârcit.

Imogen încercă să îşi ascundă scepticismul. Nicio persoană cu ochi nu îl putea numi *mic* pe Trenwyth.

— Mi-am făcut griji pentru băiat, mărturisi bătrânul. Am trăit toată viaţa lângă casa familiei Trenwyth. L-am cunoscut pe bunicul lui, pe legea mea, şi chiar şi pe străbunicul său. Eu am trăit mai mult decât ei, ce părere ai despre asta? Îşi răsuci mustaţa între două degete, apoi izbucni într-o criză de tuse, care o îngrijoră foarte mult pe Imogen. Tifos, spui? Nu te pui într-un pericol prea mare pentru el?

Ea scutură din cap.

— Am avut deja boala.

— Chiar şi aşa… Cheamă-l pe doctorul Fowler, îi voi cere să găsească pe altcineva.

Imogen ridică din umeri neputincioasă, dar mişcată de preocuparea lui pentru ea.

— Mă tem că va trebui să vă luaţi la întrecere cu regina, care tocmai a plecat.

— Regina, zici? Păi, mă lasă fără momentul meu luminos din întreaga săptămână? Lordul se bosumflă vizibil, apoi păru să ia o decizie. Ce-ar fi să mă vizitezi oricum? Nu există leac pentru bătrâneţe sau pentru ceea ce am eu. Ce este tifosul când avem de discutat despre *artă?*

Inima lui Imogen se strânse la auzul notei de

singurătate din glasul lui.

— Dragul meu lord Anstruther, ştiţi că nu mi-aş pune niciodată pacienţii în pericol, cu atât mai puţin pe preferatul meu, spuse ea, încercând să îl farmece.

El pufni.

— Îl vei privi o singură dată pe Trenwyth şi te vei răzgândi în privinţa asta, draga mea, cu tifos sau nu. Al naibii de chipeş şi înzestrat cu o morală asemănătoare.

Împinsă de o curiozitate bruscă, Imogen se lăsă pe vine lângă pat.

— L-aţi cunoscut – îl cunoaşteţi bine?

— I-am văzut pe copiii Talmage crescând, împreună cu Sarah. Sarah, soţia lui, murise în urmă cu cincisprezece ani lungi, iar bărbatul încă murea de dorul său. Ei îi era drag Collin, în special, îşi aminti el. Flăcăul sărea gardul după câte o bomboană cu mentă de fiecare dată când ea era în grădină şi se ţinea după fusta ei, asta până când a început să se ţină după alte fuste. Tânjea cam mult după afecţiunea femeilor, dacă mă întrebi pe mine. Mama lui era o femeie foarte rece, Dumnezeu s-o odihnească.

Imogen zâmbi.

— Deci a fost un băiat bun?

— Cole? Bun? Deloc! Dar Sarah a mea a avut întotdeauna o slăbiciune pentru noi, craii şi alde pierde-vară. Ochii bătrânului licăriră. Noi nu am avut copii, presupun că de-aia îi plăcea să petreacă timp cu băiatul. Chiar a plâns puţin când el a intrat în slujba Maiestăţii Sale. Era foarte mândră de el.

— Se spune că a luat boala în Indii, spuse prompt Imogen, absorbind fiecare detaliu.

Fidel naturii lui, Anstruther muşcă momeala.

— Valetul meu, Cheever, a pus mâinile pe un ziar american, se lăudă el. Jurnalistul Januarius MacGahan a scris că a fost martor când un bărbat potrivindu-se descrierii lui Trenwyth a luptat ca un apucat în timpul Revoltei Bulgare, în aprilie. Pretindea chiar că l-a văzut când a fost luat prizonier de otomani.

— Dar… otomanii neagă că acea răscoală s-a petrecut

vreodată, speculă Imogen. În mod sigur l-ar fi ucis pe Trenwyth dacă el ar fi fost martor la asta, nu-i aşa?

— Poate nu, dacă este membru al familiei regale. Bătrânul ridică din umeri. Poate că li s-a plătit drept recompensă greutatea lui în aur.

Entuziasmul şi conversaţia îi provocară lordului un acces de tuse. Cancerul ajunsese acum în plămânii lui şi nimeni nu putea face nimic în această privinţă, decât să îl facă să se simtă confortabil. Doar Dumnezeu ştia când avea să îl ia la El.

Verificându-şi ceasul, Imogen se ridică.

— O voi trimite pe Gwen cu o compresă şi cu tonicul dumneavoastră, spuse ea, sperând că tonul voios al vocii ei avea să aline cumva durerea care se instala deja în pieptul ei. Promit să vă aduc schiţa de îndată ce… voi putea.

— Atunci, dă-mi un sărut.

Bătrânul îi oferi obrazul, iar Imogen se supuse. Pielea lui era rece, uscată şi subţire sub buzele ei.

— Şi ai grijă de băiatul nostru Trenwyth, o preveni Anstruther. Nu-i face bine regatului să piardă întreaga familie. Era una dintre puţinele familii nobile care meritau titlul acesta nobiliar.

— La fel şi dumneavoastră, milord.

*

Imogen stătea în faţa uşii închise a salonului lui Trenwyth, paralizată de indecizie. Glasul doctorului Longhurst se auzea dinăuntru în timp ce îl pregătea pe duce, probabil ajutat de un infirmier, iar Imogen le mulţumi stelelor ei norocoase că mai avea puţin timp de pierdut.

Ardea de nerăbdare să îl vadă pe Trenwyth cu ochii ei. Dar îi era groază de acel moment.

O infirmieră drăguţă, cu părul blond, trecu grăbită pe lângă ea, cu braţele pline de aşternuturi de pat, care, după miros, nu erau murdare doar de sânge. Dacă fata mergea la spălătorie, avea să treacă pe lângă postul lui Gwen. Imogen se strădui să îşi amintească numele ei, întrucât

fusese recent angajată. Ştia că li se făcuse cunoştinţă, dar fata aceasta muncea la etajul al treilea, în secţiile mai aglomerate. Numele ei începea cu M, nu? Maggie, Mary…

— Molly, îşi aminti ea cu voce tare. Numele tău *este* Molly, am dreptate?

Luată prin surprindere, fata se sperie, se răsuci spre Imogen şi scăpă aşternuturile.

— Uite ce-am făcut din cauza ta! Obrăznicia ei, la fel ca şi accentul său, sugerau că era născută nu mai departe la sud de Yorkshire. Îngenunche pentru a strânge cu grijă aşternuturile, chipul schimonosindu-i-se într-o expresie dezgustată. Dacă astea pătează covoarele, o să mă asigur că tu le cureţi, nu eu. Deşi n-o să înţeleg niciodată de ce pun covoare într-un spital unde sângele este substanţa cel mai puţin neplăcută. Vreun marţafoi idiot care pretinde că ştie tot probabil că a cerut să le simtă sub picioare. Şi nu trebuie să ne supunem mereu la ce spun *ei?*

Imogen clipi uimită, luată prin surprindere de răbufnirea acidă a femeii.

— Eu… îmi cer scuze, lasă-mă să te ajut.

Porni spre maldărul de lenjerie, dar fu gonită.

— Rămâi unde eşti! îi porunci Molly. N-o să iau şi tifos odată cu o mustrare, dacă apare Dragonul.

Imogen se înduplecă puţin de fată, care probabil că se întâlnise cu Brenda Gibby, infirmiera-şefă de la etajul patru. Adevărul era că Imogen se temea de femeia poreclită „Dragonul” mai mult decât de Ezio del Toro, iar acea teamă era foarte mare.

— N-am intrat încă în salonul Excelenţei Sale, nu eşti în niciun pericol să contractezi…

— Nu am timp să frec menta, am treabă de făcut, treaba *ta* acum că o să fii blocată aici sus, i-o reteză scurt Molly, privind-o cu o neîncredere sumbră în timp ce lua mormanul de rufe în braţe. Nu aveai de gând să-mi mai dai ceva de făcut, nu-i aşa?

Imogen îi aruncă o privire împăciuitoare.

— Voiam să te rog, dacă poţi, să o trimiţi pe sora Gwen Fitzgibbon în salonul lordului Anstruther în drumul

tău spre spălătorie. Nu ştiu dacă eu aş reuşi să ajung până în aripa nordică şi înapoi la timp.

— Aş putea, spuse Molly cu asprime după o clipă, iar Imogen fu surprinsă că fata acceptă. Noi, ceilalţi, vă invidiam pe voi, fetele de la etaj patrulea, să ştii, pentru că lucraţi aici sus, cu superiorii voştri. Dar acum, că am văzut cum este, n-o să mă mai plâng niciodată.

Imogen se îndoia de acest lucru, întrucât să se plângă părea să fie un talent special al lui Molly. Deşi era drăguţ să audă că cineva aprecia stresul care venea odată cu tratarea celor bogaţi şi exigenţi, ca să nu mai spună şi de faptul că trebuiau să se ridice la standardele de comportament imposibil de înalte de la etajul patru.

Într-un cuvânt, era epuizant.

În timp ce Molly pleca fără să mai arunce vreo remarcă acidă, Imogen se întoarse din nou spre uşa închisă; de partea cealaltă a uşii se afla un bărbat pe care ea îl visase în fiecare noapte vreme de aproape un an.

Collin Talmage. Sau, aşa cum îi spunea ea în gând, *Cole.*

Ridică mâna pentru a bate la uşă, când aceasta se deschise brusc, aproape speriind-o de moarte.

— Doctore Longhurst.

Imogen îl privi cu gura căscate pe tânărul doctor, care făcea acelaşi lucru, de parcă şi ea îl surprinsese în egală măsură. Imogen îl auzise pe dr. Fowler spunând că Albert Longhurst era una dintre cele mai strălucite minţi medicale ale secolului, iar ea credea acest lucru. Cu toate acestea, Imogen îl compătimea, întrucât se părea că dr. Longhurst trăia adesea doar în mintea aceea strălucită, rar aruncând o privire în afară, pentru a vedea şi restul lumii. Un bărbat tânăr şi entuziast, vorbea în propoziţii grăbite şi cioplite, evitând retorica într-un mod extrem. Uneori, omitea cuvinte întregi.

— Soră Pritchard. N-ar trebui să fii aici. E tifos.

O şuviţă ondulată de păr de culoarea ciocolatei îi tot cădea în ochii de culoare frunzelor de stejar la sfârşitul verii. Imogen se îndoia că dr. Longhurst îşi amintea prea

des să meargă la frizer, deşi aspectul lui răvăşit nu îl făcea mai puţin atrăgător.

— Pentru că eu am avut tifos şi am supravieţuit, dr. Fowler m-a numit infirmiera personală a Excelenţei Sale.

— Ah. Ochii lui se înseninară şi îşi trecu mâna prin păr, parcă tocmai observând că uitase să se pieptene în dimineaţa aceea. Foarte bine, atunci. Intră. Deschise larg uşa şi se dădu din calea ei. Îl cunoşti pe William? Şi el a supravieţuit tifosului şi te va ajuta să ai grijă de Lord Trenwyth.

— Desigur, bună.

— Sora Pritchard. William, un flăcău tânăr, cu păr de culoare nisipului, o salută încuviinţând din cap. Eu o să ies acum, dar doar sună din clopoţelul ăsta de aici dacă ai nevoie de mine şi-o să vin mai repede decât ai spune „peşte”.

— Mulţumesc.

Imogen de-abia auzi cuvintele cu accent londonez ale flăcăului, darămite să mai observe şi plecarea lui; atât de intens îi era concentrată atenţia asupra bărbatului care dormea în pat şi care era aproape la fel de alb şi de palid precum cearşaful care îi acoperea silueta întinsă.

Cole.

Salonul sărăcăcios, dar totuşi costisitor, dispăru din raza ei vizuală în timp ce se aventură mai aproape, neîndrăznind nici să clipească, de teamă ca respiraţia superficială care îi urca şi cobora încet pieptul ducelui să nu se oprească.

— Cum… cum este? Nici măcar nu se strădui să îşi ascundă emoţiile din glas.

— E destul de încet la minte, mă tem, dar puternic precum un taur şi dornic să ajute.

Lui Imogen îi luă o clipă să îşi dea seama că Longhurst o înţelesese greşit.

— Nu, nu William. Mă refer la Trenwyth.

— Ah. Doctorul veni şi el în urma ei lângă pat. Trebuie să recunosc, prognosticul nu este bun. Febra nu vrea să îi scadă. Am încercat totul. Oftă, ca şi cum febra lui Trenwyth

se încăpăţâna intenţionat şi îi punea răbdarea la încercare. Dacă ducele ar fi pe cât de puternic ar trebui să fie un bărbat în floarea vârstei, i-aş da o şansă mai bună. Dar subnutrit cum este şi cu celelalte răni…

Lăsă propoziţia să se stingă, de parcă ar fi conţinut cuvinte care nu erau necesar de rostit.

Imogen privi lung chipul lui Trenwyth, care dormea într-o stare de toropeală convulsivă. Sub păturile subţiri, mâinile şi picioarele lui zvâcneau neîncetat, iar ochii i se roteau sub pleoape.

Îl privi apoi din cap până în picioare, absorbind trăsăturile pe care le cunoştea deja şi familiarizându-se cu schimbările alarmante care se petrecuseră în el. Ridurile de pe fruntea lui şi din jurul ochilor se adânciseră mai mult decât ar trebui să se întâmple într-un an. Paloarea lui îi accentua scobiturile de pomeţii ososi, dându-i aproape un aspect scheletic. Dar Imogen îi recunoscu faţa, draga şi frumoasa lui faţă, şi îi mulţumi lui Dumnezeu că Trenwyth ajunsese acasă.

La ea.

Procesă treptat şi restul informaţiilor, şi mintea i se blocă asupra ultimului lucru pe care îl spusese dr. Longhurst.

— Celelalte răni? întrebă ea, repetând cuvintele lui.

În loc să o informeze despre evaluarea lui clinică, Longhurst apucă marginea păturii şi o dădu la o parte, permiţându-i lui Imogen să vadă cu ochii ei.

— Dumnezeule!

Glasul i se sparse.

— Dumnezeu nu a avut nicio legătură cu ce i s-a întâmplat acestui bărbat.

Până şi glasul lui Longhurst, un coleg pe care ea îl ştia a fi raţional şi stoic, fu uşor emoţionat la vederea trupului veşted al lui Trenwyth.

— De ce? şopti Imogen.

O mare parte din corpul lui Trenwyth era acoperit de vânătăi. Oasele şoldurilor îi ieşeau în afară, împungând în cămaşa albă şi subţire cu care fusese îmbrăcat, pentru a-i

acorda un minimum de decenţă. Era subnutrit, sfrijit şi era evident că fusese torturat. Pielea lui, cândva de un bronz auriu ce rivaliza cu câmpurile de orz scăldate de soare în august, îi amintea acum lui Imogen de ceara palidă pe care ea trebuia să o răzuiască de pe dopul unei sticle nedesfăcute de scotch Ravencroft. Deşi tăieturile şi zgârieturile lui fuseseră deja cusute şi pansate, vânătăile intens colorate sugerau că el petrecuse mult timp legat cu frânghii, însemnele marcându-i gâtul, gleznele şi încheietura unei...

Imogen închise ochii, cuprinsă de un val de furie, compasiune şi scepticism.

Mâna lui stângă, era... dusă.

Capitolul 4

— N-o să plângi, nu-i aşa?

Panica brăzdă glasul doctorului Longhurst.

— Nu. Imogen trase de nas, temându-se că în orice clipă se putea dovedi a fi o mincinoasă. Tot ce putea să facă era să îşi rupă privirea îngrozită de pe încheietura lui rotunjită şi bandajată. Dar... cum s-a întâmplat? *Cine* i-a făcut asta?

Trenwyth tremură, deşi un văl de sudoare îi acoperea pielea, iar Imogen îl ajută pe dr. Longhurst să îl învelească, în timp ce el murmura lucruri stranii şi lipsite de sens.

— Ştii ce cred? întrebă Longhurst în modul lui succint, privind în jur, parcă pentru a se asigura că aveau intimitate. Turcii otomani. Acum ajută-mă să deschid ferestrele. Au apărut noi dovezi că aerul proaspăt este benefic pentru cei cu febră atât de mare, iar toate eforturile noastre antitermice au fost inutile până acum.

Uluită, Imogen îl urmă pe dr. Longhurst, surprinsă de cât de mult ezita era să plece de lângă Trenwyth, chiar şi pentru a îndeplini această sarcină minoră.

— Otomanii? Doctorul era a doua persoană care făcea

această deducţie într-o oră. Şi dumneavoastră aţi citit ziarele americane?

El o privi oarecum bănuitor.

— Nu, dar am petrecut timp printre persani şi turci, studiind unele dintre progresele lor chimice şi medicale. Deşi îi respect şi mi-a făcut plăcere să stau cu ei, am văzut şi ce le fac duşmanilor. Ai auzit vreodată de legea islamică, Şaria?

— Mă tem că nu.

— Dacă un om este considerat hoţ, practica anumitor secte este să îl lase fără mâna care a comis ofensa.

— Cât de… barbar! Imogen se înfioră.

— Cam la fel de barbar ca ce facem şi noi, occidentalii, crede-mă.

Imogen îşi duse mâna la piept. Oare Trenwyth intrase în conflict cu otomanii? Chiar făcuse parte din Revolta Bulgară? Fusese prizonier în tot acest timp? Un an întreg… Imogen nu putea suporta gândul că el îndurase atât de multă suferinţă, doar pentru a sfârşi astfel.

— Credeţi că doctorul Fowler se va supăra că deschidem ferestrele? întrebă ea, disperată să dea un aer de normalitate discuţiei, ca nu cumva el să îi observe îngrijorarea nefirească pentru starea lui Trenwyth.

Aerul rece de primăvară intră în salon, purtând mirosul dulce de floricele de porumb cu caramel şi produse de patiserie cu scorţişoară vândute de vânzătorii stradali. Aroma era accentuată de miresmele mai pătrunzătoare şi mai neplăcute ale oraşului, cum ar fi fumul de cărbune, caii şi buchetul de neidentificat al Tamisei.

— Fowler poate să se spânzure dacă nu-i convine, zise Longhurst. Dacă jurnalul medical spune că aşa este cel mai bine, atunci ar trebui să îi acorde mai multă atenţie decât tradiţiilor lui înapoiate.

Imogen aprobă în tăcere, întorcându-se lângă patul lui Cole şi verificându-i fişa medicală. I se aplicaseră toate tratamentele posibile pentru a-i combate condiţia. Băile cu gheaţă, tincturi, ceaiuri, iar până acum nu avuseseră mai niciun efect.

— Ce altceva mai trebuie făcut pentru el, dr. Longhurst?

Spre surprinderea ei, doctorul îi puse o mână pe umăr.

— Tot ce putem face acum este să îi oferim o stare de confort. Şi să ne rugăm, dacă dumneata faci genul acesta de lucruri. Deşi este posibil să fie nevoie să îi fie schimbate bandajele cât mai repede.

— Vă ajut cu plăcere oricând doriţi să…

— Nu vreau să par… nemilos sau insensibil, soră Pritchard, dar, spre deosebire de dumneata, eu nu am avut niciodată tifos. Cu cât petrec mai puţin timp aici, cu atât mai bine. Pentru pacienţii mei şi pentru mine însumi. Dacă ai putea face pe cont propriu cât mai mult din ceea ce este necesar…

Brusc, gândul de a fi singură cu Trenwyth o încântă foarte mult.

— Desigur, domnule doctor. Dacă puteţi, vă rog să îl trimiteţi pe William cu nişte supă de măduvă, bandaje, gheaţă şi apă?

Longhurst încuviinţă din cap, evaluând-o cu ceea ce Imogen putea numi o privire serioasă, înainte de a-şi lua mâna de pe umărul ei.

— Cheamă-mă dacă… *când* i se schimbă starea.

— Da, domnule.

Imogen de-abia băgă de seamă când doctorul plecă din salon, întrucât cuvintele lui o străpunseră cu forţă nouă. Într-adevăr, Trenwyth nu putea rămâne în această stare de boală şi febră. Fie avea să îşi revină în cele din urmă, fie…

Nu. Alungându-şi orice cuvinte triste din minte, Imogen se aplecă asupra lui şi îi puse o mână pe frunte. Părea atât de ireal să îl atingă după atâta vreme.

Trenwyth era incredibil de fierbinte; o uimi faptul că sudoarea lui nu se transforma instantaneu în aburi.

Până să îl vadă, cea mai mare teamă a ei fusese atât de egoistă. Că el avea să o privească o dată şi să îşi amintească cine era. Că avea să spună tuturor că ea fusese prostituata lui şi că avea să fie concediată pe loc. Acum, o

teamă mult mai perfidă decât aceea îşi croia cu răceală drum prin ea, în timp ce Imogen rămase aplecată asupra lui, parcă pentru a-l proteja de doamna cu coasa.

Mai presus de orice, se temea pentru viaţa lui.

Bărbatul fusese ticălos şi sfânt. Păgân şi erou. Un bărbat periculos şi un amant respectuos.

Şi acum…

Îi dădu uşor părul umed de sudoare de pe fruntea lată, cel mai tandru sentiment umplându-i pieptul până la refuz. Acum el avea din nou nevoie de ea.

— Vei trăi, Cole, îi şopti Imogen. O să mă asigur eu de asta.

Tifosul, o boală meschină pe care, într-un trecut nu prea îndepărtat o numiseră febra lemniţei, îi prăda pe cei care trăiau în sărăcie şi mizerie şi beau apă stătută. Apoi, infecţia se împrăştia, aşa cum se întâmplase cu cei din apartamentele ponosite apropiate de casa familiei Pritchard în urmă cu mult timp, când se luptase cu boala aceasta nenorocită.

Rar o contracta cineva precum Trenwyth. O persoană adultă, sănătoasă şi bine hrănită.

Cât de deplorabile trebuie să fi fost condiţiile în iadul din care fusese salvat.

William sosi cu lucrurile cerute de ea, iar Imogen se apucă imediat de treabă. Ştia că ducelui nu avea să îi fie prea comod, dar, pentru a-i ţine temperatura sub control, trebuia să îl maseze des şi straşnic cu gheaţă.

— Are nevoie să folosească toaleta, soră Pritchard? N-a făcut nimic de când a fost adus.

Imogen verifică, încruntându-se.

— Nu, sun după tine dacă are nevoie.

Refuzând orice alt ajutor din partea lui William, Imogen aşteptă până când uşa se închise din nou şi dădu cearşaful la o parte de corpul lui Trenwyth, acum umed de sudoare.

Oricât ar fi încercat, îi era greu să nu dispere în timp ce cufundă pânza moale în apa rece ca gheaţa şi începu să îi spele fruntea cu ea. El tresări la început, dar apoi îndreptă

capul spre atingerea ei, de parcă i-ar fi adus alinare.

În preţioasa ei amintire, Trenwyth era un bărbat foarte impunător, aproape inuman în perfecţiunea fizicului şi a abilităţilor sale. Adesea, în zilele ei libere, Imogen se plimba prin Hyde Park, oprindu-se pentru a admira statuia lui Ahile la Monumentul Wellington, apreciind asemănările fizice dintre eroul grec şi cel care fusese iubitul ei pentru o singură noapte.

Acum, carnea lui atârna de tendoane, care se agăţau de oasele lui groase. Era atât de înalt, atât de impunător din fire, încât subnutriţia lui era cu atât mai groaznică şi mai izbitoare. Trecu bucata de pânză pe după gâtul lui, apoi o aduse în faţă, ştergând o cicatrice care nu se vindecase complet, întinzându-se de la claviculă la umăr. În urmă cu un an, cicatricea aceea nu fusese acolo. Nici grămăjoara aceea stranie de piele încreţită, care arăta de parcă ar fi avut pietre băgate în piele şi apoi scoase. Ce ar fi putut cauza o asemenea cicatrice? Fără îndoială că Trenwyth avea să capete şi mai multe cicatrici de îndată ce tăieturile şi rănile care îl brăzdau acum aveau să se vindece.

Dacă era posibil să o facă.

Murmurele lui deveniră din ce în ce mai insistente, scăpându-i dintre buzele uscate şi crăpate printre suspine chinuite şi gemete, încă nu era coerent, iar puţinele cuvinte pe care Imogen le înţelegea o speriau şi îi dădeau fiori. *Marş. Baionete. Săpături…*

Copii.

Să descifreze ororile captive în mintea lui părea un lucru prea înspăimântător. Cufundă din nou cârpa în apa cu gheaţă şi o plimbă peste trunchiul lui, brăzdat de coastele vizibile şi muşchii lui abdominali diformi. Trenwyth se încordă, gemu, apoi se relaxă în timp ce răceala tăioasă deveni liniştitoare.

— Îmi pare rău dacă îţi provoc disconfort, Cole, îi şopti ea, verificându-i un bandaj de pe biceps şi decizând că trebuia schimbat, îl desprinse pe cel vechi şi presără iod peste copci, apoi îi puse un pansament curat de pe tava ei. Fac asta ca să te ţin în viaţă. Ştiu că probabil eşti obosit,

foarte obosit, dar poţi să mai lupţi puţin? Şi eu voi lupta. Cu orice preţ.

— Ginny?

Numele ei – numele de *pisicuţă* – pe buzele lui o luă atât de tare prin surprindere, încât Imogen sări în picioare şi privi în jur, în camera pustie. Bucuria că el vorbise, că îi recunoscuse vocea chiar şi după atâta vreme, fu rapid urmată de o îngrijorare serioasă.

El scoase un sunet de durere, întorcând capul într-o parte şi în alta, parcă pentru a căuta un chip familiar în mulţime. Braţul fără mână îi ieşi de sub cearşaf. Geamătul ulterior care îi scăpă din gât aproape că ar fi putut fi un scâncet, dacă ar fi ieşit dintr-un piept mai firav. Era sunetul unui om abandonat. Căzut şi disperat.

Îi frânse inima în mii de fărâme.

— Ginny! strigă el, mai tare de data asta, iar ea nu putu face altceva decât să îi răspundă.

— Sunt aici, Cole, îl alină ea, aşezându-se lângă el, pe pat. Sunt aici. Mă mai ştii?

Imogen nu ar fi trebuit să fie impresionată, dar având o inimă atât de sensibilă, nu se putu abţine.

Aplecându-se asupra lui, luă o bucată de gheaţă dintr-un pahar de cristal şi i-o ţinu pe buza de jos, lăsând-o să i se topească în gură, încântată că el înghiţi apa, Imogen luă cârpa încălzită deja de pieptul lui şi o cufundă din nou în lavoar.

— Ginny. Mâna lui dreaptă cotrobăi prin faldurile aspre ale fustei uniformei ei şi se agăţă de ea cu o forţă uimitoare pentru cineva atât de bolnav. Lumea ardea, Ginny, gemu el. Lumea ardea şi credeam că am ajuns în iad.

— Ştiu, şopti ea, dându-i din nou părul rebel de pe fruntea arzândă.

Imogen *nu* ştia – nu putea înţelege –, dar îşi dorea cu disperare să îi aducă puţină alinare.

— Dar era zăpada. Zăpada… Trase de fusta ei, devenind mai agitat. Iadul nu este cu foc, Ginny. Este cu gheaţă.

— Şşşt, încercă ea să îl liniştească, înghiţindu-şi nodul din gât, care ameninţa să o împiedice să respire.

Habar nu avea ce să zică, în afară de „Eşti în siguranţă acum”, care părea o consolare epuizată şi folosită în exces.

Şi nu era pe deplin adevărat.

Dacă el avusese o experienţă îngrozitoare cu gheaţa, atunci tratamentul ei probabil că era o tortură, dar cum altfel putea să îi ţină febra în frâu, să o împiedică să îl fiarbă de viu?

— Îmi pare rău, şopti ea, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, în timp ce luă cârpa rece şi, de data aceasta, îi înfăşură picioarele cu ea, încercând să îi atragă fierbinţeala din cap.

El şuieră printre dinţi şi îi repetă numele. Apoi respiraţia i se întretăie, şi toţi muşchii lui părură să se încleşteze. Imogen privi neputincioasă cum corpul lui palid şi plin de răni fu străbătut de o convulsie pentru o clipă şi se bucură că era prea slăbit pentru a putea lovi. Slavă Domnului că tifosul nu îi provocase şi mâncărimea aceea care însoţea de obicei febra. Când suferise ea de boală, îşi amintea că îşi simţea pielea de parcă mii de furnici sălbatice îi mâncau treptat carnea. Fusese cumplit.

Măcar Trenwyth fusese scutit de asta.

Imogen îi fredona lucruri blânde în timp ce îi topea o altă bucată de gheaţă în gură, parcă pictându-i buzele cu ea. El păru să tolereze bine de data asta şi chiar oftă când ea aduse un alt cub de gheaţă.

— Te-am visat, spuse el răguşit, gâtul fiindu-i iritat de nisip deşertic şi durere. Am visat sânge. Şi pe tine.

— Şi eu te-am visat pe tine, mărturisi ea, punându-şi din nou mâna pe fruntea lui. Imogen nu credea că era posibil, dar el era şi mai fierbinte decât înainte. La naiba, bombăni ea şi se ridică.

— Nu.

El o trase înapoi pe pat cu o forţă surprinzătoare.

— Şşt, Cole, şşt, acum, îl alină ea, aplecându-se pentru a-i descleşta degetele de pe fusta ei.

Imogen avea impresia că glasul îi devenea o şoaptă

de fiecare dată când rostea numele lui şi simţea că nu se cuvenea să îşi permită o asemenea intimitate. Ar trebui să i se adreseze cu „Excelenţă”, chiar şi în privat, dar familiaritatea părea un păcat neînsemnat, având în vedere circumstanţele.

— Îţi voi schimba bandajele, continuă ea să vorbească, întrucât vocea ei părea să îl liniştească şi să îi calmeze respiraţia sacadată. Apoi vom vedea dacă poţi reţine în stomac puţină supă de măduvă şi ceai.

Aşezându-se de cealaltă parte a lui, Imogen îi întinse braţul stâng în afară, astfel ca încheietura să îi atârne pe marginea patului. Avea de gând să folosească foarfecă pentru a tăia bandajul, dar în clipa în care foarfecă atinse marginea bandajului, el gemu şi tresări violent. Dacă Imogen nu ar fi avut reflexe bune, l-ar fi tăiat.

Decise să nu mai folosească foarfecă, ci să desfăşoare pur şi simplu bandajul, sarcina luându-i mai mult timp decât ar fi trebuit din pricina reacţiei lui severe de fiecare dată când ea exercita chiar şi cea mai mică presiune.

Lui Imogen îi plăcea să se gândească la ea însăşi ca la o infirmieră călită şi neînfricată până acum, imposibil să fie scârbită de ceva, dar icni când dezveli încheietura ciopârţită a lui Trenwyth. Rana nu era proaspătă, într-adevăr; era destul de vindecată. Din copcile cusute la întâmplare şi din conturul diform, era evident că rana nu fusese deloc bine îngrijită.

Luptându-se cu un fior de furie şi un nou val de milă, Imogen se întinse după iod, aplicându-l pe rană.

De-abia se feri de o lovitură puternică în timp ce Trenwyth ţipă de durere. Imogen îl privi neputincioasă şi frustrată, o bănuială începând să se formeze în mintea ei.

Febră, paloare, delir şi contracţii musculare… toate simptomele tifosului. Dar mai erau şi acea iritaţie care acoperea tot corpul şi, de obicei, o tuse seacă, pe care Trenwyth nu le avea. Într-adevăr, respiraţia lui era superficială, pulsul îi era slab… dar nu spusese William că ducele nu eliberase apă deloc de când sosise la spital?

Scăpând iodul din mână, Imogen ieşi alergând din

salon, pornind în căutarea dr. Fowler. Trenwyth nu avea tifos, dar avea ceva la fel de mortal, dacă nu mai rău.

Capitolul 5

— Soră Pritchard, nu te credeam predispusă la asemenea crize ridicole de isterie feminină. Dr. Fowler avea o guşă straşnică pentru un bărbat atât de subţirel. Pielea în exces îi atârna de obraji, accentuându-i încruntarea. Diagnosticul este tifos. Fiecare profesionist medical care l-a îngrijit pe Lord Trenwyth, din India până aici, a fost de acord că acesta este un caz clasic de tifos.

Asta presupunând că Trenwyth chiar călătorise din India, şi nu din Bulgaria sau Constantinopol, aşa cum sugerau dovezile.

— Deci nu aţi pus dumneavoastră diagnosticul iniţial? insistă Imogen.

— Ai grijă, soră Pritchard, eşti pe teren periculos.

Supărarea scânteie în ochii lui, de asemenea brăzdaţi de piele în exces.

— Nu aş îndrăzni să fiu nerespectuoasă, dr. Fowler, începu Imogen, dar cred că am argumente puternice pentru un caz de septicemie. Dacă aţi fi fost de faţă când Excelenţa Sa a reacţionat atunci când i-am atins încheietura…

— Bietului om i-a fost retezată mâna, o întrerupse nerăbdător Fowler. Sau tăiată, judecând după cum arată, *normal* că încă îl doare.

— Da, dar durerea sa părea extremă şi…

— Locul rănii este umflat, soră Pritchard?

Bărbatul o privi cu un dispreţ atât de evident, de parcă Imogen ar fi fost un rozător care trebuia exterminat.

— Nu din câte mi-am dat seama, dar rana este vindecată atât de urât, că…

— Este roşu în mod vizibil sau extraordinar de fierbinte la atingere?

— Tot trupul său este foarte fierbinte la atingere.

Imogen nu fusese tocmai isterică atunci când doctorul îi adusese această acuză, dar acum auzea disperarea strecurându-se în propria ei voce.

— Dar rana nu este roşie, nu-i aşa? Nu există vreun abces sau vreo inflamare evidentă.

Imogen nu voia să cedeze, dar nici nu îndrăznea să mintă.

— Dacă v-aţi rupe un moment să veniţi cu mine, ca să vă pot arăta, aş putea să mă exprim mai bine…

— Mă tratezi de parcă nu am examinat rana eu *însumi.* Doctorul accentuă puternic ultimul cuvânt. Insinuezi că am fost cumva superficial în evaluarea mea?

— Nu aş face niciodată presupuneri, dar nu am putea, măcar, să efectuăm o procedură pentru a netezi încheietura rănită? Atunci am şti cu siguranţă, iar dacă mă înşel, măcar Excelenţa Sa va duce o viaţă mai comodă.

— Prostii! Nu pot supune cu bună ştiinţă un pacient suferind la riscul unei operaţii chirurgicale, zbieră doctorul. Mi-aş pierde toată credibilitatea şi dreptul de a practica medicina. Nu, nu, fată dragă, în plus, estetica a ceea ce a mai rămas din braţul lui Trenwyth este ultima dintre problemele lui. Cel mai probabil, nu va trăi suficient cât să observe…

Înflăcărată, Imogen îşi trânti palmele deschise pe biroul din lemn de mahon, aplecându-se asupra doctorului, care stătea pe scaun.

— Nu i se poate permite să moară, dr. Fowler. Este datoria noastră să facem *tot* ce putem. Să explorăm fiecare colţ şi, cel puţin, să luăm în considerare diagnostice alternative şi tratamente. Şi dacă am dreptate? Nu merită măcar să mai aruncaţi o privire?

— Cred că ştiu ce se petrece aici, spuse dr. Fowler după ce o privi pentru un moment incomod de lung.

Se ridică de la birou, iar Imogen fu nevoită să se abţină să nu facă un pas înapoi. Îşi îndreptă şi ea umerii pentru a-l înfrunta, asemenea lui David pregătindu-se să lupte cu Goliat, dar fără praştie. Sau vreo armată. Sau vreo

competenţă reală.

La naiba.

— Înţeleg că Maiestatea Sa, preaiubita noastră regină, te-a însărcinat cu supravieţuirea lui Trenwyth. Este o femeie impunătoare şi puternică, dar nici măcar *ea* nu poate controla cursul unei boli. Ducele este în mâinile Domnului acum. Şansele ca el să supravieţuiască acestei boli sunt minime.

Fowler traversă încăperea extravagantă care era biroul său, deschizând uşa şi alungând-o, efectiv.

— Nu lua treaba asta atât de în serios, draga mea. Preocuparea şi entuziasmul tău îţi fac cinste şi îţi promit că nu vor exista represalii asupra ta în caz că ducele moare. Treaba ta este să îl ţii curat şi confortabil şi să laşi diagnosticele în seama doctorilor.

Imogen nu avea încredere în ea însăşi să se mişte. Întregul ei corp tremura de teamă şi de furie, deopotrivă. Ea ura conflictul, era îngrozită de el. Dar, mai mult decât atât, dispreţuia bărbaţii ignoranţi şi egoişti, care ar prefera să lase pe cineva să moară decât să le fie puse la îndoială părerile de cineva cu un statut inferior.

De o femeie.

„În mâinile Domnului, ţi-ai găsit”. Cole era în mâinile lor, în mâinile ei, iar ei toţi trebuiau să facă tot ce le stătea în putinţă. Cum de nu înţelegea dr. Fowler acest lucru?

— O zi bună, soră Pritchard.

Imogen o zbughi din cameră, neavând încredere în ea însăşi să răspundă.

Până când îl găsi pe dr. Longhurst în laborator, plămânii ei se luptară pentru fiecare gură de aer îngreunată de corsetul ei şi de un val de disperare.

— *Trebuie* să faceţi ceva, altfel va muri! îi ceru Imogen.

— Soră Pritchard? Longhurst o privi surprins din spatele ochelarilor care îi măriră ochii verzi şi îi făcură părul creţ şi ciocolatiu să se adune în mod comic în creştetul capului. Ce spui?

— Col… Excelenţa Sa, cred că boala dumnealui este

septicemia, nu tifosul. Cred că încheietura mâinii îi este infectată şi îl îmbolnăveşte, şi nimeni nu a observat asta până acum.

Precaut, de parcă ar fi manevrat ceva volatil, Longhurst puse paharul de laborator pe care îl inspecta pe una dintre numeroasele bănci de lucru din încăpere. Imogen se strecură printre ele ca într-un labirint.

— L-am văzut cu ochii mei pe dr. Fowler schimbându-i pansamentul. Ochii lui se mişcară în spatele ochelarilor de parcă ar fi încercat să vizualizeze momentul. Niciun abces. Nicio dovadă de infecţie sau putreziciune. Fără vene decolorate. Deşi… prezenţa unui disconfort anormal pentru o rană nu tocmai recentă. Privirea lui ţâşni asupra ei, evaluând-o cu o precizie clinică. Explică-ţi teoria.

Imogen trebuia să fie succintă ca să îi menţină atenţia vie.

— După cum ştiţi, eu am supravieţuit tifosului, sunt foarte familiarizată cu simptomele sale. Aproape în toate cazurile există o iritaţie foarte dureroasă. Ai senzaţia că pieptul îţi este plin de bumbac, iar tu vrei să tuşeşti şi să tuşeşti, dar nu expectorezi nimic. Şi mai sunt… indispoziţii digestive, care sunt neplăcute şi stânjenitoare, ca să spun aşa.

— Nu trebuie să îmi explici boala, Pritchard. Am studiat-o suficient. Nerăbdător, Longhurst începu să îşi suflece mânecile până la cot. Am multă treabă de făcut.

Îngrozită că s-ar putea izbi de zidul unui alt ego masculin, Imogen continuă grăbită:

— Ce vreau să spun este că Trenwyth a prezentat *doar una* dintre aceste simptome, şi doar puţin. Respiră greu mai mult decât tuşeşte. Nu este acelaşi lucru. Dacă ar fi doar absenţa iritaţiei sau dacă ar fi avut iritaţia, dar nu şi tusea, atunci aş presupune că este doar o manifestare anormală a bolii. Dar absenţa ambelor simptome?

El medită o clipă la cuvintele ei, încuviinţă scurt din cap şi îşi scoase ochelarii.

— Atunci, de ce septicemie?

— Chiar dumneavoastră aţi observat că îl doare

braţul. Febra îi creşte şi îi este foarte greu să respire. Pulsul i se intensifică şi apoi îi scade. William a spus că nu a folosit nici măcar o dată oliţa. Toate aceste simptome indică o infecţie groaznică.

Longhurst porni grăbit, cu picioarele lui lungi, spre uşă.

— Îl voi examina din nou pe Trenwyth. Dacă totul este aşa cum ai observat, îl vom informa pe doctorul Fowler şi vom pregăti sala de operaţie.

— I-am spus deja doctorului Fowler, nu vrea să audă. Imogen îl apucă de braţ. Dr. Longhurst, mă tem că dacă mergeţi la dumnealui cu această chestiune, vom fi amândoi admonestaţi. Şi, mai rău, ne va interzice să îl tratăm pe duce.

— Fowler, spuse Longhurst de parcă numele l-ar fi scârbit. Habar nu am cum de un om atât de prost a fost ales să conducă o asemenea instituţie. Arogantul se pricepe să strângă fonduri, dar este o nulitate când vine vorba de practicarea medicinii. Îi aruncă o privire conciliantă de sub genele prea lungi şi prea dese pentru un bărbat. Scuză-mi vulgaritatea.

— Sunt de acord. Imogen răsuflă uşurată. Îl veţi ajuta pe Trenwyth? Cred că sunteţi singura lui speranţă.

— Sunt mai mult chimist decât chirurg. Aceasta nu este competenţa mea. Aruncă o privire în laborator, indecizia schimonosindu-i trăsăturile până atunci calme. Dacă aş efectua o procedură neautorizată, mi-aş putea pierde postul.

— Şi dacă nu o faceţi, un om şi-ar putea pierde *viaţa!* se plânse Imogen.

Pentru prima dată de când îl cunoscuse, ochii lui Longhurst se îmblânziră în timp ce se luminară, privind-o.

— Ai dreptate că mi-ai reamintit asta, recunoscu el. Vino, să mergem la pacientul tău.

Când ea era mică, familia lui Imogen avusese o pisică pe nume Iris, care fătase câţiva pisoi. Unul dintre ei, Icar, se ataşase în special de ea şi o urmărea peste tot, chiar şi în camera de toaletă. Noaptea, se ghemuia la pieptul ei, iar

Imogen stătea perfect nemişcată, minunându-se de respiraţia rapidă a micului animal adormit. Odată, chiar încercase să imite mişcările scurte ale pieptului pisicii, dar i se păru imposibil.

Acum, stând aplecată asupra lui Longhurst în timp ce el îl examina pe Trenwyth, Imogen observă disperată că respiraţia ducelui era la fel de rapidă şi de superficială cum fusese a lui Icar în urmă cu toţi acei ani. De data asta, când Longhurst palpă încheietura, corpul lui Cole tresări, dar din gâtul lui ieşi doar un sunet slab. Era ca şi cum nu mai avea aerul necesar pentru a ţipa.

Timpul se scurgea, se gândi ea cu disperare.

Longhurst ridică privirea spre ea, ochii fiindu-i mai serioşi ca niciodată.

— Pregăteşte anestezicul şi trusa chirurgicală, îi porunci el răguşit. Şi să sperăm că nu este prea târziu.

Capitolul 6

De-a lungul anilor, definiţia iadului cunoscuse multe schimbări în perspectiva lui Cole. Când era tânăr, fusese un loc nebulos, de origine ambiguă. Un infern creat de oameni bătrâni şi religioşi, pentru a-i ameninţa cu supunerea pe cei cu spirit rebel şi minţi curioase. Mamei lui îi plăcuse locul acela ca o posibilă destinaţie pentru sufletul lui şi profitase de orice ocazie ca să îl informeze de acest lucru.

Ca soldat, iadul devenise un lucru tangibil. Câmpul de luptă. Unde arme călite în foc răneau oameni făuriţi din carne. Tăiau în carne vie până când nu mai rămâneau decât măruntaiele, care, odată uscate, se întorceau în ţărână.

Pentru Cole fusese imposibil să îşi imagineze ceva mai infernal, până când fumul se risipise pe 20 aprilie, 1877. Revolta Bulgară. Iadul devenise un marş nesfârşit şi pedepsitor către o închisoare otomană, undeva între Bulgaria şi Constantinopol. Un an devenise o eternitate de

plictiseală, întreruptă de reprize de tortură. Unde Cole învăţase că o tinereţe petrecută în căutarea celor mai straşnice plăceri putea fi echilibrată într-un timp atât de scurt de o durere la fel de straşnică. Unde învăţase că suferinţa şi chinul puteau fi la fel de mistuitoare ca un orgasm, venele din corpul lui dilatându-se pentru a permite durerii să se reverse în toate membrele lui, să îi aprindă toate terminaţiile nervoase. Suspendându-i muşchii cu senzaţia zvâcnindă de neputinţă, până când propriul trup nu mai era al lui. Indiferent de cât de curajos se împotrivea, gemetele şi urletele se revărsau din el la fel de uşor ca sângele lui.

În iad, Cole pierduse o parte din sinele său interior.

Apoi îşi pierduse mâna.

Îndurase, pentru că, în ciuda oricărei orori îl aştepta ziua, noaptea avea să i-o aducă pe ea…

Ginny.

Un nume ridicol, de-a dreptul. Primitiv, dacă stăteai să te gândeşti, suna a alcool. Nu i se potrivea deloc. Fata hoinară cu temperament aprig şi o claie de bucle negre, sclipitoare. Cu ochii conturaţi cu creion negru, licărind precum cuarţul ochi-de-tigru de pe pielea ei de porţelan. Fusese uscăţivă şi şovăitoare, dar graţia şi senzualitatea ei nu fuseseră exersate, tactici seducătoare folosite de majoritatea femeilor din profesia ei. Nu se întinsese peste el asemenea unei pături sufocante de parfum şi sex, cu o mână pe mădularul lui şi cu alta în buzunar. *Nu.* Ea fusese precaută şi nesigură, asemenea unui pui de căprioară pe care el trebuia să îl ademenească pentru a se hrăni din…

Ei bine, nu contează din ce.

În nopţile când frigul săpa mai adânc de oasele lui, chiar în sufletul său, Cole îşi amintea cât de cald fusese înăuntrul ei. Cum se agăţase ea de el şi îşi îngropase faţa în umărul lui. Cum se cutremurase de plăcere înainte ca el să o pătrundă, ochii aceia de pisică privindu-l mari de uimire.

Când temnicerii lui îl răneau, îi puneau întrebări la care el nu putea răspunde într-o limbă pe care nu o vorbea, creând motive pentru a-l tortura, Cole se detaşa.

Şi o găsea pe ea.

Mergea la ea, în camera aceea, camera de culoarea sângelui, şi se pierdea în braţele ei, care, deşi erau delicate şi fragile ca ale unei păsări, reuşeau cumva să îl protejeze de durerea lui. Glasul ei, o şoaptă nesigură, îl alina şi uneori îi dădea putere. Cole îşi amintea cu cât patos îi dăduse ea permisiunea să îşi jelească familia.

Să simtă.

Ginny. O prostituată. O creatură cu o profesie rece şi adesea brutală. Cu toate acestea, ea îi arătase mai multă blândeţe şi căldură sincere decât primise în toată viaţa lui. Fusese mai mult decât o prostituată pentru el în noaptea aceea.

Îi fusese o prietenă.

Iar în timpul acelui an petrecut în iad, ea devenise ceva mai nespus de preţios decât asta. Nu o sfântă, în sine, dar un sanctuar. Trăsăturile ei – înceţoşate de lumina palidă a unui felinar, de machiaj şi o sticlă de whisky – deveniră şi mai opace din cauza trecerii timpului şi durerii. Dar amintirea buzelor ei delicate, a părului ei negru şi a atingerii ei incomparabile îşi croise drum înăuntrul lui. Ginny îşi crease propriul loc într-o inimă care devenea din ce în ce mai ursuză şi mai pustiită.

Ginny. Avea să o găsească, aşa îşi jurase în sinea lui. Avea să intre în Bare Kitten din umeda noapte londoneză, iar ea avea să fie acolo. Chipul ei avea să se topească într-un zâmbet, pentru că ştia că el avea să vină după ea. Să o revendice. Să o ducă departe de o viaţă de abuzuri, în care era tratată ca un obiect.

Cole trebuia doar să îndure. Să supravieţuiască.

Astăzi, iadul nu mai era un loc, ci o stare existenţială. Închisoarea lui nu mai consta în patru ziduri păzite de oameni nespus de nemiloşi, dar, cu toate acestea, Cole rămânea întemniţat.

Captiv.

S-ar fi putut lupta cu durerea înăbuşitoare din încheietura lui. Durerea fusese un inamic pe care el îl învinsese des. Biruise tot ceea ce ameninţase să îl distrugă.

Disperarea unui alt răsărit de soare pierdut într-un loc atât de străin şi de nemilos. Teama vicleană că lumea pe care o ştiai te uitase în locul acesta şi nu mai aveai o casă. Groaza şi neîncrederea de a privi un corp care cândva fusese al tău, dar pe care acum nu îl mai recunoşteai.

Dar fierbinţeala febrei care îl luase prizonier, care îl îndepărtase de el însuşi şi îl aruncase în ghearele delirului. Apoi, cu inevitabilitatea morţii, urmară frisoanele, înşfăcându-l cu asemenea forţă, încât oasele lui zăngăneau. Realitatea deveni nebuloasă, iar timpul, o născocire a nebuniei, până când, cu cât Cole încerca mai mult să se agaţe de amintirea lui Ginny, *Ginny a lui,* cu atât ea devenea o himeră diafană.

Lumea lui nu mai era altceva decât un nor cenuşiu de durere. Visa că sângele îi devenea negru, tentacule de putregai răsărind din cioturile încheieturilor lui şi urcând să îi otrăvească inima. Agonia mistuia totul, febra mistuia toată speranţa. Toate gândurile, toate visele sau amintirile. Până când el nu îşi mai putu vizita sanctuarul. Până când nu îi mai putea evoca privirea şi chipul. Se lăsă pradă negurii, amestecată cu durere, şi renunţă să mai lupte.

Atunci ea îi rosti numele.

Îl strigă prin negura cleioasă. Glasul ei, urmat de valuri reci de presiune pe pielea lui, aducându-i dulcea alinare. Ea îi spuse să lupte, îl imploră să trăiască, iar un foc se aprinse din nou înăuntrul lui. Înnebunit, el se întinse după ea. Se luptă disperat cu un mâl care ameninţa să îl înghită, imobilizându-i membrele.

El încercă. Dumnezeule, şi cum încercă! Cum de îl găsise ea în iad? Locul ei nu era acolo, dar el nu se putea convinge să îi dea drumul.

O voce masculină se alătură glasului ei. Aspră şi nepoftită. Durerea le acompania vocile, care deveneau din ce în ce mai frenetice.

Cole încercă să mârâie, să îl avertizeze pe bărbat să stea departe de femeia lui, dar nu reuşi să îşi adune aerul necesar. Un lac de foc şi pucioasă îl înghiţi înainte ca el să îi poată evoca din nou numele lui Ginny şi îl aruncă în

întuneric.

*

Imogen petrecu trei zile stând cu inima strânsă, atât de îngrijorată, încât de-abia putea funcţiona. Miza era foarte mare, iar anticiparea dezastrului depăşea orice altceva, aproape înnebunind-o.

Singurul motiv pentru care îşi păstrase slujba era că avusese dreptate. În timpul procedurii de urgenţă, dr. Longhurst găsise infecţie nu doar în ţesutul muscular, ci şi în oasele lui Trenwyth. Doctorul făcuse tot ce îi stătuse în putere, dar febra încă refuza să scadă, iar teama era că avuseseră deja loc pagube prea mari.

Moartea lui Trenwyth nu doar că ar fi fost o tragedie care ar fi putut fi prevenită, dar şi imboldul pentru mai multe calamităţi ulterioare. Dr. Fowler ar avea o scuză ca să se descotorosească de Longhurst şi de ea însăşi, iar bărbatul nu făcuse niciun secret din faptul că i-ar face plăcere să scape de ei.

Bărbaţii că el nu urau nimic mai mult decât dovada propriei prostii. Deşi Imogen nu spusese un cuvânt personalului despre refuzul lui de a efectua procedura, Fowler tot o ţintuia cu privirea lui încruntată şi dezgustătoare când ea nu reuşea să îi evite prezenţa.

Nopţile ei deveniră o ceaţă de haos şi catastrofă. Neliniştea şi epuizarea o făceau neîndemânatică şi uitucă. Del Toro o ameninţase că, dacă mai vărsa ceva pe vreun client sau dacă mai spărgea vreun vas, era nevoit să o *taxeze* ca să lucreze pentru el.

Se părea că echilibrul pe care şi-l crease în viaţa ei devenise la fel de şubred şi de nesigur precum supravieţuirea lui Trenwyth. În orice clipă, echilibrul putea fi distrus. În orice clipă, degetele ei puteau da drumul marginii prăpastiei de care se agăţase cu atâta disperare, iar Imogen s-ar fi zdrobit la capătul unei căderi absurd de scurte.

— Vreo veste, fată dragă? întrebă Lord Anstruther,

aşa cum făcuse în fiecare zi, când ea îi aducea ceaiul şi ziarul. Vreo schimbare?

Bătrânul părea mai fragil ca niciodată, marginile buzelor lui devenind vineţii.

— Mă tem că nu, milord. Imogen îi dădea acelaşi răspuns şi împărtăşeau amândoi un moment de îngrijorare frustrată pentru Trenwyth. Respiră bine acum, poate doar puţin agitat, dar încă refuză să se trezească.

— Ei bine, *eu* refuz să mor până nu se trezeşte, iar acesta este ultimul meu cuvânt.

Anstruther îşi ridică braţele pentru ca Imogen să îi poată pune tava pe genunchi, legănându-şi în acelaşi timp degetul spre tavan.

— Aţi început să îi dictaţi edicte lui Dumnezeu? îl tachină ea.

— Doar lui Sarah, spuse el, făcându-i cu ochiul. Voi lăsa în seama răposatei mele iubite să-mi organizeze viaţa de apoi. Dacă Dumnezeu este omnipotent, ar trebui să ştie dinainte că nu ai cum să te contrazici cu ea.

Chiar şi în starea ei distrasă şi obosită, năstruşnicul lord reuşea să îi fure un râset.

— Sunteţi sigur că este o idee bună să rostiţi asemenea blasfemii în situaţia prezentă?

— Este singurul viciu care mi-a mai rămas, spuse bătrânul, fiind întrerupt de o răsuflare şuierătoare. Nu prea mai sunt în stare să păcătuiesc, în pat sau nu, zilele astea.

Abţinându-şi un zâmbet, Imogen îi aranjă pernele, îi pregăti încă o compresă pentru piept, aplicându-i-o pe o pânză caldă şi umedă.

— Ai grijă de mine atât de bine, soră Pritchard, spuse el cu o solemnitate necaracteristică. Aş fi mult mai nefericit în grija altcuiva. Vezi tu, eu nu sufăr proştii, iar tu nu eşti doar blândă, dar şi ageră la minte şi deloc uşor de surprins. O trăsătură rară printre femeile de rangul meu. Îmi aminteşti de Sarah a mea.

Nu era prima dată când Imogen auzea acest lucru de la el, dar complimentul nu înceta să o flateze, întrucât era evident că bătrânul îşi stima foarte mult răposata soţie.

— Dacă binevoieşti să-mi ierţi grosolănia, mi-a trecut prin cap că este posibil ca tu să nu fi putut să îmi aduci schiţele promise din cauza lipsei de... adică... fonduri insuficiente.

Ochii lui se feriră să o privească, în timp ce reticenţa lui nobilă de a vorbi despre bani îi aminti lui Imogen cât de îndepărtate erau lumile lor.

— L-am pus pe Cheever să îmi procure câteva caiete de desen, pânze şi instrumente cu care poate fi îndeplinit comisionul.

Privirea lui era plină de speranţă şi ruşinată, deopotrivă, iar Imogen nu îşi amintea să fi cunoscut pe cineva mai fermecător în viaţa ei. Cum putea ea să îi spună că preocuparea lui pentru statutul ei financiar era doar jumătate din motivul pentru întârzierea ei cu schiţele? Timpul suplimentar pe care îl petrecuse îngrijindu-l pe Trenwyth deja intervenea în profesia ei clandestină de la Bare Kitten. În ochii unui bărbat de viţă nobilă, câteva seri petrecute la muzeu, după ce tura ei la spital se termina, era o nimica toată. Mai degrabă o plăcere decât o corvoadă. Dacă ar fi fost după ea, bătrânul ar fi avut perfectă dreptate.

Dar viaţa ei era mult mai complicată decât îşi putea el închipui. Iar Imogen de-abia mai avea timpul sau puterea de a se plânge că nu era artista care sperase că va fi.

— Ei bine, aţi reuşit să mă surprindeţi, Lord Anstruther, dar, cu siguranţă, nu se cuvine să accept un asemenea dar.

— Nici să nu aud, spuse bătrânul, strâmbându-se ca atunci când îşi înghiţea fineturile amare de la spiţer. Când ai vârsta şi rangul meu, draga mea, orice excentricitate îţi este permisă.

Cuvintele lui îi smulseră încă un râset, deşi acesta fu umbrit de regret.

— Te-aş recompensa pentru timpul tău, desigur.

Bătrânul îşi drese glasul, simţindu-se din nou jenat de menţionarea fondurilor.

În inima ei era atât de multă recunoştinţă pentru

blândeţea lui, încât o durea pieptul, la propriu.

— Nu este deloc vorba de asta, milord, doar…

Dr. Longhurst dădu buzna în salonul privat al lordului, fără să bată la uşă măcar, speriindu-l şi provocându-i o criză de tuse.

— Soră Pritchard! Trenwyth! S-a trezit.

Fără să priceapă vestea, Imogen merse lângă Anstruther, dar bătrânul îi făcu semn să plece.

— Du-te, spuse el, şuierând. Ţi-am spus… *El* va asculta… de Sarah.

Din nou, lordul arătă spre tavan.

Aproape că fu suficient să o facă să creadă, în timp ce Imogen îl urmă pe dr. Longhurst pe coridor.

Uşa salonului lui Trenwyth era deschisă, iar lumina se revărsa dinăuntru odată cu o cacofonie de voci. Dr. Fowler era în salon, Imogen îşi dădu seama când îi auzi vocea dând ordine celorlalţi angajaţi din salon. William intră înaintea ei cu o tavă cu ceai şi supă.

Toată hărmălaia fu înăbuşită de sângele ei, care îi pompa asurzitor în urechi, în timp ce teama lui Imogen se declanşă la fel de puternic precum euforia sa. Dacă Trenwyth îşi amintea de ea? Îi recunoscuse vocea ca fiind Ginny, în delirul lui febril. O strigase, o visase, se agăţase de ea de parcă ar fi fost salvarea lui, iar recunoaşterea acelui fapt îi evoca o speranţă străină şi ridicolă.

Dar… dacă în stare conştientă, ea nu era nimic mai mult pentru el decât o târfă? Dacă el îi dezvăluia secretele într-o cameră plină de superiorii ei? De bărbaţi. Imogen ar pierde totul.

La fel de repede pe cât răsărise teama, Imogen o alungă. Cum putea să se gândească la ea însăşi într-un asemenea moment, când un om pe care luptase să îl salveze răzbise în mod miraculos?

Pentru că nu trebuia să se gândească doar la ea însăşi. Trebuia să îşi întreţină mama şi să îşi protejeze sora. Ele nu aveau pe altcineva. Se bazau în totalitate pe ea.

Dr. Fowler trimisese după sora lui Trenwyth, Lady Russell, dar femeia călătorea cu soţul ei pe continent şi nu

auziseră nimic de ea.

Ceea ce însemna… că nici Cole nu avea pe nimeni.

„Nu este adevărat”, decise în sinea ei Imogen. O avea pe *ea* şi, sub nicio formă, nu avea de gând să îl lase să treacă singur prin recuperarea lui îngrozitoare. Avea să îl îngrijească şi să îl însănătoşească. Avea să fie sursa lui de putere şi curaj. Nicio parte din ea nu avea să îi fie negată. Ajutorul ei, corpul ei, mâinile ei, *inima ei,* dacă el le voia.

Imogen ştia că o parte din inima ei era deja a lui, încă din noaptea aceea pe care o petrecuseră împreună. Avea să fie nevoie de puţin mai mult decât de o vorbă bună şi acel zâmbet devastator ca să o convingă să se abandoneze pe deplin în mâinile lui puternice.

Mâna. Cole avea doar una. Ea avea să îl ajute să se obişnuiască şi cu acest lucru. Avea să îi aducă orice el nu putea să ia. Avea să…

Toate gândurile ei conştiente se împrăştiară asemenea unui stol de păsări speriate când Imogen ajunse în pragul uşii salonului.

Dacă ar fi trecut pe lângă el pe stradă, nu l-ar fi recunoscut. Da, recunoştea bărbia pe care tocmai i-o bărbierise în dimineaţa aceea. Colo se încăpăţâna cu un aer aristocrat să reziste ceştii de ceai pe care William i-o dusese la buze, ţinându-le strâns închise. Părul avea nevoie de o tunsoare, deşi Imogen i-l spălase şi i-l aranjase conform stilului care era la modă. Îi cădea peste ochii care nu semănau deloc cu privirea aceea arzătoare pe care şi-o amintea ea. Acum erau mai mult sălbatici decât aprigi, dar şi posomorâţi. Posomorâţi şi goi. De parcă tot ceea ce îl făcuse cândva Collin Talmage, duce de Trenwyth, îi fusese luat, lăsând în loc doar această creatură grosolană.

În jurul lui păreau să se adune umbre care nu aveau nicio legătură cu faptul că Molly trăsese draperiile pentru a-l proteja de soarele amiezii de primăvară.

— Excelenţă, spuse Longhurst, îndrumând-o pe Imogen în cameră. Aţi prefera să vă convingă sora Pritchard să vă beţi ceaiul sau supa?

Incapabilă să respire, Imogen se holba la el cu gura

căscată.

Ochii lui Trenwyth o studiară vag şi reveniră asupra lui Longhurst. Bărbatul o privise doar pentru o fracţiune de secundă, dar fu suficient pentru ca picioarele lui Imogen să se înmoaie şi să tremure. Nu din motivele pe care ea le prevăzuse mai devreme. Ochii aceia, cândva atât de ageri şi plini de o încredere acaparatoare, fără pic de durere, erau acum doar hăuri nemărginite.

— De ce m-ar convinge?

Glasul lui sec semăna cu un mârâit, dar nu avea pic de inflexiune.

— Chiar aşa, de ce? bombăni Fowler, stând aplecat asupra ducelui, cu braţele încrucişate – o postură destul de defensivă, îşi spuse Imogen.

Ea se înfioră, dar nu se mişcă, incapabilă să îşi ia ochii de la el. Era viu. Treaz. Braţul lui stâng, încă bandajat straşnic, îi era adus la piept cu ajutorul unei fâşii de bandaj ce îi cobora pe umărul lat. Îşi recăpătase puţină culoare pe pielea crăpată şi aspră de vreme.

Trenwyth era bătut, zgâriat, plin de vânătăi, dar încă la fel de chipeş pe cât şi-l amintea ea.

— Sora Pritchard este motivul pentru care sunteţi în viaţă, îl informă Longhurst.

— Cu chiu, cu vai! Fowler îşi desprinse braţele de la piept, punându-şi-le în şolduri, încordate.

— Ea singură v-a pus diagnosticul, continuă Longhurst. Noi toţi am crezut că aveţi tifos. Ea s-a luptat pentru dumneavoastră. Pentru supravieţuirea dumneavoastră. Şi a învins, evident.

Capul lui Trenwyth se răsuci pe gâtul lui cu o tărăgănare aproape nefirească, până când, într-un final, îi aruncă lui Imogen o privire încruntată, care îi îngheţă sângele în vene.

— Da?

Ea nu citi recunoştinţă în trăsăturile lui, ci acuzaţie.

În schimb, privirea lui Longhurst radia de o căldură necaracteristică lui.

— Trebuie să fie felicitată şi apreciată, murmură el.

Nimeni nu spuse nimic pentru un moment îndelungat foarte stânjenitor.

Conştientă de uniforma ei mohorâtă şi de părul încâlcit de sub boneta ei, Imogen îşi netezi şorţul în timp ce păşi spre el, încercând să îi atragă atenţia asupra ei din nou.

— Dacă nu vă place ceaiul acesta, v-aş putea aduce altul…

— Nu vreau nimic de la tine, spuse sec Trenwyth, fără să o privească. Urăsc ceaiul. Voi bea cafea.

Rănită, Imogen făcu un pas înapoi. Nu se aşteptase deloc la asta.

— Substanţele stimulante nu sunt recomandate pentru pacienţii care au suferit recent o intervenţie chirurgicală, îl informă Longhurst. Poate în timp…

— Unde este omul meu?

Ochii reci şi duri ai lui Trenwyth cercetară chipurile tuturor din încăpere, mai puţin pe al ei.

— Cine? întrebă Fowler.

— Sean O’Mara, valetul meu, s-a întors din…? Pentru o clipă, ducele păru confuz, apoi ferm, de parcă şi-ar fi amintit ceva, până când umbrele şi duşmănia se adunară în jurul lui asemenea unei mantii. Trăieşte? întrebă el încordat.

— Vom trimite imediat după el, Excelenţă. Longhurst făcu o plecăciune şi îl privi intens. Acum lucrează pentru Scotland Yard, subalternul lui Sir Carlton Morley. Între timp, permiteţi-i surorii Pritchard să vă administreze tinctura cu opiu. Pentru durerea de la încheietură.

Trenwyth îşi dezveli dinţii într-un rânjet crud.

— Gogomana aia palidă nu se va apropia de mine, niciunul dintre voi n-o s-o facă, doctorilor.

— Poftim? Longhurst vorbi de parcă îi poruncea să îi dea o explicaţie.

— Nu mă veţi droga ca să îmi luaţi minţile, nu când tocmai mi le-am recăpătat.

Ducele întâlni privirea provocatoare a lui Longhurst cu o dezaprobare sumbră.

— Dar braţul dumneavoastră, spuse Imogen, incapabilă să se abţină să obiecteze. Durerea va fi de neînchipuit de îndată ce va trece efectul laudanumului deja administrat. Mai rău decât acum. Veţi vrea să vă luaţi toate măsurile de precauţie împotriva durerii.

Probabil că durerea îl făcea să se comporte astfel, pentru că nu era Trenwyth pe care şi-l amintea ea.

Ochii lui erau plini de dispreţ când o privi din nou.

— Nu trebuie să-mi închipui cum va fi. Crezi că mă tem de durere?

Imogen îşi aminti numeroasele cicatrici şi răni, care, chiar acum, îi transformau corpul într-o hartă a torturii. Desigur, după ce trecuse prin atâtea grozăvii, cum putea să rămână neschimbat?

— Nu, Excelenţă, dar poate un anestezic local? Aş putea…

— Ai făcut destule. Ieşi!

Longhurst făcu un pas protector spre ea, încruntat şi nedumerit.

— Excelenţă?

— Toată lumea. *Afară!* Ceaşca pe care William o pusese înapoi pe tava lui se sparse în bucăţi de peretele din spatele ei, chiar deasupra capului său, stropi calzi udând-o pe Imogen. Aduceţi-mi-l pe O’Mara! urlă Trenwyth, răsturnând tava cu o lovitură puternică.

Molly ţipă şi ieşi grăbită pe coridor.

În timp ce Longhurst şi William se năpustiră să îl imobilizeze pe ducele furios, Fowler o înşfăcă de braţ pe Imogen, care rămăsese fără cuvinte, şi o trase pe coridor.

— Strânge-ţi lucrurile, domnişoară Pritchard, nu mai lucrezi pentru spitalul St. Margaret Royal.

Încă prea uluită pentru a putea vorbi, Imogen clipi confuză şi privi cearcănele de sub ochii înverşunaţi ai lui Fowler pentru o clipă prea mult.

— Dar… ce-am făcut?

— Eşti concediată pentru insubordonare gravă.

Prelungi litera „s” asemenea unei vipere, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere să rostească acele cuvinte tăioase.

— Vă referiţi la cazul ducelui?

— Ţi s-a spus s-o laşi baltă, să-l laşi în pace, iar tu ai luat-o intenţionat pe la spatele meu şi l-ai convins pe Longhurst să efectueze o procedură fără permisiunea mea.

— Dar a supravieţuit datorită procedurii, ripostă ea.

— Nu contează, dacă următorul pacient moare pentru că tu ai impresia că, dacă ai avut dreptate o dată, ştii mai multe decât doctorii de gardă? Comunitatea medicală din Londra este deja chinuită de prea mulţi îngeri ai morţii, soră Pritchard, nu avem nevoie de încă unul.

El se referea, desigur, la infirmierele care adesea îşi eutanasiau pacienţii în stadii terminale sau cu boli cronice. Unii le numeau îngeri, alţii criminale.

Ea nu era niciuna, nici alta.

— Vă rog, dr. Fowler, îl imploră. Nu am făcut niciodată aşa ceva. Aceasta e prima şi – promit – ultima dată când nesocotesc un ordin. Nu se va mai repeta. Jur. Nu mă concediaţi. Am o familie de întreţinut.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la familia ta înainte să mă faci de râs. Îi eliberă brusc braţul, iar Imogen se poticni. Molly, cheamă tot personalul auxiliar şi toate infirmierele la acest etaj. Vom avea nevoie de ajutor ca să îl imobilizăm pe Trenwyth, iar cineva va trebui să o conducă pe domnişoara Pritchard afară din instituţie.

— Da, doctore.

Molly îi aruncă lui Imogen o privire antipatică în timp ce se grăbea să îndeplinească ordinele.

Ochii lui Imogen căzură pe uşa salonului lordului Anstruther, de-a lungul coridorului.

— Îmi permiteţi măcar să îmi iau la revedere de la…

— Îţi permit să faci ce vrei dumneata, domnişoară Pritchard, atâta vreme cât nu se întâmplă în această instituţie. Fowler ridică mâna în timp ce ea deschise gura ca să cerşească îndurare. Înainte să vorbeşti, nici să nu te gândeşti să ceri recomandări, pentru că nu vor veni. O zi bună, domnişoară Pritchard.

Înlocui „soră” cu „domnişoară”, pentru a fi clar că ea nu mai deţinea acea titulatură.

O, Dumnezeule, nimic nu decursese aşa cum sperase ea sau cum se temuse. Cea mai mare teamă a ei nu ar fi trebuit să fie că Trenwyth avea să îşi amintească de ea, ci că nu avea să o recunoască deloc.

Capitolul 7

Imogen nu îşi aminti că îşi lăsase lucrurile în dulapul ei de la spital decât la jumătatea turei ei la Bare Kitten. Nici măcar nu îşi amintea cine o condusese afară. De-abia simţise ploaia rece după o oră în care rătăcise pe străzi. Scepticismul lăsase loc amorţelii, apoi disperării. Nu se îndurase să se întoarcă acasă. Nu suporta să îşi vadă mama încercând să ţină casa în ordine, să gătească şi să meargă la cumpărături cu genunchii ei reumatici, care nu mai voiau s-o asculte. Nu suporta să o vadă pe sora ei, draga şi frumuşica Isobel, încercând să arate prezentabilă pentru şcoală, iar ea să îi spună că s-ar putea să fie nevoie să meargă să lucreze la fabrică. Nu îşi putea confrunta eşecul în ochii lor. Imogen îi salvase viaţa unui duce bogat şi nerecunoscător şi, făcând acest lucru, pierduse singurul venit care le ţinea pe linia de plutire. Fu uimită de cât de mică era distanţa dintre St. Margaret, în West End, şi Bare Kitten, pe St. James's Street – cu toate acestea, păreau totuşi să ocupe lumi complet separate.

Lumea ei acum era doar aceasta, se gândea Imogen în timp ce privea în jur, la opulenţa învechită a locului pe care îl ura. Măturând gunoaie şi un pahar spart de pe podeaua dezgustătoare, Imogen se luptă din răsputeri să nu urască pe toată lumea. Pe tatăl ei, pentru că le lăsase în postura aceasta josnică. Pe sora ei, pentru că era mai mică şi mai inocentă şi avea nevoie să fie protejată. Pe mama ei, pentru că era slăbită şi bolnavă şi se baza pe ea. Pe dr. Fowler, pentru mândria lui iraţională şi condamnabilă. Pe Trenwyth, pentru că făcuse dragoste cu ea. Pentru că o făcuse să ţină la el. Pentru că nu o recunoscuse.

Şi, mai presus de toate, pe ea însăşi. Pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor, era vina ei.

— Dacă tot eşti pe jos, în genunchi, de ce nu cureţi şi asta cu gura ta? îi sugeră beţivul care spărsese paharul şi îşi cuprinse libidinos şliţul în mâini.

Tovarăşii lui izbucniră într-un râs disproporţionat faţă de inteligenţa lor, aşa cum era de aşteptat din partea unei mese de beţivi.

Imogen se ridică, având mătura într-o mână şi făraşul în cealaltă.

— Vă aduc alt pahar, se oferi ea sec, încercând să evite priveliştea dezgustătoare a salivei din barba lui.

Dădu să plece spre coşul de gunoi din spatele barului.

— Cât vrei pentru asta, del Toro? Bărbatul o plesni peste fund când ea trecu pe lângă el. Pare ascultătoare. Îmi place asta.

Del Toro îşi savura un trabuc importat într-un colţ şi se opri.

— Ea e fluturaşul meu care se ocupă de servire, răspunse el nonşalant. Nu este de vânzare, Barton. Dar serveşte-te cu oricare dintre pisicuţele mele, domnule, la reducere, dacă tot este o noapte plictisitoare.

— Nu e de vânzare, auzi! Toată lumea e de vânzare! ripostă Barton. Plătesc, doar spune-mi cât costă.

Ochii lui del Toro licăriră când o privi pe Imogen, aruncându-i un zâmbet secretos, care îi îngheţă sângele în vene.

— Cineva a plătit douăzeci de lire pentru ea, spuse el, suflând un cerc perfect de fum. Poţi s-o ai pentru aceeaşi sumă.

— Ha! Mănânci rahat, del Toro. Nu merită douăş’de şilingi, cu ţâţe aşa mici.

— Bag mâna-n foc. Del Toro se bucură de propria lui poveste cu un hohot straşnic de râs. Crede-mă sau nu.

— Cine-a fost prostu’ de-a plătit? îl provocă Barton.

— Haide, Barton, ce-ar crede nevastă-ta dacă mi-aş divulga clientela? Fără îndoială, del Toro nu avea scrupule, dar avea minte. În afacerea mea, un bărbat trebuie să fie

discret.

Îi făcu cu ochiul lui Imogen, dar gesticulă din cap spre bar, poruncindu-i în tăcere să se întoarcă la muncă.

Aruncând cioburile de sticlă în coşul de gunoi, Imogen puse deoparte mătura şi făraşul, apoi reumplu un pahar pentru odiosul domn Barton.

— I-l duc eu, Ginny. Jeremy Carson îi aruncă acel zâmbet blând şi copilăros al lui şi, nu pentru prima dată, Imogen observă că ochii lui de cobalt păreau să fi văzut multe. Mă ocup eu de masa ta dacă te ocupi tu de aia, deşi nu ştiu dacă îţi fac o favoare.

Arătă spre o baltă de vomă sub o masă de bărbaţi bătrâni şi veşnic nemulţumiţi, care deciseseră că acum era un moment bun să ceară nota de plată.

Oftând, Ginny hotărî că mai degrabă curăţa voma decât să servească un excrement uman precum domnul Barton.

— Este lună plină în noaptea asta, spuse gânditor şi serios Jeremy. Se spune că îi face pe oameni să facă lucruri stranii şi groaznice. Ar fi bine să te păzeşti, Ginny.

— Mulţumesc, Jeremy.

Reuşi să îi ofere un zâmbet recunoscător şi plecă în căutarea unei găleţi.

Imogen îşi petrecu noaptea meditând asupra situaţiei sale neplăcute. Chiria trebuia plătită într-o săptămână, iar ea nu avea banii necesari. Cămara era plină – mă rog, cât putea fi de plină, ca de obicei, iar ele nu aveau să moară de foame dacă erau chibzuite cel puţin două săptămâni. Poate ar putea aplica pentru un alt post de infirmieră la un alt spital. Nu avea recomandări, dar, dacă nu se înşela, dr. Longhurst o respecta. Poate ar reuşi să îl convingă să îi scrie o scrisoare neoficială de recomandare.

Gândul acesta o înveseli puţin în timp ce goli coşurile de gunoi în tomberonul de pe alee, din spatele bordelului. O durea braţul de la cât şi-l întinsese pentru a-şi ţine şalul în loc peste peruca mare, ca să nu i se lase buclele de la ploaie. Tot ce trebuia să facă era aştepte ca dr. Longhurst să îşi termine tura la spitalul St. Margaret şi să îl abordeze

la plecare. Putea chiar să scrie ea scrisoarea pentru el şi să îl convingă să o semneze; astfel nici nu ar mai trebui să se bazeze pe el să îşi amintească…

Mâini aspre o înşfăcară de ceafă şi o aplecară înainte, forţând-o să stea cu capul deasupra pubelei urât mirositoare.

Imogen ţipă, dar un trup masiv se aplecă peste al ei, iar o mână îi acoperi gura, forţând-o să inhaleze duhoarea gunoiului.

— Dacă nu eşti de vânzare, atunci o să te iau gratis.

Răsuflarea lui Barton mirosea a ţigări şi a gin, o duhoare care putea rivaliza cu cea a gunoiului. Teama, sila şi putoarea îi făcură greaţă, fierea urcându-i în gât. Imogen înghiţi gustul amar împreună cu un ţipăt, ştiind că niciunul nu ar ieşi din gura ei acoperită.

Încercă să îl muşte, să se tragă înapoi astfel încât marginea coşului de gunoi să nu îi zgârie pielea sensibilă de pe abdomen, dar el îi smuci capul în lateral atât de brutal, încât Imogen se temea că bărbatul avea să îi rupă gâtul dacă mai încerca o dată.

— Dacă te împotriveşti, o să te fac să regreţi. Ţipă şi te las lată, o avertiză el şi începu să îi ridice fusta la spate.

Dacă Imogen nu i se împotrivea, avea să regrete toată viaţa.

Simţindu-se vlăguită, îşi înghiţi din nou repulsia şi întinse mâna în gunoi, cotrobăind cu disperare, până găsi ceea ce căuta. Un ciob de sticlă din paharul pe care el îl spărsese mai devreme.

Strângându-l în palmă, Imogen aşteptă ca el să se mişte pentru a-şi descheia pantalonii. Când Barton o făcu, se întoarse şi ea şi îl lovi. Ciobul o răni şi pe ea la mână, dar Imogen ştiu că îşi atinsese ţinta când el gemu şi o eliberă. Arma improvizată îl străpunse în coaste, sub braţ. Lovitură dureroasă, dar nu fatală.

Nu suficient de adâncă.

În acel moment, o lovi şi el, pumnul lui dur spărgându-i buza şi trântind-o pe pietrele murdare ale aleii. Imogen începu să vadă scântei negre dansându-i în privire şi se

luptă să rămână conştientă în timp ce strângea în mână ciobul ascuţit.

— Chiar şi legea ştie că nu poţi să violezi o târfă, bolborosi el, aplecându-se asupra ei cu pumnul strâns, pregătit să lovească din nou. Când o să termin, tu o să…

Imogen nu îi permise să îşi încheie ameninţarea. Aruncându-se înainte, îi înfipse ciobul în gât, chiar deasupra claviculei. El ţipă şi se îndepărtă de ea, lăsând ciobul gros în mâna ei încleştată.

Sânge cald din rana lui o stropi pe Imogen, până când el îşi acoperi tăietura cu mâna, oprind sângerarea.

Îngrozită, disperată, Imogen ţâşni pe lângă el, sperând să scape.

— Stai!

Barton se întinse după ea, mâna lui mătăhăloasă înşfăcându-i şalul. Trăgând cât de tare putu, rămase cu şalul în mână.

Dând drumul ciobului din strânsoare, Imogen se întinse spre uşă, pregătită să meargă după ajutor.

— M-ai omorât, icni Barton, în timp ce se sprijinea de peretele de cărămidă, apoi se prelinse pe alee. Sângele îi curgea pe cămaşă, pe vestă. Atât de mult sânge. M-ai omorât, curvă vicleană.

În glasul lui nu era pic de furie, doar uimire, de parcă nu îi venea să creadă.

Imogen ştia că Barton avea dreptate. Dacă nu primea ajutor în câteva minute, avea să sângereze până la moarte, acolo pe alee. Dar dacă ea chema ajutor, iar el nu supravieţuia, putea fi spânzurată pentru moartea lui.

Uşa dinspre alee se deschise brusc, iar ochii luminoşi ai lui Jeremy se căscară când aproape se ciocni de ea.

— Ginny? Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Mâna lui poposi pe umărul ei, braţele lui subţiri fiind destul de lungi pentru a acoperi distanţa dintre ei.

— Scârba m-a-njunghiat, o acuză slăbit Barton. Adu doctorul, altfel sunt terminat.

— Da, adu ajutor, spuse Ginny; pieptul îi gâfâia de parcă ar fi alergat cinci kilometri.

Revelaţia că era la fel de moartă precum bărbatul care o atacase îi înfierbântă picioarele, parcă îi luaseră foc. Trebuia să fugă. Trebuia să îşi avertizeze familia.

Răsucindu-se, se eliberă de sub strânsoarea mâinii lui Jeremy pe umărul ei, îşi ridică poalele rochiei şi o rupse la fugă.

— Ginny, aşteaptă!

El dădu să o apuce din nou de umăr, dar rămase cu peruca ei neagră încâlcită pe degetele lui. Imogen privi o singură dată înapoi în timp ce fugea. Îl văzu pe Barton, de-abia mai fiind conştient, rezemat de perete, şi pe Jeremy holbându-se la peruca din mâinile lui cu o aversiune îngrozită, de parcă ar fi luat un animal mort de pe capul ei.

El ridică privirea spre ea, nedumerirea şi neîncrederea amestecându-se în ochii lui tineri, iar Imogen ştia ce vedea Jeremy. Părul ei, aur amestecat cu căpşune – cum ar spune mama ei – căzându-i pe umeri şi devenind mai închis la culoare din cauza umezelii.

— Cheamă ajutor, strigă ea din nou, apoi dispăru în ploioasa noapte londoneză.

Capitolul 8

Imogen nu se opri din alergat până când plămânii nu ameninţară să îi explodeze. Străzile nu erau foarte populate din pricina orei târzii şi a vremii, dar nu erau pustii. De două ori fusese nevoită să se întoarcă din drum de pe aleile care păreau periculoase, pentru a evita vreo patrulă de poliţie. Norocul ei că ploaia îi făcea pe majoritatea trecătorilor să îşi păstreze privirile plecate pe drum, de sub pălăriile sau umbrelele lor.

Îşi trase sufletul adăpostindu-se sub o streaşină întunecată, vizavi de gară. Plecând privirea, icni când văzu atât de mult sânge pe propriile mâini, fără să fie al ei. Le întinse afară, în ploaie, privindu-le şi tremurând, în timp ce potopul încerca să îi spele palmele deschise, transformând

fâşia roşiatică într-un rozaliu acuarelă. Tăietura nu era adâncă, dar începuse să zvâcnească, acum că frica ei mistuitoare se potolise, devenind o durere chinuitoare.

Se sprijini un moment de perete, ca să poată gândi. Ca să poată respira.

Imogen ar fi vrut să dea fuga acasă, să îşi avertizeze familia, dar le-ar speria pe mama şi pe sora ei, arătând astfel. Nu doar pe jumătate îmbrăcată, dar şi murdară de sângele unui bărbat.

Un bărbat pe care îl ucisese.

Nu doar că le-ar supăra şi le-ar face de ruşine, dar poliţia avea să vină după ea de îndată ce ele ar fi chemate la Bare Kitten. Del Toro nu ar proteja-o, de acest lucru era convinsă.

Oare ar trebui să le avertizeze? Ar trebui să aştepte?

Îl omorâse pe Barton? Răspunsul ar face diferenţa între o celulă în închisoare şi ştreang.

Buza începu să o doară în locul unde o lovise bărbatul şi avea gust de ploaie şi cupru când o atinse cu limba. Ploaia îi spălase sângele lui Barton de pe piept, dar nu şi petele de pe corsetul ei cu decolteu jos. Nu avea şalul cu care să se acopere, iar frigul îi pătrundea în oase. Apa îi transformase părul în şuviţe greoaie, iar Imogen nici nu voia să se gândească la cum arăta, probabil, machiajul ei.

Nu avea încotro să fugă, pe nimeni la care să meargă. Nu avea cum să se urce în trenul acela. Cu siguranţă, cineva ar opri-o în starea în care era.

Dacă nu cumva... se putea schimba şi curăţa. Îşi lăsase lucrurile la spital. Ştia că avea o rochie neagră curată, de uniformă, în dulapul ei, şi, dacă tot ajungea acolo, îşi putea îngriji palma şi buza şi spera să îşi facă şi un plan de bătaie. Mai avea în dulap şi câteva monede, în caz că avea nevoie de o gustare sau să cumpere un bilet de tren.

În acest moment, doar câteva infirmiere din tura de noapte şi un doctor aveau să fie la acolo. Secţiile spitalului nu erau supraaglomerate pe moment, iar zgârcitului de dr. Fowler nu îi plăcea să cheltuiască fonduri pe personal

suplimentar în turele de noapte.

Era posibil ca Gwen să fie de serviciu, iar Imogen era convinsă că putea avea încredere în prietena ei. În plus, nu putuse să îşi ia rămas-bun.

Poate ar trebui să îşi ia la revedere de la toţi acum.

Realitatea sumbră ameninţa să îi înmoaie genunchii, iar Imogen ştia că, dacă ar cădea la pământ, nu s-ar mai ridica. Astfel că invocă toată puterea pe care o mai avea, îşi aranjă şuviţele ude de păr astfel încât să ascundă pe cât posibil petele de sânge şi se avântă înapoi în ploaie.

Se strecură cu uşurinţă în spital, ştiind ce uşi aveau să fie nepăzite sau descuiate. Trecu pe coridoarele întunecate tăcută ca o fantomă, deşi lăsă stropi de ploaie în urma ei. Şterpelind pansamente şi alte provizii, se curăţă şi îşi bandajă tăietura din palmă, pentru a nu mai lăsa sânge pe nimic altceva apoi.

Când îşi văzu reflexia în oglindă, lacrimi fierbinţi o podidiră. Îi pârjoliră obrajii amorţiţi şi reci în timp ce i se prelinseră din ochi. Nu plânsese pentru bărbatul pe care era posibil să îl şi ucis. Nici pentru durerea rănilor ei sau pentru frigul ploii. Cu siguranţă, se aşteptase să plângă la ideea de a-şi pierde familia, viaţa, dar ochii fuseseră singura parte din ea care rămăsese suspect de uscată în timp ce Imogen alergase prin ploaie.

Până acum.

Până zări masca palidă, suptă şi îngrozită care o privea înapoi de deasupra lavoarului. Creionul cu care îşi conturase ochii şi îşi accentuase genele i se scurgea până pe bărbie. Buza de sus îi era despicată şi umflată, fiind acum de două ori mai mare decât dimensiunea normală, dar doar pe partea stângă. Nu mai sângera, ceea ce era o alinare măruntă. Părul ei blond, încâlcit de ploaie, îi atârna în şuviţe încurcate.

Sânge. Sângele îi păta corsajul de un albastru pal, aproape transparent, al rochiei. Transformase materialul diafan într-un violent câmp de bătălie.

Un suspin fugar îi scăpă din piept în timp ce luă o cârpă şi un săpun şi începu să se cureţe. Tremură violent

când îşi scoase la iveală pistruii de sub pudra pe care o folosise pentru a-şi transforma tenul într-un porţelan impecabil. Lacrimile dăduseră ochilor ei căprui o nuanţă mai accentuată, fiind acum aproape verzi. Când termină, Imogen o recunoscu pe femeia palidă şi ştearsă care o privea din oglindă. Cu ochii mari şi tremurând. Un nas ascuţit coborând spre gura ei schimonosită de durere şi frig, buza ei umflată căpătând deja proporţii comice.

„Gogomana aia palidă”. Nu aşa o numise Trenwyth? Imogen se întrebă ce ar spune el dacă ar vedea-o acum. Chiar era palidă. Şi sfrijită. Umerii îi erau ca nişte unghiuri ascuţite, iar claviculele ameninţau să îi iasă prin piele.

Ceva se învolbură în stomacul ei. Ceva atât de dezolant şi de trist, încât Imogen icni. Moartea viitorului ei, poate. Amărăciunea unei amintiri fericite transformându-se în cenuşă.

Trăgând aer în piept pentru a-şi face curaj, Imogen merse la dulapul ei, îl deschise şi găsi…

Nimic.

Nu tu rochie, nu tu săculeţ cu un penny şi jumătate. Fără ciorapi în plus, jupoane sau şorţuri. Cineva îi luase lucrurile sau i le aruncase la gunoi.

Lui Imogen i se tăie răsuflarea, iar ultima ei fărâmă de speranţă se stinse.

Brusc, ştiu ce avea de făcut şi se ura pe sine pentru asta. Chiar în timp ce se ridica, îşi adună faldurile umede ale fustei şi porni pe vârful picioarelor, ura din tot sufletul că era nevoită să comită o asemenea infracţiune. Dar gândul că sora ei ar putea muri de foame o făcu să urce primul etaj, iar imaginea mamei ei năruindu-se la aflarea veştii crimelor fiicei ei o împinse şi spre al doilea etaj.

Lord Anstruther, acel bărbat drag, minunat, muribund fusese întotdeauna amabil şi generos cu ea. Iar Imogen era pe punctul de a-l jefui.

În sertarul de lângă patul lui, bărbatul ţinea ceea ce el numea „un săculeţ pentru fleacuri”. Destule monede pentru a da bacşiş unui curier sau de a-l trimite pe valetul lui să aducă sau să cumpere ceva.

Destule monede pentru a-i întreţine familia lui Imogen o lună întreagă. Chiar mai mult, dacă făceau mai multă economie decât de obicei. Ar putea să o abordeze pe sora ei în drum spre şcoală şi să îi dea banii, luând şi ea suficient cât să poată pleca din oraş şi să gândească un plan pentru mai departe.

Era tot ce putea face acum. Anstruther de-abia ar observa absenţa monedelor, dar acei bani le puteau cumpăra mai mult timp lui Imogen şi lui Isobel pentru a-şi da seama care era pasul următor.

Covoarele şi potopul de afară înăbuşeau sunetele paşilor ei în timp ce Imogen se strecură pe coridorul etajului al patrulea. Apa de ploaia încă lipăia în pantofii ei, dar nu atât de tare ca înainte. Lui Imogen nu îi venea să creadă ce era pe cale să facă. Că îndrăznise doar să ia în calcul o faptă atât de deplorabilă.

Şi totuşi, iat-o la etajul patru.

Salonul lui Anstruther era foarte aproape de camera infirmierelor, care era ascunsă în spatele unei alte camere, iar Imogen încetini, mergând pe vârfuri, pe măsură ce se apropia. Tresări când clanţa uşii lordului se deschise, apoi se strecură înăuntru şi închise uşa cu foarte mare precauţie.

Pentru că draperiile erau trase pentru a nu dezvălui noaptea furtunoasă, întunericul din salon era deplin. Imogen prefera să fie astfel. Se ocupase de saloanele acestea în întuneric ani de zile.

Respiraţia şuierătoare a lordului Anstruther îi frânse inima. Imogen înaintă încet, tremurând mai degrabă de teamă decât de la hainele reci şi ude pe care le purta. În tot acest timp, rostea în sinea ei rugăciuni pentru liniştea şi confortului bărbatului. Folosi patul lui drept reper şi se strecură apoi lângă noptieră.

Era mai pricepută la asta decât se aşteptase, îşi spuse în sinea ei. Nu scoase absolut niciun sunet când deschise sertarul şi îşi strecură degetele înăuntru, găsind rapid săculeţul din mătase şi trasând conturul rigid al câtorva monede. Acum trebuia doar să le ia fără să facă vreun

zgomot…

— Dacă eşti îngerul morţii şi ai venit să mă iei, fă-o rapid. Cred că ai şi tu un program de urmat.

Glasul lui Anstruther, răguşit de somn, încă era brăzdat de umorul lui veşnic prezent.

Imogen încremeni şi închise strâns ochii, inima urcându-i în gât, apoi plonjându-i în stomac.

Un băţ de chibrit scăpără, iar un fitil şuieră în timp ce se aprinse, în acel moment, Imogen ştiu că totul se terminase. Totul era pierdut. Anstruther avea să sune clopoţelul pentru a chema infirmiera, aceasta avea să cheme Scotland Yard-ul, iar bărbaţi cu cătuşe aveau să vină după Imogen. Ştia acest lucru pentru că, în timp ce conştiinţa ei îi striga să fugă, picioarele sale nu aveau forţa de a ajunge prea departe. Imogen ajunsese la limitele capabilităţii ei.

— Soră Pritchard? Ce înseamnă asta? Ce naiba faci? Pentru Dumnezeu, cu ce eşti îmbrăcată?

Întrebările lui, rostite rapid una după alta, o străpunseră pe Imogen, care îşi scoase tăcută mâna goală din sertar şi îl închise cu un clic sonor.

— Am venit să vă iau banii, Lord Anstruther, recunoscu ea cu un glas surprinzător de ferm.

— Uită-te la mine, fată dragă.

Porunca lordului fu şoptită, dar brăzdată de o autoritate absolută, pe care o aveau doar cei născuţi să dicteze.

Încet, ea se întoarse spre el, fiecare muşchi din trăsăturile ei luptându-se să rămână ferm în toată acea tensiune vibrantă. Imogen răsuflă greoi în timp ce întâlni ochii limpezi şi blânzi ai lordului.

— Sunt disperată, spuse ea încordată, urând lacrima care i se prelingea pe obraz. Sunt proastă… şi îmi pare rău.

— Ai sânge pe rochie, dacă poţi să numeşti *asta* rochie. Lordul îşi feri privirea, fiind evident mai scandalizat de îmbrăcămintea ei sumară decât de ceea ce recunoscuse ea. Îţi aparţine?

Imogen avu nevoie de un moment absurd pentru a-şi

da seama dacă bărbatul se referea la rochie sau la sânge, dar hotărî să răspundă cu privire la a doua variantă.

— Nu, milord, sângele nu este al meu.

Lordul îşi luă o clipă să o studieze, ochii lui plimbându-se pe părul ei încâlcit, pe buza spartă, pe rochia udă şi pe mâna bandajată.

— Puteţi chema autorităţile, milord, spuse ea, plecându-şi ochii, incapabilă să îndure privirea lui scrutătoare. Nu vă voi împiedica.

— Ia halatul acela şi acoperă-te, soră Pritchard, porunci el. Expui suficientă piele pentru a da palpitaţii bietei mele inimi. Sunt pe moarte, nu deja mort. Dumnezeule.

Grăbindu-se să se supună, Imogen îmbrăcă halatul cald şi şi-l strânse pe corp.

— Acum, continuă el. Nu voi chema autorităţile dacă îţi tragi scaunul acela lângă mine şi îmi spui de ce te-am prins cu mâna în săculeţul meu, al cui este sângele de pe rochia ta, cine te-a lovit şi de ce eşti îmbrăcată ca… mă rog, de parcă ai dansa pentru bani.

Poate pentru că, în toată viaţa ei, cunoscuse mulţi bărbaţi care se autointitulau gentlemani, dar ea nu întâlnise niciodată înainte unul care să fie cu adevărat gentleman. Cineva care să îi spună să se îmbrace, nu să se dezbrace. Care să folosească un eufemism, în loc să o numească târfă. Surprinsă şi umilă, Imogen făcu exact cum îi spusese lordul.

Îşi spuse povestea pe nerăsuflate, ca pe o ultimă confesiune. Îi povesti despre mama şi sora ei, despre apartamentul lor cu două camere, care mirosea a peşte şi a disperare. Despre datoria tatălui ei şi despre servitudinea neplătită la Bare Kitten. Îi spuse despre cum fusese concediată de la spital, despre cum fusese atacată şi despre probabilul cadavru pe care, poate chiar în acel moment, îl luau de pe alee.

Anstruther o ascultă fără să o întrerupă. Doar mustaţa lui zvâcnea din când în când, în timp ce el scotea sunete de durere.

Imogen nu plânse până nu ajunse la partea în care plănuise să fure de la el. Să îi ia banii şi apoi să îi iasă în cale lui Isobel în drum spre şcoală, dându-i banii şi dispărând, sperând să găsească un loc în care să nu o cunoască nimeni. La această parte, lacrimile îi curseră nestingherite. Lacrimi de ruşine, de amărăciune şi de neputinţă.

Lordul rămase tăcut pentru o clipă după ce ea îşi încheie povestea, iar Imogen nu se putea convinge să îl privească. Nu ştia exact de ce, dar nu îl indusese pe Trenwyth în povestirea ei. Nu menţionă deloc noaptea petrecută cu el sau conexiunea pe care o avuseseră până când el revenise din morţi un om rău şi schimbat.

Imogen ştia că dacă menţiona şi acel regret, analizându-l, avea să se facă definitiv de ruşine, fără vreo şansă de izbăvire.

— Cât este ceasul? întrebă încet Lord Anstruther.

Imogen clipi, ştergându-şi obrajii.

— Poftim, milord?

— Fie este foarte târziu, fie foarte devreme, care variantă?

Gesticulă spre ceasul de buzunar de pe noptieră, iar Imogen i-l

dădu.

— Foarte devreme, bombăni el, apoi se întoarse şi o privi în ochi. Ascultă-mă, domnişoară Pritchard, ai două opţiuni.

Imogen înghiţi în sec, dar rămase tăcută.

— Îţi voi da săculeţul cu toţi banii din el şi te voi lăsa să pleci chiar acum, dar te avertizez că nu vei ajunge prea departe.

Blândeţea ofertei lui o umili şi o ului deopotrivă. Imogen îl privi lung pentru o clipă, de-a dreptul uimită.

— Care… care este a doua opţiune? Aproape că îi fusese teamă să întrebe.

Mustaţa lui se înălţă odată cu un zâmbet viclean.

— Să te măriţi cu mine, desigur.

Capitolul 9

Londra, mai 1879, aproape doi mai târziu

Cole voia să scoată lama din oţel pe care şi-o ataşase pe interiorul protezei şi să o înfigă în gâtul musculos al lui Liam Mackenzie. Nu pentru că marchizul de Ravencroft era duşmanul lui. Pur şi simplu, fiecare cuvânt care ieşea din gura fostului său comandant curgea precum acidul în vidul întunecat şi pustiu în care fusese cândva inima lui.

— Îţi zic, Trenwyth, e ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Scoţianul se servi cu scotch din propria distilerie, ţinut într-o carafă de cristal în bufetul din biroul privat al lui Cole. Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, dacă n-ai fi aşa de neabătut, aş crede că ea a fost doar un vis. O născocire a imaginaţiei pe care-ai invocat-o ca să te ţină întreg la cap în iadu' ăla.

Cole se întoarse cu spatele şi îşi descheie câţiva nasturi de sus ai cămăşii, nevrând ca masivul marchiz să îl vadă sufocându-se de propria dezamăgire.

„Unde eşti, Ginny?"

— Începe să *pară* ca o fantomă, mărturisi el. Am trăit o viaţă întreagă în cei trei ani de când eu şi ea…

Mergând lângă fereastră, trase draperiile şi îşi sprijini antebraţul de pervaz, evitându-şi reflexia.

— A trecut atât de mult timp, bâigui ţâfnos Ravencroft. De ce te chinui insistând cu căutarea asta fără speranţă?

— Poate că m-am obişnuit cu chinul. Ochii lui refuzau să se concentreze asupra tabloului dinaintea sa, privind, în schimb, imaginile întunecoase şi însângerate ale trecutului. Închisoarea aceea. Iadul acela. Ea mi-a oferit o frântură de rai acolo. A ocupat un colţ în mintea mea, în care ei nu au putut pătrunde. Pe care nu mi l-au putut răpi. Ea este încă acolo, dar până şi eu încep să mă tem că a fost doar o

iluzie. O halucinaţie. Ceva… Cineva de care aveam nevoie atunci, dar care nu a existat niciodată cu adevărat.

Să se întindă după ea era ca şi cum ar încerca să prindă marea cu mâna goală.

— Am petrecut atât de mult timp căutând-o, şi totuşi mă tem că aş trece pe lângă ea pe stradă fără să o recunosc.

Ginny. O fantasmă frumoasă, cu părul negru precum pana corbului. Trăsăturile ei se înceţoşară, până când Trenwyth nu mai rămase decât cu atribute care să o descrie, dar nu şi cu imaginea ei. Umbrită de băutură, întuneric şi de trecerea prea multor zile, amintirea pe care o avea despre ea era încă vie oriunde în trupul lui, dar nu şi în ochii săi. Încă îşi amintea cât de mică era ea sub atingerea mâinilor lui. Aproape piele şi os. Pielea ei de culoarea luminii lunii şi mai delicată decât caşmirul indian. Ochii ei fuseseră atât de mari printre trăsăturile sale uscăţive şi delicate. De fiecare dată când încerca, Cole putea evoca blândeţea pe care o zărise în adâncul ochilor ei, dorinţa ezitantă, teama şi duioşia. Atunci, de ce nu şi culoarea lor? Ea purtase atât de mult machiaj în noaptea aceea…

Îşi aminti tremurul dulce al vocii ei, puţin mai puternică decât o şoaptă blândă, dar brăzdată de convingere şi compasiune. Cât tânjea el după vocea ei acrim. După acel loc liniştit dinăuntrul lui în care îl dusese ea. Cole nu mai cunoscuse până atunci o asemenea pace; iar de atunci, sub nicio formă.

O bubuitură puternică de afară îi atrase atenţia, iar Cole se uită la timp pentru a o vedea pe dezgustătoarea lui vecină în grădina ei, strigând ca o nebună şi scuturându-şi fusta în timp ce se ferea şi ţopăia. Un şevalet, o pânză şi un scaun erau răsturnate pe jos, în frenezia ei panicată. Femeia scoase încă un chiţăit inuman, pe jumătate ţipăt după ajutor, pe jumătate un ţipăt de război, în timp ce rula o bucată de hârtie şi începu să lovească disperată aerul cu ea.

Se părea că pacea îi era negată pe vecie lui Cole. Mai

ales când *ea* locuia vizavi.

Ce naiba făcea? Se lupta cu vreo insectă, fără îndoială, presupuse Cole cu un mormăit confuz. Se trezi ţinând cu insecta, atât de puternică era aversiunea lui faţă de femeie.

— Ei bine, fătuca nu-i de găsit nicăieri pe insulă, atâta lucru pot să-ţi spun. Ravencroft oftă îndelung. Probabil nici pe continent. Noi am căutat la Paris, Berlin, Viena, Roma, în toate locurile în care o femeie de... profesia ei ar putea încerca să îşi găsească norocul.

— Noi?

Cole aruncă o privire peste umăr, ridicând din sprâncene.

Bărbatul pe care îl porecliseră Demonul Scoţian ridică din umeri într-un mod care îl făcu să pară vinovat.

— Am un... asociat cu mai multe conexiuni în lume decât mine. Am apelat la ajutorul lui.

— Un... asociat? repetă Cole.

— Un om în care am încredere. Contele de Northwalk.

— Adică Dorian Blackwell, Inimă Neagră din Ben More? îl corectă încordat Trenwyth. Şi eu care te crezusem mai deştept decât să te încrezi în cel mai notoriu criminal din imperiu. Doar pentru că a reuşit să pună mâna pe moştenitoarea Townsend nu îl face conte, aşa cum eu nu sunt castravete de mare doar pentru că am călcat în nămol.

În cazul de faţă, Lady Anstruther, printre trandafirii ei de ceai, lavandă şi nu-mă-uita. O contesă cu drepturi depline, dar care nu semăna deloc cu o lady.

— Blackwell are mai mult sânge nobil decât crezi tu, bombăni scoţianul.

Întorcând spatele privirii încruntate şi trăsăturilor dure ale lui Ravencroft, Cole observă că femeia reuşise să doboare la pământ oribila creatură înaripată, iar acum o zdrobea pe aleea de piatră cu tocul pantofului.

Mama lui ar fi fost îngrozită să îşi împartă proprietatea cu o asemenea ruşine. El era doar iritat.

— Am mers iar la Bare Kitten când m-am întors din America, recent, continuă Cole.

O căutase pe Ginny în jurnalele de bord pe Ellis Island, în New York, unde poposeau mulţi imigranţi, şi îşi continuase căutarea adânc înăuntrul continentului. Se căutase şi pe el însuşi, dar se întorsese cu mâinile goale din ambele misiuni.

— Fostul proprietar, continuă el, Ezio del Toro, pare să se fi retras în Sicilia. Barmanul, un anume domn Carson, deţine localul acum, deşi nu ştiu cum de şi-l poate permite un flăcău atât de tânăr – şi aparent fără minte. A lucrat împreună cu Ginny pentru câteva luni şi de-abia dacă îşi amintea numele ei, darămite unde locuia sau care erau clienţii ei.

— Încă nu-s convins că ticălosul ăla de del Toro nu ne-a minţit când ne-a zis că nu a ştiut niciodată numele ei de familie, speculă Ravencroft. Era un butoi viclean de slănină. Mereu am avut senzaţia că ştia mai multe decât lăsa să se vadă.

Cuvintele scoţianului reflectau propriile bănuieli ale lui Cole. El mersese la Bare Kitten în clipa în care îşi revenise suficient cât să poată merge din nou. Del Toro pretinsese că nu şi-o amintea pe Ginny la început, iar apoi, după ce fusese prins cu minciuna, mărturisise că o angajase nu cu foarte mult timp în urmă. În cele din urmă, o concediase pentru că fata atacase un client. Dar nu îşi amintea care client.

Nu pentru prima dată, Cole îşi dorise să îl şi ucis pe bărbatul libidinos pe loc. Nu ar fi meritat altceva. De obicei, oamenii nu îl minţeau pe Cole, nu când el îşi avea mâna bună înfiptă în gâturile lor şi metalul tăios al briceagului ascuns la încheietură ameninţându-le bărbăţia. Dar pe atunci, când îl confruntase pe del Toro, Cole de-abia fusese externat din spital. Slăbit, fragil şi disperat.

Dacă del Toro îl minţise? Dacă bărbatul era mai viclean decât îl crezuse Cole? Dacă… o ţinea pe Ginny pentru el însuşi? Poate o dusese în Sicilia.

Simpla idee îi furnică pielea şi îi încleştă stomacul. Fiecare pistă dusese într-un punct mort, iar femeia după care tânjise în ultimii trei ani dispăruse, pur şi simplu, în

ceaţa Londrei.

— Poate asociatul tău, Blackwell, are contacte în Sicilia şi îl poate găsi pe del Toro pentru mine. Cred că aş putea descoperi piste noi dacă l-aş mai interoga o dată.

— După atâta vreme, Trenwyth, şansele să o găseşti sunt aproape nule. Niciuna dintre târfele care au lucrat cu ea nu au rămas la Bare Kitten. Niciuna nu îşi aminteşte prea multe despre ea, spuse cu grijă Ravencroft, venind în spatele ducelui. Nu sunt obişnuit să vorbesc cu ceafa unui om, Excelenţă, îl mustră el. Îţi admiri reflexia în fereastra aia sau ai găsit ceva mai frumos de privit decât faţa mea de brută?

— Nici una, nici alta. Trenwyth deschise şi mai mult draperiile, pentru a-i arăta şi lui priveliştea. Doar mă uitam la vecina mea insipidă, făcând un dezastru din a picta, la fel cum face din orice altceva.

Ravencroft privi peste umărul lui, dincolo de gardul viu care ascundea un gard din piatră şi fier; dincolo de el, contesa Anstruther se luptase să îşi aranjeze din nou şevaletul şi pânza. În prezent, femeia stătea pe scaunul pe care îl ridicase de jos, netezindu-şi un şorţ pătat peste rochia aceea de un roz orbitor.

Marchizul fluieră.

— Măi să fie, ia uite ce privelişte straşnică ai acolo.

— Ea? Cole pufni. Nici vorbă. Nu este nimic mai mult decât o oportunistă lacomă, care îşi permite o garderobă de prost gust.

— Nu poartă prea mult din garderoba aia acu. Ravencroft râse. Nu poţi să zici că n-ai observat.

— Îmbrăcată sau nu, nu merită atenţia mea.

Doar că… nu era aşa.

În ziua în care se întorsese la Trenwyth Hall, Cole observase că, dacă vremea era frumoasă, Lady Anstruther profita de lumina din grădina ei. Aproape în fiecare după-amiază, îşi aducea trusa de instrumente artistice la soare, evitând ajutorul servitorilor, şi se aşeza mereu în locul acela. Pânza era îndreptată spre soarele din vest, iar ea se aşeza cu faţa spre est. Camera pe care Cole şi-o alesese

drept birou avea o vedere perfectă asupra femeii. Cum putea să nu o observe?

Cole *observase* că, dacă ziua era călduroasă, ea se dezbrăca de bluză, pictând doar în cămăşuţă şi corset, aşa cum făcea şi acum. *Observase* că femeia nu avea bunul-simţ de a folosi o umbrelă de grădină sau un parasolar, astfel că, ocazionalul soare de care se bucura Londra îi picta pielea într-o nuanţă demodată şi îi închidea la culoare pistruii presăraţi pe nas. *Observase* că părul îi era prea auriu ca să poată fi numit roşcat şi prea roşiatic pentru a putea fi numit blond.

Cole îi observă chiar şi expresia intensă, plină de emoţii, pe care el nu mai spera să le simtă vreodată, în timp ce femeia îşi plimba elegant pensula pe pânză, cu mişcări bizare, aproape nestrunite. Inspiraţie. Nostalgie. Mulţumire…

Pace.

Dumnezeule, cât îl enerva! Cât de puţină consideraţie avea pentru ea, dar cât de mult o observa, totuşi.

— Să-nţeleg că nu sunteţi vecini buni? întrebă Ravencroft.

Cole scoase un sunet sarcastic.

— Răposatul ei soţ, Lord Anstruther, a fost un om foarte decent. Cumva, ea şi-a pus ghearele afurisite pe el când bătrânul – avea vreo şaptezeci de ani – era bolnav, pe patul de moarte. Au fost căsătoriţi doar pentru nouă luni, înainte ca el să moară, iar acum ea este unica moştenitoare a averii lui, întrucât bătrânul nu avea niciun moştenitor, iar proprietatea lui nu a fost revendicată de nimeni.

— Aşa deci? întrebă Ravencroft, trădând doar un interes vag. Presupun că asta se întâmplă rar în clasa noastră socială.

— Aici e buba. Femeia *nu* are clasă. Nu are familie, titlu sau bani. Fiica unui negustor sărac, a fost infirmiera lui la spitalul St. Margaret, dacă îţi vine să crezi. Am cercetat-o puţin, să văd dacă i-aş putea lua moştenirea lui Anstruther, dar documentaţia este foarte bine pusă la punct. Fără îndoială, femeia l-a ajutat să îşi pună treburile în ordine

înainte să îl ajute să intre în mormânt.

— Asta-i o acuzaţie serioasă, zise Ravencroft.

— Mai mult o speculaţie decât o acuzaţie, recunoscu Cole. Dar aş pune un pariu zdravăn pe asta.

Din poziţia lui, Cole vedea chiar cum briza rătăcitoare îi flutura părul despletit, de parcă şi-ar fi ales cu grijă ce şuviţe să îi ia de pe umeri şi să le sufle peste faţa sub formă de inimă. Ea îşi dădu şuviţele din ochi cu un deget lung şi graţios, pătat de albastru, şi îşi lăsă o dâră de culoare în păr, dar nu părea să fie conştientă de acest lucru.

— A prezentat-o chiar şi pe sora ei mai mică societăţii, reginei! spuse el dispreţuitor. Drăguţă fata, dar cine s-ar coborî la nivelul ei ca să o vrea?

Ravencroft se mută puţin mai la dreapta, aplecându-se mai mult spre fereastră pentru a vedea mai bine.

— Nu se ştie niciodată, spuse el voios. Poate că averea Anstruther nu este aşa vastă precum proprietatea ta, dar este semnificativă. Îmi închipui că multe familii nobile sărăcite şi-ar putea încerca norocul. Lumea se schimbă. Din ce în ce mai mulţi nobili proprietari de teren sunt obligaţi să îşi înghită mândria în favoarea unei zestre foarte necesare. Sora mai mică a unei contese poate fi o variantă mai bună pentru noi, cei cu sânge albastru, decât să aducem o moştenitoare din America.

Deşi chipul i se schimonosi într-o expresie încruntată, Cole acceptă argumentul.

— Presupun că da, dar… o *infirmieră?* E al naibii de evident. Bătrânul era încă înnebunit de durere după pierderea răposatei sale soţii, care era o sfântă. Pot să-mi închipui că doar poftele carnale sau nebunia l-au putut face pe Anstruther să se însoare din nou. Şi de-ar fi fost aşa, nu putea să găsească şi el o debutantă decentă, care să ştie ce să facă apoi cu moştenirea lui?

— Cine s-ar mulţumi cu o debutantă decentă, când poţi să ai o frumuseţe coaptă ca asta, care să îţi fericească ultimele luni pe pământ? Scoţianul râse. Eu iubesc mintea şi isteţimea soţiei mele, sufletul ei, dar nu asta apreciez când umblă de colo-colo fără bluză pe ea. Ravencroft

gesticulă spre femeia atât de sumar îmbrăcată şi fără ruşine, care acum ţinea o pensulă între dinţi, în timp ce folosea o cârpă pentru a corecta cine ştie ce greşeală pe pânză.

Cole presupuse că unii bărbaţi ar putea să o găsească frumoasă, într-adevăr, ar putea observa modul în care soarele mutase umbra unui ulm pentru a-i acoperi umărul dezgolit cu forme săltăreţe şi ar putea aprecia tenta de miere a pielii ei delicate. Sau fruntea ei arcuită li s-ar părea fermecătoare, întrucât îi accentua concentrarea. Poate că bolta buzelor ei voluptuoase ar putea fi considerată chinuitor de senzuală în timp ce ea ronţăia capătul pensulei, inspectându-şi opera.

Dar nu şi el. Cole prefera buclele negre, nu părul drept şi blond, şi pielea de porţelan, nu pistruii şi tenul ca mierea. Pe el îl atrăgeau himerele subţirele, timide, nu femeile energice, care ieşeau vijelios din cameră, practic goale.

Dacă ea era frumoasă, atunci avea acea frumuseţe a unei vipere. Mai bine să o apreciezi de la distanţă şi să îi laşi spaţiu.

— Poate n-ar trebui să fii aşa dur cu amintirea bătrânului, îl mustră blând Ravencroft. Am observat de multe ori în viaţa mea lucrul ăsta, ca ofiţer, pentru a nu-i da importanţă. Infirmiere şi soldaţi, să ştii. E ceva legat de atingerea blândă şi vindecătoare a unei femei frumoase şi bune la suflet, căreia un bărbat care a fost sărutat de moarte nu îi poate rezista. Evocă o emoţie puternică… obsedantă, chiar.

Aruncându-i lui Cole o privire cu subînţeles, Ravencroft îndrăzni să adauge:

— În plus, o infirmieră are o profesie mult mai respectabilă decât o târfă, nu crezi?

Cole îi aruncă o privire încruntată, avertizându-l, deşi nu avea cum să riposteze când era confruntat cu propria ipocrizie.

— Să nu-mi iei argumentul drept blam sau judecată.

Ravencroft ridică mâinile în aer, parcă pentru a se

apăra de un atac. Chiar şi aşa, trăsăturile lui rămaseră la fel de blânde pe cât puteau fi trăsăturile unui scoţian sălbatic.

— Şi eu am căzut pradă acestui blestem, continuă el. La urma urmei, m-am însurat cu o femeie care a fost într-un azil. Dizgraţiată, întinată şi dezonorată, tot este o marchiză excelentă.

— Da, mă rog. Trebuie să deţină şi o anumită doză de nebunie ca să ia în calcul căsătoria cu Demonul Scoţian, ripostă Cole, fără răutate în glas.

Trenwyth ura din răsputeri mulţumirea din râsetul pocit al lui Ravencroft.

— Atunci, să presupun că recenta ta căsătorie este una fericită? întrebă el.

— Fericită nu e un cuvânt suficient s-o descrie, răspunse destul de misterios marchizul. Anul trecut a fost… plin de evenimente. Am pierdut un frate şi am câştigat o soţie.

Cole îşi încrucişă braţele, strecurându-şi mâna de metal sub bicepsul opus. Ei nu vorbeau niciodată despre asta. Despre momentul acela groaznic în care moşierul Mackenzie îl adusese pe maiorul Hamish Mackenzie la Ministerul de Interne şi îl lăsase la mila Coroanei. Hamish fusese un monstru. Un criminal.

Un trădător.

Al Coroanei şi al lui Cole.

Îl condamnaseră pentru numeroase crime de război şi trădare şi îl spânzuraseră cu puţin timp înainte de Crăciun. Lui Cole şi Liam li se permisese să participe la execuţie, deşi casa regală interzisese execuţiile publice în 1866.

Ravencroft şi Trenwyth se respectaseră reciproc întotdeauna. Locotenent-colonelul, cu aproape zece ani mai mare decât Cole, fusese comandantul lui pentru o vreme, până când Cole se înscrisese în Corpul Operaţiunilor Speciale. Ravencroft îşi căpătase porecla de Demonul Scoţian pe câmpul de luptă deschis, unde îi domina pe toţi cu brutalitatea sălbatică a strămoşilor săi iacobini.

Cole nu căpătase niciodată o poreclă, pentru că faptele lui brutale rar lăsau martori în urmă.

În acte, la Ministerul de Interne, munca lui era încadrată la activităţi diplomatice. Pe teren, nu era nici mai mult, nici mai puţin decât spionaj, misiuni secrete şi, în majoritatea cazurilor, asasinate.

Fratele mai mare Mackenzie, ticălosul de Hamish, fusese cel care îl urmase pe Cole la Corpul Operaţiunilor Speciale. Şi apoi îl trădase, dându-l turcilor pentru a-şi salva propria piele.

Ravencroft nu ştiuse că salva victima propriului său frate când fusese trimis să îl aducă pe Cole de la otomani. Marchizul îi însoţise pe consulul american, ambasadorul britanic şi pe reporterul irlandez-american Januarius MacGahan în Bulgaria, sub pretextul adunării de informaţii, întrucât otomanii negau că Revolta Bulgară avusese vreodată loc. Căutaseră prin oraşe care cândva avuseseră şapte mii de locuitori, rămânând acum doar două mii. Căutaseră printre cadavrele putrezind pe străzi, nemaiavând cine să le strângă.

Cotrobăiseră printre craniile de femeii şi copii, răpuşi de baionete. Cincizeci şi opt de sate masacrate. Cinci mănăstiri profanate. Treizeci de mii de cadavre rămase în urmă, în timp ce câinii se înfruptau.

Consecinţele ororilor la care Cole fusese martor. Împotriva cărora luptase. Şi, cumva, supravieţuise.

Apoi aflaseră că mai mulţi prizonieri importanţi fuseseră duşi spre est, spre Constantinopol, şi tot îi luase câteva luni lui Ravencroft să îl găsească. Relaţia lor se întărise din nou când el îl adusese înapoi acasă pe ducele de Trenwyth, subnutrit şi torturat.

Jurnalistul american scrisese un articol despre asta, iar presa engleză şi oamenii începuseră să ceară răspunsuri. Oscar Wilde, Charles Darwin, Victor Hugo îşi folosiseră influenţa pentru a forţa începerea unei investigaţii, pentru ca Marea Britanie sau, mai degrabă, întreaga Europă să ia măsuri.

Ravencroft şi Trenwyth se alăturaseră şi ei cauzei, sperând că Anglia avea să facă mai mult decât să îi sancţioneze pe otomani pentru ticăloşia lor. Pe măsură ce

timpul trecuse, cauza lor, se părea, se pierduse în ceaţa birocraţiei capitaliste.

În orice caz, ei se apropiaseră şi mai mult în acele vremuri tumultuoase. Dar legătura lor se solidificase de-abia în ziua în care amândoi îl priviseră pe omul pe care cândva îl numiseră frate zbătându-se la capătul ştreangului. Cole avea încredere în moşierul scoţian ca în nimeni altcineva. Deşi Ravencroft locuia în castelul lui din Scoţia, cu cei doi copii ai săi şi cu relativ noua lui soţie, tot fusese un instrument esenţial în căutarea neostenită a lui Cole după Ginny.

— Eşti în Londra pentru o perioadă mai lungă? întrebă el nonşalant, sperând să schimbe cursul propriilor gânduri întunecate.

— Da, fiica mea Rhianna este prezentată reginei şi îşi începe sezonul. Viaţa mea înseamnă doar baluri afurisite, ceremonii, valsuri, plictiseală şi mâncarea voastră englezească groaznică. M-am gândit de câteva ori să-i trag prin pumnal pe câţiva dintre pretendenţii favoriţi ai fiicămii, doar ca să mai îmi înveselesc serile.

— Sună groaznic.

— Este.

Ravencroft îşi scărpină capul acoperit de păr negru, care îi cădea mai jos de umeri. Cole bănuia că şi-l ţinea lung pentru a ascunde cele câteva şuviţe argintii care îi acopereau tâmplele.

— Până la sfârşitul sezonului o să fiu sărac lipit pământului şi un criminal, pe deasupra, ascultă la mine.

Amândoi ştiau că era o minciună. Cel puţin partea cu sărac lipit pământului. Ravencroft era responsabil pentru mai multe morţi decât oricine din istoria imperiului, în mod sigur, dar deţinea unele dintre cele mai bune pământuri din întreaga Scoţie. Proprietăţile şi distileria lui erau mai mult decât profitabile, erau demne de invidiat.

— N-am avut nici măcar o lună de miere ca lumea, bombăni voinicul scoţian.

— Păcat, răspunse Cole, distras pentru o clipă, când Lady Anstruther îşi ridică părul lung şi îl înfăşură într-un fel

de nod în creştetul capului, împungându-l cu o pensulă. Dumnezeule, gâtul ei fusese mereu atât de elegant? Nu e ca şi cum trebuie să o laşi grea cu vreun moştenitor sau ceva de genul, bâigui el, schimbându-şi uşor poziţia pentru ca încordarea bruscă din pantaloni să nu îl mai incomodeze.

— Dacă ai cunoaşte-o pe nevastă-mea, mi-ai înţelege nevoia de a o duce departe de toate distragerile şi de a o ţine goală zile întregi, într-un loc exotic, cald. Da nu pot să fac asta până când încăpăţânata de fiică-mea nu a fermecat şi frânt inima fiecărui aristocrat pămpălău din oraşul ăsta uitat de Dumnezeu.

— Să înţeleg că ai încă un bal diseară? zâmbi compătimitor Cole, recunoscător că el scăpase de responsabilităţile specifice paternităţii.

— De fapt, în seara asta este însoţită de mama răposatei mele soţii, bunica ei. Marchizul nu părea tocmai uşurat, ci mai degrabă resemnat. Lady Ravencroft m-a ademenit să particip la un eveniment caritabil în seara asta. Un proiect nou de care e destul de încântată.

— Prin ademenit vrei să spui obligat.

Ravencroft scoase un sunet evaziv.

— Nu mă deranjează aşa mult, e o cauză nobilă şi-am auzit c-o să fie mâncare bună. Aşa că merg.

Mormăind drept răspuns, Cole o privi încruntat pe Lady Anstruther, amintindu-şi un alt motiv pentru care nu o plăcea.

— Să sperăm că soţia ta are bunul-simţ de a ţine caritatea în mahalalele în care îi e locul.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui.

Ravencroft coborî vocea, devenind gânditor, parcă întrebându-se dacă să se simtă sau nu jignit în numele soţiei sale.

— Nu-ţi înfoia kiltul, nu am nimic împotriva marchizei tale.

Cole gesticulă din nou spre fereastră, unde candida contesă îşi răcorea gâtul şi umerii cu o cârpă umedă, strecurând-o pe sub corsaj. Broboane de apă licăreau pe pielea ei, de parcă cineva ar fi presărat praf de stele peste

ea. Deodată, Cole uită ce voise să spună, urmărind broboanele pe pieptul ei, până în decolteu.

Cuprins brusc de o sete năprasnică, Cole se întinse după propriul pahar de scotch şi îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură lacomă şi arzătoare.

— Atunci la cine te referi? insistă Ravencroft.

— La femeia *aia,* spuse el cu dezgust. Dacă îţi vine să crezi, şi-a deschis casa de aici din Belgravia pentru o mulţime de târfe, femei amărâte şi mame necăsătorite.

— Scârbă complotistă! icni Ravencroft, sarcasmul lui batjocoritor fiind la fel de evident precum pieptul lui masiv.

Cole îi aruncă o privire ciudată.

— Încearcă să transforme una dintre cele mai elegante şi mai frumoase reşedinţe din Londra într-un adăpost pentru hoţi de buzunare şi târfele de la docuri. Toată lumea din cartier este îngrijorată din pricina asta. De-abia o tolerează pe actriţa aia, Millie LeCour, care locuieşte vizavi de ea, pentru că sunt îngroziţi de soţul ei, despre care am înţeles că este o altă legătură a noului tău asociat, cu reputaţie curioasă, Blackheart.

— Dumnezeule, Excelenţa Voastră mare şi tare, mereu sunteţi aşa snob?

Moşierul scoţian îl înghionti cu cotul.

— Probabil.

— Poate-ar trebui să verifici la vecina, printre târfele de care ziceai, să o cauţi pe Ginny a ta, de mult pierdută.

Cole deja făcuse acest lucru.

— Ginny nu era o prostituată obişnuită. Era… diferită.

— Cum aşa?

Cole îşi reumplu paharul în loc să răspundă, ceea ce îl lăsă pradă altor observaţii iritant de isteţe ale marchizului.

— Crezi că e posibil ca singura diferenţă pe care o are Ginny a ta faţă de celelalte… doamne ale nopţii să nu fie altceva decât faptul că ea înseamnă ceva pentru tine?

Cole luă o gură de scotch, privind încruntat spre grădina lui Anstruther, încercând cu disperare să nu îşi amintească ceea ce îi dezvăluise del Toro în noaptea aceea.

Ticălosul îi vându-se lui Cole virginitatea ei. Iar el

fusese prea beat să observe.

Cole fusese primul ei bărbat, şi îl chinuia gândul că mulţi alţi bărbaţi ar fi putut-o avea de atunci. Că ei ar fi putut să se poarte brutal cu ea. Că blândeţea, *inocenţa* pe care le împărtăşise cu el ar fi putut dispărea în timpul în care fuseseră despărţiţi.

Pentru că el nu fusese acolo.

— Uite acolo, vezi? Arătă cu proteza mâinii, nefiind dispus să pună paharul jos. Târfa aia durdulie pe care o îmbrăţişează.

Ravencroft veni mai aproape de fereastră şi privi în grădină, pentru a vedea grozăvia despre care vorbea Trenwyth. Lady Anstruther ţinea în mâinile sale mâinile unei femei voluptuoase, cu o claie uimitoare de păr castaniu.

— Contesa de-abia dacă este îmbrăcată şi primeşte oaspeţi în grădină, spuse Cole. Şi femeia cealaltă este evident că e o desfrânată.

— Ah, da, este.

Ceva în tonul lui Ravencroft îl făcu pe Cole să îl privească.

— O spui de parcă ai cunoaşte-o.

— O cunosc. Târfa aia durdulie şi desfrânată este soţia mea, Mena Mackenzie, marchiza de Ravencroft.

Capitolul 10

Dacă Imogen se urâse vreodată pentru că se lăsa uşor convinsă, acest lucru se întâmpla în această seară. De ce, de ce îi permisese lui Millie LeCoeur să o convingă să găzduiască acest eveniment? La început, fusese îngrozită că nu avea să se deranjeze nimeni să participe; acum îşi făcea griji că nu avea spaţiu să îi primească pe toţi. Mai ales la cină.

Ascultând sfatul Menei Mackenzie, Lady Ravencroft,

Imogen invitase foarte mulţi oaspeţi în plus, în speranţa că măcar o mică parte din ei să vină. Se părea că lista ei iniţială de invitaţi era suficientă să ademenească jumătate din aristocraţia Londrei să accepte. Nu doar că marchiza Demonului Scoţian sponsoriza evenimentul, dar puternicii şi controversaţii conte şi contesă Northwalk îşi anunţaseră prezenţa, la fel şi Millicent LeCour, vecina ei dinspre vest, care se întâmpla să fie cea mai iubită celebritate a imperiului.

Imogen ştia că ar trebui să fie încântată, nu îngrozită.

Atunci, de ce nu reuşea să scape de senzaţia aceasta de dezastru iminent? Dacă noaptea aceasta se dovedea a fi o calamitate totală? Nu perspectiva catastrofei şi distrugerii ei era o mare parte din motivul pentru care veneau toţi, să caşte gura la intrusă, la contesa falsă care pusese mâna pe un conte?

Imogen îşi frângea mâinile în mănuşi, întrebându-se dacă erau atât de jilave, încât oaspeţii ei să simtă umezeala prin material. În mod antitetic, gura îi era uscată precum Sahara. Buzele zâmbitoare începuseră să îi tremure la colţuri şi, nu pentru prima dată, se întrebă cât de mult mai trebuia să stea la intrarea în casă şi să întâmpine oameni care nici nu o plăceau, nici nu o acceptau ca fiind de-a lor.

Până acum nu o deranjase acest lucru. Imogen crezuse că, după ce avea să se mărite cu Lordul Anstruther, zilele ei de sărăcie şi slugărnicie pentru cei bogaţi aveau să se termine. Planul ei fusese să se încuie, împreună cu familia ei, în acest minunat conac, cu pânzele şi acuarelele ei, şi să lase restul lumii să îşi vadă de treabă.

Aparent, Imogen era o masochistă şi descoperise că o viaţă liniştită nu era pentru ea. Fără o cauză, fără vreun fel de scop, Imogen nu părea capabilă să înflorească.

Cine-ar fi crezut?

Dar, dacă ar fi ştiut că seara aceasta avea să fie rezultatul întregii ei munci pregătitoare, Imogen s-ar fi gândit mai serios. Atât de mulţi oameni. Trupurile lor împodobite cu haine elegante şi bijuterii licăreau sub luminile din casă, asemenea unui cer de nestemate.

Imogen se întrebă dacă şi pe cer erau atât de multe stele pe cât erau diamante în Londra.

— Relaxează-te, scumpo.

Millie LeCour îşi strecură braţul acoperit de o mănuşă stacojie pe după al lui Imogen şi o trase lângă ea.

Pentru o femeie atât de măruntă, seducătoarea cu părul ca abanosul era o forţă considerabilă. Charisma ei ajungea oriunde cu trei paşi înaintea sa, iar orice încăpere în care se afla părea de o sută de ori mai colorată.

— Mirosul fricii este ca un afrodiziac pentru oamenii ăştia.

— Nu doar pentru oamenii ăştia.

Soţul surprinzător de masiv al actriţei era umbra ei constantă. Imogen clipi când ridică privirea spre Christopher Argent, întrebându-se ce urmărea bărbatul în timp ce scana sala de bal cu aerul unui prădător, alegând ce victimă să sacrifice din turmă. Oare insinua că şi lui îi plăcea mirosul fricii? Nu avea cum, şi totuşi…

Imogen cunoştea cuplul de mai puţin de un an de zile, dar observase că, în mariajul lor, Christopher Argent era vasul solid şi viguros cu care navigau amândoi pe oceanele învolburate ale vieţii, dar Millie era, fără îndoială, căpitanul. Vikingul cu păr roşcat părea mulţumit să urmeze cârma haotică a adorabilei lui soţii, iar devotamentul lor reciproc provoca atât inspiraţie, cât şi invidie. Bărbatul părea destul de amabil, expresiile feţei lui oscilând de la un uşor dezinteres la un amuzament vag. Dar enigmaticul domn Argent făcea şi spunea adesea lucruri care trimiteau un mic fior de teamă pe ceafa lui Imogen. Ea nu îl cunoştea prea bine, dar avea senzaţia clară că era mai letal decât o viperă.

Ignorându-şi soţul, Millie gesticulă cu braţul liber spre imensul salon de bal al conacului Anstruther.

— Insist să te simţi bine, scumpo, seara este deja un succes răsunător.

— Seara de-abia a început, bâigui Imogen, închipuindu-şi scenarii pentru diverse dezastre.

— Întocmai, seara este plină de oportunităţi şi

posibilităţi. La venirea dimineţii, întreaga Londră va vorbi doar despre evenimentul tău incomparabil.

Din impuls, Imogen o îmbrăţişă pe Millie, sărutând-o zgomotos pe obraz.

— Tu şi prietenii tăi aţi fost foarte amabili cu mine, nu vă voi putea răsplăti niciodată.

Zâmbetul sclipitor al lui Millie atrase privirile lungi ale multor oaspeţi.

— Sunt norocoasă să am asemenea femei în viaţa mea şi mă bucur să le împart cu tine, mai ales în sprijinul unei cauze atât de nobile.

Netezindu-şi rochia de culoarea caisei cu mâinile acoperite de mănuşi albe pentru a mia oară, poate, Imogen scană sala de bal cu privirea, bifându-şi reuşitele pentru a-şi calma emoţiile.

Sub îndrumarea expertă a marchizei de Ravencroft, Imogen împodobise salonul alb din marmură în auriu, pentru a se asorta cu ornamentele de pe coloanele greceşti. Briza nopţii umfla draperiile prin ferestrele lăsate deschise, pentru a permite aerului primăvăratic să răcorească salonul. Fâşii cu beculeţe şi lumânări aruncau o strălucire diafană asupra mulţimii, accentuată de fermecătoarele lampioane de hârtie pe care unul dintre chiriaşii ei le cumpărase din piaţa asiatică la rugămintea ei. Oaspeţii păreau să aprecieze lumina aurie măgulitoare, iar unii deja începuseră să danseze pe ring, în timp ce orchestra derula preferinţele lor muzicale, interpretând inclusiv Camille Saint-Saens, Antonin Dvořák, Piotr Ilici Ceaikovski şi puţin Gilbert şi Sullivan, pentru a-i împăca pe naţionalişti.

Că veni vorba de marchiză, silueta sculpturală a Menei Mackenzie venea spre ele, îmbrăcată într-o mătase de culoarea bronzului, care îi punea în evidenţă părul roşcat. Pentru Imogen, femeia evoca tabloul *Naşterea lui Venus,* al lui Boticelli. Nu doar prin constituţia şi frumuseţea ei, ci şi prin dualismul divinităţii senzuale şi al mărinimiei blânde care radia din aspectul ei.

Urcând treptele către palierul de la intrare, femeia

întinse braţele spre Imogen, întâmpinând-o cu un sărut pe ambii obraji.

— Totul este minunat, scumpo, o încurajă ea. Şi uite cât de bine se simte toată lumea.

Imogen fu nevoită să recunoască – totul părea să meargă foarte bine până în acel moment.

— Cunosc foarte bine privirea asta a ta, îi mărturisi Mena. Eşti convinsă că ceva va merge prost.

Imogen se încruntă, supărată că era atât de transparentă.

— Am fost vicontesă înainte să devin marchiză şi am găzduit mai multe asemenea evenimente decât îţi poţi imagina tu. Permite-mi să te asigur că temerile tale nu sunt nefondate. De fapt, nu te poţi relaxa complet până când nu ai stins un foc, fie la propriu, fie la figurat. Dar, cu ajutorul nostru, vei evita, sau cel puţin vei putea să maschezi orice incident sau urgenţă înainte de a fi observate.

— Mă rog ca şi incidentul din această după-amiază să fie trecut cu vederea.

Imogen se referea la momentul când Clara Boyle, o fostă birjăriţă care intrase recent în slujba ei, o condusese pe marchiză în grădină, în loc să o roage să aştepte în salon, fără să o anunţe. Imogen picta în grădină îmbrăcată doar în cămăşuţă şi corset, cu părul răsucit în coc şi cu faţa rumenă de la soare.

Mena, desigur, se comportase elegant şi amabil, râzând atunci când Imogen se simţise ofensată de poveştile marchizei, cum că trăise în dealurile Scoţiei, unde bărbaţii lucrau câmpurile îmbrăcaţi doar în kilturi, cu cizme în picioare şi cerul scoţian deasupra.

Lipsa cunoştinţelor despre normele de etichetă o îngrijora, astfel că în această seară plănuia să demonstreze un lucru: că, având parte de pregătirea necesară, de educaţie şi oportunităţi, chiar şi cineva din cele mai joase cercuri sociale, cum ar fi o prostituată sau un hoţ mărunt, putea duce o existenţă productivă şi lucrativă în societate.

Avea nevoie doar de o şansă.

— L-a văzut cineva pe năbădăiosul meu soţ? întrebă

Mena.

— Sunt sigură că nu a sosit încă.

Imogen aruncă o privire spre uşă, urmărind privirea nerăbdătoare a Menei. Ea era convinsă că moşierul Ravencroft nu sosise pentru că scoţianul îl întrecea până şi pe Christopher Argent la statură, astfel că era imposibil să îl treci cu privirea.

— Nu-i stă în fire să întârzie, spuse îngrijorată Mena. A zis că îşi vizitează un prieten aici, în Belgravia, în după-amiaza asta. Poate îl cunoşti, ducele de…

— Lady Anstruther.

Imogen se întoarse spre Cheever, pe care îl promovase la statutul de majordom după moartea soţului ei. Bărbatul îi dădea târcoale într-un mod care era atât cuviincios, dar şi pe deplin tulburător. Ceva se întâmplase, Imogen îşi dădu seama după modul în care majordomul îşi ţinea mâinile încleştate la spate.

— Ce s-a întâmplat, Cheever?

Imogen era mândră că îşi păstrase glasul calm, deşi respiraţia îi devenise sacadată.

— Iertaţi-mă că vă întrerup, dar au sosit veşti urgente de la Croyden, doamnă. Aţi binevoi să mă însoţiţi în salonul albastru? Durează doar o clipă.

Imogen simţi cum sângele i se scurge din mâini şi din picioare; dădu drumul mâinii lui Millie pentru a nu ceda tentaţiei de a leşina peste ea.

— De-desigur, Cheever.

Scuzându-se în faţa oaspeţilor ei, Imogen traversă sala de bal cu picioare tremurătoare.

Croyden. Era ceva mai mult decât un incident. Putea la fel de bine să fie dezastrul epic de care se temuse ea. *Croyden* era codul folosit de Edward şi Cheever când vorbeau despre Bare Kitten.

Imogen îl găsi pe Jeremy Carson în salonul albastru, servindu-se singur cu rahat turcesc, pe care ea îl ţinea într-un vas de cristal. El se ridică atunci când Imogen intră în încăpere şi, conştient de sine, îşi şterse o dâră de zahăr de pe pantaloni.

— Ginny – adică, *Lady* Anstruther.

Făcu o plecăciune exagerată şi încercă să ascundă restul desertului în obraz.

— Jeremy, ce surpriză plăcută, minţi Imogen.

Nu că ar fi avut resentimente faţă de băiat, dimpotrivă; doar că orice veşti de la Bare Kitten promiteau să fie groaznice.

Imogen era oarecum expertă în gestionarea veştilor groaznice, dar… nu în seara asta.

— Sper că îţi merge totul bine, spuse ea blând, menţinându-şi vocea amăgitor de amabilă.

Obrazul lui se umflă din cauza rahatului turcesc, schimonosindu-i zâmbetul strâmb, dar la fel de drag.

— Îmi cer scuze pentru inconvenienţă, Excelenţă, nu ştiam că aveţi o adunătură de filfizoni aici astă-seară. Dar cred că ar trebui să ştiţi ceva.

Încurajându-se în sinea ei, Imogen se întinse spre spătarul înalt al unui scaun, strângându-l până când întreaga mână îi deveni albă.

— Continuă, îl încurajă ea.

— Ducele acela arogant, cel care şi-a pierdut mâna, a venit ieri la bar şi a întrebat din nou de tine.

Jeremy profită de momentul ei de surprindere pentru a termina de mestecat rahatul turcesc, iar Imogen privi cum mărul lui Adam din gâtul lui se mişcă în timp ce băiatul înghiţi totul.

— De mine? întrebă ea uluită.

— Păi, de Ginny, dar da.

Jeremy îşi scoase pălăria, ţinând-o în mâini şi frământându-i borul. Părul lui, de culoarea şi consistenţa paielor de ovăz, era ciufulit, cu smocuri răzleţe, deşi era evident că el încercase să îl îmblânzească folosind pomadă.

— Da’ eu i-am zis, i-am zis aşa: „Ascultă, nu-mi pasă cu ce titlu te lauzi, nu-ţi zic nimica”.

— Aşa i-ai spus?

— Păi, nu chiar cu vorbele-astea. Jeremy îi aruncă lui Imogen un rânjet sfios, dezvăluind un dinte din aur, care era, cumva, foarte fermecător alături de pistruii lui. Dar i-

am zis că nu-mi amintesc nimic. Nu te-am văzut de mult şi nu contează de câte ori vine să întrebe, e cam greu să mi se îmbunătăţească memoria cu timpul.

— Fii binecuvântat, Jeremy.

Imogen veni în faţa scaunului şi se aşeză pe el, lăsând catifeaua fină să o învăluie în confort şi căldură.

— Nu-i nimic, Excelenţă. Jeremy îi făcu cu ochiul într-un mod adorabil, apoi îşi puse pălăria înapoi pe cap. Deşi e un mister afurisit ce-o vrea de la tine bătrânul ăla schilod, dacă îmi permiţi să zic aşa.

— Nu trebuie să mi te adresezi cu „Excelenţă”, îi aminti blând Imogen. Mi-ai fost prieten dinainte…

Nu era că nu voia să răspundă întrebării nu atât de subtile a lui Jeremy, dar Imogen nu voia să se gândească la motivele pentru care Trenwyth o căuta pe Ginny după toţi aceşti ani.

— N-am auzit nimic de la Devina, Heather sau celelalte, spuse el încurajator. Ele n-ar trebui să fie un pericol pentru tine.

Femeilor care lucraseră la Bare Kitten cu ea li se oferise salariul pe un an pentru a-şi schimba slujba, fără alte întrebări, iar ele acceptaseră bucuroase.

— Mai este doar… Barton, îi aminti cu seriozitate Jeremy. Şi nu l-a mai văzut nimeni din noaptea aceea. Nimeni în afară de Flora, adică.

Imogen nu se iertase niciodată pentru ceea ce se alesese de Flora Latimer.

Aparent, în noaptea în care Imogen se luptase cu Barton, Jeremy alergase după ea până îi pierduse urma în ceaţă, la câteva străzi de St. James. La întoarcerea la bar, descoperise că domnul Barton dispăruse. În agitaţia ei, se părea că Imogen nu îl rănise pe bărbat atât de grav pe cât crezuse iniţial. Biata Flora Latimer, drăguţa târfă blondă, zăcea cu gâtul tăiat pe aleea aceea blestemată. Fusese găsită legată, sodomizată şi cu faţa în jos, într-o baltă din propriul sânge.

Imogen îşi dorea acum să-l fi ucis pe Barton atunci, ca să nu îşi mai fi putut vărsa furia pe biata Flora. Bărbatul

dispăruse, desigur, dar era întotdeauna prezent, un junghi de îngrijorare în noua viaţă a lui Imogen, ameninţând să reapară în orice clipă din umbră şi să îi distrugă tabloul noii ei existenţe.

— Excelenţă?

Imogen clipi, uimită pentru o clipă că el încă stătea acolo, privind-o cu o vigilenţă stranie.

— Îmi cer scuze, Jeremy, ce spuneai?

— Ştiu că nu este treaba mea şi sper să nu te superi că întreb, dar de ce îţi e atât de frică de Trenwyth ăsta? Te ameninţă? Pot să fac ceva pentru tine? Pentru că trebuie doar să-mi spui şi eu…

— *Nu,* răspunse ea mai repede decât intenţionase. Nu. Doar că, atunci când m-am căsătorit cu contele şi am devenit contesă, a devenit absolut necesar să las în urmă această parte din viaţa mea.

Imogen încercă să îşi menţină răspunsul cât mai diplomatic, pentru a nu-l jigni pe Jeremy.

— Pot să înţeleg asta, milady. Ştii cum se spune, că filfizonii ăştia sunt mai ipocriţi şi mai necruţători decât un bordel plin cu popi într-o sâmbătă seara.

— Exact aşa, spuse Imogen şi râse, în ciuda ei.

Nu auzise niciodată pe nimeni spunând acest lucru şi nici nu avea habar cine erau cei pe care îi cita mereu Jeremy, dar Imogen se trezea adesea că le dădea dreptate.

— Dar nu şi tu, spuse el, ochii lui căprui şi blânzi amintindu-i lui Imogen de o creatură inocentă a pădurii.

Pentru o clipă, numai se înduioşă şi nimic în jur nu mai era periculos.

— Este foarte amabil din partea ta să spui asta, Jeremy. Imogen se ridică şi merse lângă el, sărutându-l pe obraz, făcându-l pe băiat să roşească. Mi-ai rămas un prieten adevărat, după toate câte s-au întâmplat.

— Şi îţi voi rămâne întotdeauna, Ginny. Parcă uită de sine, părând incapabil să îşi ridice ochii din podea.

— Spune-mi Imogen, îi propuse ea. Este numele meu adevărat.

Jeremy o privi de parcă ea îi oferise un dar preţios, iar

el nu avea ce să îi ofere în schimb. Ruşinată şi flatată de veneraţia lui tinerească, Imogen se îndepărtă de el, punând spaţiul corespunzător între ei.

— Te mai pot ajuta cu ceva? Lucrurile merg bine la local?

Nu voia să îl jignească oferindu-i bani, dar voia să îi dea şansa ca el să ceară, în caz că avea nevoie.

Jeremy părea să vrea să spună ceva, să zăbovească, dar apoi se răzgândi.

— Nu, am întrerupt o petrecere importantă, nu-i aşa? Ar trebui să te las să te-ntorci la oaspeţii tăi.

— Păi… Imogen nu se pricepea deloc la partea aceasta. Nu ştia niciodată ce să spună, cum să lase lucrurile cu o veche cunoştinţă cu care exista riscul să nu se mai întâlnească niciodată. Nu ai cum să ştii cât de mult apreciez că ai venit aici. Îl voi ruga pe Cheever să-ţi dea o cutie cu rahat turcesc, să o iei cu tine. Te rog, mai vino.

— Poate o s-o fac. El îi aruncă zâmbetul lui luminos şi pistruiat şi porni spre uşă. Poate o s-o fac.

În clipa în care Jeremy ieşi din încăpere, Imogen avu impresia că vacarmul oaspeţilor ei umplu spaţiul pe care el îl lăsase gol. Trebuia să se întoarcă la musafiri.

Trebuia să se gândească. La Cole.

Nu îl văzuse prea des de când ea plecase din spitalul St. Margaret, deşi Jeremy o avertizase că el venise să o caute la Bare Kitten, înainte de a pleca în America.

Acum Cole se întorsese şi încă nu o uitase. Imogen nu ştia dacă să fie îngrozită sau încântată.

În sinea ei, putea să admită că simţea puţin din ambele.

Cel mai amabil motiv pentru care el ar putea să o caute era că îşi amintea cu afecţiune de timpul petrecut împreună. Poate voia să o plătească din nou pentru a împărţi patul cu ea. Poate voia chiar să îi propună să fie amanta lui. Imogen fu nevoită să recunoască: dacă circumstanţele ei ar fi rămas aceleaşi din acea perioadă, ea ar fi luat serios în calcul o asemenea ofertă. S-ar fi bucurat de atenţiile lui ilegitime şi chiar şi părţile care i-ar fi

provocat durere ar fi meritat stabilitatea şi oportunităţile pe care i le-ar fi adus o asemenea poziţie.

Dar Imogen nu avea nevoie să se gândească la asemenea opţiuni în acest moment. Edward se ocupase cu generozitate de toate preocupările ei; nu doar că îl mituise pe del Toro cu o mică avere şi cumpărase barul pentru Jeremy, dar mersese atât de departe, încât stabilise o bursă de investiţii pentru băiat, vreme de şase luni. Bărbat, îşi aminti cu fermitate Imogen în sinea ei. Oricât de mult ar fi avut chipul unui băieţandru, Jeremy avea cel puţin douăzeci şi unu de ani acum, cu doar câţiva ani mai mic decât ea.

Ceea ce o aduse la cel mai îngrozitor motiv pentru care ducele de Trenwyth o putea căuta…

Dacă el bănuia cine era ea cu adevărat şi, în loc să o vrea ca amantă, ducele plănuia să îi dezvăluie trecutul scandalos şi periculos celor care s-ar bucura de decăderea ei?

Poate că, în urmă cu un an, acest lucru nu ar fi contat, dar acum… acum că Imogen începuse să construiască ceva, să lupte pentru o cauză, era din ce în ce mai imperativ ca trecutul ei să rămână aşa cum era.

Ascuns.

Ultima dată când îl văzuse pe Trenwyth se întâmplase la înmormântarea lui Edward, la capela Belgravia. Ea se simţise îndurerată şi uşurată deopotrivă, întrucât ultimele săptămâni ale lordului fuseseră groaznice şi o durea nespus să îl vadă suferind.

Cole o privise încruntat pe tot parcursul înmormântării. Palid din pricina propriei lui recuperări, el se uitase la ea cu un asemenea dispreţ, încât o îngrijorase pe Imogen. La înmormântare, ea fusese îngrozită ca nu cumva el să o recunoască, astfel că rămăsese acoperită cu vălul negru şi cu toate celelalte veşminte negre. Tovarăşii lordului Anstruther, subordonaţii lui din armată şi prietenii săi nu o consolaseră prea mult, iar Cole nu se comportase diferit. Imogen se aştepta să fie respinsă, dar nu se gândea că acest lucru avea să o doară atât de mult.

Mai ales respingerea lui.

Deşi, presupunea Imogen, era mai bine să îl evite. Dacă el o recunoştea, viaţa pe care ea o construise pentru mama şi sora ei ar fi în pericol.

Acum că Trenwyth se întorsese din călătoriile lui, Imogen trebuia să fie precaută.

În mod sigur, înfăţişarea i se schimbase faţă de cum era pe atunci. Părul ei, desigur, avea o lungime şi o culoare diferite faţă de cum şi le-ar aminti el, dar, în afară de asta, Imogen fusese bine îngrijită după nunta cu lordul. Oasele nu îi mai ieşeau prin pielea subţire; acum avea obraji rozalii şi era... bine hrănită. Femeile din neamul ei nu erau delicate din fire, dar femeile Pritchard deveniseră astfel din pricina lipsei de hrană. Da, lui Imogen i se dezvoltaseră şoldurile şi sânii la vârsta de douăzeci şi patru de ani. Părul îi devenise lucios, iar ochii ei cenuşii, cufundaţi în orbite, licăreau acum printre trăsăturile sale aurite de soare şi pistruii căpătaţi de la prea mult timp petrecut în grădină. Imogen chiar îndrăznea acum să spună că ochii ei căprui erau verzi, dacă lumina era favorabilă.

De fapt, se îndoia şi că Ezio del Toro însuşi ar mai recunoaşte-o dacă drumurile li s-ar întâlni.

Chiar şi aşa... cel mai înţelept era să se ţină departe de vecinul ei, hotărî Imogen în timp ce îşi aranjă mănuşile şi ieşi pe coridor. Collin Talmage era un bărbat periculos. Faptul că fusese prizonier de război îl schimbase. Nu doar fizic, ci în moduri la care ea nici măcar nu se putea gândi. Poate în toate modurile posibile.

Gândul la singurătatea lui îi pricinui lui Imogen un junghi de vinovăţie şi amărăciune. Curiozitatea cu privire la motivele pentru care el o căuta pe Ginny după tot acest timp o zgândărea.

Cu toate acestea, era imperios necesar să păstreze distanţa pentru a-l evita pe ducele periculos cu orice preţ, îşi spuse ea, mustrându-şi inima naivă şi trădătoare. Punându-şi un zâmbet pe buze, încercă să intre cu eleganţă în salon, aşa cum le văzuse pe Millie şi Mena făcând, graţia şi încrederea lor radiind din ele în valuri tangibile. Deşi circumstanţele ei disperate se schimbaseră, Imogen trebuia

să se gândească încă la Isobel. Care, chiar în acest moment, participa la balul pentru debutante al lui Lady Caroline Witherspoon, în speranţa de a-şi găsi un soţ.

În mulţimea care devenea din ce în ce mai numeroasă, Imogen găsi un chip familiar.

— Dr. Longhurst, exclamă ea, sunt mai mult decât încântată că mi-aţi acceptat invitaţia!

El gesticulă jenat, evitând în ultima clipă să îşi verse băutura în timp ce se întoarse spre ea. Dar trăsăturile lui se luminară cu la fel de multă plăcere, ceea ce o încălzi pe Imogen şi îi distrase atenţia de la gândurile ei.

— Soră… adică, Lady Anstruther. Aproape că nu voiam să vin. Sunt de groază la asemenea evenimente. Nu am fost niciodată un dansator prea priceput. Se trase de guler, care îi era uşor strâmb. Dar nu pot să ignor o cauză bună. Sau… şansa de a vă revedea.

Imogen îşi trecu braţul pe după al lui şi gesticulă spre salon.

— Mi-aţi înseninat seara când v-am văzut aici.

Roşi uşor şi luă o gură din băutură pentru a-şi face curaj.

— Sunteţi amabilă, bâigui el stingherit.

— Cum merg treburile la spital? întrebă ea, recunoscând disconfortul lui familiar.

— La fel, răspunse doctorul, aruncându-i o privire cu subînţeles.

— Doctorul Fowler? ghici Imogen.

— Se pensionează la sfârşitul anului, sau cel puţin aşa circulă un zvon.

Amândoi împărtăşeau o plăcere comună pentru această bârfă.

— Este cea mai bună veste pe care am auzit-o în ultimii ani.

Longhurst fu de acord, încuviinţând cu seriozitate din cap.

— Dacă nu aş fi depus un jurământ că nu voi face rău nimănui, aş fi fost foarte tentat în cazul lui.

— Şi nimeni nu v-ar învinui. De fapt, v-ar aplauda.

El deveni şi mai serios în timp ce îşi coborî privirea pe braţele lor împreunate.

— Arătaţi… bine, şopti el. Mai bine. Mai sănătoasă.

— Sunt. În ambele privinţe. Imogen nu îi spuse că fusese rugată să facă parte din comitetul caritabil al spitalului St. Margaret, adică fusese rugată să devină un sponsor al spitalului. Atunci ea hotărâse să se folosească de orice influenţă îi ofereau banii ei pentru a ajuta cercetările şi cariera doctorului Longhurst. Aţi aflat că Gwen lucrează cu mine acum, în demersurile mele caritabile?

— O pierdere mare pentru St. Margaret, spuse el. Amândouă. Aţi crede că m-am obişnuit cu absenţa dumneavoastră. Au trecut aproape doi ani de când am lucrat împreună. Dar… încă mă trezesc că vă caut din când în când ca să mă asistaţi. Aţi fost cea mai bună infirmieră pe care am avut-o vreodată.

— Acum dumneavoastră sunteţi amabil, ripostă ea cu afecţiune.

— Nu. El îi întâlni în cele din urmă privirea, iar Imogen fu surprinsă să vadă admiraţia din ochii lui. Nu sunt.

Brusc agitată, Imogen îşi puse mâna peste inimă.

— Toată lumea este bine? spuse ea puţin cam prea tare. William, doamna Gibby, Molly?

— Nu aţi auzit? Molly a murit. Destul de brusc, sau aşa mi s-a spus.

Uluită, Imogen reuşi doar să clipească şi să îl privească pe doctor. O întâlnise pe infirmieră o singură dată, iar interacţiunea lor nu fusese plăcută, dar vestea tot veni ca un şoc, mai ales când fusese livrată cu o asemenea nonşalanţă.

— O, Dumnezeule. Ştiţi ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri.

— Nu am fost acolo, dar, conform celor care au fost, circumstanţele au fost macabre.

— Lady Anstruther! Mena veni grăbită lângă ea dinspre intrarea opusă, unde stătuse cu un grup de bărbaţi curios de înalţi şi de bine făcuţi. Aici, dragă, vreau să îţi prezint pe cineva foarte important.

Imogen ridică privirea spre dr. Longhurst şi citi ceva straniu în atitudinea lui. Ceva mai mult decât dezamăgire.

— Eu…

— A, uite, bâigui el. E Gwen. Merg să stau pe capul ei.

— Dar…

Conversaţia lor părea lăsată neterminată. Imogen se simţea ciudat lăsând lucrurile astfel între ei, chiar dacă nu fusese spus nimic important.

De fapt, ceva rămăsese *nespus.*

— A fost minunat să vă revăd, adăugă el grăbit, retrăgându-şi braţul din strânsoarea ei. Sper să se mai întâmple. Mai des.

Apoi doctorul se retrase, iar Mena Mackenzie o apucă de braţ şi o îndrumă spre grupul ei de cunoştinţe.

— Lady Anstruther, îl mai ştii pe soţul meu, Liam Mackenzie, marchizul Ravencroft.

Femeia îi rosti numele cu asemenea mândrie şi afecţiune evidente, încât Imogen nu se putu abţine să nu îl privească radiind pe scoţianul masiv şi grosolan.

— Bine aţi venit, Lord Ravencroft! Soţia dumneavoastră este extraordinară.

— *Aye,* este, fu el de acord în timp ce îi strânse cu grijă mâna într-a lui şi apoi o eliberă. Sper că îmi veţi ierta întârzierea, Lady Anstruther, şi încălcarea bunelor maniere, dar am invitat un oaspete astă-seară, doar pentru că m-am gândit că un portmoneu în plus nu va strica adunării dumneavoastră.

— V-aţi gândit corect, spuse Imogen, grăbindu-se să îl facă să se simtă în largul lui cu un zâmbet cald. Cu siguranţă că salonul era supraaglomerat, însă ce mai conta încă un om în aceste circumstanţe? Cu cât strângeau mai mulţi bani, cu atât mai bine, iar şansele erau ca ea să-i fi trimis deja o invitaţie celui care îl însoţise pe moşier. Orice oaspete al familiei Mackenzie este *foarte* bine-venit.

— Sunteţi generoasă, milady.

Bărbatul se întoarse să gesticuleze spre un gentleman înalt, al cărui spate lat părea să testeze limitele capacităţilor croitorului său. Servitorul mai avea să îi ia

pălăria, astfel că nuanţa părului lui rămase nedesluşită din locul unde conversa cu Argent la intrare.

— Lady Anstruther, permiteţi-mi să vi-l prezint pe Excelenţa Sa, Collin Talmage, duce de Trenwyth.

Imogen se luptă cu impulsul de a se sprijini de ceva în timp ce întregul conac începu să se învârtă. Pentru un moment groaznic şi absurd, se întrebă dacă o casă se putea răsturna într-o parte, chiar şi cu atât de mulţi oameni ţintuind-o în loc. În loc să se sprijine de orice avea la îndemână, îşi încleştă pumnii între faldurile rochiei şi invocă un zâmbet tremurat, care se stinse când el se întoarse la auzul propriului nume.

Aparent, în timpul de când se întorsese, ducele nu doar că îşi revenise din boala şi rănile sale, dar se şi… transformase. Acesta nu era ducele frânt şi răvăşit de febră pe care îl văzuse ea ultima dată. Nici soldatul îndoliat şi prietenos pe care îl cunoscuse la Bare Kitten.

Bărbatul care stătea înaintea ei era o persoană complet nouă. O persoană cu care lui Imogen i-ar fi frică să rămână singură. În doar trei ani, el îmbătrânise, poate, un deceniu, dar nu în felul în care îmbătrânise răposatul ei soţ. Trenwyth… crescuse cumva, în dimensiune şi în forţă. Pe eleganţa bărbatului cu care ea împărţise un pat se construiseră muşchi şi tendoane puternice. Ducele nu arăta la fel de animalic precum Argent, nici la fel de vânjos precum Ravencroft, dar să îngrămădeşti asemenea muşchi pe un bărbat inexplicabil de înalt era împotriva legilor, atât ale lui Dumnezeu, cât şi ale naturii.

Pentru că Trenwyth le încălca pe ambele.

Trăsăturile lui fuseseră erodate de vreme, întunecate, iar Imogen era convinsă că frumuseţea lui căpătase această tentă sălbatică în neîmblânzitele Americi.

— *Lady* Anstruther.

Trenwyth puse un accent necuvenit pe titlul ei, de parcă l-ar fi crezut o glumă personală.

Dumnezeule, ce putea să însemne asta? Ce ştia ducele?

— Excelenţă, reuşi ea să spună şi se umili alungându-

şi teama din gât cu un sunet deloc demn de o lady. Bine aţi venit, Excelenţă! încercă Imogen din nou, de data asta cu mai mult succes, întinzându-i o mână tremurândă.

Venind mai aproape, ducele întinse mâna spre degetele ei.

Atingerea dură a metalului pe mănuşa ei o sperie, dar Imogen îşi mască uimirea strângând oţelul în mână pentru a-şi menţine echilibrul, până când el îşi lipi buzele de degetele ei.

Buzele acelea. Fiecare părticică din ea îşi amintea acele buze. Acum nu erau mai mult decât o crestătură dură peste nişte trăsături şi mai dure. Nu mai erau brăzdate de o încredere masculină, ci schimonosite de o aroganţă cinică. Schimbarea o induse în eroare şi o miră pe Imogen, iar când el îşi plimbă gura peste degetele ei, un fior încărcat de temeri neidentificate şi plăceri puse stăpânire pe fiecare oscior din corpul ei. Ducele îi cuprinsese mâna cu proteza sa dinadins, pentru a o tulbura, de acest lucru Imogen era convinsă.

El o privea cu ochii aceia din cupru topit, urmărindu-i fiecare mişcare asemenea unui savant care urmărea un specimen sub microscop.

În acel moment, Imogen ştiu. Ea era creatura pe care această bestie, acest lup, o alesese din turma sclipitoare pentru a o sacrifica. Din spatele aparenţei elegante ale ilustrului duce, văr al reginei înseşi, priveau ochii unui prădător. Calculaţi. Hămesiţi.

Letali.

Apăru un servitor, luându-i rapid pălăria şi paltonul lui Trenwyth, apoi Cheever apăru din alcovul unde servitorii bine pregătiţi şi inofensivi stăteau în plină vedere.

— Nu vă faceţi griji, milady, aranjamentele pentru cină sunt refăcute.

— Aranjamente? repetă ea, înainte ca groaza să o cuprindă în valuri de căldură.

Desigur, ca duce, Trenwyth avea cel mai înalt rang dintre invitaţii ei. S-ar aştepta să primească locul de onoare la cină.

Lângă amfitrioană.

Capitolul 11

Părea un sacrilegiu să fie binecuvântată cu asemenea mâncăruri decadente, iar ea să nu poată mânca nimic. Imogen nu fuseseră niciodată o persoană mofturoasă în privinţa mâncării, dar gândul de a înghiţi ceva, chiar şi supa, pe lângă nodul de nelinişte care i se înţepenise în gât părea o sarcină mult prea colosală şi dificilă.

În ciuda stângăciei ei, conversaţia pe parcursul felului principal la cină curse cu voioşie şi uşurinţă, în mare parte datorită iluştrilor şi intriganţilor ei oaspeţi. Din locul ei din capul mesei festive, Imogen putea urmări uşor discuţiile celor de lângă ea, ignorându-l în acelaşi timp cu nonşalanţă pe Trenwyth, care stătea impunător în dreapta ei.

Obiceiul spunea că el trebuia să o însoţească la cină, ceea ce ducele şi făcuse. Ea se aşezase în stânga lui şi îşi strecurase mâna peste braţul pe care el i-l oferise, cuprinsă de un sentiment de nostalgie şi îngrijorare deopotrivă. Braţele acestea o cuprinseseră cândva, o ţinuseră de parcă ea ar fi fost un lucru preţios. Cât de ireal era acum să îl atingă. Cât de straniu că el nu îşi amintea. Că Imogen nu putea explica, nici măcar în sinea ei, simţul proprietăţii amestecat cu lipsa de familiaritate care puseseră stăpânire pe ea cu o forţă derutantă. Trenwyth era puternic atunci când îl cunoscuse ea, dar nu aşa. Era indiferent şi apatic, dar nu atât de ursuz. Era extraordinar de chipeş, dar nu aşa de… Imogen căută din răsputeri cuvântul potrivit. Aprig? Aspru? Primitiv?

Imogen îşi aminti că îl comparase cu un lup, un prădător pur, zvelt şi potent. Acum comparaţia încă se aplică, dar era ceva şi mai primitiv în felul în care se mişca el, mai puţin domestic, cumva. De parcă şi-ar fi putut sfâşia hainele în orice clipă şi ar putea să o devoreze.

Închizând ochii pentru a alunga fiorul senzual care o

străbătu la acel gând, Imogen îşi aminti în sinea ei să respire adânc şi să îşi dea toată silinţa să treacă peste această seară cu eleganţă şi răbdare.

Avea să se termine în curând.

Un fel de curele creau făgaşe pe sub haina costumului său, iar Imogen se întrebă de ce Trenwyth şi-ar fi legat ceva atât de sus când îi lipsea doar mâna. Oare îi fusese amputată o porţiune mai mare din membru? Imogen nu îşi dăduse seama că pipăia curioasă acele curele până când aruncă o privire spre el pe sub gene.

El îi privise degetele curioase cu coada ochiului, iar gura aceea aspră îi era schimonosită într-o încruntare oarecum îndurerată.

*

Îngrozită, Imogen îşi dorea ca aceea să fi fost cea mai gravă gafă pe care o făcuse în privinţa ducelui.

Mai devreme, ea dăduse instrucţiuni personalului de la bucătărie ca mâncarea pentru el să fie porţionată în bucăţi mici, pentru ca el să poată consuma orice se servea cu o singură mână. Din păcate, intenţia ei avu drept rezultat faptul că ducelui i se serviseră – destul de artistic pregătite, în opinia ei – farfurii deja pregătite, în timp ce ceilalţi oaspeţi se serveau cu ce doreau de pe platouri. În loc să pară încântat de intenţia ei atentă, ducele se încruntă la ea, nesfiindu-se să se plângă că ea îl insultase şi poate chiar umilise.

Imogen încercase să evite interacţiunea cu el în timpul cinei, având grijă să nu le arate celorlalţi oaspeţi că făcea acest lucru. Atât de multe întrebări, temeri, senzaţii şi scenarii îi goneau prin minte, încât Imogen avea impresia că ar putea să fie înghiţită şi copleşită de tot acel chin. Se concentră să respire şi îşi dădu silinţa să ţină pasul cu toate conversaţiile.

În dreapta lui Trenwyth o aşezase pe Edith Houghton, vicontesa Broadmore, o văduvă tânără şi drăguţă, acesta fiind primul eveniment la care participa după doliu. Lui

Imogen nu i-ar plăcea dacă femeia şi-ar da seama că fusese aşezată acolo ca fiind singurul celălalt oaspete neînsoţit de la masă – pentru a echilibra balanţa –, dar cocheta femeie părea încântată să îl aibă pe Trenwyth partener la cină.

Imogen pretindea în sinea ei că nu o deranja să o privească pe vicontesă chicotind şi zâmbind afectată în timp ce răsucea un inel auriu pe un deget încă acoperit de mănuşă. Cine purta mănuşi la masă, oricum? Probabil că femeia avea negi, îşi spuse ea nepoliticos în sinea ei.

Dorian Blackwell, pe care îl aşezase de cealaltă parte a vicontesei Broadmore, purta şi el mănuşi în timp ce lua cina, astfel că poate ei nu încălcaseră bunele maniere, aşa cum crezuse iniţial Imogen. Nu era tocmai o expertă – mai degrabă o străină în această clasă socială.

În stânga ei, Lord Ravencroft şi soţia lui stăteau alături de Christopher şi Millie şi – aşezaţi astfel – Imogen le permise celor care se cunoşteau deja cu ducele să îl întreţină în conversaţie.

Deşi Dorian Blackwell era conte de Northwalk, Imogen observă că cei mai apropiaţi lui i se adresau, simplu, cu „Blackwell”. Deşi purta o ţinută impecabilă şi avea un umor fermecător, Imogen nu reuşea să scape de senzaţia că îl invitase la masa ei pe însăşi diavolul, senzaţie pe care o avea de fiecare dată când arunca o privire în direcţia lui. Nu era doar din pricina staturii lui impunătoare, a părului negru ca smoala, a peticului care îi acoperea un ochi sau a aerului nemilos al trăsăturilor chipeşe. Licărul maliţios din ochiul său sănătos era cel care îi contrazicea manierele amiabile. Sau poate modul în care studia fiecare persoană de lângă el – de parcă toţi ar fi fost un obiect, nu fiinţe umane. Era destul de îngrozitor să îi fii prezentat aşa-numitului Inimă Neagră din Ben More, dar ca el să o studieze în tăcere cu ochiul acela pătrunzător şi înfricoşător de inteligent era o experienţă pe care Imogen prefera să nu o repete prea des.

Dacă Blackwell era diavolul, soţia lui, Farah, era opusul lui în toate privinţele. O frumuseţe măruntă, delicată şi angelică, cu păr blond-auriu, ochi cenuşii şi blajini şi un comportament blând, dar foarte competent.

— Ce părere ai de piratul ăsta modern care terorizează în prezent Mediterana, Trenwyth? întrebă Blackwell cu vocea lui sobră. Cel care s-a autointitulat „The Rook”, şarlatanul?

Ducele se gândi la întrebare pentru o clipă prea mult, maxilarul lui încordându-se într-un mod derutant în timp ce muşcă dintr-un piept de raţă cu smochine glasate.

— Se zvoneşte că este un sălbatic, un negustor de sclavi mizerabil. Lady Broadmore îşi întinse gâtul lung peste farfurie în timp ce vorbi, de parcă le împărtăşea tuturor un secret. Am auzit că este englez şi că prăduieşte doar mărfuri din Africa de Nord şi de pe Continent; de ce ne-am face griji în privinţa lui, atâta vreme cât nu se atinge de Canalul Mânecii şi de flota engleză?

Cum să spui un asemenea lucru insipid? se întrebă Imogen în sinea ei, încercând să îşi amintească de ce o invitase pe femeia aceasta stupidă, în primul rând.

— Provine din Marea Chinei de Sud, unde se ştie că a dat dovadă de o violenţă de nedescris împotriva vaselor engleze, răspuns sec Dorian, evident împărtăşind părerea lui Imogen despre femeie. Într-o vreme prăduia golful Bengal, apoi Marea Arabiei. Eu spun că faptul că a ajuns atât de aproape, în Mediterană, este o cauză de mare îngrijorare, da.

— În plus, nu doar vasele britanice contribuie la economia imperiului nostru şi nu doar vieţile englezeşti sunt importante, interveni Imogen, incapabilă să se abţină de la a o critica pe insipida vicontesă în felul ei subtil.

Blackwell întoarse capul spre ea şi o privi cu o agerime neliniştitoare, apoi dădu aprobator din cap.

— Bine spus, Lady Anstruther.

Neobişnuită cu complimentele de orice fel, mai ales la adresa părerilor ei, Imogen se abţinu cu greu să îşi ducă mâna la obraji, pentru a simţi roşeaţa care în mod sigur îi brăzdau.

— Cred că povestea lui este mult prea îndoielnică, răspunse Trenwyth într-un final la întrebarea iniţială, după ce îşi şterse gura cu o pânză. Mările nu mai sunt ce erau

odată, în urmă cu un secol, dominate de piraţi precum fraţii Barbarossa, Sir Francis Drake şi Barbă-Neagră. Compania Indiilor de Est a fost complet dizolvată – şi tu ai fost implicat în asta în urmă cu câţiva ani, Ravencroft, dacă nu mă înşel?

Scoţianul ridică din umerii lui uriaşi, deşi ochii negri îi licăriră.

— Nu pot să confirm sau să neg.

— Transportul maritim se realizează, în mare parte, cu aburi acum, continuă Trenwyth. Iar încărcăturile erau foarte strict păzite. Este foarte probabil ca acest Rook, sau cum şi-o spune el, să vâslească pe un cliper şi să fure pradă străină uşoară, apoi îşi împrăştie propria variantă a poveştii cu înfloriturі.

Farah Blackwell îşi puse cuţitul pe masă, aruncându-i un zâmbet dezarmant lui Trenwyth.

— Nu ştiu, Excelenţă, n-am văzut nicio dovadă că vasele cu aburi au făcut pirateriei ceea ce locomotivele cu aburi au făcut hoţilor la drumul mare. În principal, i-au aruncat în uitare.

— Credeam că îţi plac hoţii la drumul mare.

Blackwell se încruntă la soţia sa.

— Doar unul, în special, ripostă ea, plimbându-şi un deget pe braţul lui.

Dacă un bărbat ar fi putut toarce ca o pisică, Inimă Neagră din Ben More ar fi făcut-o în acel moment.

Imogen simţi un sentiment de duioşie în piept când îi văzu. Să fie înconjurată de atâta iubire, de asemenea devotament, îi oferea şi ei speranţă…

Edith îşi puse o mână pe sâni, care ameninţau să evadeze din rochia ei de un roz aprins.

— Dar ziarele spun că el le taie… scalpurile duşmanilor săi şi le atârnă de catarg, aşa cum fac sălbaticii aceia în America.

— *Întotdeauna* trebuie să crezi ceea ce scriu ziarele, spuse Argent în modul lui unic, inexpresiv, care te făcea să te întrebi dacă te încuraja sau te ironiza.

Deşi sarcasmul era evident în cazul acesta.

Millie zâmbi blând şi spuse:

— Real sau nu, este imperativ să afle cineva cine este acest personaj Rook şi ce vrea.

— De ce ar conta ce vrea? întrebă Mena, ştergându-şi brăţara cu diamante, pe care dăduse puţin sos. Coroana nu are obiceiul să recompenseze criminali şi infractori, nici nu cedează cererilor lor.

— Chiar aşa? Blackwell ridică din sprâncene şi toată lumea râse de parcă ar fi împărtăşit un secret.

— Ei bine, eu cred că Millie are un argument excelent, ripostă Farah. Din experienţa mea, în aplicarea legii şi chestiuni asemănătoare, cheia prinderii unui infractor, sau a îndreptării lui, este să identifici, mai întâi, care este motivaţia lui. Odată ce este stabilit acest lucru, obţii cheia către fiecare mişcare a lui.

Blackwell se încruntă fără să se simtă ofensat, apoi se întoarse spre Trenwyth.

— Te-am întrebat pe tine, îndeosebi, pentru că ştiu că încă eşti foarte activ în Ministerul de Interne şi eram curios care este perspectiva lor cu privire la toată situaţia asta cu Rook.

Toţi ochii se întoarseră spre duce, care părea să îşi aleagă cu mare grijă cuvintele, smulgându-se din întunericul în care erau bine păstrate secretele statului, lăsând şi o aură de mister în jurul lor.

— În ceea ce priveşte Ministerul de Interne, nu există încă o situaţie în acest sens… Deşi, ceea ce îi îngrijorează cel mai mult este lipsa de informaţii secrete despre el. Este englez, sau cel puţin aşa pretinde, dar nimeni nu ştie unde este sau de unde vine. Literalmente, nu are niciun nume. Niciun trecut pe care să îl putem cerceta. Este ca şi cum… pur şi simplu, a apărut de pe mare într-o zi.

— Ca Afrodita, spuse gânditoare Imogen.

Privirea lui Trenwyth se întoarse brusc spre ea, iar el o studie suficient de mult încât să îi provoace fiori de căldură pe spinare.

— Afrodita? Edith râse, destul de tare cât să atragă privirile dezaprobatoare ale celorlalţi oaspeţi. Ce prostie, Lady Anstruther! Discutăm despre un pirat, nu despre o

zeiţă.

— Dacă nu mă înşel, se spune că Afrodita a fost creată din spuma mării şi magie, ripostă Imogen. Aceasta este paralela pe care o făceam.

— Vrei să spui că tu chiar ai fost atentă la tutorele tău de greacă? Edith îşi dădu ochii peste cap şi mai luă o gură de mâncare. Spune-mi că nu ne-am ales cu încă o intelectuală.

— Nu tocmai.

Imogen nu avusese niciodată şansa de a studia greaca sau orice altă limbă străină. Nu avusese o guvernantă, doar o educaţie destul de rudimentară înainte să meargă la şcoala de infirmiere. Dar avusese ocazia să vadă tabloul *Venus* al lui Henri Pierre Picou la o galerie şi fusese atât de impresionată, încât pur şi simplu devorase tot ce putuse să găsească despre zeiţa romană a iubirii şi, desigur, despre omoloaga ei greacă, Afrodita. Deşi avea de gând să o lase pe aroganta vicontesă să creadă ce vrea.

Imogen gustă din felul principal pe măsură ce conversaţia se desfăşura în jurul ei. Reuşi să înghită mâncarea cu o gură de vin la final, apoi oftă uşurată când muşchii începură să i se relaxeze treptat.

Cât de impresionanţi şi extraordinari erau oamenii aceştia. Ea le aprecia perspicacitatea şi inteligenţa, dar şi principiile progresiste. Nu doar că bărbaţii discutau cu convingere şi compasiune, dar ascultau *cu interes* şi când vorbeau soţiile lor. Le respectau părerile şi le dezbăteau cu aceeaşi candoare cu care ar fi discutat opiniile oricărui bărbat.

Totul era destul de tulburător, dar te şi inspira în acelaşi timp.

Ei nu doar că aprobau cauza ei, dar o şi apărau. De fapt, familiile Blackwell şi Mackenzie deja începuseră să redacteze documentele pentru parlament, cu privire la reformarea spitalelor şi a închisorilor. Cu doi ani în urmă, Dorian Blackwell fusese indispensabil în decretul din 1877, care schimbase modul în care erau conduse închisorile britanice, centralizând sistemul de detenţie şi sporind

gradul de conştientizare a actelor inumane şi al condiţiilor îngrozitoare, inclusiv privind infractorii minori şi copiii născuţi în detenţie.

Când Imogen îi abordase, cu ajutorul lui Millie, ei nu doar că fuseseră receptivi la ideile ei, ci fuseseră încântaţi. Nu o îngrijora deloc să le vorbească despre îngrijire medicală şi facilităţi pentru cei săraci, era un subiect la care majoritatea reacţiona cu compasiune. Dar când Imogen le vorbise despre adăposturi pentru femei disperate şi copii, pentru cele care fuseseră abuzate de soţii lor sau cele care fuseseră obligate să se prostitueze, reacţia fusese neaşteptată şi copleşitoare.

Până şi stoicul şi insensibilul domn Argent fusese ceea ce unii ar putea numi entuziasmat… dacă îl cunoşteau destul de bine ca să vadă diferenţa.

Primul ei pas era să îşi transforme casa în Refugiul pentru femei Lady Sarah Millburn, drept omagiu pentru prima soţie a răposatului ei soţ. Odată îndeplinită această misiune, următorul pas ar fi să achiziţioneze proprietăţi în toate cartierele din Londra, de la Westminster la Whitechappel, şi să deschidă instituţii asemănătoare, dotate cu personal medical profesionist pentru a le îngriji pe femeile bolnave şi abuzate, cu gărzi de corp care să protejeze proprietăţile de proxeneţi şi soţi periculoşi, şi cu educatori, care apoi să le ajute pe femei să îşi găsească o slujbă sau modalităţi de a se întreţine singure. În urmă cu câteva luni, toate aceste lucruri păruseră imposibile, iar acum, datorită succesului acestei nopţi şi promisiunii mai multor evenimente asemănătoare, scopul ei nu doar că părea posibil, dar şi realizabil.

Când sosi desertul – tarte cu fructe şi melasă şi cafea –, Imogen profită de moment pentru a se adresa celor prezenţi. Ridicându-se în picioare, lovi uşor linguriţa de argint de paharul de cristal şi începu să rostească discursul pe care se străduise o săptămână întreagă să îl memoreze.

— Pentru că sunteţi toţi prezenţi, voiam să profit de ocazie pentru a-mi exprima recunoştinţa pentru sprijinul acestei fundaţii. Suntem o mână de oameni binecuvântaţi şi

avem oportunitatea divină de a ne îngriji de cei mai puţin norocoşi. Vă mulţumesc tuturor şi vă urez să vă bucuraţi de restul serii.

Aplauzele entuziasmate o speriară şi o încântară deopotrivă, iar Imogen radia când se aşeză din nou. Brusc, îşi dădu seama că de-abia aştepta să numere donaţiile şi să se apuce de treabă.

— Oportunitate divină? Edith strâmbă din nas şi îşi dădu ochii peste cap. Nu e o modalitate diplomatică de a spune că este datoria noastră obligatorie să dăruim săracilor?

Oferindu-i femeii un zâmbet încordat, Imogen refuză să se lase intimidată de ignoranţa ei.

— Nu este aşa, totuşi? Fie că suntem anglicani, catolici, evrei sau orice altă religie, să ne pese de sărmani pare să fie un edict universal.

— Unii dintre noi sunt mai obişnuiţi să dăm edicte, nu să ne supunem lor.

După ce rosti remarca acidă, Trenwyth luă o gură de cafea.

— Nu ne-am născut cu toţii duci, îi aminti ea cu blândeţe.

— Eu sigur nu m-am născut duce, ripostă el.

— Poate că nu, spuse nonşalant Ravencroft. Dar acum eşti unul şi trebuie să recunoşti anumite privilegii care vin cu nobilimea noastră, fie că suntem primii născuţi sau nu.

Trenwyth scutură din cap.

— Da, dar cu privilegiile vin şi foarte multe responsabilităţi. Nu ne îngrijim de arendaşii şi de servitorii noştri, asigurându-le slujbe? Ei muncesc pământuri pe care noi le deţinem şi le menţinem cu mari sacrificii. În general, relaţia este reciproc benefică, iar contabilitatea rămâne în responsabilitatea noastră întotdeauna. Nu contribuim la economia imperiului achiziţionând mărfuri şi diverse, sponsorizând diverse cauze inutile?

— Cauze inutile? ripostă Imogen.

Ignorând-o, ducele continuă:

— Nu Machiavelli a afirmat că trebuie să muncească

cei care au nevoie de muncă pentru a-şi face un trai, altfel societatea s-ar prăbuşi? Dacă noi, cei câţiva privilegiaţi, îi sprijinim pe cei mai puţin norocoşi în loc să le permitem să muncească, cui îi serveşte asta?

— Sunt perfect de acord cu dumneavoastră, Excelenţă, afirmă Lady Edith cu îngâmfare. Dacă nobilimea nu ar necesita lux şi nu ar plăti pentru el, atunci cum ar mai trăi clasele muncitoare? Şi dacă aristocraţii nu şi-ar câştiga existenţa, cum ar putea lua în slujba lor pe cineva? Noi facem imperiului un serviciu extraordinar.

Argent miji ochii albaştri şi reci.

— Absolut, arătaţi-le voi lor.

— Nu discutăm despre economie aici, interveni Blackwell, mâinile lui acoperite de mănuşi strângând puţin prea tare tacâmurile. Există, chiar şi în această încăpere, cei care s-au născut cu mai puţin decât nimic şi tot ni s-a luat demnitatea, umanitatea. Poate dacă cineva ar fi simţit că este responsabilitatea lor să ajute, nu ne-am mai fi chinuit atât.

Trenwyth gesticulă spre Blackwell.

— Dar tu îmi demonstrezi punctul de vedere din plin, tu şi Argent sunteţi oameni realizaţi prin forţele proprii. Sunt cei care ar spune că v-aţi descurcat destul de bine, în ciuda circumstanţelor voastre, şi fără caritate.

Blackwell şi Argent făcură un schimb de priviri.

— Nimeni nu ar trebui să fie nevoit să facă ceea ce am făcut noi ca să ajungem unde suntem.

Trenwyth scoase un sunet ironic.

— Cu *toţii* am făcut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facem. Unii dintre noi în interes propriu. Le aruncă lui Blackwell şi lui Argent o privire tăioasă. Alţii în interesul imperiului. În slujba fiecărui suflet englez.

Gesticulă spre Ravencroft, subliniindu-şi argumentul cu proteza sa.

În acel moment, Imogen fu surprinsă să îşi dea seama cât de mult semănau Blackwell şi Ravencroft. Amândoi aveau ochi negri, sclipitori, şi păr ca abanosul. Aceleaşi bărbii încăpăţânate şi nas patrician. Expresii nemiloase

asemănătoare şi o frunte cinică.

Moşierul scoţian privi când spre Trenwyth, când spre Blackwell, de parcă nu ar fi ştiut cum să se împartă. Imogen ştia că, asemenea lui Trenwyth, Ravencroft era nobil din naştere şi soldat de meserie. Dar în ochii lui se citi un soi de vină când îl privi pe Blackwell, trezind o bănuială în mintea lui Imogen. Oare era posibil ca sângele lui nobil să nu îl lege doar de Coroană, ci şi de o altă familie regală? Cea a regelui lumii interlope londoneze?

Ravencroft, bătrânul incontestabil al congregaţiei, îşi sprijini bărbia cu mâna în timp ce medita la scindarea în două tabere a oamenilor de la masă. Se părea că se trăgea o linie între cei cu titluri moştenite şi cei fără.

— Văd înţelepciunea din ambele perspective. Ajutorul şi serviciul pot fi oferite în multe forme. Nu doar prin caritate, ci şi prin protecţie, autoritate şi justiţie. Mai sunt şi aceia dintre noi de la care se aşteaptă să fim lideri, să guvernăm, nu este şi asta o formă de slujire?

— Absolut. Mena puse mâna pe braţul soţului ei, veşnicul împăciuitor. De asemenea, mai sunt şi cei care se spetesc să vindece şi să îngrijească şi, desigur, să caute modalităţi de a ne îmbunătăţi sănătatea şi confortul. Nu-i putem uita nici pe cei care aplică legea şi nici măcar pe cei care ne fac curăţenie în case şi ne aruncă gunoiul. Există nenumărate moduri de a contribui, iar eu cred că Lady Anstruther doar ne oferă încă o modalitate de a sluji şi de a-i salva pe alţii, noi cei care suntem dispuşi să cedăm din avuţia noastră.

Trenwyth îşi puse proteza pe masă cu un sunet greoi.

— Unii îşi dau viaţa şi membrele, nu este suficient?

— Desigur că este, fu de acord Imogen cu o senzaţie crescândă de panică.

Spera ca niciunul dintre ceilalţi participanţi la eveniment să nu fie la curent cu tensiunea din ce în ce mai intensă din conversaţia lor. Sperând să domolească licărul furios din ochii lui, Imogen afişă cel mai fermecător zâmbet şi fu încurajată de faptul că privirea ducelui căzu pe buzele ei.

— Desigur că este, Excelenţă, iar un asemenea sacrificiu merită să fie întâmpinat cu recunoştinţă eternă. Nu vă contrazic în nicio privinţă, dar, din experienţa mea, există cei care muncesc până la epuizare şi tot nu reuşesc să îşi îmbunătăţească viaţa. În principal femei. Adesea, ele devin atât de disperate – din diverse motive –, încât nu pot vedea nicio soluţie pentru a ieşi din situaţia în care s-au împotmolit. Adesea, sunt oprimate de nobilime, respinse de societate, rămânând complet fără speranţă. Acestea sunt sufletele pe care încerc să le scot din mlaştină. Dacă cineva ar face atât lucru cât doar să le arate o cale diferită, o cale mai bună, poate că nu ar mai avea nevoie de caritate.

— Idealismul dumitale este lăudabil. Bunăvoinţa lui o deranjă pe Imogen, dar ea nu îndrăzni să îşi lase zâmbetul să şovăie în timp ce observă că discuţia lor atrăsese ceva interes. Dar orice încerci să obţii aici, nu va funcţiona, îţi spun eu. Pur şi simplu, nu poţi să iei un şobolan de pe stradă şi să te aştepţi să se comporte ca un câine de vânătoare de rasă.

Zâmbetul ei se stinse instantaneu.

— Oamenii nu sunt animale.

El pufni.

— Dar nu sunt mai buni decât ele.

— Poftim? icni Imogen.

— Oamenii trebuie să fie ceea ce *sunt,* ceea ce s-au născut să fie, spuse el printre dinţii încleştaţi. Am văzut cu ochii mei ce se întâmplă când un bastard aspiră să fie marchiz. Îi aruncă o privire tăioasă lui Ravencroft, apoi îşi întoarse ochii răutăcioşi spre ea. Sau când un om de rând încearcă să fie contesă.

Uluiţi de cruzimea lui, toţi invitaţii din salon rămaseră tăcuţi, aşteptând. Incapabilă să îl privească pe Trenwyth, Imogen îi aruncă o privire lui Lady Broadmore, al cărei chip radia, femeia emanând o bucurie răutăcioasă şi arogantă.

Enervată la culme, Imogen afişă un zâmbet victorios, mai degrabă rece decât amabil, decizând că acum era momentul perfect pentru o declaraţie proprie.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, Excelenţă, aş

avea mare grijă înainte să mai mănânc ceva, întrucât întreaga cină a fost pregătită de şobolani.

Toţi invitaţii începură să şuşotească agitaţi, privindu-şi farfuriile cu nedumerire.

— Aşa este, continuă Imogen, indignarea făcându-i pe toţi să o asculte. Fiecare suflet din personalul meu pentru această seară, de la servitori la lachei, bucătari, decoratori, constructori, birjari şi valeţi – absolut toţi, cu excepţia muzicanţilor –, ca să fiu delicată, au muncit pe străzi, au fost implicaţi în diverse activităţi ilegale. Nimeni nu ar fi bănuit acest lucru dacă nu l-aş fi dezvăluit eu.

Acum că îşi demonstrase punctul de vedere, Imogen se bucura de conversaţiile uluite care izbucniră în jurul ei.

— Acum că ştiţi, Excelenţă, poate veţi vrea să săriţi peste trabucuri şi vinul de Porto… doar în caz că aveţi dreptate şi unul dintre aceşti aşa-numiţi şobolani încearcă să vă otrăvească.

Pentru un moment infim, violenţa pluti în aer. Imogen nu îşi dădea seama de un provenea exact – de la duce, de la Blackwell, Argent, Ravencroft sau de la cei câţiva lachei care erau în apropiere, mulţi dintre ei fiind anterior oaspeţi ai închisorii Newgate.

O rigiditate sobră puse stăpânire pe trăsăturile lui Trenwyth în timp ce el se aplecă spre ea, vorbind în silabe cu grijă pronunţate.

— Dacă am învăţat un lucru în anii în care am fost în serviciul Coroanei, acela este că oamenii pot, într-adevăr, să fie antrenaţi pentru scurte perioade de timp. Ca şobolanii. Îi poţi recompensa şi pedepsi. Poţi chiar să-i găteşti cu podoabe sau să îi îmbraci în uniformă, până când seamănă cu ceea ce vrei tu ca ei să fie. Iar iluzia i-ar putea chiar convinge pe cei care nu sunt conştienţi de asta. Dar, crede-mă, când vor începe să zboare gloanţele, când sângele va curge şi exploziile vor răsuna, şobolanii vor fugi, reapărând după sfârşitul luptei doar pentru a ciuguli din carnea putredă a celor curajoşi şi nobili. Acest lucru este o constantă. Te poţi baza pe asta.

— Dar aici vorbim despre viaţă, nu război, şopti

Imogen, sperând să îl calmeze.

— Dacă dumneata crezi că există o diferenţă între ele, atunci asta arată cât de banală şi de ignorantă eşti. Aruncându-şi şervetul pe masă, Trenwyth se ridică şi arătă cu degetul spre lachei. Mai devreme sau mai târziu, ei vor muşca mâna care îi hrăneşte. Mai bine a dumitale decât a mea.

Spunând acestea, ducele se întoarse pe călcâie şi plecă din salon.

Capitolul 12

Vălul roşu de furie care îi înceţoşă privirea lui Cole distorsionă coridoarele familiare şi prietenoase ale conacului Anstruther, transformându-le în ceva palid şi grotesc. Fiecare răsuflare i se stingea în piept, iar el încerca să inspire aerul cald din interior, nepărând să găsească suficient pentru a respira. În ciuda unei pojghiţe subţiri de sudoare care ardea precum acidul pe tot corpul lui, Cole tremura de parcă ar fi umblat gol pe străzile Londrei într-o seară de iarnă.

Afară. Trebuia neapărat să iasă afară. Coridoarele împopoţonate începuseră să se amestece, iar tavanul cobora spre el, până când Cole se luptă cu impulsul de a se lăsa la podea şi a se târî afară, ca nu cumva să îl zdrobească.

O briză îi răcori broboanele de sudoare de pe ceafă, iar Cole se întoarse spre o uşă deschisă, draperiile diafane fluturând asupra ei asemenea unor fantome străvechi. Căutând cu disperare scăparea, ducele se avântă afară în noapte şi respiră mireasma inconfundabilă de lavandă, primule şi iasomie. Pentru o clipă, picioarele îi rămaseră instabile, iar el gâfâia şi era dezorientat, ochii plimbându-i-se prin grădină în timp ce o multitudine de culori se amestecau într-un caleidoscop năucitor.

Acolo. Se găsea o bancă lungă în umbrele de lângă

casă, asigurând o privelişte asupra aleii brăzdate de flori de-o parte şi de alta, care ducea spre o fântână toscană cu un satir dolofan legănându-se pe o copită, suflând într-un horn prin care curgea un şuvoi de apă.

Cole se retrase în umbrele acelea, bucurându-se de stabilitatea băncii de sub el şi de aerul răcoros al nopţii, care îi alina pielea înfierbântată.

Ar trebui să plece. Ar trebui să meargă naibii acasă şi să se epuizeze cu antrenamentele, cu câteva ture de alergări sau cu o femeie. Poate două. Până când inima nu mai ameninţa să îi sară din piept direct pe podea. Prin fiecare venă din corp îi goneau flăcări, sau poate gheaţă. Cole nu îşi mai dădea seama care dintre ele. De un singur lucru era sigur: trebuia să supravieţuiască următoarelor câteva minute, înainte de a avea încredere în el însuşi să plece undeva.

Strecurându-şi mâna tremurândă în haină, îşi scoase pipa şi tutunul, amestecat cu o cantitate mică de marijuana asiatică – se părea că îi calma foarte mult nervii când era în starea aceasta. Proteza îl furnica şi îl înţepa, sudoarea care se strecurase pe sub curelele cu care era prinsă provocându-i iritaţii.

Trebuia să scape de ea.

— Doamne, bombăni el, punând pipa deoparte pentru a-şi desprinde proteza.

Instabil cum era, treaba la care era atât de abil de obicei părea o sarcină imposibilă acum. Bâiguind câteva înjurături, îşi luă pipa deja pregătită şi chibriturile. Mai întâi avea să fumeze, pentru a se calma. De îndată ce tremuratul avea să înceteze, el avea să-şi recapete dexteritatea.

Aprinzând un băţ de chibrit de o piatră, Cole privi flacăra licărind şi dansând în mâna lui tremurândă, până reuşi să aprindă pipa şi trase primul fum bine-venit.

Cole nu ştia de cât timp stătea acolo. Suficient cât cina să se fi încheiat deja, era convins de asta. Noaptea îl învălui într-un giulgiu întunecat de mirosuri plăcute şi tăcere mult râvnită. Din când în când, acorduri muzicale ale

orchestrei din salon pluteau până la el, dar, din fericire, nu şi sunetele petrecerii. Se săturase de oameni. Se săturase de tot.

Iedera se agăţa de un gard din fier familiar, cu o fundaţie din beton. Colţul în care se refugiase Cole nu era parte din grădina principală a conacului. Aceasta era grădina estică. Mică, intimă şi izolată de restul casei, această grădină dădea spre proprietatea lui.

Grădina *ei.*

Exasperanta Lady Anstruther.

El o crezuse doar o parvenită prefăcută, dar era mai rău, mult mai rău de-atât. Femeia era, de fapt, o idealistă. O revoluţionară. Una dintre puţinii consacraţi care reuşiseră să urce mai sus de clasa mijlocie şi care acum voia să coboare din nou în mocirlă şi să îi ia pe toţi după ea.

Blestemată să fie inima ei compătimitoare.

Doar nu era atât de oarbă, nu? Cum era posibil ca femeia să nu-şi dea seama de riscul pe care şi-l asuma, primind infractori şi târfe în casa ei? Cum de putea să îşi păstreze o asemenea încredere nechibzuită în umanitate? Probabil că nu cunoscuse niciodată cruzimea. Sau trădarea. Probabil că brutalitatea îi era străină; singura violenţă abătută asupra ei era probabil o agrafă de păr prinsă greşit în coafura sa de cameristă.

Lui Cole îi trecu prin cap că ea habar nu avea de lumea reală. Că nu văzuse cât de oribil era omul primitiv – bestia care sălăşluia înăuntrul lui, putregaiul de sub sânge, măruntaie şi carne.

El ştia toate aceste lucruri. Şi cât de bine le ştia. Văzuse oameni sărindu-şi la gât unul altuia pentru o bucată de pâine mucegăită. Îi văzuse pe cei puternici prădându-i pe cei slabi în cele mai păcătoase moduri. Odată ce omul era jupuit de civilizaţie şi demnitate, chiar şi cei mai nobili dintre ei deveneau animale. Sălbatici. Bestii.

Monştri.

El ştia, pentru că fusese unul dintre ei.

Strat cu strat, bici după bici, Cole fusese îndepărtat de el însuşi, de umanitatea lui, până nu mai rămăsese nimic în

afară de sălbaticul acela primitiv. După ce fusese salvat, lupta de a-şi recăpăta acel simţ al civilizaţiei devenise imperativă. Când coşmarurile îi reveneau în faţa ochilor de fiecare dată când îi închidea. Când avea episoade precum acesta, unde trupul îi trăda demnitatea şi bestia ameninţa să preia controlul asupra omului, cerându-i să execute sau să fugă. Când paranoia îi pândea fiecare interacţiune, iar suspiciunea îi devenea singurul tovarăş, Cole se agăţa de singurul principiu despre care ştia că era adevărat.

Toţi oamenii erau animale.

Singurele lucruri care îi diferenţiau de bestii erau protocoalele şi ordinea. Anglia era cel mai măreţ imperiu din lume datorită aşteptărilor sociale stricte care le subjugau pe aceste creaturi sălbatice. Care dezvoltau intelectul, logica şi tradiţiile, ocolind primitivismul şi banalitatea.

Acest lucru era necesar pentru supravieţuirea omenirii, de asta era convins.

Cole experimentase alternativă, îşi pierduse o parte din el însuşi în acel proces, o parte din trup şi o parte din suflet. Creatura aceasta sălbatică îl bântuia în fiecare clipă, indiferent cât de mult încerca el să o ţină la distanţă.

Unii îşi trăiau vieţile mai aproape de bestie decât alţii şi era mai bine ca aceştia să rămână unde le era locul. Unde se puteau prăda unii pe alţii. Înmulţindu-se şi mâncându-se între ei, până când cei mai buni dintre ei îşi impunea dominaţia, instituind ordinea şi, aşadar, distrăgând atenţia monstrului. Sau măcar redirecţionând-o.

Ar fi vrut să o poată face şi pe nechibzuita de Lady Anstruther să vadă acest lucru. Să îi poată face pe toţi să înţeleagă. Ar fi vrut ca ei să ştie ce ştia el, dar fără să experimenteze toate acele orori.

Unii dintre ei ar putea chiar să înţeleagă. Ştia că Ravencroft era destul de familiarizat cu violenţa războiului. Bărbatul fusese poreclit Demonul Scoţian pentru că ştia cum să îşi dezlănţuie bestia lăuntrică pe câmpul de luptă. El devenise un păgân, dar nu era un demon – asta nu înţelegeau ei. Era doar un om. Iar omul era suficient de

diabolic, nu avea nevoie de ajutorul vreunui demon sau diavol.

Un exemplu tipic erau aceste crize de furie şi groază iraţională, care îl făceau pe Cole să vrea să facă lucruri inimaginabile. În aceste momente, de el însuşi se temea cel mai tare. În asemenea zile, nu simţea altceva decât duşmănie şi furie. Cel mai mărunt sunet îi punea nervii pe jar şi îi incita dorinţa de a lovi. Ducea o luptă zilnică de a nu acţiona din orice impuls. De a nu mânca, bea sau fuma prea mult, de a nu se lupta sau de a nu şi-o trage prea des.

De-abia reuşea să se adune şi să îşi păstreze cumpătul. Nu-şi amintea când fusese ultima dată liniştit sau când simţise compasiune.

Nu, acest lucru nu era adevărat. Îşi amintea – fusese în urmă cu exact trei ani. Cu Ginny.

Cole ştia că acesta era motivul pentru care o căuta atât de disperat. Pentru care, în ciuda convingerilor lui, Cole devenea ipocrit doar de dragul ei. Pentru că, oricât de ursuz şi de cinic devenise el, ea rămânea singura lui speranţă la o excepţie de la regulă. Ea fusese un adevărat diamant neşlefuit, după cum se spune.

O târfă inocentă.

Ce era ea acum? Unde plecase? Uneori, Cole aproape că se temea să o găsească, ca nu cumva Ginny să îi demonstreze că el avea dreptate în privinţa întregii lumi. Ca nu cumva ea să îi distrugă fărâma de speranţă pe care o mai avea. Dacă o găsea, iar ea îl trăda sau îl abandona?

Aşa cum făcuseră toţi.

Înainte să o cunoască pe ea, Cole nu ştiuse că putea să fie distrus în atât de multe feluri. Acum, după toate prin câte trecuse şi supravieţuise, era destul de sigur că o femeie pe care o cunoscuse pentru o singură noapte îl putea termina. Definitiv.

Sunetul vag al unor paşi uşori îl avertiză că o femeie se apropia grăbită, dând fuga în grădină, aşa cum făcuse şi el. Doar că ea îşi luase timpul necesar pentru a se întoarce şi închide încet uşile în urma ei.

Trecu pe lângă peretele în ale cărui umbre stătea Cole

şi merse grăbită pe aleea spre fântână. Rochia ei, de culoarea uimitoare a apusului de soare, atingea florile care brăzdau aleea, agăţându-se într-unele dintre ele, dar ei nu părea să îi pese.

Lady Anstruther nu se opri până nu ajunse la fântână, cufundându-şi mâinile sub jetul de apă rece al satirului şi stropindu-şi faţa. Apoi îşi lipi degetele umede de gâtul îmbujorat. Respira sacadat şi era agitată, păşind neliniştită pe postamentul lat din piatră al fântânii, încercând, în mod evident, să îşi recapete cumpătul.

Se frământa în timp ce mergea, netezindu-şi cu mâinile coafura complexă, apăsându-şi apoi pieptul cu palmele, de parcă plămânii i-ar fi fost sugrumaţi de corset, apoi ducându-le la frunte. Ridică privirea spre cer şi căută luna. De îndată ce o găsi, femeia se linişti şi începu să respire mai uşor, de parcă lumina blândă care se revărsa asupra ei îi dezvăluise un secret mistic.

Pentru o clipă, fu ca şi cum lumina lunii devenise lumina soarelui. Părul ei strălucea mai puternic decât ar fi trebuit. O podoabă mare sub formă de floare sclipea cu pietrele ei preţioase din coafura femeii, parcă fiind prinsă acolo prin magie. În sala de bal, Cole fusese de părere că rochia ei era prea ţipătoare şi de prost gust – o floare stupidă şi împopoţonată printre nestemate.

Dar aici, în grădină, parcă era locul ei. Aici, ea… înflorea.

Cole nu îşi dădu seama că stătea cu gura căscată până când pipa nu îi căzu cu zgomot pe pietre, aruncând cenuşă şi scântei la picioarele lui.

Ea tresări la auzul sunetului, întorcându-se şi scrutând întunericul cu privirea.

— Cine-i acolo? şopti ea tremurat. Jeremy, tu eşti?

Ceva răutăcios se învolbură înăuntrul lui. „Jeremy?” De ce îi suna atât de cunoscut numele acela? Cine era el pentru sfânta Lady Anstruther? Un amant, poate? Pe Cole îl surprinse cât de puţin îi surâdea acel posibil scenariu.

În loc să răspundă, el se aplecă să îşi recupereze pipa, stingând cărbunii mocniţi cu călcâiul.

Şi, în loc să fugă, aşa cum ar face multe demoazele speriate, ea se aventură mai aproape de el, faldurile rochiei ei voluminoase mângâind alene pietrele de pe alee şi plantele.

— A, spuse ea în cele din urmă, când ajunse suficient de aproape. Dumneavoastră eraţi.

Cole nu simţi că tonul ei ar fi prea afectat, aşa că rămase tăcut, descoperind că inima lui întâmpina fiecare pas al ei cu un ritm din ce în ce mai accelerat. Blestemată să fie femeia, Cole de-abia reuşise să-şi calmeze inima. Deşi, aparent, nu era singurul organ care părea să reacţioneze la proximitatea ei. Modificându-şi poziţia pentru a nu mai fi incomodat de o tensiune deranjantă din pantalonii săi, Cole se cufundă mai adânc în întuneric, spre capătul opus al băncii.

Femeia aceasta scrântită luă gestul lui ca pe o invitaţie de a lua loc lângă el.

— Nu-ţi face griji, nu plănuiam să stau prea mult, spuse el, ridicându-şi pipa. Acesta părea un loc potrivit unde să mă refugiez de mulţimea insuportabilă şi să mă bucur de un fum înainte să plec.

— Se pare că avem instincte similare, Excelenţă. Ea privi în jur, iar Cole se întrebă dacă se folosea de flora multicoloră drept scuză pentru a nu se uita la el. Îmi este foarte dragă grădina asta. Reprezintă un refugiu excelent.

El alese să nu îi dezvăluie că ştia cât de des obişnuia ea să se folosească de acest sanctuar. Că o putea spiona de la fereastra biroului său şi că văzuse mai mult decât intenţionase ea vreodată să arate.

— Deşi mărturisesc, nu mă aşteptam să vă găsesc aici.

Părea agitată. În lumina lunii, Cole vedea cât de strâns îşi împreunase ea mâinile în poală.

— Evident. Cole ar fi trebuit să se simtă umilit pentru că fusese descoperit pierzând vremea pe proprietatea ei. Aştepţi pe altcineva? Îşi puse pipa alături pentru a scărpina mâncărimea de pe marginile curelelor protezei. O întâlnire clandestină? Spune-mi, ca văduvă fericită, gusturile

dumitale înclină spre un conte galant sau rămâi la grădinar, pentru un teritoriu mai familiar?

— La grădinar? Hercule? Ea scoase un sunet vag, amuzat, ignorând comentariul despre „văduva fericită”. Nu prea cred, e un grec păros, care are vreo şaizeci de ani.

— E mai tânăr decât primul soţ al dumitale, o provocă el.

Se aştepta ca femeia să îl pălmuiască sau măcar să ceară o scuză pentru comportamentul lui groaznic. Dar, spre uimirea lui deplină, ea îşi dădu capul pe spate şi râse – un sunet pline de raze de lună şi veselie.

— *Touché,* acceptă ea comentariul, ochii licărindu-i, de parcă ar fi absorbit sclipirea stelelor. Nu doar că grădinarul meu vorbeşte foarte puţin engleza, dar dragul de el nu mănâncă altceva în afară de usturoi. De asemenea, sunt destul de sigură că se scaldă în ulei de măsline, ceea ce, recunosc, îmi întărâtă apetitul într-o zi caldă, dar doar pentru mâncărurile mediteraneene. Nimic altceva, vă asigur.

Uluit, Cole putu doar să se holbeze la ea, agitat şi amuzat. De ce naiba era atât de politicoasă? El se purtase ca un ticălos cu ea, o umilise şi o insultase în faţa oaspeţilor ei. Iar ea îşi pierdea vremea cu el în grădină, reuşind să fie amuzantă.

Dumnezeu să-l ajute, era tulburător şi ispititor deopotrivă. Prea incitant. Drăcie, curelele astea ale protezei lui erau făcute din cioburi de sticlă şi lână? Cole nu îşi putea lua ochii de la zâmbetul ei luminos în timp ce îşi scărpina proteza cu mâna sănătoasă. Voia să scape nu doar de obiectul acesta deranjant, dar începuse să simtă că şi hainele erau iritante. Ar fi vrut să se dezbrace de tot, la fel şi ea, să poarte nimic altceva decât aerul nopţii şi lumina lunii.

— Excelenţă. Ea îl privi cu cea mai fascinată expresie, pe de o parte întrebătoare, pe de alta îngrijorată. De parcă îl vedea cu adevărat. De parcă îl *cunoştea.* S-a întâmplat ceva? Sunteţi… bine?

Glasul ei şoptit şi feminin bătea la uşă din mintea lui

care se încăpăţâna să rămână închisă. Cole dăduse peste câteva dintre aceste uşi de când revenise acasă din Constantinopol şi ştia că era mai bine să rămână închise. Mai ales când el era în starea aceasta. Violent, agitat…

Excitat.

Ridică baza protezei lui, plasând-o strategic între ei, parcă pentru a-i aminti de dizabilitatea sa.

— E proteza asta idioată. Cumva, se pare că mi-a rămas mică. Cataramele astea blestemate sunt imposibile şi nu le mai pot ajusta pentru încă o săptămână. Una dintre curelele astea afurisite e înţepenită.

Ea nici măcar nu tresări la auzul înjurăturilor lui, uimindu-l din nou când se întinse spre el.

— Permiteţi-mi să încerc, se oferi femeia.

Cole îşi trase proteza în spatele lui, dându-şi târziu seama că mişcarea îl făcu să pară copilăros.

— Nu te deranja, spuse el tăios. Nu e treaba unei lady…

— Aţi fost foarte clar când aţi spus că sunteţi convins că nu sunt o lady, îi aminti ea. Poate ar trebui să faceţi o concesie. La urma urmei, am fost infirmieră.

Lui Cole nu îi stătea în fire să fie sfios; cu toate acestea, nu putea înţelege de ce gândul că ea i-ar privi braţul mutilat îl făcea să ezite.

— Să tratezi un membru amputat este un lucru complet diferit de aranjarea pernelor celor bătrâni.

Cole îi aruncă o privire aspră, avertizând-o să se îndepărteze.

Ea i-o întoarse cu una dintre privirile ei ferme, misterioase.

— Ştiu. M-am ocupat de dumneavoastră şi de membrul amputat din clipa în care aţi ajuns la St. Margaret. Aţi aruncat cu o ceaşcă de ceai după mine.

Cole simţi cum chipul i se înroşeşte.

— Dumneata erai?

— Nu mă recunoaşteţi?

Cole îşi amintea vag o femeie fragilă, pistruiată, într-o uniformă neagră, dar atât.

— Tocmai îmi reveneam după o febră delirantă şi de sub efectul opiaceelor, spuse el. De-abia mă recunoşteam pe mine însumi.

Nici acum nu putea pretinde că se recunoaşte, îşi spuse el cu amărăciune în sinea lui.

— Cu toate acestea, eu am fost cea care a descoperit infecţia din braţ, am fost prezentă la operaţie şi v-am supravegheat recuperarea, în afară de dr. Longhurst, eu sunt persoana cea mai familiarizată cu cazul dumneavoastră, aşa că daţi-mi braţul.

Cole se încruntă la auzul autorităţii din glasul ei, în timp ce femeia deschise palma şi gesticulă spre el să o asculte. Cole nu era obişnuit să urmeze ordine, dar, cumva, îşi puse antebraţul care îl ustura în mâinile ei, înainte ca mândria să îl facă să se răzgândească.

Apoi, semnificaţia cuvintelor ei îl izbi cu forţa unei fregate la viteză maximă. Ea fusese infirmiera care îl diagnosticase corect cu septicemie, în loc de tifos. Datorită ei, Cole supravieţuise.

Îi *datora* viaţa lui acestei femei.

Asta însemna ceva pentru el? Dar pentru ea? Femeia nu menţionase acest lucru până acum. Nu că el i-ar fi dat şansa să o facă. Nu că ar fi fost din cale-afară de recunoscător. Ea îi redase viaţa. Această existenţă solitară, plină de coşmaruri şi furie. De aceea aruncase cu ceaşca după ea, pentru că, înainte să îşi recapete cunoştinţa, Ginny era cea care îl alinase.

Când se trezise, existase doar durere.

Fără alte formalităţi, Lady Anstruther îi sprijini braţul în poala ei şi, încet, cu blândeţe, îi împinse mânecile hainei şi cămăşii până la cot.

Până în acest moment, Cole nu permisese nimănui în afară de dr. Longhurst şi de cel care îi crease proteza să se apropie de braţul său. El crezuse că o asemenea intimitate era imposibilă chiar şi cu cineva pe care îl plăcea, darămite cu cineva pe care – pe care… Cumva, nu reuşi să găsească un cuvânt care să îi exprime pe deplin sentimentele atât de neclare pentru femeia aceasta încăpăţânată. Această

incapacitate de a fi raţional se datora, într-o oarecare măsură, proximităţii braţului lui de coapsele ei. Încheietura lui se odihnea pe pulpa piciorului femeii, conturul ei ispitindu-l prin materialul şi straturile rochiei. Proteza lui, totuşi, se cufunda în crăpătura încântătoare dintre coapsele ei. Încă un motiv pentru Cole să deplângă pierderea propriei mâini, îşi dădu el seama. De-ar fi avut degete funcţionale, care încă percepeau senzaţiile, poate că ar fi fost suficient de aproape cât să simtă căldura intimă dintre coapsele ei.

Totuşi, de-ar fi avut degete, probabil că nu ar fi ajuns cu ele nici pe jumătate atât de aproape de coapsele ei.

Cole nu voia să îi vadă expresia feţei, aşa că îşi privi venele de pe propriul braţ luptându-se să pompeze sânge dincolo de proteza strâns prinsă. Îşi încleştă atât de tare maxilarul, încât îl durea gura.

Momentul era destul de ireal cât să poată fi un vis. Femeia pe care el o considerase inamicul lui îşi trecu degetele subţiri şi elegante peste firele de păr subţiri de pe antebraţul lui încordat, descoperind şi învăţând mecanismul protezei. Cole simţi atingerea ei diafană împrăştiindu-se în toată fiinţa lui.

— Cât de ingenios, se minună ea în sinea ei, de parcă el nici măcar nu era prezent. Aceste curele sunt astfel împletite încât să cuprindă o armură.

Femeia desprinse cu iscusinţă catarama cu care el se luptase, făcându-l pe Cole să se încrunte.

— Ştiu asta, răspunse el sec. Eu însumi am schiţat modelul.

— Da? spuse ea gânditoare. Ei bine, este impresionant. De ce şi hamurile?

— Proteza este realizată de un inginer, la New York, îi explică el. Fusesem invitat într-o expediţie speologică în America de Sud şi aveam nevoie de o modalitate de a-mi prinde cumva cârligul de siguranţă pe care aveam de gând să îl folosesc, în caz că trebuia să îmi susţină greutatea. Hamurile sunt prinse aici şi apoi sunt fixate pe trunchiul meu şi pe umărul opus.

— Cât de minunat. Ea îi privi pieptul, de parcă ar fi încercat să vadă prin hainele lui topografia de dedesubt. Oare doar curiozitatea medicală o făcea să se încrunte astfel? Şi presupun că aveţi diferite accesorii pe care le prindeţi de baza de metal de aici?

Gesticulă spre aparatul din oţel, gol momentan, de la capătul încheieturii lui şi spre adâncitura în care erau prinse câteva dintre accesoriile lui.

— Nu atinge aia, îi porunci el, în timp ce ea flirtă cu mânerul de eliberare al briceagului lui secret. Dacă nu vrei să te tai.

— Cât de inteligent, spuse ea, fără să umble la mâner.

Lui Cole începu să i se învârtă capul, şi îşi simţea gura uscată ca hârtia. Era, fără îndoială, un efect al fumatului, nu al mirosului intoxicant al femeii care, cumva, se strecurase mai aproape de el. Dumnezeule, mirosea mereu aşa? A lavandă şi a liliac? Probabil că nu. La urma urmei, erau în grădină; mireasma bobocilor care se deschideau fără pic de ruşine în faţa lunii, asemenea unor desfrânate ispititoare, era suficientă ca să se joace cu mintea unui bărbat. Cu toate acestea, Cole nu putea nega că era plăcut. Că atmosfera era… paşnică.

— M-am bucurat să aud că aţi devenit un aventurier după ce v-aţi recuperat, spuse ea de dragul conversaţiei, în timp ce îşi reluă treaba la a doua curea. Am citit despre vânătoarea dumneavoastră de urşi grizzly în vestul Americii şi despre escaladarea munţilor Teton. Apoi aţi navigat pe Amazon, nu-i aşa? Aţi lucrat cu cartograful acela, cum îl chema? Morton… Morgan ceva? Acolo aţi fost în expediţia speologică, în America de Sud?

— Callum Monahan, îşi aminti Cole. Un om neînfricat, adăugă el, privind-o cu atenţie. Mi-ai ţinut socoteala călătoriilor, Lady Anstruther?

Cole aproape uită că era pe cale de a-i descoperi ciotul încheieturii, concentrându-se doar pe faptul că braţul lui urca şi mai sus pe coapsa ei.

Ea îşi ridică ochii, privindu-l cu asprime.

— Deloc, soţul meu a fost cel care a făcut-o. Dragul

de Edward vă purta o mare consideraţie; el m-a pus să îi citesc articolele despre numeroasele dumneavoastră explorări. A spus că eraţi preferatul răposatei lui soţii.

— Lady Sarah Millburn, spuse el afectuos. M-am îndrăgostit de ea când aveam doar şapte ani. Fără să-l jignesc pe soţul dumneavoastră, dar când aveam vreo zece ani, îi doream un sfârşit tragic şi timpuriu, închipuindu-mi că soţia sa va căuta consolare în braţele mele deschise şi pregătite. A fost singura femeie blândă pe care am întâlnit-o, până când…

Se opri brusc, nevrând ca nostalgia să înfierbânte momentul de faţă. Să îl transforme în ceva mai mult decât era.

Nevrând să se gândească la Ginny tocmai acum.

Ciudat gând. Şi mai ciudat că el îi dezvăluise atât de multe detalii lui Lady Anstruther. Ea nu era nici confidenta, nici duhovnicul lui. Era umbra neadecvată a adevăratei Lady Anstruther. O aspirantă lacomă şi prefăcută. O uzurpatoare. Cole nu trebuia să uite acest lucru.

Ea trebuia să fie duşmanul, ca nu cumva el să înceapă să şi-o dorească drept altceva.

Să o dorească… pur şi simplu.

— Sarah. Ei, *ea* era întruchiparea unei doamne.

Cole o privi dispreţuitor în timp ce spuse acest lucru.

— Prin comparaţie cu mine, vreţi să spuneţi?

Femeia ridică din sprâncene, dar afişă un zâmbet afectat.

— Ia-o cum doreşti, dar încearcă să nu te simţi jignită. Eu sunt un bărbat cu nenumărate defecte şi merite deficiente. Un măgar veritabil, de fapt, iar majoritatea oamenilor pe care i-am respectat vreodată fie sunt morţi, fie… dispăruţi. Lordul şi Lady Anstruther erau oameni buni. Regret nespus trecerea lor în nefiinţă.

Privirea ei fu blândă când ridică ochii spre el, iar un zâmbet vag şi încântat îi apăru pe buze. Cole avu strania senzaţie că ea semăna cu o femeie care găsise ceva pe care îl crezuse pierdut.

— Mi-e dor de Edward în fiecare zi.

Mărturisirea ei îl uimi şi, pentru o clipă, el aproape o crezu. Cu un sunet victorios delicat, ea eliberă catarama şi reuşi să scoată proteza. În timp ce o puse deoparte, Cole îşi acoperi terminaţia bruscă a braţului cu cămaşa, manşeta goală amintindu-i violent de ceea ce nu era acolo. Cole nu putu să îşi mascheze totuşi un oftat de uşurare.

Dacă ea îl observă, nu spuse nimic.

— Părea să îşi revină puţin spre final, continuă Lady Anstruther în timp ce îi masă locurile sensibile care fuseseră strânse de curelele prea strâmte. Stătea aici în grădină cu mine şi mă privea pictând, când era în stare. Iar odată am reuşit să îl duc la muzeu în scaunul cu rotile şi să îi arăt câteva dintre sculpturile pe care îşi dorea atât de mult să le vadă… A fost cea mai minunată zi pe care mi-o amintesc.

Cole simţi din nou senzaţia acea stranie şi tulburătoare. O ignoră, invocând tot dispreţul indiferent de care era în stare. Era imposibil să fie gelos pe un mort, nu avea cum. Durerea pe care o simţea trebuia să fie altceva, din alte motive. Chipul i se contorsionă într-o grimasă dezgustată.

— Doar nu vrei să cred că dumneata l-ai… *iubit* pe moşneag?

— Şi de ce nu? întrebă ea aprinsă. Desigur că l-am iubit. Nu ca o soţie adecvată, da, dar ca… o prietenă bună. Poate ca o fiică pe tatăl ei.

— Asta este dezgustător.

— Să nu îndrăzniţi, îl mustră ea, glasul ei jos dând gravitate cuvintelor. Să nu îndrăzniţi să contaminaţi tovărăşia pe care am avut-o cu soţul meu sau să o transformaţi în ceva pervers. A fost ceva inocent.

— Inocent? repetă Cole, nevenindu-i să creadă. Spuneţi că nu aţi… consumat căsătoria?

— Nu văd de ce ar fi aceasta treaba dumneavoastră.

Deşi în glas i se simţea indignarea, femeia îşi feri ochii.

Cole o prinsese în plasă. Poate dacă o speria suficient, ea avea să înceteze cu planurile ei groaznice.

— Eşti conştientă că, dacă eşti virgină, mariajul ar putea fi anulat.

Ea căscă ochii mari.

— Cu siguranţă nu se poate face acest lucru postum.

Simţindu-i teama, Cole lovi.

— Aş putea cerceta. Sunt o persoană foarte influentă, sau nu ai observat?

— De... de ce aţi face aşa ceva? şopti ea, de parcă el o rănise.

— Pentru că asta meriţi. Să îţi fie ruşine, ai înşelat un bătrân cinstit, aflat pe patul de moarte, transformându-i casa părintească în ceva mai mult decât un bordel, şi nici măcar într-unul util în acest scop.

Trăsăturile ei se înăspriră, gura devenindu-i o linie dreaptă şi încordată.

— Ar trebui să fiţi mai presus de asemenea jigniri. Lady Anstruther se ridică, obligându-l şi pe el să facă acelaşi lucru. Vă aduc la cunoştinţă că *nu* sunt virgină, astfel că nu vă veţi putea duce ameninţările la bun sfârşit.

Nu era virgină? O emoţie străină lui, misterioasă, îi şterse zâmbetul lui Cole.

— De ce nu mă surprinde asta?

Privirea pe care i-o aruncă femeia era marcată de o ironie pe care el nu o înţelese, dar acum era prea iritat ca să se gândească la ea. Lady Anstruther scoase un sunet tensionat şi tăios, punându-şi braţele pe după propriul mijloc, aplecându-se uşor în faţă în briza serii, de parcă lumea devenise prea rece.

— Nu vă voi permite să mă opriţi, să ştiţi, spuse ea cu hotărâre. Aceste acte de caritate sunt scopul meu, pasiunea mea. Poate că nu voi putea să salvez fiecare femeie oropsită, dar asta nu mă va opri să dau tot ce pot.

Femeia era o luptătoare, Cole îi acordă acest merit. Dar, dacă logica şi adversitatea nu o descumpăneau, poate că teama avea să reuşească.

Cole păşi spre ea, folosindu-şi statura impunătoare pentru a o încolţi, forţând-o să facă un pas înapoi spre uşile salonului.

— Eşti un lucru atât de mărunt într-o lume mare şi nemiloasă, şopti el ameninţător. Cum te vei descurca cu toate astea, singură şi lipsită de apărare?

Lady Anstruther mai făcu un pas în spate în timp ce el veni spre ea, dar îşi înălţă bărbia într-un mod arogant.

— Mă voi descurca foarte bine, spuse ea cu asprime. Cu toţii avem impedimentele noastre, nu-i aşa?

Ochii ei licăriră şi coborâră pe manşeta goală a mânecii lui, iar Cole simţi bestia agitându-se înăuntrul său.

Voia să o atace cu o violenţă pe care nu o mai simţise niciodată.

Mâna lui îşi găsi calea spre gâtul ei. Icnetul ei surprins îl ruşină şi îl inflamă deopotrivă. Era singurul mod prin care o putea face să vadă, singurul mod prin care o putea forţa să înţeleagă pericolul mortal în care se punea ea singură.

— O să te împiedic la fiecare pas, mârâi el.

— Nu m-aş aştepta la mai puţin de la dumneavoastră.

Îşi lăsase capul pe spate pentru a-l privi, împingându-şi gâtul în mâna lui.

— Nu o să-mi trebuiască prea mult să te distrug.

Degetele lui îşi înteţiră uşor strânsoarea, iar o mică scăpare a pulsului ei contrazise îndrăzneala neabătută a femeii.

— Bărbaţi mai straşnici ca dumneavoastră au încercat, ripostă ea, ochii verzi arzându-i cu propriile emoţii primitive. Şi totuşi, iată-mă aici.

— Eşti o proastă dacă crezi că oamenii ăia dinăuntru te vor ajuta să salvezi toate târfele şi scursurile de aici până în East End odată ce îşi vor da seama că plănuieşti să le aduci *aici.*

Ea îi aruncă o privire fermă.

— Mă surprindeţi, Excelenţă. Mă aşteptam să aveţi o părere mai bună despre târfe, din moment ce se spune că petreceţi exagerat de mult timp în compania lor.

El o privi lacom.

— Apreciez foarte mult târfele şi îmi place ca ele să fie ceea ce sunt, în loc să tânjească după un titlu.

Ea miji furioasă ochii.

— Ar trebui să auziţi ce spun ele despre bărbaţii cu titluri. Se pare că cei cu sânge albastru au dificultăţi la a-şi găsi drumul spre locul potrivit. Şi chiar dacă şi-l găsesc, experienţa rar durează destul de mult cât să merite efortul.

Lady Anstruther icni uşor când spatele ei atinse panoul uşii, dar, spre cinstea ei, ochii nu i se desprinseră niciodată de ai lui Cole.

— Târfele pe care le-am cunoscut eu nu au plecat niciodată nesatisfăcute din compania mea, murmură el, degetul lui coborând, plimbându-se pe pielea încântătoare de pe ceafa ei, apoi pe linia ascuţită a claviculei ei, arătând în jos, spre sânii care acum urcau spre el cu fiecare respiraţie sacadată.

— Minunat din partea dumneavoastră, spuse ea, mimând o expresie impresionată, dar nu înainte ca tristeţea şi teama să i se citească fugitiv în ochi. Şi încă ceva… ceva care dispăru la fel de repede pe cât se materializase. Presupun că sunt plătite să nu se plângă. Iar întâmplarea face să ştiu că cele care mimează plăcerea sunt mai bine recompensate.

Cole scoase un sunet ciudat.

— Cred că nu sunt atât de obtuz încât să nu pot descifra plăcerea reală de cea falsă.

Ea ridică un minunat umăr dezgolit şi îşi dădu ochii peste cap.

— Toţi bărbaţii presupun acest lucru.

Cum de o femeie atât de minunată şi de blândă avea o limbă atât de tăioasă? Era ca şi cum ar fi fost muşcat de un fluture. Majoritatea femeilor ar fi fost şocate de această conversaţie, sau cel puţin ar fi început să plângă. Cole avea mâna în jurul gâtului ei, pentru Dumnezeu… sau o avusese. Acum, în mod sigur, nu mai era acolo. Alunecase şi explorase… ceea ce ar fi trebuit să o tulbure mai mult decât pe el.

Dar contesa Anstruther îi întâlni privirea aprigă cu una la fel de încăpăţânată. Dumnezeule, trecuse mult timp de când Cole nu se mai simţise atât de frustrat şi de furios.

Atmosfera era… glorioasă.

Aerul insuficient dintre ei se schimbă, devenind greoi de promisiuni, insinuări şi pericol.

— Cum se face, Lady Anstruther, că ştii atât de multe despre explorările mele intime? Eşti interesată?

Cole accentuă cuvântul *intime* aplecându-se înainte şi sprijinindu-şi greutatea în cot, parcă planând asupra ei. Un fluture de noapte nu ar fi supravieţuit între ei.

— E cel mai prost păstrat secret din regat, spuse ea, dându-şi din nou ochii peste cap, dar glasul fiindu-i cu siguranţă mai obosit, din pricina respiraţiei sacadate, contrazicându-i pretenţia de a părea neafectată. Toată lumea ştie cine sunteţi şi maniera în care vă comportaţi. Ducele risipitor. Eroul tragic. Ziarele de scandal spun şi cu ce fel de pudră preferaţi să vă curăţaţi dinţii, darămite aspectele mai picante ale vieţii dumneavoastră. Toată lumea ştie că aţi primit a doua şansă şi v-aţi dat toată silinţa să o irosiţi în cele mai ridicole şi nesăbuite moduri posibile. Este o insultă faţă de aceia dintre noi care s-au chinuit atât de tare să vă salveze.

— Lumea habar nu are, mârâi el. Iar dumneata eşti şi mai puţin deşteaptă decât te-am crezut la început, dacă te încrezi în ce citeşti în ziare.

— Dacă nu ar fi existat un anumit jurnalist, nu aţi fi fost niciodată salvat, ripostă ea.

— Sunt sigur că ai senzaţia că viaţa dumitale ar fi fost mult mai uşoară dacă nu aş fi fost găsit.

Voia să plece de lângă ea, din casa şi din viaţa ei, dar ceva din expresia ei îl încremeni în loc. Pe toate câmpurile de luptă însângerate, în toate asasinatele la care luase parte, în numeroase spitale în care fusese – nici măcar în închisoarea turcească, Cole nu îşi amintea să fi văzut vreodată o asemenea expresie rănită.

— Nici măcar nu puteţi spera să vă *imaginaţi* ce simt în privinţa asta.

Cuvintele ei şoptite transmiteau, cumva, o tărie de oţel şi atât de multă durere, încât el nu mai putu să o privească în ochi.

Plecându-şi privirea, Cole îi observă gâtul expus, în

timp ce ea se chinuia să înghită o emoţie foarte puternică, de neînţeles. Ce gât graţios! Delicat şi minunat, cu piele fragilă. Cel mai delicat loc. Adică... printre cele mai delicate. Mai erau şi altele.

Precum dosul încheieturilor mâinilor ei. Sau coapsele.

Buzele ei. Buze care l-ar putea întâmpina cu bucurie, care s-ar putea deschide dacă el le-ar săruta.

Îşi plecă şi mai mult capul, văzând cum corpul lui se contopea cu al ei. Era atât de mică şi de fragilă. Şi totuşi, atât de caldă.

Răsuflarea ei tremurândă îi mângâie chipul, trăsăturile femeii fiind încremenite. Paralizate. Dar limba ei mică şi rozalie se plimbă peste buza de jos, lăsând un licăr delicios de umezeală în urmă.

La naiba, Cole voia brusc să...

Înălţându-se pe vârfurile picioarelor, ea îşi lipi buzele de ale lui cu o asemenea forţă, încât aproape că dinţii li se izbiră între ei.

Cole nu ar fi fost mai şocat nici dacă Lady Anstruther ar fi scos un cuţit şi l-ar fi înjunghiat în inimă. Oricum ar fi, inima lui trădătoare încetă să mai bată. Femeia nu doar că îi luase minţile, dar îi luă şi răsuflarea, ca să fie sigură că îl termină definitiv.

Acesta nu era un sărut explorator, din partea unei femei excitate care căuta stimularea sau validarea sentimentelor lui. Nici explorarea unei atracţii senzuale, nici exprimarea unei afecţiuni tandre. Sărutul acesta era dur. Furios şi sălbatic. Momentul exploziv îi ţinu pe amândoi suspendaţi în timp, fierbinţeala frustrată a clipei croindu-şi drum de la buzele lui Cole spre mădularul său. Cu acest sărut, ea puse stăpânire pe moment, exercitându-şi dorinţele asupra lui. Femeia îi demonstră printr-un act definitiv şi nestrămutat că este o creatură în deplin control al propriei sale voinţe.

Cole se înşelase în privinţa ei. La început o crezuse prefăcută şi uneltitoare. Apoi, poate dulce şi simplă, inconştientă şi incapabilă să înţeleagă ceva.

Dar nu.

Femeia agăţată de gura lui cu toată îndrăzneala pe care o putuse invoca nu era o binefăcătoare cu ochi luminoşi. Era o femeie plină de dorinţă, de energie şi hotărâre. Era precum un mustang sălbatic american, încă neîmblânzit de stăpânul lui.

Dumnezeule, Cole voia să o călărească până erau amândoi umezi de sudoare şi de plăcere. Până când ea devenea docilă.

În secunda în care el decise să adâncească sărutul, ea îi puse capăt.

Chipul femeii deveni palid în timp ce îşi duse mâna la buze. Cole îşi dădu seama cu un fior fierbinte în stomac că ea era la fel de şocată ca el de excitarea electrizantă dintre ei.

Lady Anstruther îşi reveni destul de repede, ochii ei multicolori licărind triumfători în timp ce îl priviră, mijindu-se.

— Să nu vă faceţi o idee greşită despre intenţiile mele, *Excelenţă,* spuse ea. Voiam doar să văd dacă sunteţi la fel de amar precum discuţia pe care am purtat-o. Îşi ridică poalele rochiei şi dădu să treacă pe lângă el, glasul fiindu-i uşor piţigăiat din cauza lipsei de aer. Acum, vă rog să mă scuzaţi, eu…

— Taci, îi porunci Cole, împingând-o înapoi în uşă şi punând din nou stăpânire pe gura ei.

Nu terminase cu ea.

Sărutul lui fu tot ce nu fusese al ei. Umed, explorator şi de-a dreptul periculos. Deşi Cole fu nevoit să se sprijine de uşă pentru ca genunchii lui slăbiţi să nu fie nevoiţi să îi susţină pe amândoi, el invocă toată abilitatea şi priceperea de care ea îl acuzase şi le dezlănţui asupra buzelor ei.

Îi linse marginile buzelor – mai degrabă un avertisment în loc de explorare –, apoi puse stăpânire pe ea cu limba. Adevărul era că, pe de o parte, se aşteptase ca ea să îl muşte.

Dar nu se întâmplă asta.

În clipa în care un geamăt misterios scăpă din gâtul lui, Lady Anstruther parcă se trezi la viaţă în braţele lui,

agăţându-se de umerii lui pentru stabilitate. În timp ce Cole bău cu lăcomie din fântâna de plăcere şocantă din sărut, descoperi cu o bucurie sinistră că limba ei o întâmpină pe a lui, în loc să se retragă. Gura ei era fierbinte, iar buzele atât de moi, încât lui Cole de-abia îi venea să creadă că erau reale.

O parte din el îşi dădu seama că dezlănţuise o furtună în acel moment. Că tot ceea ce se năruise înăuntrul lui şi tot ce fusese îngheţat se topi într-un infern instantaneu, devenind lichid şi fierbinte – gata să fie modelat într-o armă. Menită să împungă. Să penetreze.

Iar în faţă avea un oponent demn de luptă.

Cu un sunet aspru, ea se desprinse din sărut şi se retrase rapid într-o parte, ferindu-se de el. Îşi şterse gura cu mâini tremurânde şi neîndemânatice, parcă vrând să şteargă orice urmă a lui.

Lady Anstruther îl privi lung şi acuzator, trăsăturile fiindu-i schimonosite de durere.

— De ce aţi venit aici astă-seară? întrebă ea aproape plângând. Ochii, deşi îi erau suspect de luminoşi, îi rămaseră uscaţi şi plini de antipatie. Vă face atât de multă plăcere să mă chinuiţi, încât aţi dedica o seară întreagă umilirii mele?

Cole se împinse de lângă uşă, întorcându-se cu spatele la Lady Anstruther şi luându-şi timpul de care avu nevoie ca să îşi recupereze proteza de pe bancă pentru a se calma. De ce venise? De ce se purta astfel? De ce corpul lui părea să o dorească, în timp ce mintea lui nu o putea suporta? Era ca şi cum propriul trup îl trăda în prezenţa ei. Cole nu avusese niciodată o reacţie atât de puternică faţă de o femeie pe care de-abia o cunoştea. Cel puţin nu de la…

— Ravencroft a vrut ca eu să particip, şi din moment ce îi datorez viaţa, mi-e greu să îi refuz ceva, îi răspunse la întrebare cât de nonşalant putu.

— Trebuie să vă amintesc că şi eu v-am salvat viaţa, ripostă ea. Cu toate astea, nu aveţi nicio mustrare de conştiinţă să mă înjosiţi şi să mă ameninţaţi că îmi veţi lua

tot ce am.

Aşa considera ea sărutul lui? O înjosire?

— Ce v-am făcut eu? plânse ea. De ce trebuie să fiţi atât de sălbatic?

„Trebuie să fim ceea ce suntem”, îşi spuse în sinea lui. „Bestii sălbatice”.

— Nu-mi place ce faci aici, spuse el, întorcându-se spre ea, invocându-şi rezervele de răutate pentru a-şi masca nervii care deveniseră agitaţi şi expuşi din pricina interacţiunii lor. Nu-mi place zgomotul renovărilor tale. Nu vreau să fiu vecin cu târfe, vagabonzi şi hoţi. Nu vreau să am de-a face cu riscurile pe care ei le aduc în acest cartier. Vreau *pace,* femeie. De ce nu poţi să înţelegi asta?

— Pacea şi liniştea dumneavoastră valorează cât viaţa unei femei bătute? Sau cât siguranţa unui copil speriat? întrebă ea, din nou aprinsă.

— Oricât ar merita, am plătit preţ dublu. Mi-am *câştigat* dreptul la linişte, spuse el, legănându-şi proteza spre ea. Vrei să salvezi toate târfele din Londra, bine, dar fă-o în altă parte.

— Femeile acestea nu sunt doar târfe, nu sunt doar o colecţie de orificii pentru amuzamentul dumneavoastră. Unele dintre ele sunt mame. Sau fiice trădate chiar de propria familie, care trebuia să le protejeze. Sunt fiinţe umane.

— Crezi că eu nu ştiu asta? ripostă el.

— Chiar ştiţi? Dacă într-adevăr aţi crede în valoarea lor ca femei, le-aţi trata cu compasiune, nu cu dispreţ. Cu afecţiune, nu cu sarcasm.

— Cunoşti nişte cuvinte mari pentru o femeie atât de mică.

— Iar dumneavoastră aveţi o minte mică pentru un bărbat atât de mare, ripostă ea, aruncându-i o privire încruntată şi dezgustată. Nu pot să cred că odată am…

Închise brusc gura, încleştând furioasă pumnii mici.

— Că odată… ce? întrebă el în cele din urmă, când tăcerea se aşternu între ei mai mult decât putea el suporta.

— Nimic, şopti ea, întorcându-se spre uşă pentru a o

deschide. Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă întorc la oaspeţii mei.

Nici vorbă ca ea să scape de el şi să lase discuţia neterminată.

— Nu poţi să crezi că odată ai făcut ce? Că m-ai sărutat? Că mi-ai salvat viaţa? întrebă el poruncitor, înşfăcând-o de braţ.

Ea îi privi mâna cu dispreţ.

— Nu pot să cred că v-am primit cu braţele deschise în casa mea. În viitor mă voi asigura că uşa nu va fi deschisă pentru dumneavoastră.

El o eliberă imediat.

— Nu e o mare pierdere.

— Pentru niciunul dintre noi, fu ea de acord, apoi intră în casă.

Lui Cole îi luă un minut întreg să îşi regăsească suflul, apoi încă unul pentru a-şi aduna puterea în picioare. Tremura din pricina atâtor emoţii fragmentate, încât nu ştia de unde să se apuce să le identifice.

Imogen Millburn, Lady Anstruther, era mai periculoasă decât îşi închipuise el vreodată. Pentru că trezea în el ceea ce Cole promisese că lăsase în acea închisoare, odată cu mâna lui.

Acea bestie sălbatică şi primitivă. O creatură hămesită, care nu voia altceva decât să umble după pradă şi să stea la pândă. Să atace şi să îşi arate colţii. Să se înfrupte şi să se împerecheze.

Bestia aceasta nu era vreun duce. El nu era un bărbat crescut într-un stil politicos şi blând, cu o preocupare pentru preţul lucrurilor sau pentru consecinţele acţiunilor sale. Această bestie nu mai era adormită înăuntrul lui, ci ieşea în căutarea prăzii pe sub pielea lui, vrând să îşi marcheze teritoriul.

Şi tocmai găsise o bucăţică încântătoare, una al cărei gust era în pericol să îl prindă.

Capitolul 13

Nu era o plimbare lungă din Mayfair în Belgravia, dar inspectorul-şef Carlton Morley parcurse distanţa călare, graba lui datorându-se crimei brutale de la conacul Anstruther. Faptul că reşedinţa Anstruther se învecina cu clădirea monolitică, în stil grecesc, care aparţinea fostului cel mai prolific asasin al Marii Britanii, Christopher Argent, nu îl liniştea deloc.

Doar pentru că Argent lucra acum pentru Scotland Yard nu însemna că bărbatul încetase să mai ucidă oameni.

Să verşi sângele cuiva poate crea o dependenţă savuroasă dacă nu erai precaut, se gândi Morley. El ar trebui să ştie acest lucru.

Argent ajunse în faţa porţii reşedinţei Anstruther, venind în urma lui, călare pe propriul armăsar. Izbitorul asasin devenit om al legii mersese să îl ia de acasă dis-de-dimineaţă, la doar o oră după ce Morley se trântise în pat.

Inspectorul ar fi vrut să poată spune că o femeie sau un caz problematic îl ţinuse treaz până la orele matinale ale dimineţii. Dar nu putea. De fapt, vărsarea de sânge îl ţinuse treaz. Noua şi periculoasa lui dependenţă. Aceste întâmplări nocturne aveau să-l bage devreme în mormânt, de acest lucru era convins.

Dar acum nu mai avea ce face, nimeni nu îl putea ajuta sau opri.

— Arăţi de parcă diavolul te-a folosit drept amanta lui noaptea trecută. Alfred descălecă de pe armăsarul său şi îi dădu hamurile aceluiaşi valet căruia i le dăduse şi Morley. Te-ai apucat de vreun viciu nou şi periculos?

Perspicacitatea asasinului vigilent era cel mai mare avantaj al lui în investigaţii, dar Morley o urî în această dimineaţă.

— Dacă aş fi crezut în diavol, aş fi zis că tu eşti progenitura lui, Argent, ripostă Morley.

— Ar fi un tată mai bun decât mulţi pe care i-am cunoscut, răspunse cu seriozitate fostul asasin.

În această privinţă erau de acord.

— Nu te-aş fi deranjat dacă nu aş fi ştiut că ai vrea să vezi asta. Argent scoase un carnet, o practică standard pentru toţi anchetatorii. Doar dacă nu cumva puteai să-ţi organizezi gândurile şi să ţi le aminteşti la perfecţie, precum Dorian Blackwell. Nu în fiecare zi o contesă este găsită violată şi strangulată pe terasa unei grădini din Belgravia.

— Lady Broadmore era vicontesă, Argent, îl corectă Morley, încuviinţând spre administratorul care ţinea poarta deschisă. Lady Anstruther este contesă.

Argent ridică din umeri, scărpinându-şi cu o mână greoaie barba roşcată ce îi acoperea bărbia dură.

— N-am fost niciodată bun la a face diferenţa, spuse el nonşalant. Nu mi-a păsat niciodată ca să învăţ lucrurile astea.

— Va trebui să înveţi legea şi structurile dacă vrei să fii prosper în această societate, inspectore, spuse Morley. Scotland Yard nu este lumea interlopă. Totul trebuie să fie în legalitate. Chiar în timp ce rosti cuvintele, Morley se numi în sinea lui mincinos. Ca inspector, cuvintele sale reprezentau un adevăr absolut. Cât despre slujba lui pe timp de noapte… nu se aplică acelaşi principiu. Totuşi – fu nevoit să recunoască – o familiaritate intimă cu structurile sociale şi legile te ajuta să le încâlci.

Argent îi aruncă o privire calmă.

— Supravieţuirea este un talent al meu, Morley, sau ai uitat?

Morley nu uitase că o dată, în urmă cu mult timp, Argent îl înjunghiase şi îi salvase viaţa în decursul unei singure nopţi.

— Tot ce-mi amintesc este că e mai bine să fim aliaţi, nu duşmani.

— Mai bine pentru cine?

Argent nu zâmbi, dar ochii albaştri şi reci îi licăriră amuzaţi.

— Pentru amândoi, presupun.

— Ştii ce cred eu, Morley?

Asasinul se întoarse spre el la baza scărilor de la intrare.

— Nimeni nu-şi poate da seama ce gândeşti tu, Argent. Faptul că eşti imposibil de citit este unul dintre puţinele tale merite.

Argent îi ignoră tentativa de a fi glumeţ.

— Cred că tu le permiţi oamenilor să te subestimeze. De fapt, cred că încurajezi asta.

Simţindu-se deodată incomod, Morley se întoarse spre trepte.

— Nu avem timp de pierdut, nu când a avut loc o crimă.

— Cadavrele nu pleacă nicăieri. Argent îl apucă de umăr, strângându-l cu forţă. Îţi croieşti jachetele prea largi pentru a-ţi ascunde puterea din umeri. Este o sursă de speculaţii între mine şi Blackwell – de ce un bărbat puternic şi-ar ascunde puterea, în loc să o exercite.

Morley ridică din umăr, alungându-i mâna de acolo, şi adoptă un aer nonşalant.

— Exercit câtă influenţă vreau, se eschivă el. În plus, eleganţa face parte din moda masculină, nu-i aşa?

Argent nu fu amuzat.

— Îţi estompezi vocalele precum un gentleman înnăscut, dar ai mersul uşor şi sprinten al unui hoţ din East End. Ai fost soldat, asasin, cel mai bun ţintaş din Royal Highland Watch, sau aşa se spune. Ai fost un nimeni până când regina te-a numit cavaler pentru curaj, Sir Carlton Morley. Trecutul tău este la fel de transparent precum aburul.

— Unde vrei să ajungi, Argent? Tot aerul acela glumeţ dispăru din discuţia lor.

— Nu e vorba despre unde vreau să ajung, ci despre ce pui tu la cale… Argent ridică sceptic din sprâncene. În ultimele zile parcă eşti un cadavru ambulant. Un om care mănâncă puţin şi doarme şi mai puţin. Ceilalţi încep să creadă că eşti un om posedat, dar eu am mai văzut privirea

asta înainte. Eşti un om *obsedat.* Întrebarea este de ce anume eşti obsedat?

Morley decise să îi spună adevărul.

— Sunt un om obsedat de justiţie, Argent.

— Există multe forme de justiţie.

Ripostând la privirea lui dură cu propria expresie încruntată, Morley veni mai aproape de el.

— Asta este.

— Justiţia ta are vreo legătură cu criminali achitaţi care dispar cu o frecvenţă alarmantă…

— Las-o. Baltă. Morley şopti răspicat fiecare cuvânt.

Ochii aceia reci şi sinistri se mijiră, iar cei doi bărbaţi stăteau nas în nas, fiecare muşchi fiind încordat, sângele alimentând violenţa din fiecare răsuflare a lor.

Majoritatea oamenilor nu aveau nicio şansă împotriva lui Christopher Argent, dar asasinul avea dreptate într-o privinţă… Morley era un om care era obişnuit să fie subestimat.

Şi folosea adesea acest lucru în avantajul său.

Ceea ce Argent nu ştia putea să îi facă foarte mult rău.

În cele din urmă, Argent se dădu într-o parte, adoptând din nou privirea lui domoală în timp ce gesticula cu mâna spre intrarea principală.

— Atunci, la treaba noastră.

Morley inspectă exteriorul conacului Anstruther, poruncind clocotului din venele sale să se stingă. Casa era o structură elegantă din piatră, cu optsprezece camere, care îţi atrăgea atenţia de la casele măreţe, de un alb uniform, ce predominau în aristocraticul cartier Belgravia. La această oră matinală, lorzii şi doamnele aristocraţiei nu se mişcaseră încă din paturile lor împopoţonate, după ce mulţi dintre ei îşi petrecuseră noaptea la vreo petrecere inutilă sau alta. Majoritatea lor probabil că se puseseră în pat la aceeaşi oră matinală ca şi el, dar bogătanii leneşi nu aveau nevoie să se trezească până la amiază.

Ei lăsau siguranţa cartierului lor în mâinile lui, iar aceasta era o responsabilitate care nu dormea niciodată. Şi

nici el.

— Spune-mi ce ştii, îi porunci el lui Argent în timp ce urcau treptele de la intrare.

— Lady Anstruther a găzduit un eveniment caritabil noaptea trecută, la care, ca vecinul ei de alături, am participat. Lista de oaspeţi conţine mai mulţi lorzi şi doamne decât *Ghidul lorzilor* al lui Burke. Vicontesa decedată a fost aşezată aproape de capul mesei noastre, între ducele de Trenwyth şi Dorian Blackwell. Dacă mă întrebi pe mine, era o târfă hlizită şi irascibilă.

— Ţi-aş fi recunoscător să îţi înfrânezi limba aia vulgară cât suntem în prezenţa contesei, îl mustră Morley.

— Eşti bine-venit să-mi pupi curul vulgar şi-o să spun ce vreau eu să spun, ripostă nonşalant Argent. În plus, Lady Anstruther este prietenă cu soţia mea, este familiarizată cu limba mea vulgară.

Fu rândul lui Morley să ridice din sprâncene.

— Nu în felul *acela.* Argent se încruntă, consultându-şi din nou notiţele. Corpul a fost găsit de sora mai mică a lui Lady Anstruther, o anumită domnişoară Isobel Pritchard, în timp ce se întorcea acasă de la un bal-vânătoare de soţi, chiar înainte de răsărit.

Pritchard... De ce îi suna cunoscut numele acela?

Le găsiră pe Imogen Millburn, contesa Anstruther, şi pe Isobel agăţându-se una de alta pentru sprijin într-un salon de culoarea frunzelor de mentă primăvăratice şi a gălbenelelor.

Femeile se ridicară când majordomul, un bărbat destul de rotofei, pe nume Cheever, le anunţă sosirea.

Două perechi de ochi identici îl priviră. Din câte observă Morley, surorile semănau în toate privinţele, cu excepţia afectului. Deşi amândouă erau blonde şi aveau constituţii delicate, sora mai mare, Lady Anstruther, îl privi cu expresia epuizată a unei femei care văzuse prea multe la viaţa ei. Inclusiv moarte, dacă Morley nu se înşela.

Cât de neaşteptat!

Tânăra Isobel îşi ştergea obrajii cu o batistă, prinzând lacrimile care îi curgeau necontenite din ochii roşii.

— Domnule inspector-şef. Încă îmbrăcată într-o voluminoasă cămaşă de noapte de culoarea lavandei, decorată cu flori violet, Lady Anstruther veni spre el cu mâna întinsă. Un gest remarcabil de nonşalant pentru o contesă. Mulţumesc că aţi venit.

— Milady. Morley se aplecă asupra mâinii ei, observând că cealaltă încă era captivă în strânsoarea disperată a lui Isobel. Îmi pare foarte rău pentru această situaţie neplăcută. Aţi vrea să-mi arătaţi cadavrul?

— Vă conduc în grădină, răspunse contesa cu fermitate. Pe aici.

— Imogen, nu! protestă Isobel, trăgând de mâna surorii ei. N-ar trebui să mai vezi corpul, este prea, prea oribil.

Lady Anstruther doar o sărută pe obraz pe sora ei, distrăgându-i atenţia în timp ce îi dezlipea degetele albe de încordare de pe mâna ei.

— Isobel, scumpo, ar fi politicos să le oferim ceai inspectorului-şef Morley şi domnului Argent, nu-i aşa? întrebă ea blând.

— Ceai?

Fata palidă, care nu părea mai mare de şaptesprezece ani, clipi de parcă nu ar mai fi auzit niciodată acel cuvânt.

— Mie îmi place ceaiul tare, precum cafeaua turcească, spuse blând Argent.

În mod deloc surprinzător, trucul contesei funcţionă, iar tânăra păru să îşi revină din stupoarea pe care o creaseră teama şi fatalitatea.

— Avem… avem cafea, dacă o preferaţi în locul ceaiului, domnule Argent.

Zâmbetul fetei era timid şi înlăcrimat în timp ce ea îşi netezea rochia de bal mototolită, de culoarea piersicii, ceea ce confirma că nu se dusese la culcare până atunci.

— Ar fi minunat.

Lady Anstruther profită imediat de momentul de distragere al surorii ei.

— Pe aici, domnule inspector-şef.

El o urmă afară din salon, de-a lungul unui coridor ticsit de obiecte de artă şi antichităţi, spre două uşi franţuzeşti, care, probabil, duceau spre terasa grădinii. Doi poliţişti în uniforme albastre stăteau de pază în faţa uşilor. Ochii lor aţintiţi asupra contesei Anstruther în cămaşa de noapte, oricât de modestă era, licăreau atât intrigaţi, cât şi înfometaţi.

Nici lui Morley nu îi scăpase faptul că femeia era, într-adevăr, neobişnuit de încântătoare. Părul îi era de un auriu uimitor, brăzdat cu nuanţe de roşu. Ochii îi erau un amestec uşor confuz de verde, auriu şi alte tonuri mai închise. Cămaşa ei de noapte îi contura un corp zvelt, cu forme delicate.

Faptul că el îi observă frumuseţea fu mai mult o constatare decât orice altceva. Nu o privea aşa cum un bărbat ar privi o femeie, ci cum un inspector ar privi un suspect. Sau un martor. Nimic mai mult.

Acest lucru îi confirmă o dilemă la care el medita de ceva vreme. Ceva era în neregulă cu el. Ceva grav şi serios. Dar nu avea timp să se gândească la asta acum.

— De cât timp o cunoaşteţi pe Lady Broadmore, victima? întrebă el, ţintuindu-i cu privirea pe cei doi poliţişti până observară panicaţi şi începură să îşi inspecteze ghetele.

— Am cunoscut-o pentru prima dată noaptea trecută, răspunse Lady Anstruther. Mi-am dat imediat seama că niciuna dintre noi nu ne dorim să ne cunoaştem mai bine.

— Aceasta este o mărturisire curajoasă despre o femeie care a fost ucisă în grădină dumneavoastră.

— Nu sunt eu criminalul. De ce m-aş teme?

— A fost găsită pe proprietatea dumneavoastră. Există relatări cum că aţi fost surprinsă certându-vă cu această femeie. Lady Anstruther, începând din acest moment, sunteţi prima pe lista noastră de suspecţi.

— Deşi nu ne-am certat întocmai, cu siguranţă că nu ne-am pus de acord în nicio privinţă.

Lady Anstruther îşi croi cu grijă drum pe o alee scurtă, îngrădită de flori sălbatice, apoi se retrase într-o parte şi

gesticulă cu seriozitate spre decedată.

Ceva ce Morley crezu că era de mult mort înăuntrul lui se aprinse acum şi se învolbură. O amintire, una pe care o ţinea captivă în cufărul întunecat din locul în care fusese cândva inima lui, se transpuse în vicontesa ucisă.

O frumuseţe cu păr auriu întinsă într-o poziţie paşnică. Da, cineva putea crede că doarme, dacă pieptul nu i-ar fi fost atât de încremenit. Dacă buzele nu i-ar fi fost albăstrii şi pielea cenuşie, de culoarea cerului mohorât.

Moartea folosea o paletă de culori destul de evidentă.

În amintirea lui, trupul fetei era mânjit cu nămol din Tamisa, aruncat sub un pod din Southwark, în loc să fie scăldat de soare lângă o fântână jucăuşă. O cârpă aspră de-abia acoperea dovezile morţii ei brutale, în loc de o rochie de bal din mătase fucsia.

Dar femeia de pe malul Tamisei avea vânătăi pe coapse… şi sânge.

Caroline. Iubita lui soră. Geamăna lui.

Şi ea fusese strangulată şi aruncată ca un gunoi.

O furie familiară înăbuşi totul în jur, în afara dovezilor.

Desuurile îi erau făcute zdrenţe şi pluteau în fântâna din grădină. Straturile fustei contesei erau ridicate deasupra genunchilor, deşi ciorapii din mătase şi pantofii rămăseseră intacţi.

Toate dovezile indicau violul… dar cadavrul trebuia mai întâi să fie examinat, pentru ca Morley să fie sigur. Odată ce bănuiala lui era confirmată, el se putea mobiliza – îşi putea conduce interogatoriile, putea găsi criminalul şi se putea asigura că justiţia era aplicată.

Justiţia. Nu era o obsesie nouă, doar una din ce în ce mai intensă.

O voce blândă răzbătu prin şuieratul din urechile lui.

— Domnule inspector-şef? Domnule? Trecutul îi dispăru din faţa ochilor, iar înaintea lui apărură trăsăturile preocupate ale lui Lady Anstruther. Sunteţi bine? Arătaţi cam palid.

Femeia puse o mână pe braţul lui, observându-l cu ochi fermi, vigilenţi.

Având nevoie de o ancoră pentru gândurile lui arzătoare, Morley băgă mâna în buzunarul paltonului şi îşi plimbă degetul mare peste perforaţiile scrisorii sigilate pe care o găsi acolo. Poate că ar trebui să se consulte cu dr. Francis Aubrey-Dencourt. Bărbatul nu era doar un geniu medical, dar era şi specializat în medicina legală. Corespondenţa lor profesională devenise ambiguu de personală în ultima vreme. Mai mult decât prietenoasă, dacă îndrăznea să recunoască. Şi deşi nu voia să examineze senzaţia de plăcere pe care o simţea când citea scrisorile bunului doctor, nu credea că nu putea să îi ceară o favoare.

— Iertaţi-mă, spuse el, căutând o explicaţie scurtă. M-am grăbit să ajung aici fără să iau micul dejun mai întâi.

— Desigur. Ea îşi luă mâna de pe braţul lui, mângâindu-i uşor mâneca paltonul. Permiteţi-mi să îl chem pe Cheever, iar el o va pune pe bucătăreasă să trimită sus micul dejun.

— Nu este nevoie.

Mijind ochii, Morley o opri pe femeie apucând-o de braţ.

Ea încremeni asemenea unui iepure prins într-o capcană, iar Morley deduse că Lady Anstruther nu era străină de violenţă.

— Trebuie să recunosc, mi se pare remarcabil calmul dumneavoastră, Lady Anstruther. Faptul că o femeie a fost găsită moartă şi abuzată sexual în grădina dumneavoastră nu vă tulbură deloc?

Femeia se înfioră la auzul întrebării şi îşi puse braţele pe după mijloc, într-un gest straniu de copilăresc.

— Inspector-şef Morley, vă asigur că nu sunt doar tulburată de acest lucru, sunt îngrozită şi revoltată. Dar vă mărturisesc faptul că acesta nu este cel mai deranjant lucru care mi s-a întâmplat pe parcursul vieţii. Şi, aşa cum sunt convinsă că veţi descoperi după o investigaţie ulterioară, înainte de căsătoria mea neprevăzută cu contele, am lucrat ca infirmieră la St. Margaret’s Royal Hospital. Aşadar, după cum vă daţi seama, aceasta nu este prima mea experienţă

cu moartea, fie ea şi una atât de macabră ca asta.

Morley îi cercetă ochii şi citi în ei doar sinceritate şi regret. Fie femeia era sinceră, fie era o actriţă mai bună decât soţia lui Argent, Millie LeCoeur.

Observă delicateţea capabilă a mâinilor ei şi o compară în sinea lui cu deschiderea largă a urmelor groase de degete de pe gâtul vicontesei. Fie că Lady Anstruther era implicată, fie că nu, cu siguranţă femeia nu atacase şi nu strangulase victima.

— Trebuie să stabilesc momentul morţii, afirmă el. Vă amintiţi când aţi văzut-o ultima dată pe Lady Broadmore?

— La cină, răspunse contesa, încruntându-se în timp ce îşi amintea. Aşadar, poate în jur de ora nouă şi jumătate. Din moment ce nu ne-am înţeles prea bine, am presupus că a plecat devreme.

— Aţi presupus? Nu aţi văzut-o plecând?

Ea îşi feri privirea.

— Eu… vedeţi dumneavoastră, am avut o seară solicitantă, aşa că am venit aici în grădină, ca să mă liniştesc.

— Şi cât timp aţi zăbovit în grădină?

— Nu mult, poate un sfert de oră sau mai puţin, dar nu am văzut-o pe vicontesă după aceea. Lady Anstruther aruncă o privire fugară cadavrului şi închise ochii. Balul s-a terminat în jur de ora două şi jumătate, iar eu m-am dus direct la culcare. Cred că atacul a avut loc la un moment dat între sfârşitul balului şi când Isobel şi mama mea s-au întors acasă, la ora cinci. Isobel i-a dat mamei un praf pentru somn, iar ea a coborât pentru ceai şi să ia o gură de aer. Atunci a găsit… atunci am trimis după domnul Argent.

Morley încuviinţă din cap, notându-şi orele în carnet.

— Aşadar, din câte ştiţi, aţi fost ultima persoană singură în grădină înainte să sosească sora dumneavoastră acasă de dimineaţă şi să o găsească pe Lady Broadmore astfel? verifică el.

O tăcere greoaie şi prelungă îl făcu să ridice privirea şi să observe că Lady Anstruther devenise complet palidă.

— Lady Anstruther, insistă el. Este foarte important.

Cine a fost ultima persoană pe care aţi identificat-o în grădină?

Ridicându-şi bărbia şi înghiţind cu greu, femeia privi către conacul impunător şi alb de dincolo de zidul grădinii ei.

— Collin Talmage, răspunse ea cu voce tremurândă. Ducele de Trenwyth.

*

Cole avu nevoie de o voinţă de fier pentru a nu lua toată hârţogăria serviciului de informaţii şi să o arunce în foc, iar apoi să le spună celor de la Ministerul de Interne să se spânzure. Chiar şi cu o singură mână, tot era mai capabil decât jumătate din agenţii de teren, iar el fusese retrogradat la ceva puţin mai presus de o secretară afurisită.

O secretară cu un titlu nobil şi foarte multă putere şi influenţă, dar chiar şi aşa…

Nu era făcut să lucreze cu hârţogărie şi să facă evaluări importante. Se născuse un om de acţiune, simţindu-se mai confortabil cu deciziile luate pe moment şi acţiunile în consecinţă.

În plus, nu se putea concentra pe ceva atât de plictisitor precum munca de birou. Nu cu o erecţie care părea să se trezească din minut în minut. Că veni vorba, aceasta era şi rata cu care îi revenea în gând amintirea întâlnirii de noaptea trecută cu Lady Anstruther.

Poate acum era un moment bun să apeleze la Argent şi să stabilească o sesiune de lupte. O agresivitate fără astâmpăr mocnea sub pielea lui, iar vecinul său era singurul om care ignora complet poziţia lui socială şi handicapul fizic. Pentru ticălosul ăla raţional şi cu sânge rece, impedimentul lui Trenwyth era un motiv în plus pentru a se antrena. Ca să devină mai puternic. Mai rapid. Mai dur.

Amândoi erau de acord în această privinţă.

Într-o lume în care cei slabi erau vânaţi, omul trebuia

să îşi transforme povara în putere – sau, altfel, să fie mistuit şi consumat de ea.

Consumare. Acesta era un concept asupra căruia nu voia să zăbovească prea mult. Deşi o făcuse. În ultimii trei ani, Cole fusese obsedat de amintirea unei consumări foarte specifice.

Cu excepţia nopţii trecute. O frumuseţe nouă şi tulburătoare îi distrăsese gândurile, îi răpise visele. Pentru atât de multă vreme, Cole fusese devotat nostalgiei. Dar acum, o idealistă uimitoare şi directă fugise cu amintirile lui bine păzite şi le înlocuise cu interacţiuni noi şi deranjante, la care el să reflecteze.

Lady Anstruther. Imogen.

Cole îşi permisese multe libertăţi cu ea în gândurile lui, de numele ei fiind cel mai puţin preocupat.

De ce nu reuşea să invoce chipul lui Ginny, oricât de tare încerca? Dar trăsăturile îndrăzneţei contese dădeau buzna în faţa ochilor lui în fiecare clipă de când se despărţiseră, fie că el era treaz sau nu.

Cole ştia răspunsul, desigur. Nu doar pentru că ea îl sărutase, ci pentru că îl văzuse. Acolo, în grădina ei, femeia folosise lumina lunii ca să îl vadă şi îl întrebase dacă era bine. Nu aşa cum puneau toţi acea întrebare, de parcă ar fi întrebat o mie de oameni de o mie de ori. Ea îl întrebase de parcă ar fi vrut un răspuns. De parcă însemna ceva pentru ea.

De parcă el însemna ceva pentru ea.

Iar Cole voise să îi spună, nu? Că, de fapt, nu era nici pe-aproape bine. Că într-o clipă clocotea, iar în următoarea era de-a dreptul amorţit. Voia să îi mărturisească faptul că ura întreaga lume. Că se ura pe el însuşi, mai presus de orice. Că îşi amintea cum să supravieţuiască, dar deloc cum să trăiască.

Voise să dea glas celei mai mari temeri a lui, aceea că avea să fie această… această umbră a bărbatului de altă dată, până avea să decidă să îşi pună capăt vieţii. Pentru că nu mai existau minuni pentru el. Nu mai existau lucruri de cucerit. Nimic care să merite să fie protejat. Nimic pentru

care să lupte.

Nimic pentru care să trăiască.

Voia să îi spună că noaptea era prea întunecată şi plină de suferinţă. Că ziua era prea luminoasă şi prea zgomotoasă. Că toate momentele lui se contopeau unele în altele, iar timpul îi fura amintirile, exact cum făcuse cu chipul lui Ginny. Iar el avea să tânjească mereu după ceea ce nu va mai avea niciodată. Pentru că nu doar că nu era demn – nu era capabil.

Ar fi vrut să îi spună toate aceste lucruri. Să îi mărturisească slăbiciunile lui. Pentru că Lady Anstruther nu părea deloc preocupată de slăbiciune. Deşi nu era atât de delicată ca altele, era o femeie mică. El îi simţise fragilitatea sub mâna lui, simţise că putea fi foarte uşor frântă. Trezise ceva în el ce Cole crezuse pierdut pentru totdeauna. Un instinct straniu şi alarmant, pe care el nu era dispus să îl identifice. Ceva posesiv. Protector.

Într-o lume primitivă, în care oamenii erau uşor de citit şi foarte previzibili, o femeie ca ea era o raritate, într-adevăr. Lady Anstruther era o enigmă. Cineva care, după ce pusese mâna pe o avere, părea hotărâtă să o dea în stânga şi în dreapta, cerându-le şi altora să facă la fel.

Dar cu ce scop? Altruismul nu exista, toată lumea ştia acest lucru. Atunci, de ce nu putea Cole să o descifreze? Era la fel de rară şi de enigmatică precum preaputernicul Sfinx grecesc.

I-ar spune toate motivele pentru care el nu voia ca ea să continue cu şarada asta caritabilă a ei.

Toate cu excepţia unuia – era un risc pentru propria ei siguranţă.

Pentru că, deşi Cole nu ţinea la femeie, începea să creadă că nici nu o dispreţuia atât de tare pe cât crezuse iniţial. Ea fusese amabilă – până când el o împinsese dincolo de limita toleranţei. Ceea ce, dacă era sincer, fusese întotdeauna un talent special de-ale lui.

Apoi ea fusese şocant de impetuoasă. Incredibil de carnală.

Cole nu credea că ceva îl mai poate şoca. Fusese un

crai în tinereţea lui, chiar mai rău de când cu tragediile lui. Căutase să îşi înece pustietatea în plăcere şi descoperise că vidul devenea cu atât mai mare cu cât el încerca mai mult să îl umple.

Împins de un sentiment de ruşine, merse la bufet şi luă sticla cu scotch, ceea ce făcea cu o frecvenţă alarmantă zilele acestea.

Glasul familiar al lui Argent ajunse la el prin fereastra deschisă.

Fereastra ei. Portalul către grădina Anstruther.

Ce naiba? Cuprins de curiozitate, Cole privi în jos şi nu văzu doar spatele lat al lui Argent stând lângă fântâna cu satir, ci şi un bărbat pe care îl recunoscu pe loc. Sir Carlton Morley, cavaler şi ţintaş pe care el îl cunoscuse în treacăt, în urmă cu mai bine de zece ani. Dacă Trenwyth îşi aduce bine aminte, Morley era acum inspector-şef la Scotland Yard. Era un susţinător al planurilor lui Lady Anstruther.

Acest lucru părea puţin probabil; din câte îşi amintea el, bărbatul era un tradiţionalist convins. Un gentleman cu un simţ milităresc al ţintei şi un autocontrol straşnic, care putea nimeri urechea unui ac de la cincizeci de paşi distanţă. Cole se întrebase întotdeauna de ce Morley voise să devină poliţist, având în vedere că ei nu purtau arme de foc.

Morley se dădu într-o parte, inspectând fântâna, dezvăluind în acelaşi timp o privelişte care îi încremeni inima lui Cole.

Lumina dimineţii licărea pe părul bălai. O femeie într-o rochie ţipătoare era întinsă printre florile sălbatice. Rochia îi era ridicată până la genunchi, făcută cocoloş.

Cole văzuse destulă moarte cât să o recunoască oriunde. Fără să stea pe gânduri, ţâşni ca din puşcă, ajungând la uşă înainte ca paharul cu scotch să se verse pe covor.

Capitolul 14

Imogen îşi înfrânase atâta vreme lacrimile, încât o durea gâtul şi îi bubuia capul. Casa ei, sanctuarul ei şi refugiul pe care încercase din răsputeri să îl construiască pentru alţii fusese îmbibat, pângărit de moarte şi violenţă.

Aşezată pe banca pe care o împărţise cu Trenwyth în seara anterioară, îi privi pe inspectorii Argent şi Morley desfăşurându-şi investigaţia.

Imogen refuza să privească fântâna, în care dovada violenţei sexuale plutea la suprafaţă, brăzdată pe alocuri de lilieci albi murdari.

Biata Lady Broadmore! Cât de îngrozită trebuie să fi fost. Oare încercase să strige după ajutor? Chinul ei fusese de scurtă durată sau prelungit? Fusese violată înainte să moară? Sau după? Imogen îşi sprijini capul în mâini. Ea dormise în timp ce o femeie fusese atacată şi ucisă. Cum avea să se ierte vreodată? Fusese atât de furioasă. Atât de aprinsă şi apoi umilită de Cole, încât petrecuse restul nopţii încercând să salveze evenimentul şi nici că se mai gândise la absenta Lady Broadmore.

Imogen mersese la culcare cu o imensă satisfacţie după ce plecase toată lumea şi fuseseră numărate donaţiile. În ciuda groaznicei crize publice de furie a lui Trenwyth şi ale comentariilor ignorate ale vicontesei Broadmore, Imogen strânsese mai mulţi bani decât se aşteptase vreodată că va strânge. O parte măruntă şi răzbunătoare din ea voise să se asigure că cei doi aveau să afle de succesul ei. Să le demonstreze că nu avea de gând să se lase intimidată sau descurajată. Că îi încurajase pe alţii să ia măsuri şi să se alăture efortului ei caritabil în ciuda eforturilor lor de a o sabota.

Ar fi trebuit să îşi caute oaspetele care lipsea. Astfel ar fi observat, poate, că pelerina lui Lady Broadmore era încă în camera de garderobă, dar femeia era de negăsit. Asasinul fusese în casa ei în timp ce ea mersese la culcare, fericită şi fără să fie conştientă de crima îngrozitoare care era comisă pe proprietatea ei.

Imogen clipi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor pentru o

clipă, când Trenwyth apăru în grădina ei. De unde venea, ea putea doar să ghicească. Imogen stătea pe banca de lângă uşa ce ducea în casă – sigur l-ar fi văzut dacă ar fi ieşit din casa ei.

Cu ochii scăpărându-i, Trenwyth încerca să treacă de Argent şi de Morley cu disperare, până când privirea lui o zări pe Imogen, iar flăcările din ochi i se stinseră la vederea ei, Imogen aproape având impresia că era uşurat.

Dumnezeule, ce le spunea celor doi inspectori? De ce modul în care el o privea acum o făcea să vrea să îşi strângă halatul până în gât? Se simţea atât de expusă în faţa lui, chiar şi în cămaşa ei de noapte modestă şi halat. Era simplu să începi să te temi de faptul că forţa masculinităţii lui îi conferea un fel de aer inuman. În mod absurd, Imogen era îngrijorată că el ar putea vedea nu doar prin hainele ei, dar i-ar putea citi şi secretele care îi învăluiau existenţa. Fusese goală în faţa lui o dată, dar niciodată cu adevărat expusă.

Deşi fusese groaznic de proastă noaptea trecută, sărutându-l aşa cum o făcuse. Fusese o mişcare periculoasă. Una izvorâtă din impuls şi furie, care ar fi putut să o coste totul.

Dacă el îşi amintise de ea din sărutul acela? Trenwyth şi Ginny nu se sărutaseră niciodată astfel, dar asta fusese înainte. Înainte ca el să fie capturat. Înainte ca ea aproape să ucidă un om.

Înainte ca o femeie să fie ucisă în grădina ei.

Imogen se ridică cu picioarele tremurânde şi porni spre ei. De ce părea atât de sălbatic şi de îngrijorat, când arătase destul de clar care erau sentimentele lui pentru ea? De unde venise Trenwyth?

O bănuială stranie şi primejdioasă o străpunse în timp ce Imogen se apropie sfioasă de groaznica scenă din fântână. Oare interacţiunea lor de noaptea trecută îl făcuse pe Trenwyth să depăşească limita sănătăţii lui psihice? Oare *el* fusese cel care…

Trenwyth ridică brusc privirea când inspectorul-şef a spus ceva, furia scăpărându-i în ochi de parcă ultimele

cuvinte ale lui Morley fuseseră ciocanul unui fierar, iar Cole oţelul călit al unei nicovale.

Apoi, dintr-odată, îşi croi drum furios printre cei doi inspectori, venind spre ea. Ceilalţi doi bărbaţi îl urmară îndeaproape.

— Crezi *că eu* am făcut asta? urlă el la Imogen.

— N-am spus niciodată asta.

Imogen ridică zadarnic mâna în sus, parcă pentru a para un atac. Spre surprinderea ei totală, funcţionă. Trenwyth se opri la câţiva paşi de ea, cu mâna încordată în pumn pe lângă corp, iar proteza de la celălalt braţ licărind precum cositorul în lumina dimineţii.

— Eu doar le-am spus adevărul inspectorilor. Că dumneavoastră aţi fost ultima persoană pe care am văzut-o în grădină şi că m-aţi ameninţat că vă veţi asigura că evenimentul meu va fi un eşec.

— Cu siguranţă, asta este o perspectivă asupra situaţiei, observă Morley, ochii lui albaştri şi alerţi înregistrând fiecare mişcare şi expresie ale ducelui.

— Da, dar nu perspectiva *mea,* spuse Trenwyth printre dinţii încleştaţi. Niciodată nu aş… Cum ai putea să crezi măcar…

Clipi, gura încordându-i-se.

Trenwyth îşi amintea ce îi făcuse ei în grădină, Imogen era convinsă de acest lucru. Mâna lui la gâtul ei. Trupul lui blocându-l pe al ei. Ameninţarea pe care o folosise în încercarea de a o speria şi de a o face să renunţe la planurile sale. Felul în care o dominase cu sărutul lui.

Privirea ducelui se îndreptă spre fântână, dar nu înainte ca Imogen să observe urma de regret din ochii lui pentru criza de furie avută. Poate chiar ruşine, nu doar regret.

„Foarte bine!” Ar trebui să-i fie ruşine de comportamentul lui, îşi spuse în sinea ei.

— Nimeni nu te acuză de viol şi de crimă, Trenwyth.

Vocea seacă a lui Argent sparse tensiunea momentului.

— Nu încă, adăugă Morley, atrăgând privirile aspre ale

ambilor bărbaţi.

— Stabilim firul cronologic, continuă Argent. Ai putea să ne spui cât timp ai stat în grădină după ce Lady Anstruther te-a lăsat singur?

Cei doi inspectori nu atraseră atenţia asupra scandalului care ar putea fi declanşat de însuşi faptul că ei fuseseră singuri în grădină, iar Imogen fu recunoscătoare pentru acest lucru.

— Am plecat imediat, spuse el răspicat, ridicând o sprânceană spre ea. Întrucât mi s-a spus foarte dar că nu mai sunt bine-venit pe această proprietate.

— O decizie care rămâne neschimbată, declară Imogen, încrucişându-şi braţele peste sâni când ceva îi făcu să se încordeze dureros. O briză răcoroasă în aerul dimineţii, în niciun caz răceala din privirea lui încruntată.

— Lady Anstruther, vă puteţi gândi la cineva care şi-a exprimat recent nemulţumirea faţă de dumneavoastră? întrebă Morley.

— Faţă de mine? Imogen clipi, confuză.

— Vreun duşman sau adversar de care sunteţi conştientă? îi explică el blând.

— Adică în afară de cel care stă chiar lângă dumneavoastră?

Gesticulă cu bărbia spre duce, nefiind dispusă să îşi mişte braţele de pe piept. Nu doar că se proteja pe sine, dar Imogen avea senzaţia că doar propria îmbrăţişare o împiedica să se destrame.

În depărtare bubui un tunet, de parcă Trenwyth îl invocase prin furtuna care se declanşase în expresia feţei lui. Tunetul se potrivea cu violenţa posturii lui.

— Pot dovedi că nu am ucis-o pe Lady Broadmore.

Privirea lui încruntată îi aminti lui Imogen de o armă letală.

— Chiar te rog, îl invită Argent.

Trenwyth merse lângă cadavru şi se aplecă într-un genunchi.

— Uitaţi-vă la urmele de degete de aici. Fără să ezite, îşi suprapuse degetele peste vânătăile de pe gâtul

vicontesei. Gestul lui nu demonstra doar că mâna sa era mult prea mare pentru a se potrivi cu a făptaşului, ci şi… Oricine a strangulat-o pe această femeie şi-a folosit *ambele* mâini, spuse el.

Aproape dezechilibrată de un val de uşurare, Imogen coborî privirea pe mâna lui protetică argintie, nu doar din cauza anomaliei, ci şi pentru că ilustra schimbările petrecute în bărbatul care stătea acum în grădina ei. Cândva, mâna aceea se plimbase pe corpul ei, caldă şi blândă. Apoi fierbinte şi poruncitoare. Acum era pierdută, înlocuită de un obiect rece şi rigid, făurit de foc, forţă şi lucruri de neînchipuit. Cine ştia de ce era capabilă? Pentru că, din câte se părea, mâna aceea protetică era la fel de caldă şi de sensibilă precum bărbatul care o purta acum.

Măcar Trenwyth nu era vreun criminal. Cel puţin, noaptea trecută nu fusese…

— Lady Anstruther. Morley îi întrerupse gândurile tulburătoare. A mai participat cineva la balul caritabil de noaptea trecută care ar fi putut fi capabil de aşa ceva?

Dumnezeule, era întrebarea de care se temuse Imogen.

— Păi… hm. Ce vreţi să spuneţi, mai exact, prin „capabil”? ezită ea.

Sunetul care ieşi din gâtul lui Trenwyth ar fi putut seca Tamisa.

— Corectează-mă dacă greşesc, Argent, dar seara trecută a fost un fel de indice al celor mai vicioşi şi însetaţi de sânge oameni ai Londrei.

Imogen pufni.

— Nu aş merge atât de departe cât să spun că…

— Alegeţi dumneavoastră, Sir Morley, o întrerupse el. Inimă Neagră din Ben More. Demonul Scoţian. Împreună cu diverse contacte şi asociaţi de-ai lor. Îi aruncă o privire plină de înţeles lui Argent. De asemenea, conform contesei aici de faţă, întregul personal a constat în criminali şi infractori.

Morley ridică din sprâncenele blonde.

— Este adevărat?

— Foşti infractori, ripostă Imogen. Sunt reformaţi, domnule. Şi sunt convinsă, în mare parte, că nu este niciun criminal printre ei.

— În mare parte?

— Păi, nu poţi niciodată să te încrezi în adevărata fire a unui om, nu-i aşa?

Îi aruncă ducelui o privire nimicitoare. Dacă nu ar fi existat atât de mulţi oaspeţi, *ea* ar putea fi capabilă de crimă în acest moment.

— Din experienţa mea, Lady Anstruther, criminalii nu prea au obiceiul să se reformeze, spuse blând Morley.

Argent scoase un sunet ironic, pe care Morley îl ignoră cu hotărâre.

— Dar eu…

— Nu greşesc când mă gândesc că aveţi o listă cu aceşti angajaţi, nu? insistă Morley.

— Desigur. Descurajată, Imogen nu îl putea privi pe Trenwyth. Îl voi ruga pe Cheever să o aducă. Cuvintele ei aveau gustul amar al înfrângerii.

— Îmi permiteţi să întreb ce căutaţi dumneavoastră la scena unei crime brutale? Morley se întoarse spre Trenwyth. Aveaţi cumva vreo legătură cu Lady Broadmore?

Imogen ar fi vrut să nu fie atât de interesată de răspuns pe cât erau şi inspectorii, deşi ea nu voia să îşi examineze propriile motive pentru acel interes.

— N-am cunoscut-o până aseară, pretinse el, foindu-se incomodat.

— Cum aţi intrat în grădina mea? Imogen nu se putu abţine să nu întrebe pe un ton poruncitor. Poarta este blocată cu un lanţ, iar în grădină se poate intra doar din casă.

Ticălosul avu decenţa să adopte o expresie sfioasă şi a naibii să fie de nu era atrăgătoare.

— În urmă cu douăzeci şi cinci de ani, ulmul nostru a reuşit să rupă gardul. Trenwyth gesticulă spre un copac uriaş, care deforma baza din piatră a gardului. O secţiune s-a spart şi este destul de mare cât să încapă un om prin ea. O foloseam ca să îi vizitez pe Lord şi Lady Anstruther de

când eram copil, şi nici ei, nici părinţii mei nu păreau prea dornici să astupe spărtura. Acum este un spaţiu îngust, dar am reuşit să intru din grădina mea.

— Dar… de ce? întrebă Imogen.

Trenwyth îi aruncă o privire bietei victime, apoi arătă spre casa lui.

— Fereastra biroului meu dă spre grădina Anstruther. Când am trecut pe lângă fereastră şi m-am uitat spre grădină, am observat trupul şi am crezut…

Lui Imogen i se tăie răsuflarea înainte ca el să termine propoziţia.

— Ai crezut că ar putea fi Lady Anstruther, încheie Argent.

Trenwyth nu spuse nimic.

Morley merse lângă trupul vicontesei şi ridică privirea spre fereastra indicată de Trenwyth.

— Din acest punct şi de la distanţa asta, concluzia dumneavoastră nu este ieşită din comun. De fapt, asemănarea dintre decedată şi Lady Anstruther este remarcabilă în cazul acesta.

— D-da? Uluită, Imogen fu nevoită să se forţeze să privească expresia adormită, încremenită pe vecie, a bietei femei. Cum aşa?

— Amândouă sunteţi blonde şi aveţi o constituţie zveltă şi delicată, observă Argent. Aţi purtat rochii asemănătoare din punct de vedere al cromaticii.

— Nu e adevărat. Imogen dădu să se sprijine de ceva, disperată să pună capăt acestui şir ridicol de speculaţii. Dacă vă amintiţi, rochia mea era de culoarea caisei, iar a ei era, în mod sigur, corai.

Imogen se confruntă cu privirile goale ale celor trei bărbaţi şi blestemă în sinea ei toată suflarea masculină. În principal pentru că ei îşi susţinuseră punctul de vedere. În paleta cromatică masculină, în mod vădit mai simplă decât cea feminină, ar fi mai greu de descifrat diferenţa dintre culori, doar dacă nu cumva erai artist. Bărbaţii aceştia erau obişnuiţi cu aprecierea unei singure culori primare. Pentru ei, cele două nuanţe erau aceeaşi culoare: roşu-sângeriu.

În plus, razele lunii asiguraseră singura sursă de lumină din grădină noaptea trecută, întrucât Imogen nu aprinsese lămpile pe gaz pentru a descuraja pe oricine de la a se aventura în sanctuarul ei. Ceea ce nu îi dădu de ales lui Imogen, decât să accepte că soarta lui Lady Broadmore se poate să fi fost, de fapt, menită pentru *ea.*

— Dumnezeule!

Imogen se întoarse cu spatele la ei şi reuşi să facă doar câţiva paşi nesiguri înainte de a leşina într-un covor de maci nevinovaţi.

Capitolul 15

Pentru Cole, să o poarte în braţe pe Lady Anstruther era ca şi cum ar fi ridicat o rolă de mătase, fără vlagă şi greoaie, dar nu lipsită de plăceri tactile.

Medicul legist sosi chiar după ce leşinase ea, iar Cole îşi aminti cum se oferise să o ducă înăuntru de-abia când ea era ghemuită ca un copil adormit în braţele lui. O duse în solariu şi o puse cu grijă pe o canapea. Susţinându-i spatele cu mâna dreaptă, dădu să şi-o scoată pe cealaltă de sub ea, dar un obstacol nepoftit îl împiedica. Studiindu-l mai atent, se părea că unele dintre şuruburile mâinii lui metalice se încurcaseră în părul ei.

La dracu'! Cole scrâşni din dinţi, frustrat, dându-şi seama că trebuia să îşi coboare braţul mai jos sub ea, pentru a-şi descâlci proteza din părul ei.

Inima încă nu i se domolise în urma senzaţiei de groază pe care o trăise când o văzuse pe Lady Broadmore. El chiar crezuse... ei bine, nu avea rost să se mai gândească. Acum că ştia că Lady Anstruther trăia, el trebuia să scape de ea. Pentru binele amândurora.

Îi aranjă o pernă sub cap şi se lăsă în genunchi, permiţând canapelei să îi susţină femeii întreaga greutate în timp ce el îşi strecură braţul sub umărul ei, până când mâna buclucaşă îi deveni accesibilă. Aplecându-se asupra

ei, începu să îi elibereze cu blândeţe şuviţele răzleţe din proteza lui, fără să le rupă.

Deşi părul ei era gros şi bogat, la atingere era la fel de moale ca puful de gâscă. Acest lucru ar fi trebuit să îl ajute să descâlcească proteza din păr, dacă proximitatea ei nu i-ar fi afectat dexteritatea.

Cole privi rapid în jur, recunoscând intimitatea scandaloasă a poziţiilor lor. Deşi doar trunchiurile li se atingeau, oricine i-ar fi văzut ar fi putut crede că el o îmbrăţişa pasional.

Şi cine putea să îl învinuiască, îşi spuse în sine lui în timp ce o privea.

În prezenţa ei, trupul lui devenise inundat de o fierbinţeală care îşi croise drum până la mădularul lui, încălzindu-l de dorinţă. Amintirea nopţii trecute era prea vie, gustul gurii ei încă nu se stinsese. Foamea aceea primordială încă urla în el. Respiraţia i se tăie când privirea lui căzu pe buzele ei palide, perfecte.

Înainte ca ea să leşine, buzele ei avuseseră o nuanţă rozalie aprinsă.

Dumnezeu să îl ajute – Cole era un pervers fără pereche pentru a tânjea după o femeie inconştientă, murdară de pământ şi maci zdrobiţi. Şi chiar când o femeie moartă zăcea de partea cealaltă a peretelui.

Reluă cu o energie reînnoită eforturile de a-i desprinde şuviţele de păr din proteză, având grijă să fie blând în graba lui.

Mirosul ei îi invadă plămânii. Lavandă şi liliac. Dulce şi amărui. Combinaţia îl intoxică, amestecându-se şi cu mireasma pielii ei.

Respiraţia ei superficială, dar totuşi fermă, mângâia obrazul lui Cole, iar el se luptă cu un şuvoi de dorinţe tulburătoare şi umilitoare, despre care ştia că erau mai mult decât primitive.

Fiind un bărbat viril, nu ar fi trebuit să îşi dorească ceva mai mult decât să o siluiască. Să îi simtă sânii delicaţi pe pieptul lui şi să viseze la toate infamiile pe care o gură atât de senzuală le putea abate asupra persoanei lui.

Şi o făcu, şi le închipui.

Dar, totodată, era şi conştient, într-un mod straniu, că dacă îşi întorcea puţin gâtul, obrazul lui aspru avea să atingă obrazul ei uimitor de catifelat. Gâtul ei, aflat chiar sub capul lui, avea dimensiunea perfectă şi era un culcuş minunat pe care el şi-ar fi putut odihni bărbia. Părul ei era un văl de mătase moale, de culoarea luminii soarelui dincolo de giulgiul de fum de cărbune dintr-o zi londoneză calmă. Deşi era prins în proteza lui, părul i se prelingea printre degete la fel de fluid ca apa.

Lady Anstruther începu să îşi recapete culoarea, trandafiri înflorind în obrajii ei.

Dumnezeule, era minunată. Cole nu se oprise nici măcar o clipă înainte să o studieze, mai ales nu atât de aproape. Nu văzuse niciodată o piele atât de impecabilă. Nici măcar la femeile care mai degrabă ar muri decât să lase vreun licăr de lumină solară să le străpungă umbrelele de soare.

Lady Anstruther era învăluită de soare, şlefuită cu acea nuanţă deloc elegantă de miere şi presărată cu pistrui răzleţi. Oricum, de ce era atât de admirată pielea ca de porţelan? Cine ar fi privit o asemenea frumuseţe sărutată de soare, cu asemenea nuanţe vii, şi şi-ar fi dorit ca ea să fie una dintre femeile acelea lipsite de culoare, omniprezente în Anglia.

Un imbecil, decise Cole.

„Şi tu ai făcut asta”, îi aminti o voce interioară.

Ginny fusese albă ca zăpada şi i se potrivise. El ardea de dorul delicateţei ei palide şi de contrastul oferit de buclele ei negre şi rebele.

Dar femeia aceasta de lângă el era de o nuanţă diferită. Silueta, mirosul ei, până şi manierele ei erau destul de unice, iar soarele o venera pentru această îndrăzneală.

Cât de straniu că şi el ar vrea să urmeze exemplul soarelui. Că ar vrea să o dezbrace de haine, doar pentru a vedea cât din trupul ei era brăzdat de soare şi cât rămânea palid.

Cole se gândi cum ar fi să îi sărute toate locurile pe

care i le mângâiase soarele. Şi apoi pe cele rămase neatinse.

Lady Anstruther nu rămase calmă pentru mult timp în braţele lui. Pleoapele începură să îi pâlpâie şi să tremure, degetele ei încleştându-se pe vesta lui pentru un moment care lui Cole îi opri inima în piept, înainte ca irisurile multicolore ale ochilor ei să se dezvăluie, privindu-l confuze.

Cole încremeni, asemenea unui hoţ prins în flagrant.

Apoi ea şopti ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat el.

— Bună.

— Ai leşinat, spuse el fără să gândească prea mult, apoi se înfioră.

— Nu fiţi naiv, îl mustră ea blând, părând să îi fie destul de greu să vorbească. Eu nu leşin.

— Ai leşinat astăzi, îi explică şi el blând. Acum te rog să stai liniştită, proteza mea ţi s-a încurcat în păr. Aproape am reuşit să mă eliberez.

— Prins în părul meu…

Se încruntă uşor şi rămase tăcută pentru un moment prelungit.

— Te-am adus aici după ce ai leşinat, repetă el.

Ea îşi duse mâna la frunte.

— Am leşinat?

— Asta am spus.

Oare se rănise la cap?

— Am leşinat… pentru că… cineva vrea să-mi facă rău, şopti ea. Poate chiar… să mă ucidă.

— Nu se va întâmpla asta.

Cuvintele lui Cole ieşiră mai vehemente decât se aştepta el. Dar în timp ce ea îl privi confuză, Trenwyth îşi dădu seama că el vorbise serios. Femeia asta nu era oportunista machiavelică pe care o crezuse Cole la început. Şi chiar de-ar fi, nimeni nu merita ceea ce i se întâmplase lui Lady Broadmore.

Lady Anstruther tresări când el o trase din greşeală de o şuviţă de păr.

— Iartă-mă, bâigui el, simţindu-se jenat şi stângaci

deopotrivă.

— Desigur că vă iert, răspunse ea, iar Cole avu absurda senzaţie că femeia îl iertase nu doar pentru durerea pricinuită acum scalpului ei.

Întorcând capul pentru a vedea ce face el, Lady Anstruther îşi puse degetele peste ale lui.

— Lăsaţi-mă pe mine, îl certă ea blând şi îşi descâlci părul în trei mişcări abile.

Spre uimirea lui, ea se ridică odată cu el, urmându-i mişcările, rămânând aproape unul de altul. Mâna îi rămase pe proteza lui, iar prinsoarea ei blândă îl ţinea pe Cole mai captiv decât îl ţinuseră vreodată orice lanţuri sau cătuşe.

Lady Anstruther culese în tăcere câteva fire de păr de pe proteză, care se rupseseră şi rămăseseră prinse în complexa lucrare din fier, apoi le lăsă să cadă pe covor.

Cole rămase încremenit în timp ce simţurile i se ascuţiră brusc, trupul i se încordă în timp ce totul în jur se auzea mai tare, mai clar, de parcă el tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis năucitor sau ar fi ieşit de sub apă. Ticăitul ceasului ornat de deasupra şemineului îi creştea ritmul inimii lui agitate. Nuanţele pale de crem şi verde din solariu deveniră, cumva, mai vii. Razele soarelui care pătrundeau prin ferestrele deschise poposeau asupra femeii cu o strălucire cum el nu mai văzuse vreodată.

Iar când Lady Anstruther vorbi, glasul îi fu asemenea unui concert melancolic ce îl străpunse pe Cole aşa cum doar muzica putea să o facă. Vibraţiile îi atinseră sufletul.

— Mă doare că, uneori, noi oamenii suntem atât de inumani unii cu ceilalţi.

Degetele ei se plimbau pe mâna lui metalică. Alunecând apoi pe sub manşetele mânecilor, nu se opriră până nu ajunseră pe pielea lui.

— Ce grozăvii putem abate asupra cuiva care seamănă, mai mult sau mai puţin, cu noi înşine. Minciunile pe care le scornim ca să justificăm asemenea fapte. Ochii ei înlăcrimaţi îi întâlniră pe ai lui, atât de plini de emoţie, încât lui aproape că i se tăie respiraţie, un răspuns arzător blocându-i-se în gât. Mă doare inima, şopti ea, clipind, iar o

lacrimă îi curse de pe bărbie.

Un tunet molcom bubui în depărtare, parcă avertizându-i că liniştea dintre ei nu avea să dureze.

Inima lui Cole bătea în tandem cu furtuna care se apropia. Oare lacrimile ei erau pentru Lady Broadmore? Sau pentru încheietura mutilată pe care o ţinea în mână?

— Nu te temi de mine? spuse Cole. De asta?

Privirea îi coborî pe locul unde ea îl atingea, senzaţia fiind mai intimă decât dacă mâna ei ar fi ajuns în pantalonii lui.

Ea dădu din cap, degetele plimbându-i-se printre firele subţiri de păr de pe braţul lui, continuând să urce.

— Era o vreme când mă temeam de întreaga lume, spuse ea. Dar nu de dumneavoastră.

— Poate ar trebui, o avertiză el.

Dacă femeia ar şti la ce se gândea Cole în acel moment. Dacă şi-ar da seama cât de aproape era el să îi smulgă halatul de pe ea… În ciuda dezastrului din curte sau a uşii deschise, sau a cât de greşită era toată treaba aceasta.

Cole voia să o sărute din nou. Voia să o simtă sub corpul lui, exact cum fusese mai devreme, cu respiraţia ei dulce pe pielea-i umedă, în timp ce o pătrundea.

Cum naiba se ajunsese aici?

— Bine, recunoscu ea. Poate că mă tem puţin de dumneavoastră. Genele îi ascundeau ochii expresivi de el. În special după noaptea trecută. Dar eu şi…

Ochii îi căzură pe mâna metalică de pe genunchii ei, iar Lady Anstruther nu păru în stare să îşi termine gândul.

— Nu-mi plânge de milă.

Un avertisment rece se strecură în glasul lui.

— Nici nu se pune problema, spuse ea fără să ezite. Ştiu cât de puternic şi de capabil sunteţi. De când cu… calvarul prin care aţi trecut, aţi urcat munţi şi aţi traversat oceane. Sunteţi mai formidabil şi mai de temut decât aţi fost vreodată. Lady Anstruther scoase un sunet amuzat. Nu vă compătimesc, Excelenţă; doar pe oamenii care sunt nevoiţi să petreacă mult timp în compania dumneavoastră

necioplită.

Cole merita asta. Se încruntă, apoi observă licărul jucăuş din ochii ei şi zâmbetul vag. Femeia îl tachina.

— Mă bucur că poţi să zâmbeşti astăzi, spuse el, şi chiar vorbi serios.

Instantaneu, zâmbetul i se stinse când Lady Anstruther privi pe fereastră, amintindu-şi de oroarea care era investigată în propria grădină.

— Pur şi simplu, nu pot să înţeleg cum un bărbat poate fi atât de nemilos cu o femeie, cum poate lua ceva mai neajutorat decât el şi să o distrugă cu asemenea violenţă.

— Asta pentru că nu înţelegi cum este să fii bărbat.

— Aşa se pare, spuse ea cu amărăciune. Adică, da, noi, femeile, suntem în general mai mărunte şi mai delicate decât voi, dar de ce asta trebuie să ne facă mai puţin umane în ochii voştri? Sau mai puţin capabile?

— Nu vă face.

Oare ea se referea la el, personal? Sau la toată suflarea masculină? Cole nu era sigur că era pregătit să îi apere pe bărbaţi în faţa ei.

— Ba da, insistă ea. Dacă eu aş fi bărbat, aţi mai obiecta atât de înverşunat faţă de demersurile mele caritabile?

— Da. Dar deja am stabilit că eu sunt un ticălos fără leac. Asta nu are nicio legătură cu sexul, spuse el.

Lady Anstruther îşi încleştă pumnul mic, expresia feţei devenindu-i aprigă.

— Habar nu aveţi de câtă forţă este nevoie ca să fii femeie. Din experienţa mea, bărbaţii reprezintă sexul slab. Fie sunt prea indisciplinaţi ca să îşi controleze instinctele primitive, fie, dimpotrivă, sunt prea fragili pentru a îndura disconfortul sincerităţii sau al integrităţii. Cu toate astea, femeile îndură şi supravieţuiesc prin orice mijloace au la dispoziţie. Şi totuşi, încă suntem fie posesiuni, fie jucării. În ochii legi, suntem la fel de utile precum o vacă sau un petic fertil de pământ. Nu este nimic greşit la a ne maltrata sau obiectiva. La a ne umili sau a ne cere lucruri împotriva

voinţei noastre. Acesta este dreptul vostru ca bărbaţi şi datoria noastră ca femei. Mai e de mirare că lumea este un haos total?

Un foc aprig se aprinse în ochii ei, iar Cole citi foarte multă teamă în spatele acelei furii. Medită pentru o clipă, întreaga lui fiinţă concentrându-se asupra căldurii mâinii ei în timp ce se agăţa de braţul lui, nepărând să îşi dea seama că o face. Era o mică activistă – atât de energică.

— Ştii ce cred eu? spuse el în cele din urmă. Bărbaţii sunt îngroziţi că, dacă ar fi să lase puterea pe mâinile femeilor, ar fi umiliţi din cauza faptului că aţi face o treabă mai bună în orice domeniu. Dacă te gândeşti puţin, unele dintre cele mai paşnice şi prospere vremuri din istoria imperiului nostru au fost când o femeie puternică a ocupat tronul. Elizabeth, de exemplu, şi Victoria, desigur. Nu mulţi bărbaţi au fost în stare să ne conducă atât de înţelept.

Zâmbetul ezitant pe care i-l oferi Lady Anstruther topi puţin din zidul de gheaţă din pieptul lui Cole.

— Continuaţi să mă surprindeţi, Excelenţă.

— Propun ca, având în vedere circumstanţele, putem să renunţăm la formalităţi, bâigui el. În privat îmi poţi spune Collin, dacă doreşti.

— Collin? Ea strâmbă din nas. Aşa îţi spun prietenii?

— De fapt, nu.

Ea gesticulă, îndemnându-l să continue, de parcă ar fi ştiut deja răspunsul. Dar cum era posibil să îl ştie?

— Cole, zise el. Prietenii îmi spun Cole.

— Cole. Ochii ei se încreţiră la colţuri, însemnând că el o mulţumise. Nu suntem tocmai prieteni, nu?

Un zâmbet crispat apăru pe buzele lui.

— Aş prefera să nu mai fim duşmani.

— Şi mie mi-ar plăcea acest lucru, răspunse ea, chipul radiindu-i de o satisfacţie sinceră. Iar tu îmi poţi spune Imogen.

Cole voia să îi rostească numele. Voia să testeze acea intimitate pe buzele lui, atât de minunat era cuvântul. Dar modul în care ea îl privea acum, cu licărul acela în ochii ei căprui, mascând ceva misterios şi bântuit, aprinse o durere

gingaşă în pieptul lui, pe care Cole nu o mai simţise de când…

— Eşti cumplit de amabilă, o acuză el. Eşti atât de bună? Nu porţi niciodată pică? Nu urăşti pe nimeni?

— Nu ştiu dacă sunt capabilă de ură. Aruncă o privire afară, parcă testându-şi teoria. Cred cu tărie că ura este o boală. Şi nu vindeci o boală răspândind-o, nu? Cred, *ştiu,* că şi amabilitatea poate fi contagioasă. Iar aceasta merită răspândită. De aceea încerc acest demers. Ca să arăt amabilitate celor care nu cunosc sensul cuvântului.

— Chiar şi acum? se minună el. După tot ce s-a întâmplat noaptea trecută?

— Mai ales după ce s-a întâmplat noaptea trecută, spuse ea cu seriozitate. Deşi cred că va trebui să angajez mai multă pază… Poate cunoaşte domnul Argent pe cineva.

— Nu ştiu dacă eşti grozav de curajoasă sau doar fantastic de scrântită.

— Aş spune să rămânem la prima variantă, pentru că astfel putem să rămânem politicoşi. Un uşor avertisment se simţi în glasul ei destins. Pentru un moment, am crezut că ţi-ai amintit cum să fii politicos.

— Mi-am amintit? pufni el. Este o presupunere îndrăzneaţă din partea ta cum că aş fi dat vreodată dovadă de politeţe, în primul rând.

— Nu este, ripostă ea, solemnitatea înlocuind umorul. Ştiu că eşti capabil de amabilitate.

Cole nu avu timp să mediteze la numeroasele semnificaţii din privirea ei, pentru că ea schimbă cu pricepere subiectul.

— Ce-ţi face încheietura? îl întrebă Imogen în timp ce îi întoarse braţul şi inspectă curelele protezei, aşa cum făcuse în grădină. Încă te mai supără, ca aseară?

— O să fie bine.

Încă îl mai supăra, dar nu atât de mult precum îngrijorarea tandră care îi brăzda ei fruntea sau precum blândeţea scrutătoare a atingerii sale.

Amuzamentul se ivi în obrajii ei – Cole observă bucuros că îşi recăpătau treptat culoarea.

— Ce reacţie masculină! şopti ea sfioasă. Pentru a-şi evidenţia tachinarea, fără îndoială. Cred că pot face rost de un unguent din tătănească şi lavandă, care îţi va domoli iritaţia. O voi trimite pe camerista mea, Lillian, să ţi-o aducă, când voi putea.

Aruncă o privire nesigură pe fereastră, apoi îi întâlni privirea lui Cole cu o autoritate şi capabilitate ferme, de parcă ar fi fost un maior general sau o infirmieră cu multă experienţă.

— Trebuie să o aplici de cel puţin două ori pe zi şi din belşug noaptea. Şi ar fi bine dacă ai evita să mai porţi proteza aceasta nepotrivită, decât dacă este absolut necesar, până nu va fi ajustată cât să nu îţi agraveze durerile.

O senzaţie plăcută se strecură înăuntrul lui Cole. Ceva mai mult decât conştientizarea handicapului său, frustrare sau chiar dorinţă.

Cole nu îndrăznea să o numească admiraţie. Nu îndrăznea să o numească…

— Cred că ai fost o infirmieră extraordinară, scăpă el porumbelul, înţeleg acum de ce Anstruther nu a vrut să renunţe la îngrijirea pe care o primea din partea ta.

Complimentul lui păru să o surprindă şi pe ea la fel de tare pe cât îl surprinse pe el însuşi. Ochii ei mari, care căpătară o nuanţă intrigantă de salvie de la decorul din solar, îl priveau fără să clipească.

Cole fu cel care îşi feri privirea în cele din urmă, căutând un spaţiu sigur.

— Trebuie să recunosc, în societatea noastră nu au existat foarte multe femei cu experienţă în muncă, spuse el pe un ton conversaţional. Cum a fost să fii infirmieră?

Imogen îşi retrase mâna din manşeta lui, parcă de-abia acum dându-şi seama că petrecuse o perioadă neadecvată de timp cu mâna pe pielea lui. După o clipă de tăcere meditativă, ea răspunse blând:

— Murdar. Dificil. Trist… Exasperant şi foarte satisfăcător.

— Simţi lipsa slujbei? întrebă el înainte de a se gândi

la un motiv pentru care ei nu i-ar fi dor de spital.

— Uneori. Deşi cred că sunt mai potrivită pentru ceea ce fac acum, spuse ea cu grijă. Cred că menirea mea a fost întotdeauna să îi ajut pe cei nevoiaşi. Vreau să fac tot ce îmi stă în putinţă ca să alin durerea.

Cole încuviinţă din cap în timp ce privea în tăcere cum degetele ei elegante şi îndemânatice îi încheiau manşeta. Fu nevoit să recunoască – în ciuda protestelor lui, exista nobleţe în cauza ei. Era evident că intenţiile femeii erau onorabile, Cole ştia acest lucru acum. După ce termină cu manşeta, Imogen îşi puse degetele peste mâna cu care el se sprijinea de canapea, lângă genunchiul ei.

— Cum a fost să fii nu se... soldat? se corectă ea înainte să îl numească spion.

El îi cercetă privirea, aşteptând ca familiarele emoţii sălbatice şi haotice să se învolbureze înăuntrul lui la gândul carierei militare.

Nu o făcură. De fapt, un zâmbet vag, straniu, îi schimonosi buzele.

— Murdar. Dificil. Trist... Exasperant şi foarte satisfăcător.

Ea zâmbi fără ca buzele să se i depărteze, o expresie pe cât de tristă, pe atât de sinceră.

— Se pare că amândoi am purtat lupte. Eu împotriva timpului şi a bolii, tu împotriva duşmanilor imperiului.

— E un miracol că amândoi mai avem putere să luptăm, fu el de acord.

— Eu se pare că o am doar în prezenţa ta. Imogen gesticulă exasperată şi amuzată deopotrivă. Mă bucur că am încheiat un armistiţiu pentru moment.

— Îmi închipui că amândoi am văzut destul sânge cât să ne ajungă o viaţă, bâigui Cole.

El nu intenţionase ca afirmaţia lui să le reamintească de crima din grădina ei, dar aşa se întâmplă. Amândoi priviră spre fereastră, iar o vulnerabilitate atât de sumbră puse stăpânire pe trăsăturile lui Imogen, încât Cole se luptă cu o dorinţă bruscă şi tulburătoare de a o îmbrăţişa.

— Excelenţă. Morley îl chemă din pragul uşii. Un

moment, vă rog.

— Scuză-mă.

Cole fu tulburat de cât de puţin îşi dorea să plece din solariu. Cât de straniu şi de singur se simţi la gândul de a nu mai fi lângă Imogen.

— Merg să văd ce face Isobel.

Lady Anstruther se ridică şi se retrase, iar Cole o urmă plecând, plin de regret.

Îl urmă cu hotărâre pe inspectorul-şef înapoi în grădină.

Morley aruncă o privire înapoi spre fereastra solariului.

— Contesa nu pare să vă placă prea mult.

Cole scoase un sunet crispat.

— Sentimentul este reciproc. Sau era. Se pare că ne-am… reconciliat diferenţele pentru moment.

— Mă bucur să aud acest lucru, spuse Morley, încuviinţând din cap. Vedeţi dumneavoastră, ştiu că aţi fost în Corpul Operaţiunilor Speciale al Maiestăţii Sale. Înţeleg că supravegherea şi… asasinarea erau specialităţile dumneavoastră.

Chiar şi din capătul opus al aleii, Argent ciuli urechile la auzul cuvântului *asasinare.* Ei doi ştiuseră că acesta era un lucru pe care îl avuseseră în comun cu atâţia ani în urmă; de aceea acum ţineau sesiuni de lupte împreună. Era dificil, într-o lume ca a lor, să găseşti un om cu o asemenea competenţă pentru ucis.

— Se pare că este cel mai prost păstrat secret din Londra, se plânse Cole. Eu sunt spionul pe care toată lumea îl recunoaşte.

— În acest caz, este posibil ca acest lucru să fie un avantaj.

Morley îl studie în felul acela tacit care te făcea să te simţi mai degrabă o ţintă decât un tovarăş.

— Spuneţi-mi că glumiţi.

— Este posibil ca Lady Anstruther să aibă un duşman periculos. Unul care se poate să fie descurajat dacă ar afla că ea se află sub protecţia dumneavoastră.

Aşteptarea din cuvintele lui Morley era inconfundabilă.

Cole se încruntă în timp ce se gândea la propunere. Jumătate din elita londoneză fusese martoră la cât de urât o tratase el şi la cât de umilită se simţise ea cu o noapte înainte. Nimeni nu ar crede-o vreodată că este protejată de Cole.

— Ce aţi făcut sau aţi spus de vă poate suporta orice, fără să vă acuze măcar de asta?

Morley gesticulă spre femeia strangulată.

Trenwyth îşi aminti senzaţia delicată a gâtului lui Imogen sub mâna lui cu o noapte înainte. Zvâcnetul pulsului ei, corpul său zvelt şi delicat lângă al lui. Gustul ei incomparabil.

Probabil că fusese îngrozită.

Cole privi tăcut cum Lady Broadmore fu învelită şi mutată pe o targă, cuprins brusc de o bucurie epuizantă că nu era Imogen sau sora ei.

— Am fost un ticălos, recunoscu el faţă de Morley şi de el însuşi. Ridicând privirea spre ochii scrutători şi tulburători ai inspectorului-şef, Cole îl întrebă: Aveţi o idee clară despre cine ar fi putut face acest lucru? Vreun suspect, pentru început?

Morley oftă şi ridică o hârtie pe care o avea în mână.

— Lista aceasta ne ajută cu siguranţă, dar nu. Va trebui să sap mai adânc în viaţa personală a lui Lady Broadmore, dar cred că are legătură cu Lady Anstruther. Totuşi…

Inspectorul se opri, privirea devenindu-i absentă.

— Da? insistă Cole tăios.

— Există câteva asemănări foarte stranii cu un alt caz nerezolvat de crimă, din urmă cu aproape doi ani. O prostituată a fost găsită strangulată, ceea ce, din păcate, este o crimă omniprezentă în acest oraş. Dar paralelele cu cazul vicontesei Broadmore sunt frapante. Faptul că ochii ei erau închişi este un aspect unic, deşi nu fără precedent; de parcă ucigaşul voia să pretindă că ea mai degrabă dormea, nu că era moartă.

Argent ridică bănuitor din sprâncenele roşcate.

— Asta nu este un indiciu prea grăitor.

— Asta şi faptul că… lenjeria ei intimă este complet sfâşiată, continuă stânjenit Morley cu un gest din mână. După cum sunt convins că ştiţi, lenjeria doamnelor este croită cu o deschizătură între picioare. Asta face întreaga… zonă disponibilă, nu-i aşa? Atunci, de ce să scapi doar de acest articol şi nu şi de restul hainelor?

Cu o expresie încruntată şi derutată, Morley merse lângă targă şi ridică cearşaful alb.

— De asemenea, lipsa deplină a violenţei anterioare sau ulterioare merită observată. Victima nu are nici măcar o vânătaie în altă parte a corpului în afară de gât. În general, violul este o acţiune violentă, mai mult violentă decât sexuală, dacă mă întrebaţi pe mine. Dar în cazul acesta şi în cel pe care l-am menţionat, dominaţia nu pare să fie motivaţia. Este aproape ca şi cum autorul ar fi un iubit.

Acoperind din nou trupul lui Lady Broadmore, Morley se ridică şi se întoarse spre cei doi.

— Deşi… ce legătură are uciderea unei vicontese din Belgravia cu aceea a unei prostituate de pe St. James Street mă depăşeşte.

Ceva tresări înăuntrul lui Cole, care porni spre Morley, apucându-l de braţ.

— Prostituată? Acum doi ani? Cine a fost victima?

Morley se încordă; muşchii ce se umflau în mâna lui erau mai mari decât se aşteptase Cole. Îl privi pe Trenwyth de parcă i-ar fi crescut deodată coarne, dar răspunse la întrebare după ce se gândi un moment.

— Nu pot să spun că îmi amintesc numele ei acum. Florence sau Fiona, sau ceva de genul… deşi acela era numele ei de botez, de pe certificatul de naştere. Prostituatele au obiceiul de a-şi lua pseudonime sau de a se porecli între ele.

— Ginny? insistă disperat Cole. Se poate ca numele ei să fi fost Ginny?

Ochii lui Morley deveniră ageri, iar Cole se întrebă

dacă întreaga lui lume avea să fie făcută ţăndări de răspunsul bărbatului.

— Numele acesta îmi sună cunoscut. De fapt, cred că a fost menţionat în seara aceea. Va trebui să revăd dosarul cazului, dar este într-un alt cartier, la arhiva de la Whitehall Palace, numărul patru, Scotland Yard.

— Vreau dosarul acela, mârâi Cole.

Morley scutură braţul în încercarea de a se elibera, dar strânsoarea mâinii lui Cole era de fier. Argent veni în spatele lui Morley, umerii fiindu-i aplecaţi – parcă bărbatul era pregătit să intervină.

— Ai grijă, Trenwyth, îl avertiză el.

— Îl voi vedea, scrâşni Cole din dinţi. Încercaţi doar să îl ţineţi ascuns de mine.

— De ce ai vrea să îl vezi? întrebă Argent, studiindu-l de parcă ar fi fost o specie umană nou-descoperită, cu interes şi puţină ezitare.

Dându-şi seama că nu ajungea nicăieri, Cole îl eliberă pe inspectorul-şef şi se întoarse spre fântână, bucuros să vadă că victima fusese luată de acolo.

— Am vizitat Bare Kitten acum ceva timp… Ridică braţul stâng. Era acolo o… femeie, Ginny, cu care am petrecut o noapte. I-am luat… ceva de-al ei atunci şi voiam să…

Dumnezeule, era tare greu!

— Ce i-aţi luat? întrebă Morley.

„Virginitatea”. Nu era ca şi cum i-o putea înapoia, dar putea să îşi mai răscumpere cumva greşelile. Ar putea chiar să facă o femeie decentă din ea. O prostituată ducesă, nu ar întrece asta orice imaginaţie?

— Este treaba mea, răspunse el. Dar dacă ea este… moartă… Dumnezeule.

Oare în tot acest timp el umblase după fantoma ei? Tragedia lui devenise şi a ei, de asemenea? Acel gând îl izbi pe Cole ca un baros, ameninţând să îl spargă pe dinăuntru. Genunchii i se înmuiară, iar suferinţa şi teama îl învăluiră, umplându-i gura cu un gust amărui de fiere.

— Uite cum facem, Trenwyth. Voi cere dosarul acela

de la arhivă, iar când îl voi avea, vă voi invita în biroul meu ca să îi studiaţi conţinutul.

Cole se forţă să se întoarcă spre Morley şi să îi răspundă, deşi tot ce voia să facă era să spargă ceva.

— Aş aprecia foarte mult.

— Vi se cuvine acest drept, pentru sacrificiul depus pe teren, dacă nu pentru altceva. Privirea lui Morley coborî pe mâna lui.

— Cât credeţi că va dura? insistă Cole.

— Vă voi contacta eu poimâine.

— Pe curând, spuse el, încuviinţând din cap spre ambii bărbaţi, apoi îndreptându-se spre copac. Ştia că ar trebui să îşi ia rămas-bun şi de la Lady Anstruther, dar, cumva, părea greşit să o facă, din pricina reacţiei agresive a trupului lui în apropierea ei.

Cole nu promisese să îi fie în vreun fel fidel lui Ginny, ştia acest lucru. Dar dacă ar fi făcut-o, orice se întâmpla cu el în prezenţa lui Imogen nu ar fi mai puţin un păcat.

„Te rog, Doamne”, se rugă Cole în sinea lui, pentru prima dată de când credinţa îl părăsise odată cu sângele vărsat în iadul acela din Constantinopol. „Să nu fie moartă. Nu aşa”. Dacă Ginny ar fi fost victima unei crime asemănătoare celei la care fusese martor astăzi, Cole ştia că acel lucru i-ar aduce sfârşitul.

Pentru că ultima lui fărâmă de speranţă ar muri la fel de violent. Şi atunci chiar nu ar mai rămâne nimic.

Capitolul 16

Pentru Imogen, zilele acelea somnul era la fel de rar precum stelele după norii de furtună. Ea ştia că somnul era acolo unde fusese întotdeauna, dar mintea ei epuizată rămase neliniştită. O sursă de preziceri şi nelinişti.

Altă dată, ea s-ar fi plimbat prin grădină în căutarea liniştii şi a aerului curat. Acum, grădina devenise altceva – scena unei crime. O crimă care era posibil să o fi vizat pe

ea.

Imogen considera că ar fi imprudent să se plimbe prin grădină dacă nu erau prezenţi cei doi poliţişti pe proprietatea ei – unul în casă şi unul patrulând împrejurimile. Inspectorul-şef Morley îi promisese tot ce avea Scotland Yard mai bun de oferit, lăsând-o cu un irlandez voinic şi vesel, pe nume Sean O'Mara, şi un domn nord-african destul de chipeş, Roman Rathbone, ai cărui ochi negri licăreau răutăcios, sugerând că bărbatul îşi petrecuse mai mulţi ani din viaţă purtându-se necuviincios decât aplicând legea. Precaută, Imogen simţise o scânteie de atracţie din partea ambilor bărbaţi cu privire la Isobel.

Imogen trebuia să fie cu ochii în patru, întrucât sora era, evident, prea tânără şi prea delicată pentru atenţiile oricăruia dintre cei doi.

Luna plină văratică atârna jos şi greoaie pe cerul senin al nopţii, iar Imogen îşi strânse mai bine halatul pentru a alunga răcoarea care gonea căldura zilei. În nopţi precum aceasta, nu era nevoie de felinare sau torţe, întrucât luna oferea suficientă lumină, odată ce ochii ţi se ajustau cu scânteierea alb-argintie.

Deşi trupul lui Lady Broadmore fusese dus la morgă şi nu fusese vărsat sânge deloc, baza satirului încă părea pătată. Pătată de ceva mai crud decât sângele, mai sinistru chiar şi decât moartea.

Imogen ocoli fântâna, pornind pe o alee care şerpuia printre flori sălbatice, în timp ce medita la numeroasele posibile surse de ameninţare pentru viaţa şi familia ei.

Nu Trenwyth, se gândi ea uşurată. El devenise multe lucruri necunoscute şi periculoase în timpul în care fuseseră despărţiţi, dar nu un violator. Nu un ucigaş al celor nevinovaţi şi neajutoraţi.

— Cine, atunci? întreabă ea luna într-o şoaptă blândă. Şi *de ce?* Presupunând că moartea lui Lady Broadmore chiar avusese legătură cu ea, întrebarea era despre motivaţie, nu? Oare crima fusese menită să o protejeze? Sau, în vreun fel morbid, vicontesa o întruchipa pe ea?

Imogen se gândi la iubitul ei motan din copilărie, Icar.

El o adorase, iar ca să îi demonstreze şi ei acel lucru, Icar îi lăsa adesea păsări sau şoareci morţi la piciorul patului. Stătea lângă ei, ochii de chihlimbar licărindu-i de mândrie şi satisfacţie, aşteptând admiraţia ei promptă.

Oare acesta era mesajul pe care intenţionase să i-l transmită ucigaşul? Lady Broadmore păruse hotărâtă să şi-o transforme pe Imogen într-un duşman. Oare vreunul dintre angajaţii ei sau – îndrăznea ea să creadă? — un oaspete îi lăsase un dar sinistru, sub forma cadavrului adversarei sale?

Cealaltă posibilitate, mai înfricoşătoare, era că ucigaşul o confundase, într-adevăr, pe Lady Broadmore cu Imogen în întuneric. Odată ce pusese mâinile pe ea şi îşi descoperise greşeala, tot îşi dusese la capăt crima mişelească asupra femeii nepotrivite.

Acesta părea să fie cazul. Imogen îşi muşcă buza în timp ce medita cu multă atenţie la următoarea întrebare.

Cine o voia moartă?

Barton reprezenta întotdeauna o posibilitate. Deşi pe atunci Imogen fusese convinsă că îl înjunghiase în inimă, poate că se înşelase. Bărbatul nu fusese niciodată găsit. Dacă el pândise în umbră în tot acest timp, aşteptând să termine ceea ce începuse pe aceea alee îngrozitoare din spatele bordelului Bare Kitten? Dacă îşi lăsase furia să supureze vreme de aproape doi ani, până la obsesie, avea sens că el voia să se întoarcă după ea, cu intenţia de a-şi duce la sfârşit violul şi răzbunarea fatală.

Imogen chiar ar fi trebuit să le spună inspectorilor despre el. Aveau o listă cu foşti infractori şi exista şansa ca făptaşul să fie unul dintre ei. Cu toate acestea, într-un mod nedrept, ea omisese această piesă semnificativă din puzzle.

Pentru că Trenwyth fusese acolo. Pentru că Imogen încă nu era sigură că avea să scape de acuzaţia de crimă împotriva lui Barton.

Şi pentru că, dacă ar fi dezvăluit, chiar şi poliţiei, că ea fusese cândva o „pisicuţă” pe strada St. James, toate lucrurile pentru care muncise din greu ar fi distruse. Demersurile ei caritabile ar cădea în dizgraţie. Biata Isobel

ar fi o paria. Imogen ar putea pierde sprijinul şi prietenia lui Millie, Farah şi Mena. Da, deşi făcuse un armistiţiu fragil cu Cole chiar în această după-amiază, el încă putea să îşi pună în aplicare ameninţarea de a discredita căsătoria ei cu Lord Anstruther.

Trenwyth ar fi atât de furios pe ea dacă ar afla că îl minţise. Imogen era convinsă de acest lucru acum.

Dumnezeule, transformase totul într-un dezastru. Fusese naivă să creadă că putea să fugă de problemele ei. Că banii şi un titlul aveau să îi şteargă greşelile din trecut. *Că* Imogen nu avea să facă greşeli noi şi grave.

Cine altcineva avusese acces în grădina ei în noaptea aceea? Doar întreaga Londră, se gândi ea îndurerată. Chiar şi câteva personaje din trecutul ei. Jeremy Carson, barmanul prietenos care cita anapoda în orice circumstanţă, dr. Longhurst, un bărbat destul de misterios, afectat de geniu. Geniu care era însoţit şi de o anumită cantitate de stângăcie în societate. Avea un aer uşor rece şi indiferent, ca atunci când o informase de moartea bietei Molly.

Oare era posibil ca el…

Sunetul inconfundabil de piele izbindu-se de piele într-un contact violent o trezi din visare, iar Imogen îşi dădu brusc seama că se apropiase de gardul din piatră şi fier care despărţea grădina ei de Trenwyth Hall.

Respiraţia i se acceleră odată cu bătăile inimii, în timp ce Imogen se apropie destul de mult cât să îşi pună mâna pe iedera care se căţăra pe spalierul din fier, blocându-i vederea. Mârâituri şi bombăneli asigurau un fundal muzical letal pentru loviturile violente, care parcă îi reverberau până în oase.

Ce se petrecea? Oare inspectorul O’Mara urmărise un agresor până pe proprietatea Trenwyth? Oare ducele însuşi găsise pe cineva în grădina sa?

Imogen încercă să dea iedera deasă la o parte, dar nu reuşea din cauza lipsei ei de forţă. Apoi îşi aminti ceea ce spusese Cole când apăruse în grădină în dimineaţa aceea. Copacul străvechi, la nici zece paşi distanţă, ascundea o

trecere între proprietăţile lor.

Imogen nu ştia cât este ceasul; era destul de târziu cât rouă să înceapă să se adune pe muşchiul de sub picioarele ei, în timp ce ea se grăbea să se ascundă sub ramurile masive ale ulmului. Ajungând la trunchiul copacului, Imogen observă imediat zona unde piatra şi mortarul se prăbuşiseră, lăsând spaţiu suficient în zid ca să poată trece cineva. Deşi era un mister al legilor omului şi ale naturii cum reuşise să se strecoare pe acolo un bărbat de statura lui Trenwyth.

Imogen simţi striaţiile scoarţei de copac agăţându-i şalul în timp ce ea se strecură prin fisură şi apoi ţinu aproape de zidul din piatră. Se aplecă şi trase cu ochiul de sub crengile joase, răsuflarea tăindu-i-se în timp ce mintea ei se lupta să proceseze magnitudinea a ceea ce văzu. Brutalitatea pură şi masculină a imaginii dinaintea ei.

Cole se lupta, dar nu cu un criminal. Sau poate că ea se înşela în privinţa aceasta. De fapt, deveni convinsă că se înşela, pentru că doi bărbaţi care se mişcau şi loveau astfel erau croiţi fizic pentru altceva decât pentru execuţie sistematică.

Lumina lunii se reflecta în trunchiul lui dezgolit şi auriu şi îi şlefuia părul arămiu cu raze argintii. Cole părea să licăre asemenea unui miraj, iluzia fiind intensificată de viteza inumană cu care se mişca împotriva oponentului său – Christopher Argent, dintre toţi oamenii posibili.

Terenul din jurul casei Trenwyth era mai degrabă păşune decât grădină, iar cei doi bărbaţi se luptau îmbrăcaţi în nimic altceva în afară de pantaloni largi. Până şi picioarele le erau goale, ca ale lui Imogen.

Evitând o lovitură brutală, Cole îşi feri trupul suplu şi se rostogoli mai departe de Argent, ridicându-se la o distanţă destul de mare de el. Îşi dădeau târcoale unul altuia de parcă ar fi fost nişte prădători care se luptau pentru teritoriu, ochii licărindu-le sălbatic, cu dinţii dezgoliţi şi muşchii încordaţi. Fiecare căuta o slăbiciune pe care să o poată exploata la celălalt, dar nu găsea niciuna.

Judecând după sudoarea care le umezise părul pe

tâmple şi crease un luciu intrigant pe trupurile lor scandalos de dezgolite, se luptau de ceva vreme. Fiecare ţinea în mâna dreaptă ceea ce păreau a fi cuţite boante din metal.

Un firicel de sânge se prelingea din sprânceana lui Trenwyth, coborând pe tâmplă, dar el de-abia părea să îi observe existenţa.

Imogen ştia că nu ar trebui să privească, dar nu se putu abţine să nu asiste la un asemenea moment emolient. Violenţa era pe cale să explodeze între ei, iar o parte primitivă şi ruşinată din ea voia să vadă explozia.

Pentru valoarea artistică, nu pentru altceva.

Aceşti bărbaţi, încleştaţi într-o înfruntare atemporală, nu erau croiţi pentru această eră elegantă şi rafinată. Ei erau creaturi de luptă şi măcel, muşchii le erau croiţi din straturi de forţă, a căror putere părea să fi provenit din muncă grea.

Şi ambii bărbaţi aveau cicatrici – atât de groaznice, încât Imogen fu nevoită să clipească de câteva ori pentru a alunga câteva lacrimi de tristeţe pentru ei.

Argent stătea chiar cu spatele spre ea, dar spinarea uriaşului era o hartă a torturii. O pânză de piele cicatrizată îi acoperea un umăr întreg, asemenea unei platoşe sinistre. Numeroase răni încreţite sugerau câteva lupte purtate cu un cuţit. Sau poate cu un glonţ sau două.

Soţul stoic al lui Millie LeCour era, cu siguranţă, mai mult decât părea.

Imogen nu se putu abţine să nu îi compare pe cei doi bărbaţi. Umerii mai laţi ai lui Argent susţineau un corp cum rar vedeai pe insula aceasta. Cu siguranţă se trăgea din vikingi, pielea fiindu-i rozalie de efort şi uşor pistruiată. Şi mişca cu o uşurinţă şi o agilitate rar întâlnită la bărbaţii de statura lui. De parcă totul îl jur se dădea la o parte din calea lui şi se pregătea pentru forţa sa brutală.

Trenwyth, pe de altă parte, era mai înalt decât avea dreptul să fie orice bărbat. Muşchii lui brăzdaţi de vene erau forţaţi să se întindă peste oasele groase. Abdomenul lui părea să fie mai ferm decât al adversarului său, iar privirea lui Imogen urmări lacomă linia lui până când coborî

sub betelia pantalonilor.

Trenwyth îi dădea târcoale lui Argent, flexându-şi genunchii, sălbăticia prădalnică de pe chipul lui fiind contrazisă de un licăr calculat din ochii săi ca de lup. Iată fiara pe care Imogen o recunoscu din acea zi îndepărtată la Bare Kitten. Atât de curajos şi de independent, atât de sigur de domnia lui indiscutabilă.

Şi totuşi, trebuia să îşi perfecţioneze abilităţile, nu-i aşa? Ca să rămână în frunte, un lider şi un nobil trebuie să îşi menţină mintea şi trupul agere.

Privindu-i, Imogen îşi închipui că aşa ar arăta o luptă între un lup şi un urs. Fiecare croit să ucidă, dar în maniere complet diferite.

În timp ce îşi dădeau târcoale, razele lunii luminau diferite părţi din corpul lui Cole. O tăietură superficială pe gâtul lui. O rană de glonţ perfect rotundă în umăr. Un labirint de cicatrici pe trunchiul lui, atât în faţă, cât şi pe spate.

Imogen îşi amintea câteva dintre cicatrici de dinainte de întemniţarea lui – naraţiunea vizuală a vieţii unui soldat. Dar majoritatea lor, cele mai groaznice, îi fuseseră provocate în timp ce suferise într-o închisoare străină, supus la nişte atrocităţi de neînchipuit.

Braţul stâng al lui Cole era prins în curele strâns legate de antebraţul gros, mâna lui metalică licărind în razele lunii când o ridica.

„Cât de extraordinar”, îşi spuse Imogen în sinea ei. Că el îşi folosea proteza pe post de armă. Că îşi transforma impedimentul în punct forte. Imogen îşi aminti de lama ascunsă în proteză, la încheietura mâinii, şi se întrebă dacă el avusese vreodată ocazia să o folosească. Rămase ghemuită sub copacul bătrân, picioarele tremurându-i. Era ca şi cum privea un dans cu paşi brutali şi greoi, dar care necesitau foarte multă măiestrie în mişcare. În acest vals, un pas greşit avea consecinţe veşnice.

Fără să scoată vreun sunet sau vreun avertisment, Argent se năpusti înainte, ţintind jos cu lama cuţitului, într-un atac atât de rapid şi de mortal, încât Imogen se întrebă

dacă el putea să înfigă arma boantă direct în inima unui om doar prin forţa lui brută.

Nu trebuia să îşi facă griji – Cole aşteptă până în ultima clipă să pareze, folosind greutatea lui Argent împotriva lui şi evitând atacul, retrăgându-se în lateral. Argent păru să anticipeze mişcarea şi efectuă un fel de scamatorie cu mâinile, cuţitul apărându-i acum în mâna stângă şi împingându-l din nou spre Trenwyth, deşi era uşor dezechilibrat.

Gestul îl făcu pe duce să se retragă puţin în spate cu braţul stâng la piept, pentru a devia traiectoria cuţitului aţintit spre gâtul lui. Efectuă un atac simultan în timp ce para, dar lovitura îşi rată ţinta.

— Eşti neatent, îl acuză Argent.

— Da? Trenwyth muşcă momeala.

Schimbul de replici îi dădu lui Argent timpul de care avea nevoie pentru a-şi recăpăta echilibrul, dar nu îl savură pe îndelete, ci lovi asemenea unei vipere încolăcite, cu arma aţintită direct sub sternul lui Trenwyth.

Aflat acum pe picior de egalitate cu oponentul său, Cole prinse braţul întins al lui Argent, trecându-le pe ambele ale sale în faţa corpului său. Manevră arma astfel încât să înlăture pericolul şi apoi îi lovi puternic maxilarul lui Argent cu cotul.

Imogen duse mâinile la gură, de-abia abţinându-şi ţipătul de uimire.

Argent para la timp şi atacul imediat următor cu cuţitul, apoi scuipă sânge în iarbă. Cei doi se mai luptară pentru o clipă, mişcările fiindu-le mascate de umbrele masive pe care amândoi le creau cu trupurile lor magnifice.

După o luptă epuizantă, amândoi încremeniră, parcă încleştaţi într-un impas ce părea dureros.

— Eşti neatent şi eşti mort, spuse victorios Argent, gâfâind puţin mai tare ca înainte.

— Da? repetă Trenwyth.

Lama boantă a cuţitului licări lângă gâtul lui Cole în timp ce Argent pretinse că îi taie gâtul.

— Se pare că sunt, recunoscu ducele, apoi făcu un

gest care atrase atenţia asupra locului unde îşi ţinea propriul cuţit.

Scandalos de sus, spre interiorul coapsei lui Argent, unde artera femurală ar sângera puternic şi l-ar goli de sânge în mai puţin de două minute.

— La fel şi tu, spuse Cole.

Se poate să fi fost prima dată când Imogen simţi un zâmbet în glasul lui Trenwyth. Cel puţin prima dată în aproape trei ani.

Lupta lor se încheie remiză, iar cei doi bărbaţi se despărţiră cu o strângere de mână, apoi îşi folosiră dosurile palmelor pentru a-şi şterge sângele de pe feţe într-un sincron straniu.

— Ai vrea să-mi spui ce te supără? insistă blând Argent.

— Ce te face să crezi că sunt supărat? Trenwyth se aplecă pentru a aduna celelalte obiecte pe care le folosiseră în luptă – bastoanele din bambus, săbiile şi cuţitele. Le puse într-un cufăr solid aflat la piciorul scărilor dinspre grădină.

Imogen ştia că ar trebui să plece, dar fu nevoită să îşi amintească, pur şi simplu, chiar şi să clipească. Frumuseţea lui atrăgătoare şi viguroasă o încremeni şi o hipnotiză, Imogen fiind sedusă de masculinitatea lui.

Argent îl ajută să strângă armele, deşi se opri pentru o clipă pentru a-l studia pe Trenwyth când acesta nu era atent.

— Dacă am învăţat un lucru în viaţa mea, Excelenţă, acesta este că dacă priveşti oamenii suficient de mult, ei ţi se dezvăluie.

— Excelenţă. Ce denumire ridicolă! mormăi trist Cole. Noi doi n-am cunoscut prea multă bunăvoinţă în viaţă, aşa cum ar trebui să fie cazul unei alteţe, Argent. Şi avem chiar mai puţină. Mă întreb dacă aşa ceva chiar există.

— Există, spuse Argent pe tonul lui indiferent. Eu mi-am descoperit-o cu soţia mea. Mama mea a avut-o. Cred că din cauza bărbaţilor ca noi au nevoie de graţie.

Îl înghionti pe Trenwyth în coaste cu cotul, parcă

pentru a marca rara ocazie în care folosea umorul.

Punând armele în cufăr, Cole îşi privi mâinile. Una era pătată de sângele lui, iar în cea metalică se reflecta luna rece.

— Sânge şi oţel. Acestea sunt singurele elemente pe care le mai recunosc. Găsesc bunăvoinţă într-o singură amintire. Amintirea unei femei care mi-a oferit-o cândva. Şi mă tem că aceasta este tragedia mea. Mă întreb dacă amintirile mi-au înceţoşat percepţia realităţii.

Argent se gândi o clipă la cuvintele lui.

— Este omenesc să preţuim cel mai mult ceea ce am pierdut.

— *Ştiu* asta. Cole făcu un gest nerăbdător, mai mult la adresa lui însuşi decât a partenerului său. Este o tactică pe care am folosit-o împotriva altora de nenumărate ori. Şi… ar trebui să fiu mai presus de impulsul ăsta primitiv, nu?

Argent ridică din umeri.

— Până şi oamenii remarcabili sunt supuşi banalităţii umane.

— Am impresia că eu sunt captivul ei, spuse plin de amărăciune Cole.

Argent îşi trecu mâna prin părul roşcat, parcă vrând să ceară permisiunea întunericului pentru a spune următoarele cuvinte:

— Mai mult decât oricine, eu înţeleg că o închisoare te poate ţine captiv mult timp după ce ai fost eliberat. Că un om ţinut în captivitate devine un animal. Iar acel animal merge cu tine în libertate, până când libertatea începea să devină restrictivă. Este… nu este un lucru uşor.

Când Cole îl privi pe Argent, expresia precaută de pe chipul lui provocă o durere atât de puternică în pieptul lui Imogen, încât ea şi-l acoperi cu mâinile.

— Este exact aşa cum spui. Mintea mea a devenit un fel de închisoare. Zidurile sunt cărămizi încărcate de ţipete. Gratiile mă ţin captiv cu chinuri trecute. Corpul meu se agită ca să scape de toate astea. De mine. De trecut. Iar scârba pe care o simt mă seacă de putere, până când un fel de amorţeală preia controlul… iar eu nu mai exist. Vreau să

mă rup în bucăţi. Sau pe alţii. Sau lumea întreagă. Mă simt violent şi apatic deopotrivă şi…

Tăcu, încleştându-şi pumnul.

— Şi cauţi acea persoană care crezi că te poate împiedica să te nărui, încheie Argent pentru el.

— Da.

Acel singur cuvânt disperat distruse orice fărâmă de linişte pe care-o mai avea Imogen. Lacrimile lăsau dâre de foc pe obrajii ei, iar inima îi bătea atât de puternic, încât era un miracol că cei doi bărbaţi nu o auzeau.

Imogen se ascunse mai bine în umbrele copacului, în timp ce Argent se întoarse şi privi dincolo de casa ei, spre a lui însuşi, încordat. Fără îndoială că Millie dormea, aşteptând ca soţul ei să se întoarcă.

— Nu te opri până nu o găseşti, spuse Argent cu mai multă înverşunare decât îl crezuse ea capabil.

— Şi dacă nu e de găsit?

— Eu aş arde imperiul din temelii dacă cineva mi-ar lua-o pe Millie. Aş cutreiera lumea în lung şi-n lat, până când soarta m-ar răpune şi iadul ar încerca să pună ghearele pe mine, aşa cum sigur se va întâmpla.

— Şi eu simt acelaşi lucru. Dar eu am cunoscut-o doar pentru o noapte… Pare ridicol, nu? Ar trebui să-mi fac un control la cap.

— Uneori e nevoie doar de o noapte ca să umpli un loc pe care îl credeai gol.

Argent îl împunse cu degetul în piept pe Cole, deasupra inimii.

Ducele încuviinţă din cap, întorcându-se cu spatele, iar Imogen nu îi mai putea vedea chipul.

— Voiam să-l rog pe Dorian Blackwell să mă ajute, dar cred că mi l-am făcut duşman.

Argent scoase un sunet ironic.

— Dorian nu uită niciodată un lucru, dar propria fărâmă de bunăvoinţă l-a învăţat să ierte. Voi vorbi eu cu el pentru tine.

Simţindu-se de parcă fusese deja foarte norocoasă pentru că rămăsese ascunsă, Imogen se strecură înapoi în

grădina ei pe picioare tremurânde, abţinându-şi suspinele care ameninţau să o dea de gol. Nu ştia ce o îngrozea mai tare. Faptul că Trenwyth avea să o găsească şi să dezvăluie viaţa clandestină pe care fusese forţată să o ducă…

Sau cât de mult îşi dorea o parte din ea să fie găsită.

Dar era imposibil acum, nu? Cole nu i-ar ierta niciodată secretele sau, mai rău, nu ar crede-o. Imogen avea întipărite în memorie toate detaliile nopţii petrecute cu el, desigur – ar putea dovedi că ea era Ginny.

Dumnezeule, de ce lua în calcul nebunia asta? Riscul merita recompensa?

Inima îi sângera pentru Cole, pentru toată suferinţa pe care o îndurase în aceşti ultimi ani. Dar fiecare întâlnire pe care o avuseseră ca duce şi contesă fusese încărcată de duşmănie şi tensionată. Lui nu îi plăcea absolut nimic la ea.

Cândva, în urmă cu mult timp, ei nu fuseseră altceva decât un soldat care pleca la război şi femeia pe care el o plătise pentru confort. Dacă el ar schimba-o pe ea cu amintirea lui Ginny, ce emoţie i-ar atinge inima? Nostalgia lui ar fi suficient de puternică încât să îi înăbuşe furia sau sila faţă de ceea ce devenise ea?

Şi dacă da, la ce s-ar aştepta el de la ea odată ce ar şti? La sex? Iubire? Căsătorie? Ea nu mai era Ginny. Iubirea ei nu putea fi cumpărată cu douăzeci de lire.

Nu mai era nici Imogen Pritchard cea disperată. Nu mai fusese acea Imogen de ceva vreme. Ea era capabilă să îi arate multă bunăvoinţă, iertare şi blândeţe şi… poate iubire. Dar ce îi putea oferi el în afară de titlul de ducesă? Care, dacă era sinceră, nu însemna absolut nimic pentru ea.

Presupunând că el ar cere-o în căsătorie. Că nu ar distruge-o într-o criză de furie.

Cole spusese destul de clar că nu putea accepta ceea ce alesese ea să facă cu viaţa ei, iar Imogen nu era dispusă să renunţe la scopul său. Nici măcar pentru el.

Aşadar, care era următoarea ei mutare? Putea să se roage ca Dorian Blackwell să nu fie atât de viclean şi cu atât de multe relaţii pe cât păreau ei să creadă. Dar ceva îi

spuse că era doar o chestiune de timp. Cândva, Imogen ar fi fugit din Londra, iar o parte egoistă din ea îşi dorea să o poată face. Dar nu îi putea abandona pe femeile şi copiii care erau deja în grija şi în slujba ei.

Trebuia să rămână şi să lupte. Să lupte pentru siguranţa şi supravieţuirea lor.

Şi, mai presus de toate, să lupte împotriva acelei părţi din ea însăşi care tânjea ca el să o găsească.

Capitolul 17

Excelenţă,

După o cercetare minuţioasă a dosarului cazului despre care am discutat, am ajuns la concluzia că asasinarea unei anumite Flora Latimer şi cea a vicontesei Broadmore au suficiente similarităţi cât să merite investigată în continuare o posibilă legătură între ele. Am decis să lărgesc aria de investigaţie şi am trimis cereri la sediile Scotland Yard din celelalte cartiere, pentru a cere informaţii despre orice atrocităţi asemănătoare. Conform unui martor, atacatorul a fost, cel mai probabil, un bărbat pe nume Barton, care a dispărut ulterior. Cât despre asocierea dumneavoastră cu această „Ginny", încă nu am reuşit să îi confirm existenţa, darămite să o conectez cumva cu victima. Dar vă pot spune că s-a notat că Flora Latimer a folosit un fel de vopsea chimică pentru a-şi face părul auriu. Totuşi, dosarul spune clar că părul ei natural era negru, iar ea avea ochii verzi.

Am aflat, totuşi, că o anume Devina Rosa a lucrat la Bare Kitten pe atunci, iar acum este una dintre scandaloasele curtezane numite spărgătoarele de case din Hyde Park. Poate ea şi-o aminteşte pe această Ginny a dumneavoastră. Sper să vă fie de folos aceste informaţii, deşi mă tem că nu vă pot confirma nici temerile, nici speranţele.

Cu sincere regrete,

Sir Carlton Morley

Înjurând, Cole mototoli hârtia şi o aruncă în foc. În timpul petrecut în închisoare, învăţase că speranţa putea fi o cruzime. Niciodată acest lucru nu fusese mai adevărat decât acum. Nu ştia dacă să se bucure sau să fie trist, iar acest lucru în sine era un fel de iad. Mergând la fereastra din biroul său, dădu draperiile la o parte şi privi în jos, doar pentru a descoperi că o anumită contesă nu era într-o anumită grădină. Soarele era sus pe cer şi era o zi caldă, fără pic de vânt. De ce naiba ea nu era în grădină, pictând?

Se încruntă în timp ce sună din clopoţel şi ceru să i se aducă paltonul şi pălăria, apoi porunci să îi fie gata calul, pornind în galop spre Hyde Park, pentru a o căuta pe creatura aceea numită Devină şi răspunsurile pe care i le putea oferi ea.

Se pare că răspunsurile aveau să fie la fel de evazive ca orice altceva căuta el. Satisfacţie, linişte…

Somn.

Fericirea nici măcar nu îndrăznea să o caute.

După ce cheltui timp, şarm şi bani, Cole află că Devină plecase, după ce îşi găsise un protector bogat, căruia nu îi cunoştea nimeni numele, şi era instalată confortabil undeva unde el nu putea ajunge. După ce află aceste lucruri, Cole îşi mânase calul spre Rotten Row, pista lungă din partea estică a Hyde Park, şi galopară până gâfâiau amândoi, epuizaţi. Totuşi, asta nu îi potolise furia neputincioasă care îi biciuia incontrolabil pieptul.

Avea să o găsească pe această Devină chiar de-ar trebui să întoarcă Londra cu susul în jos.

Soarele zgârcit nu îi ajută prea mult starea de spirit, deşi efortul îi domoli pornirile violente. Oarecum.

Ignorând saluturile linguşitoare ale celor mai puţin nobili, strigătele mamelor disperate cu fiice eligibile şi pe ceilalţi membri ai aristocraţiei care se înghesuiau în Hyde Park în timpul sezonului din niciun alt motiv decât acela de

a vedea şi de a fi văzuţi, Cole mână calul la trap spre intrarea în parcul din Mayfair. Poate avea să meargă la Ministerul de Interne şi să afle tot ce putea despre Devină. Era o imigrantă spaniolă, asta ştia, şi trebuia să existe un vreun raport despre ea…

Cu coada ochiului zări o rochie de o nuanţă stridentă de violet, întrerupându-i gândurile şi făcându-l să întoarcă privirea. O singură femeie pe care o cunoştea purta cu nonşalanţă asemenea culori vibrante. Şi iat-o pe contesa Anstruther stând pe o bancă lungă din piatră. Avea pensula în mână, dar în loc să aplice cu ea vopsea pe pânza din faţa ei, femeia privea lung un punct misterios din depărtare.

Panglici din satin violet fluturau din pălăria ei în aceeaşi briză rătăcitoare care îi desprindea şuviţe roşcat-aurii din coafura complexă. În rest, corpul ei era încremenit, precum statuia lui Ahile, pe care ea o privea mai mult cu o nelinişte îmbufnată în privire decât cu apreciere artistică.

Cole se gândi pentru o clipă ce să facă, apoi decise că ar trebui să plece, în mod sigur.

Se dădu jos din şa, punându-şi ferm picioarele în iarba moale.

Ar trebui să o evite pe contesa Anstruther şi prezenţa ei captivantă, se mustră în sinea lui, iar în acelaşi timp îi dădu hăţurile unui grăjdar, împreună cu câteva monede.

Pe măsură ce paşii lui mari îl aduseră mai aproape de ea, Cole observă un rid pe fruntea ei şi cearcăne sub ochi, care nu fuseseră acolo înainte. Nu ar fi prudent să o întrerupă, mai ales într-un spaţiu atât de public. Cheever, ţapul ăla bătrân, stătea tolănit pe un şezlong în spatele ei, cu un ziar în mâini – nu era ca şi cum contesa rămăsese nesupravegheată.

Cole observă că ea părea obosită. Obosită şi puţin morocănoasă. Ei bine, el în niciun caz nu era vreun vestitor al veseliei şi nici măcar nu ar trebui să se gândească să se apropie…

Ea ridică privirea spre el în clipa în care umbra lui poposi pe pânza ei. Ochii se încreţiră la colţuri în felul acela care îi spunea lui Cole că era încântată, deşi el nu-şi putea

închipui de ce ar fi astfel.

— Cole.

Inima lui tresări la auzul numelui său pe buzele ei, iar el reuşi să încuviinţeze scurt din cap.

— Ce surpriză plăcută!

Strângându-şi faldurile rochiei sub ea, îi făcu şi lui loc pe bancă.

— Da?

Cole îşi dorea foarte mult ca licărul din ochii ei să fie sincer, ceea ce îl deruta. Pentru că atunci când ea îl privea, cearcănele pe care el tocmai le observase fură înlocuită de o lumină blândă. Lui Cole i se păru extraordinară. Derutantă, dar extraordinară.

— Cât de uimitor arăţi, spuse ea, şi nu îi dădu timp apoi, măcar un moment, să proceseze valul brusc de plăcere provocat de cuvintele ei, întrucât femeia se întoarse spre Cheever. Ai vrea, te rog, să mergi să aduci limonadă pentru noi trei de la standul de la intrare? Excelenţei Sale pare să îi fie foarte cald.

Cheever împături ziarul, apoi îl puse pe şezlong şi făcu o plecăciune.

— Desigur, milady, Excelenţă.

Apoi se retrase, îndepărtându-se cu paşii sprinteni ai unui bărbat mai tânăr.

— Ia loc, îl invită ea. Umbra aici este minunată.

— Chiar ar trebui să plec, se scuză el, dar apoi, cumva, se trezi că se aşază pe banca din piatră, încălzită de soare.

Ce îl atrăgea atât de mult spre ea? Era ca şi cum Cole era o corabie pe o mare învolburată, iar ea era o sirenă ce îl atrăgea spre soarta lui. În prezenţa ei, corpul lui era constant în contradicţie cu mintea sa şi refuza să i se supună, în orice privinţă.

— Deşi suntem puţin mai mult decât străini, mereu mă tratezi de parcă m-ai cunoaşte, remarcă el.

— Şi totuşi, se pare că nu ştiu nimic despre tine, ripostă ea.

Se poate să fi fost razele soarelui, modul în care ea îl

distrăgea din dezamăgirea lui constantă, licărul misterios din ochii ei sau o combinaţie stranie între toate aceste variabile care trezeau în Cole acel neastâmpăr desfrânat pe care el îl crezuse pierdut pentru totdeauna.

— Sunt o carte deschisă, declară el cu o seriozitate falsă.

— Eşti *orice* în afară de asta, râse ea.

El se prefăcu furios.

— Întreabă-mă orice doreşti şi pregăteşte-te să suferi consecinţele sincerităţii mele absolute.

Contesa se prefăcu gânditoare.

— Că tot vorbim de cărţi, cine este autorul tău preferat?

— Shakespeare, evident.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ce piesă?

Fu rândul lui să se gândească puţin, iar apoi răspunse cu un zâmbet sfidător:

— Cea în care părinţii mor şi cineva înnebuneşte.

— Adică aproape toate, spuse ea, ochii licărindu-i veseli. Cam atât cu sinceritatea. Încep să am dubii că îl cunoşti pe Shakespeare.

Cole îşi smulse din memorie unul dintre numeroasele sonete pe care le devorase când era copil.

— „Iubirea nu-i iubire de-şi schimbă focul după celălalt, fugară ca fugarul în neştire; O, nu! Iubirea-i far nezguduit, ce străjuieşte-n pâclă şi-n furtună, o stea ce-ndrumă năvi necontenit şi care nu se-ntâmplă să apună…”

Cole se opri, semnificaţia cuvintelor străpungându-l cu solemnitate.

— „Iubirea nu-i paiaţa vremii”, continuă şi încheie ea emoţionată, pensula tremurându-i în mână. „Ea neschimbată şade pân’ la urmă”.

Ochii li se întâlniră, iar mintea lui Cole se agită precum copitele armăsarului său în urmă cu doar câteva minute. Ce făcea el? Îşi susţinea dorinţa obsesivă pentru Ginny, mergând chiar până pe marginea prăpastiei propriei pieiri? Ce ar spune bardul despre comportamentul lui? se

întrebă. Oare l-ar fi blamat pe Cole pentru că tânjise după Ginny în tot acest timp? Sau pentru că uita să o facă atunci când era în prezenţa lui Lady Anstruther?

— Sunt uimită şi îmi retrag cuvintele, recunoscu ea, nepărând conştientă de gândurile lui. Şi eu îl iubesc pe Shakespeare. Deşi îmi plac mai mult cuvintele lui când sunt jucate pe scenă. Să fiu sinceră, Isobel este cititoarea în familia noastră, în timp ce eu tind să apreciez mai mult artele vizuale. Contesa gesticulă spre pictura ei.

— Nu văd niciun rău în asta, bâigui el, incapabil să îşi ia ochii de pe ea – o violetă înflorind la umbra copacului lor. Sunt multe de apreciat.

O nuanţă frumoasă de rozaliu încălzi obrajii contesei, iar ea îşi plecă sfioasă genele.

— Ai călărit astăzi. Contesa îi scutură câteva fire de păr de cal de pe haină, iar Cole aproape că putea auzi icnetele scandalizate ale matroanelor de viţă nobilă care treceau în trăsurile lor scumpe. Îi plăcea faptul că ei părea să îi pese chiar mai puţin decât lui. Acesta este cel mai mare regret al meu, continuă contesa. Că nu am avut niciodată ocazia să învăţ arta ecvestră.

Primul lui instinct fu să se ofere să o înveţe, dar apoi îşi dădu seama ce ar păţi el dacă ar vedea-o călare pe cal. Ea era o femeie suplă, iar apropierea de şoldurile ei şi de fundul lui săltând în şa ar putea să-i aducă sfârşitul lui Cole.

Îndepărtându-se uşor de ea, Trenwyth gesticulă spre statuia nud a lui Ahile, singurul ornament al eroului, în afară de o sabie şi un scut, fiind o frunză de smochin plasată într-un loc intim.

— Ţi-ai abandonat grădina astăzi, în căutarea unei inspiraţii mai… stimulatoare pentru arta ta?

Contesa zâmbi, iar o gropiţă neastâmpărată îi apăru în obraz.

— Mereu mi-a plăcut statuia aceasta, recunoscu ea. Într-o asemenea zi, îmi place cum se joacă razele soarelui pe bronzul întunecat al musculaturii lui.

Cu gura uscată, Cole înghiţi în sec în timp ce îi urmări privirea trasând silueta lui Ahile cu admiraţie evidentă.

— Din pasiunea ta pentru mitologia greacă?

Contesa dădu din cap că nu, surprinzându-l din nou cu îndrăzneala ei.

— Nu, de fapt, el… îmi aminteşte de cineva.

— De ducele de Wellington, presupun? Statuia asta a fost ridicată în cinstea lui, deşi, evident, nu după imaginea lui.

— Nu. Contesa privi din nou la statuia impozantă, iar Cole avu absurda senzaţie că ea îi evita în mod intenţionat privirea. De altcineva.

Cole se încruntă la statuie, de data asta cu o aversiune reînnoită. Îi amintea de cineva… De cineva cu care, aparent, fusese surprinsă în flagrant delict.

De-ar fi un bărbat mai slab, Cole ar fi gelos. Dar nu era, câtuşi de puţin.

Deşi fu nevoit să recunoască – era ca un balsam pentru mândria lui faptul că fizicul său putea să rivalizeze cu al lui Ahile, mai ales în postura în care îl înfăţişa statuia, pe care contesa o admira atât de tare. Cole nu se putu abţine să nu se întrebe ce ar surprinde ochiul ei artistic dacă l-ar privi şi pe el dezgolit. I-ar vedea forţa şi muşchii sau doar handicapul?

— Cel mai mult îmi place postura lui, zise ea, studiind statuia de parcă ar mai fi făcut-o de o mie de ori înainte. Este ca şi cum sculptorul a surprins zvâcnetul de dinaintea unui triumf măreţ. Mânuieşte scutul într-un mod care îţi spune că sigur tocmai a respins lovitura duşmanului său. Sabia lui se pregăteşte pentru o manevră pe care a exersat-o şi stăpânit-o. Aproape că îţi poţi închipui momentul victoriei în toată splendoarea lui feroce, chiar dacă lipsesc alte variabile.

În cele din urmă, contesa se întoarse spre Cole, ochii licărindu-i de o bucurie fanatică, pe care el o invidia adesea la cei intelectuali.

— Este amprenta unui mare artist, nu crezi? Să surprinzi chiar şi ce nu este ilustrat pe pânză sau… în lut, sau în piatră, după caz. Este un talent la care aspir şi eu.

Pentru o clipă, Cole uită unde erau sau despre ce

vorbeau. Tot ce putea să facă era să se holbeze la ea, parcă văzând-o pentru prima dată. O putea privi în ochi întreaga zi şi tot nu ar reuşi să descifreze toate nuanţele lor. Inelul din centrul irişilor ei era, în mod sigur, maroniu, apoi se stingea treptat, până ajunge la verdele de pe margine. De la distanţă, soarele îi picta ochii verzi, razele lunii îi transforma într-o nuanţă de gri cu tentă argintie, iar lacrimile îi învolburau precum Tamisa pe timp de furtună.

Cole habar nu avea prin ce magie se întâmpla acest lucru, dar, Dumnezeule, lui îi plăcea la nebunie spectacolul ochilor ei.

Brusc, îşi dădu seama că femeia aceasta avea graţie din plin.

— Şi eu care credeam că pictezi doar peisajul din grădina ta, bâigui el, jenat că vocea lui părea să fi coborât câteva octave deloc necesare.

Fruntea ei se încreţi din nou, aşa cum se întâmpla, aparent, când era supărată.

— Dacă e să fiu sinceră, nu am mai putut să mă bucur de grădina mea de când cu…

— Lady Broadmore? ghici el.

Ea încuviinţă din cap, evitându-i din nou privirea.

— De asemenea, mărturisesc că am senzaţia clară că sunt urmărită când sunt în grădină.

Cole simţi ruşinat cum i se înroşeşte gâtul. El îşi petrecuse mai mult timp decât era normal la fereastră, cu intenţia de a o urmări, dar doar din motiv că Morley îl rugase să facă acest lucru, desigur.

— Deşi presupun că îmi face bine să mai plec din siguranţa şi anonimatul grădinii mele. Nu doar că astfel mă provoc pe mine însămi din punct de vedere artistic, dar caut potenţialul necunoscut al unei zilei. Contesa invocă un zâmbet luminos pentru Cole, iar inima lui tresări din nou. De exemplu, aşa am ocazia de a mă întâlni cu câte o cunoştinţă care s-a înzdrăvenit recent sau de a observa o galerie de artă pe care nu am mai vizitat-o.

Sau de a fi o ţintă uşoară pentru un violator criminal cu iniţiativă.

Cole se încruntă, apoi deschise gura pentru a o certa pentru nesăbuinţa ei, dar, cumva, nu se putu convinge să îi distrugă zâmbetul acela fermecător.

În schimb, spuse:

— Ca soldat, eu nu am nevoie şi nici nu prea îmi pasă de artă. Sunt curios, dacă aş intra într-o galerie, ce picturi sunt cele care merită cel mai mult timpul şi admiraţia mea?

Contesa se gândi la răspuns mai puţin decât se aşteptase el.

— Picturile cu ramele cele mai prăfuite.

— Poftim?

Zâmbetul ei se stinse, în ciuda eforturilor lui, iar Cole îi simţi imediat lipsa.

— Adesea, când o galerie organizează o expoziţie, acelea sunt tablourile promovate ca fiind ale unui autor măreţ, cele care atrag cele mai numeroase mulţimi. Apoi, pereţii sunt adesea împânziţi cu opere mai puţin cunoscute.

Lady Anstruther trase de un fir de aţă desprins din rochia ei din dantelă violet, privirea devenindu-i mai distantă, apoi continuă:

— Vizitatorii trec adesea pe lângă celelalte tablouri cu ideea fixă că singura operă valoroasă şi demnă de atenţie este cea râvnită de alţii. Dar acele tablouri, cele cu rame prăfuite… cineva trebuie să le aprecieze, nu? Cineva ar trebui să le acorde şi lor un gând, pentru vizionarul care le-a creat. Altfel, sunt duse înapoi în umbră. Încuiate undeva într-o pivniţă. Uitate. Ochii i se umplură de lacrimi. Uneori nu pot suporta gândul acesta.

Contesa suspină şi îşi scoase mănuşile pentru a-şi opri lacrimile cu degetele, înainte să i se prelingă pe obraji.

— Iartă-mă, Excelenţă, probabil că încă sunt agitată şi neliniştită. Nu ai venit aici ca să mă vezi plângând ca o şcolăriţă naivă. Se pare că nu mă pot abţine. Nu îmi stă deloc în fire. Niciodată nu am…

Înainte să îşi dea seama ce face, Cole îi luă mâna dezgolită într-a lui şi o duse la buze. Ochii lui nu plecară de pe chipul ei în timp ce îi săruta degetele umede, simţind gustul sărat al tristeţii ei.

Contesa începu să respire mai rapid, iar privirea ei ţâşni în jur, în parcul aglomerat, parcă tocmai dându-şi seama ce spectacol ofereau.

— Te rog să nu fii amabil cu mine, îl imploră ea într-o şoaptă răguşită. O să mă destram în faţa tuturor. O să ne umilim amândoi.

Fără tragere de inimă, Cole îi eliberă mâna, dorindu-şi mai mult decât orice să fi fost singuri, ca el să o poată strânge în braţe. Să îi poată proteja cu trupul lui toate acele sentimente tandre ale ei şi să îi cuprindă inima rănită în temniţa pustie care era propriul lui piept.

Sfinte Dumnezeule! Era groaznic. Cole trebuia să plece, dar cum să o lase în starea asta? El dăduse buzna în ziua ei însorită, vrând să ia şi el parte la veselia ei, dar reuşind, cumva, să o întristeze.

Dumnezeule, era o brută groaznică.

Cole încercă să se gândească la ceva, la orice, ca să îi aducă zâmbetul înapoi, dar îşi dădu seama nu doar că nu ştia prea multe despre ea, ci şi că ştia foarte puţine despre femei în general. De obicei, tot ce trebuia el să facă era să se uite la o femeie, să îşi încline uşor capul, iar ea venea la el, hlizindu-se şi flirtând, uneori chiar mai mult de atât. Imogen era un gen diferit de femeie, dar tot femeie. Aşadar… poate un compliment avea să funcţioneze.

— Rochia ta este… foarte stridentă.

Lady Anstruther îşi privi rochia, buzele strâmbându-i-se într-un mod trist.

— Într-o manieră atrăgătoare, voiam să spun, se grăbi el să adauge. Aşa te-am recunoscut în mulţime. De ce porţi mereu culori atât de intense, chiar şi la amiază, când toate celelalte doamne poartă alb sau pasteluri?

Ea îşi aranjă faldurile rochiei din mătase şi mângâie un strat de dantelă în timp ce aruncă o privire spre femeile coafate şi pretenţioase, care îşi răsuceau umbrele de soare şi se prefăceau că nu îi privesc cu un interes feroce.

— Nu e că nu-mi plac pastelurile, spuse ea, apoi se opri şi miji ochii, căutând parcă o îndrumare de departe. Cred că oamenii ca tine şi ca mine au o… perspectivă unică

asupra a cât de tristă şi uneori… palidă poate să fie lumea, nu eşti de acord?

Cole îşi plecă privirea, având senzaţia că îşi ratase cu mult obiectivul de a o înveseli.

— După ce a murit Edward şi am ţinut doliu, am trecut printr-o perioadă în care vedeam totul printr-un văl cenuşiu. Nu aveam încredere în nimeni, uram pe toată lumea, eram apatică şi irascibilă şi mă aşteptam la ce era mai rău din orice situaţie. Au fost câteva luni destul de groaznice.

— Nu mi-am dat seama că pierderea lui a fost o tragedie atât de mare pentru tine, recunoscu Trenwyth, amintindu-şi cât de rece se purtase cu ea la înmormântare şi pedepsindu-se acum pentru asta.

— Nu a fost *doar* asta, mărturisi ea. Înainte să mă mărit cu el, am dus o viaţă plină de… mă rog, greutăţi şi dezamăgiri. N-am avut parte de prea multă bunătate sau frumuseţe sau… Se opri şi îi aruncă lui Cole o privire pătrunzătoare. Sau de plăcere.

Până şi simplul cuvânt pe buzele ei trimise un fior de dorinţă prin Cole. Ar fi vrut să îi poată arăta ce era plăcerea. Să i-o ofere. Să o primească, la rândul lui. Dumnezeule, ce i-ar putea face el. Doar dacă…

Dacă inima lui nu ar aparţine altcuiva.

— Oricum, în clipa în care am ieşit din perioada de doliu pentru Edward, mi-am ars toate rochiile negre şi mi-am comandat un trusou nou, în cele mai stridente culori posibile. Le port oricând, după bunul-plac, pentru a-mi aminti mie însămi că, în ciuda posomorâtului cer londonez, există întotdeauna culoare în jur. Un zâmbet de oferit. Sau bunătate. O zi însorită pe care să o aştepţi cu nerăbdare. Sau măcar… o rochie colorată pe care să o porţi. Vezi tu, Cole, dacă nu pot găsi acea culoare în jur, dacă nu există un punct luminos, atunci trebuie să devin unul.

— Şi ai devenit, bâigui el, tulburat de tandreţea care se învolbura înăuntrul lui. Asemenea unei picturi în ulei într-o galerie de picturi în acuarelă.

— Exact aşa.

Un zâmbet încântat apăru pe buzele ei, alungându-i

tristeţea şi trezind ceva atât de dureros de tandru înăuntrul lui Cole, încât el fu nevoit să îşi ferească privirea.

— Nu sunt doar rochiile, să ştii, continuă ea cu sinceritate şi seriozitate. Este un stil de viaţă pe care l-am descoperit. Demersurile caritabile, familia mea. Şi arta, desigur. Toate acestea îmi oferă un fel de fericire, cred.

În acel moment, Cole o invidie pentru că ea putea crea ceva atât de evaziv. Ceva ce el se convinsese că nu putea avea dacă nu găsea ceea ce dispăruse.

Sau pe cine dispăruse.

Brusc, Cole îşi dădu seama cât de stupid era să îţi agăţi speranţele pentru izbăvire de o amintire. Dar… dacă el nu făcea asta, dacă nu o avea pe Ginny, atunci cu ce mai rămânea? Cu o casă mare şi pustie şi o viaţă şi mai pustie.

— Mă întreb ce sfat ai da cuiva împotmolit în acel loc cenuşiu. Dacă şi-a pierdut abilitatea de a simţi şi altceva în afară de duşmănie? De a se aştepta la altceva în afară de trădare? De a vedea nimic altceva în afară de umbre şi întuneric?

Chiar în timp ce rostea cuvintele, Cole ştiu că era o mărturisire pe care nu o mai dezvăluise nimănui. De ce avea încredere în ea astfel? De ce îşi aşternea gândurile bântuite la picioarele ei, pentru ca ea să le zdrobească, când erau doar nişte străini? Când erau civilizaţi suficient cât să nu fie duşmani. În urmă cu câteva nopţi, el îi jura că avea să o distrugă. Acum îi căuta sfatul?

Poate chiar ar trebui să meargă la un control la cap.

— Cred că poţi să ieşi din locul acela cenuşiu prin victorii mici, dar consistente, spuse ea gânditoare, oferindu-i un zâmbet trist. Dar trebuie să cauţi lumina, pentru că ea nu te va găsi întotdeauna. Trebuie să încetezi să te mai minunezi de miracole banale. Trebuie să găseşti minunile în lucrurile lumeşti. Pentru mine, este ca şi cum aş încerca să găsesc o melodie într-o cacofonie neplăcută şi apoi să învăţ să o cânt.

O emoţie fragilă şi chinuitoare îl străbătu pe Cole, iar el fu nevoit să se adune pentru a-i întâlni din nou privirea blândă. Ea nu avea de unde să ştie, nu? Vârtejul de

nelinişte şi furie cu care el se lupta doar ca să se dea jos din pat. Disperarea care părea mai greoaie decât orice altă încărcătură cu care el îşi testase vreodată forţa umerilor. Durerea alarmantă şi imaginară din mâna pe care nu o avea. Nesfârşitele zile singuratice. Cole era un bărbat care avea totul. Bani, putere, influenţă, şarm şi o forţă fizică de neînchipuit, în ciuda dizabilităţii lui.

Cu toate astea, era un om pustiit. Singur într-o încăpere plină cu oameni. Un soldat fără război. Un spion fără o ţintă.

Cu excepţia acestui moment. Acum. Pe banca aceasta, cu femeia aceasta. Bestia dinăuntrul lui era încă liniştită şi, poate pentru prima dată de când Cole se întorsese de la Constantinopol, era… el însuşi.

În cele din urmă, simţi razele soarelui răzbătând prin zidul cenuşiu.

Privirea ei scrutătoare deveni grăitoare când ochii părură să i se încleştеze cu ai lui, căutând prin amintirile lui vagi şi prin durerea lui înăbuşită; până în adâncul sufletului său. Lady Anstruther ţesu o vrajă care îl atrăgea pe Cole spre ea asemenea unui şarpe hipnotizat de îmblânzitorul său.

— Fericirea este o melodie străină pentru mine acum, recunoscu el. O melodie pe care nu îmi pot aminti cum să o cânt.

— Dacă tu cauţi nestatornicie, duşmani şi nefericire oriunde mergi, cu siguranţă le vei găsi, nu? spuse ea. Dar dacă ai căuta mai îndeaproape? Mai adânc? Nu e posibil să găseşti ceva nou?

Contesa închise ochii, iar când îi deschise, un sentiment arzător îl fascină şi îl aruncă pe Cole într-o transă.

— Sau… Glasul ei tremură, ezitant. Poate ai recunoaşte ceva ce ai crezut pierdut?

El o privi lung pentru un moment în care i se tăie răsuflarea, ceva învolburându-se înăuntrul memoriei lui vagi. Ceva dulce, de un roşu aprins.

— Limonada dumneavoastră, milady, Excelenţă.

Momentul se stinse, uşa memoriei lui închizându-se violent, poate definitiv, când Cheever îi întinse limonada rece lui Cole. Am reuşit chiar să găsesc un vânzător de îngheţată. Sper că nu vă deranjează că mi-am permis libertatea acestei plăceri.

— Deloc, Cheever. Imogen nici că ar fi putut părea mai încântată când luă paharul de la el, deja licărind de stropi de umezeală, şi îl ridică pentru un toast. În cinstea victoriilor mici şi a zilelor senine.

Amuzat, Cole ciocni uşor marginea paharului său de al ei.

— Pentru recuperarea a ceea ce am pierdut.

Oare se înşela el sau contesa devenise palidă la auzul cuvintelor lui? Cole o studie peste marginea paharului său, în timp ce savoarea dulce-acrişoară a băuturii reci îi atinse limba. Ce ştia ea despre pierdere? se întrebă el. Fiecare pas al lui era bântuit de pierderi. Cole îi pierduse pe toţi cei pe care îi numea familie. Pierduse părţi din el însuşi pe care nu avea să le mai recupereze vreodată. Nu doar mâna, ci şi inima. Da, părţi din sufletul lui nemuritor. Pierdute din cauza lucrurilor pe care el le făcuse în numele reginei şi al ţării sale, din cauza torturii la care fusese supus de duşmani nemiloşi şi de trădarea celor în care avusese cea mai mare încredere.

Poate acesta era motivul pentru care Cole putu să recunoască, în sinea lui, că o voia. Că o admira şi că, Dumnezeu să-l ierte, începea chiar să o *placă.*

Dar indiferent câtă bunătate îi arăta ea, Cole nu se putea convinge să aibă încredere în contesă. Deşi zâmbetul ei era sincer, ochii ei ascundeau un mister. Un secret care ar putea rivaliza cu cel al Mona Lisei, bănuia el.

Cole ar fi vrut să îi ştie secretul. Oare avea vreo legătură cu Ahile? se întrebă el, privind din nou încruntat spre statuie. Nu cu mitul, ci cu bărbatul care o făcea pe ea să îi picteze portretul?

Cel care îi bântuia gândurile şi amintirile.

Oare el o trădase? Sau ea îl pierduse într-un fel? Moartea i-l răpise sau altă soartă crudă?

El era motivul pentru care ea nu mai era virgină?

Razele soarelui parcă se fragmentară când paharul din mâna lui Imogen se sparse, stropindu-i pe amândoi cu lichidul rece şi lipicios, iar o clipă mai târziu ceva greoi se izbi de pieptul lui cu o bufnitură.

Cole prinse obiectul înainte să îi cadă în poală şi văzu că era o piatră cât jumătate din palma lui. Cineva o aruncase, dar spre care dintre ei?

— La dracu', blestemă el. Eşti bine?

Ea rămase încremenită, holbându-se la resturile tăioase ale paharului care îi rămăsese în palmă pentru câteva momente de uluire totală, apoi îşi privi rochia udă, care acum sclipea din pricina cioburilor de sticlă.

— Eu… cred că da.

Cheever, care sărise de pe şezlong, arătă în josul cărării care ducea spre poarta vestică.

— Acolo, strigă el. Ticălosul scapă!

Un bărbat cu un melon mohorât din fetru şi un palton bej din stofă cadrilată fugea, croindu-şi drum printre trăsuri şi trecătorii uluiţi.

Cole era deja în picioare, dorindu-şi ca ele să poată goni la fel de repede precum furia lui.

— Du-o acasă în siguranţă, îi porunci el lui Cheever peste umăr, deja pornind în urmărire.

Cole nu cunoscuse mulţi bărbaţi cu picioare lungi ca ale sale, acoperind o distanţă zdravănă în timp ce alerga după atacator. Îi împinse din drumul lui pe curioşii inutili, blestemându-i pentru că nu ofereau niciun ajutor. Ce era în neregulă cu aristocraţia? Niciunul nu ridica un deget ca să ajute la protejarea unuia dintre ai lor?

Cole sări peste un rând de garduri vii, apoi sări chiar prin portiera deschisă a unei trăsuri care îi apăru în cale şi ieşi pe partea cealaltă. Ştia că avea nevoie de cal dacă voia să aibă vreo şansă să-l prindă pe ticălos, dar asta nu îl opri de la a porni în urmărirea lui. Blestemat să fie, probabil că avea un braţ straşnic de aruncase o piatră de la o asemenea distanţă. Atacatorul dispăru în mulţimea de pe Oxford Street înainte ca Trenwyth să îl ajungă din urmă,

scăpând în aglomeraţia de oameni.

Cole rămase lângă poarta de la intrare, privind în stânga şi în dreapta, dar Oxford Street şi cartierul Mayfair erau croite pentru a deruta şi înfuria un urmăritor cu numeroase alei, străzi lăturalnice, birje şi clădiri în care urmăritul să îşi piardă urma.

Înjurăturile vulgare care îi scăpară lui Cole provocară o criză de indignare câtorva femei, pe care el le ignoră complet. Alergând prin mulţimea de oameni nerăbdători să plece din parc după o asemenea întâmplare, Cole se întoarse la bancă, dar nu mai era nimeni acolo. Până şi instrumentele de pictură fusese strânse, iar Cole îl lăudă în sinea lui pe Cheever pentru că îi ascultase ordinul şi o luase pe stăpâna sa din spaţiul public.

Imogen avea să fie în siguranţă pentru moment, cu birjarul trăsurii ei, cu un lacheu şi cu majordomul, toţi în alertă.

Un smoc violet îi atrase atenţia, iar Cole se aplecă şi ridică o mănuşă delicată din mătase de sub bancă. Punând-o în buzunarul stâng de la piept, se grăbi să îşi recupereze calul de unde era adăpat. După ce îl luă, încălecă şi porni în direcţia opusă a exodului în masă.

Acest atac era o confirmare – cineva era pe urmele lui Imogen. Dar cine? Şi de ce? din păcate, o femeie cu o cauză ca a ei putea atrage un număr mare de duşmani, de la soţi violenţi la infractori de stradă mult mai lipsiţi de scrupule, cărora le erau refuzate femeile pentru care ea oferea adăpost.

Poate despre acest lucru o avertizase el, despre violenţa primitivă cauzată de demersurile ei de a cere bani celor din clasele superioare. Întorcându-se în şa, Cole îi aruncă o ultimă privire lui Ahile, eroul gol puşcă din bronz parcă râzând de el şi protejând secretele contesei.

Poate… se întrebă Cole. Poate Lady Anstruther avea alţi duşmani. Unii care o urmăriseră dintr-o viaţă chinuită a clasei muncitoare. În acel moment, Cole fu uimit să îşi dea seama cât de puţin ştia el sau oricine altcineva despre ea.

Oprind calul, scoase mănuşa ei din buzunar, unde

stătuse aproape de inima lui. Se minună de dimensiunea ei mică şi subţire – avea doar patru degete lăţime în locul unde ar fi trebuit să vină încheietura femeii. Cedând în faţa unui impuls sălbatic, Cole duse mănuşa la nas, lăsând mătasea să îi mângâie buzele. Căută mirosul contesei, a liliac şi a lavandă, şi îşi umplu pieptul cu el când îl găsi.

Imogen. Femeia îl fascina. Fie ea un sfinx, o sirenă sau o îmblânzitoare de şerpi, Cole decise că era timpul să afle mai multe despre vecina lui captivantă.

Pentru binele ei, dacă nu pentru altceva.

Capitolul 18

— Chiar cred că o să mă omoare de data asta. Bocetele disperate ale lui Heather de-abia se auzeau de zarva de la uşa conacului Anstruther. N-am putut să rămân cu el. N-am putut să fac lucrurile pe care el voia să le fac, n-am mai vrut.

Imogen ţinea mâna pe după umerii femeii durdulii, întrebându-se dacă sângele care curgea din nasul femeii sau lacrimile ei îi udau corsetul. Trecuse doar o zi de la incidentul din Hyde Park, iar nervii ei nu păreau destul de înzdrăveniţi pentru o altă criză periculoasă.

— Câţi bărbaţi sunt afară? întrebă Cheever, împingându-se în uşă.

— Nu ştiu! se plânse Heather. Am numărat vreo trei sau patru când alergam, dar O'Toole şi-a mai chemat oameni ca să îl ajute. Şi se întuneca.

Imogen o trase mai aproape de ea pe fosta ei adversară de la Bare Kitten, minunându-se de întorsăturile stranii şi înfricoşătoare pe care le lua viaţa uneori.

— Ştiu c-am fost o scârbă cu tine, Ginny, şi nu merit protecţia ta, da' te rog să m-ajuţi. N-am unde să merg în altă parte.

Femeia se agăţa disperată de ea, iar Imogen o iertă imediat.

— Vă veţi adresa contesei cu „milady” în această casă, doamnă, o mustră Cheever, pufnind.

— Îmi pare rău, milady.

Heather încuviinţă din cap, suficient pedepsită, iar faptul că focul acela celtic care obişnuia să ardă în ochii ei se stinsese o îngrijoră pe Imogen.

— Nu e nevoie de asta, Cheever, sunt sigură că…

Încă o bătaie puternică în uşă fu urmată de o bubuitură zdravănă, care făcu uşa să se zdruncine, de parcă cineva se izbise de ea.

— Şi-mi pare rău că ţi-am adus năpasta la uşă. Heather trase aer în piept, de-abia atunci părând să observe sângele care îi curgea din nasul umflat, prelingându-i-se pe gură şi bărbie. Se şterse cu mâna acoperită de o mănuşă murdară, dar reuşi doar să şi-l întindă şi mai mult pe faţă. Da’ când am auzit că primeşti târfe ca mine, m-am gândit c-o să ierţi ce-a fost între noi.

Încă o bubuitură zdruncină uşa din balamale.

— Dă-mi ce e al meu! strigă o voce cu accent irlandez de după uşă. Buleandra aia vicleană tre’ să suporte consecinţele pe care le merită o târfă hoaţă!

— Pleacă, domnule! strigă Imogen. Altfel mă văd obligată să chem poliţia.

Hohotele de râs diabolice ale celor câţiva bărbaţi veniră în întâmpinarea ameninţării ei.

— Tre’ să treci de noi ca să ajungi la ei, scumpo. Şi nu văd să se termine bine pentru tine.

— Nu-i niciun curcan pe o rază de kilometri întregi, pufni un altul.

Imogen se înfioră când îi auzi sfidându-i cacealmaua. Şi dintre toate zilele, să se întâmple chiar astăzi. O revoltă izbucnise printre docheri în Southwark şi ameninţa să se extindă dincolo de pod, în Westminster. Morley şi Argent îi chemaseră pe Rathbone şi pe O’Mara la datorie. Deja fuseseră raportate morţi violente, izbucniseră incendii, iar toate forţele Scotland Yard fuseseră detaşate să împiedice haosul, înainte ca trotuarele să se înroşească de sângele a sute de oameni.

Nu o lăsaseră neprotejată doar pe Imogen, ci şi restul oraşului. Dacă exista vreodată vreun moment oportun pentru comiterea unei crime, acela era astăzi.

— Îl cheamă Johnny O'Toole, spuse Heather. Terorizează zona Piccadilly şi ne bate pe noi, fetele, când nu-i dăm ce crede că i se cuvine. Ne aduce bărbaţi violenţi şi păstrează el banii pe care îi cere în plus pentru grozăviile pe care ni le fac ei. Nenorocitul spune că ne protejează, zise ea, apoi scuipă.

— A aflat c-am urcat-o într-un tren pe fata asta nouă, Tess, şi am trimis-o înapoi în Brighton. Avea *doişpe* ani. Nu îşi dorea viaţa asta. Nu după ce i-a făcut el.

— De aceea ţi-a spart nasul? întrebă Imogen.

— *Aye.* Şi voia să facă mai mult dacă nu l-aş fi pocnit cu pantoful şi n-aş fi fugit.

Ridică faldurile rochiei şi îi arătă lui Imogen piciorul desculţ şi murdar, cu ciorapi rupţi, iar Cheever, ruşinat, nu-şi putu abţine un icnet la vederea gleznei ei.

Imogen o lăsă pe Heather în grija lui Gwen, care i se alăturase recent în demersurile caritabile, întrucât se săturase să lucreze pentru odiosul dr. Fowler la St. Margaret. Nu era prima dată când munca lui Imogen necesita experienţa unei infirmiere, iar cu două clădiri deja achiziţionate, ea începuse să angajeze mai mult personal.

— Du-o la etaj, într-una dintre băile din spate, spuse ea blând, apoi se întoarse spre uşă, adunându-şi tot curajul şi determinarea de care era în stare.

— Nu te duce afară! Heather se aruncă în faţa ei, lipindu-se de uşa solidă.

— Deschide sau spargem uşa!

Avertismentul sosi chiar înainte de o altă bubuitură care puse la încercare rezistenţa cadrului uşii.

— Aduc puşca de vânătoare, îi ameninţă şi Cheever.

— Crezi că noi n-avem pistol? ripostă O'Toole. Sper că ţinteşti bine, moşule.

— N-au doar un pistol, spuse Heather. Au cuţite, bâte şi rozete. Nu aveţi valeţi sau alţi servitori? Heather privi în jur. Pe cineva care să ne ajute?

Imogen răsuflă greoi, îngrijorată.

— De obicei… da, dar e duminică. Majoritatea personalului lucrează doar jumătate de zi şi, din moment ce era linişte şi pace, le-am dat toată ziua liberă.

Asta se întâmplase înainte ca Rathbone şi O'Mara să fie chemaţi la docuri. Imogen regreta amarnic acea decizie acum.

— Majoritatea au plecat la biserică împreună cu mama şi sora mea, cred. Şi apoi s-au dus să-şi viziteze prietenii şi familiile.

Sincronizare perfectă, se mustră în sinea ei, ca de obicei.

„La naiba. Ce-o să fac acum?" Cum avea să îi ţină pe toţi în siguranţă?

O dădu pe Heather de lângă uşă chiar în timp ce un foc de armă răsună afară, apoi încă unul, străpungând lemnul şi ratându-le, ca prin minune.

— Toată lumea la etaj, le porunci ea în timp ce toată lumea ţipa, împingând-o din nou pe Heather spre Gwen. Acum.

Fereastra de lângă intrare se sparse, cioburile împrăştiindu-se precum scânteile. Imogen ţipă şi îşi acoperi capul în timp ce câteva cioburi căzură peste ea.

În timp ce femeile se retraseră în susul scării, Imogen alergă spre stânga, spre solariu şi uşile ce dădeau spre grădina din spate. Nu putea să dea fuga la poliţie, dar acum ştia că, întâmplător, avea drept vecin unul dintre cei mai periculoşi bărbaţi din întreg imperiul. Îşi dădu seama că acest incident avea să îi întărească argumentele ducelui împotriva ei, dar nu avea de ales decât să caute protecţia lui.

— Cheever, du-te cu ele la etaj! strigă Imogen în timp ce bătrânul o urmă, pantofii lui eleganţi alunecând pe podeaua din marmură.

— Dacă dumneavoastră credeţi c-o să vă las singură cu tâlharii ăştia, milady, aţi înnebunit.

Nu exista cuvânt pe lume care să descrie uşurarea lui Imogen. Până când ea auzi ţipetele.

O a doua rafală de gloanţe o făcu pe Imogen să se lipească de peretele coridorului. Ascultă îngrozită şi încremenită sunetele asurzitoare de dincolo de fereastra spartă. Fără îndoială că cei de afară o spărseseră pentru a putea intra în casa ei.

Imogen se lipi mai tare de perete, cioburile sfărâmându-se sub tălpile pantofilor ei.

Un ţipăt bărbătesc, întrerupt din senin, fu urmat de apariţia şocantă a unui trup zburând pe fereastra de lângă intrare. Poate că Imogen se înşela, dar părea că gâtul omului atârna complet fără vlagă dintre umeri. De parcă nu îi mai putea fi susţinut de coloana vertebrală.

Sunetul unui alt foc de armă o făcu să se ghemuiască şi să îşi acopere instinctiv capul. Apoi se auzi sunetul inconfundabil al unei arme străpungând carnea. Iar şi iar.

Altcineva era afară, pe lângă tâlharii aceia.

Imogen ştiu imediat cine, înainte ca el să îi urle numele şi să deschidă uşa cu două lovituri puternice.

Cole încremeni când ochii lui de fiară sălbatică o văzură, scanându-i fiecare milimetru din corp, pentru a vedea dacă era rănită. El stătea în cadrul uşii de parcă era un portal spre purgatoriu sau un arhanghel răzbunător venit să abată o pedeapsă nu mai puţin biblică asupra păcătoşilor.

Mişcările pieptului său puternic se vedeau prin cămaşa albă, acum pătată de sânge. Lama protezei lui se ivea printre degetele imobile din metal, iar sângele picura din ea într-o băltoacă vâscoasă şi stacojie pe podeaua din marmură.

Cu mâna dreaptă ţinea un pistol întins în faţă.

— A intrat vreunul în casă? Cole urlă mai degrabă întrebarea când trecu pe lângă Imogen, verificând fiecare umbră, fiecare ungher. Te-au atins? Eşti rănită?

— Nu.

Imogen gâfâia în timp ce porni spre uşă, iar picioarele parcă îi erau din lemn. Terasa ei spaţioasă, din piatră, arăta ca un câmp de luptă, sângele prelingându-se din patru cadavre şi amestecându-se într-o cascadă ce se revărsa pe

treptele din faţă. Două dintre ele aveau gâturile tăiate. Altul sângera de la numeroasele răni de cuţit. O gaură perfect rotundă se zărea în fruntea unui bărbat atârnând ca o sperietoare de ciori pe balustradă.

Imogen nici nu avu curaj să se uite la cadavrul care zăcea aruncat în gardul viu. Cu braţele tremurându-i după un asemenea incident, reuşi să închidă încet ambele uşi, ca să nu mai vadă scena însângerată, şi îşi adună toată tăria de care fu în stare ca să se întoarcă spre bărbatul letal din spatele ei.

Privirile li se încleştară, ochii lui arzând cu flăcări de chihlimbar, iar ai ei, fără îndoială, învolburându-se ca o furtună. Imogen ştia la ce se gândea el, iar ea nu avea nici cea mai mică apărare împotriva lui. Cole avea maxilarul încordat, marginile buzelor devenindu-i albe.

Tot ce putea ea să facă în timp ce îşi dădeau târcoale ca nişte duelişti era să îşi dorească un singur lucru – ca el să nu arate atât de magnific. Încadrat de opulenţa elegantă a casei ei, trăsăturile lui aristocratice se înăspriră, devenind sălbatice – nu tocmai pe deplin umane.

Cole era murdar de sângele duşmanilor ei. Tocmai *ucisese* pentru a o proteja pe ea. Cinci bărbaţi.

Acest lucru schimba… totul.

Imogen nu ştia ce să facă, după cine să trimită. Totul era de-a dreptul uluitor.

Un picurat vag, ritmic, se auzea ca un metronom în liniştea tensionată, iar Imogen îşi coborî privirea şi văzu încă o băltoacă de sânge formându-se sub el, pe podea, de data aceasta sângele provenind de la o pată din ce în mai mare pe mâneca braţului său sănătos.

— Eşti rănit, strigă ea, mergând lângă el.

Acum putea fi de ajutor. Poate că Imogen nu ştia ce să facă cu cei morţi, dar putea să vindece o rană.

— Cheever trebuie să îl ducă la lavoar.

Cheever încuviinţă din cap, mult mai palid ca de obicei. Parcă încerca să îşi adune mai multă hotărâre chiar acolo, în faţa ochilor ei, şi îşi trase de partea din faţă a vestei, parcă luând o decizie.

— O să mă ocup de… dezordinea de afară, milady, în timp ce vă îngrijiţi de duce.

— Mulţumesc mult, Cheever. Imogen oftă. Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns.

Bărbatul dădu scurt din cap.

— Îl voi chema pe Welton, majordomul domnului Argent. Ştiu din sursă sigură că nu este străin de acest gen de… dezordine specială.

Tulburat, Cheever porni spre intrarea vestică, evitând uşa din faţă.

Imogen trecu grăbită pe lângă duce, fără să îl privească, temându-se că el avea să o înşface şi să îi facă ceva necuviincios, acum că o salvase. Ajunsese la jumătatea coridorului dinspre scările din spate când îşi dădu seama că el nu se mişcase absolut deloc.

— Urmează-mă, îi spuse ea.

Pentru un minut, el nu părea că avea de gând să o facă. Apoi, sunetul metalic al pistolului său reintrând în stare de inactivitate fu urmat de paşii lui greoi apropiindu-se.

Imogen se întoarse cu spatele, poruncindu-i inimii ei agitate să încetinească în timp ce ea îl conducea pe duce pe lângă salonul albastru în care se întâlnise cu Jeremy, pe lângă birou, bibliotecă şi…

Merse grăbită spre o uşă lăsată întredeschisă, o închise şi o încuie. Doar ea avea cheia de la această cameră şi o uitase deschisă în dimineaţa asta, în starea ei distrată.

Simţindu-se vinovată, îi aruncă o privire lui Cole, care părea mai ocupat cu încercarea de a nu-i murdări covoarele de sânge decât să îi observe ei mişcările.

— Pe aici, spuse ea, gesticulând spre scări. Gwen îngrijeşte o femeie rănită în lavoarul de la etaj. Am medicamente şi într-o cameră de lângă bucătărie.

Mai bine ca el să nu o vadă pe Heather, ca nu cumva să o recunoască de la Bare Kitten.

Tăcerea lui era apăsătoare în timp ce Cole o urma, iar Imogen simţea furnicături pe ceafă şi pe spinare datorită

prezenţei lui în spatele ei. Trecură de bucătărie, de camera majordomului, de camera menajerelor, de spălătorie şi de cămară, până ajunseră la o cameră mică, cu două lavoare mari. Încăperea era întunecată şi avea o singură fereastră soioasă deasupra lavoarelor, astfel că Imogen aprinse o lampă cu fitil.

Cole rămase în pragul uşii în timp ce ea forfotea în cameră. Imogen avea impresia că el consuma tot aerul, tot spaţiul, nemailăsându-i şi ei.

Luă de pe un raft tinctură de smirnă, un ac şi aţă, pansamente şi apă, fiind conştientă într-un mod dureros de neîndemânarea ei neobişnuită şi de faptul că îi tremurau mâinile şi picioarele. Forţându-se să tragă aer în piept, Imogen porunci propriilor mâini să nu mai tremure. Nu s-ar cuveni să coasă o rană cu degete nesigure.

Trase o bancă neşlefuită în faţa ei şi îi făcu lui Cole semn să se aşeze.

— Ai nevoie de ajutor să îţi scoţi cămaşa? întrebă ea brusc.

El dădu din cap, începând să îşi descheie nasturii cu o mână.

Imogen fu nevoită să se întoarcă cu spatele în timp ce Cole îşi expuse pieptul musculos, prefăcându-se ocupată cu aranjarea ustensilelor. El era atât de puternic, croit parcă de strămoşi brutali, o copilărie şi o tinereţe lipsită de foamete, şi de antrenamentul pentru a deveni soldat şi spion.

Îi era greu să îl privească acum, să vadă atât de multă frumuseţe masculină intensificată şi mai mult de graţia prădalnică pe care el o exercita cu o perfecţiune înfiorătoare.

Cole ucisese pentru ea.

De ce îşi simţea sânii încordaţi şi greoi din cauza asta? De ce un fior de fierbinţeală răsărea sub toată teama şi repulsia ei?

Imogen mai degrabă îl simţi decât îl auzi pe Cole apropiindu-se şi se încordă, până când scârţâitul băncii o avertiză că el se aşezase pe ea.

Afară se lăsă noaptea, iar Imogen se întoarse spre el. Vântul biciuia oraşul, făcând ca scheletul conacului grandios să scârţâie şi să geamă. În depărtare se auzi un orologiu bătând, marcând momentele îndelungate în care ea stătu cu mâinile deasupra corpului lui, brusc nesigură de ce să facă.

Nu era că uitase cum acel spate lat şi puternic arăta precum bronzul patinat în lumina palidă a lămpii. Doar că subestimase efectul pe care acea privelişte îl avea asupra ei. Cole îşi întoarse spatele la ea şi apoi aşteptă drept, ca un stâlp, îngrijirile ei.

Cole nu era un bărbat care avea încredere să întoarcă spatele spre mulţi oameni; această dovadă de încredere o impresionă suficient cât să o scoată din transa fascinată.

Rana era pe umăr, mai sus decât îşi dăduse ea seama la început, şi era adâncă.

— Trebuie să o curăţ, îl avertiză ea, pregătindu-se să aplice pânza pe pielea lui jupuită. S-ar putea să doară puţin.

— Mereu doare, mormăi el sec.

Da. Cole purta dovezile mai multor răni cusute şi vindecate decât o ceată întreagă de copii neastâmpăraţi.

El nici măcar nu tresări când ea apăsă cârpa umedă pe rana deschisă. Deşi, când ea îi strânse uşor umărul cu cealaltă mână pentru a-l ţine nemişcat, muşchiul de sub degetul ei zvâcni şi se încordă.

În camera deranjat de tăcută, respiraţiile lor repezi alcătuiau o simfonie stranie. Furia radia din el în valuri palpabile, iar Imogen ştia că ea era motivul.

— Ştiu că ceea ce tocmai s-a întâmplat justifică lucrurile asupra cărora m-ai avertizat în tot timpul acesta, acceptă ea. Dar nu o spune, îl rugă ea. Te rog, nu încă.

Cole nu spuse nimic, rămânând nefiresc de nemişcat în timp ce ea încerca în mod blând şi eficient să îi oprească sângerarea şi să îi coasă rana. Ducelui avea să i se împlinească dorinţa, îşi spuse Imogen în sinea ei şi oftă învinsă. Trebuia să îşi golească locuinţa de ocupanţii ei disperaţi. Nu mai era un loc sigur pentru cei care căutau adăpost acolo. În cea mai mare grabă, avea să îi mute unul

câte unul în celelalte case pe care le achiziţionase, chiar de-ar fi să fie prea aglomerate. Gwen şi Heather, câteva menajere şi câteva mame care căutau adăpost împreună cu copiii lor din aripa estică aveau să fie relocaţi. Acest lucru avea să creeze o oarecare instabilitate, dar trebuia să facă ceva până când vărsarea de sânge avea să înceteze în casa ei.

Tăcerea se întinse până în punctul în care Imogen îşi simţi nervii pe punctul de a ceda. Îi dădu lui Cole o cârpă uscată, cu care să îşi şteargă sângele de pe cuţit.

Într-un final, el întrebă:

— Nu eşti… îngrozită de ce am făcut?

Imogen ar trebui să fie, şi ea ştia acest lucru, dar…

— Oamenii aceia erau răi. Nu aveau nimic împotriva prostituării copiilor şi a bate o femeie până să o lase inconştientă. Meritau ceea ce le-ai făcut, şi mult mai rău.

Umărul lui tresări în timp ce Cole chicoti amuzat.

— Şi eu care credeam că eşti doar o inimă rănită cu o limbă ascuţită. Nu mi-am dat seama cât de aprigă eşti, milady.

— Nu ştii multe lucruri despre mine, îl provocă ea blând.

Chiar şi luna are o parte pe care noi nu o vedem niciodată.

— Partea întunecată. Cuvintele lui fură şoptite şi delicate precum catifeaua.

— Într-adevăr.

— Nu credeam că eşti familiară cu întunericul.

Deşi Imogen nu îi vedea chipul, îi auzi zâmbetul din voce, dar nu era unul amuzat.

— Încep să îmi dau seama că m-am înşelat.

— Cunosc prea bine întunericul, recunoscu ea în timp ce tampona sângele care începea să se oprească din curs. Ştiu că este un loc singuratic în adâncul nostru. Unul în care doar noi, singuri, putem să mergem şi să ne confruntăm cu acele gânduri, temeri şi amintiri pe care nu le putem împărtăşi cu nimeni. Până şi noi îl vizităm rar, pentru că este un loc din care este dificil să te întorci…

Cole se foi pe bancă, încleştându-şi pumnul. Mai puţin de durerea din umărul lui, îşi dădu ea seama, şi mai mult de impactul cuvintelor ei.

— Eu am trăit în locul acela în timp ce ei… Se opri, iar bărbia i se încordă. Uneori mă tem că nici nu am ieşit vreodată din el. Că această realitate este o himeră şi că mă voi trezi înapoi în închisoare.

Înghiţindu-şi nodul din gât, Imogen văzu că sângerarea se oprise suficient cât ea să poată coase rana. Întorcându-se cu spatele la el, băgă tăcută aţa în ac, apoi se apucă de treabă. El rămase nemişcat în timp ce ea îi străpungea pielea şi trăgea aţa prin ea, unind marginile rănii. Avea nevoie de cel puţin şapte copci, poate mai multe, în timp ce Imogen îl cosea, îi studia adesea profilul. Cole avea bărbia încordată, iar venele îi tresăreau pe tâmple. Părul de pe ceafă îi era umed, deşi ea nu ştia dacă de la vreo baie recentă, transpiraţie sau durere.

— Ce ţi s-a întâmplat în Constantinopol?

Imogen rosti în şoaptă întrebarea care o bântuise vreme de aproape trei ani. În clipa în care o rosti, vru să şi-o retragă. Deja îi provoca durere fizică, chiar trebuia să îi zgândărească şi rănile psihice?

Ceva îi spunea că trebuia să ştie. Că el avea nevoie să spună cuiva. Că orice tortură îl transformase pe amantul ei blând în acest bărbat dur şi nemilos merita să fie împărtăşită.

Glasul lui fu înşelător de calm în timp ce răspunse:

— Dacă ţi-aş spune, n-ai mai dormi niciodată liniştită.

— Nu dorm liniştită nici acum, mărturisi Imogen.

Cole pufni, iar ea nu îşi dădu seama, fără să îi vadă chipul, dacă era un sunet amuzat sau trist.

— Eşti o creatură nocturnă, atunci?

— Presupun că ai putea s-o spui astfel. Imogen ezită, apoi decise că, poate, o mărturisire despre ea însăşi avea să îl ajute şi pe el să se confeseze. Când apune soarele, mintea mea pare să se trezească la viaţă. Uneori e bine, pentru că am inspiraţie artistică şi pot să pictez până la răsărit. Dar alteori, concep scenarii şi nelinişti care sunt

pure prostii. Am devenit meditativă în ultima vreme, în timp ce dau iama prin bucătărie sau prin bufetul cu băuturi. Surorile Brontë ar fi foarte mândre, spuse ea, apoi făcu o pauză. În privinţa meditaţiei şi a băuturii, nu a mâncatului în exces.

— Mă întreb la ce meditează o femeie ca tine? întrebă el curios.

— La multe lucruri. La sănătatea mamei mele, la viitorul surorii mele şi la al femeilor pe care încerc să le protejez. La crima recentă din grădina mea… „La secretele pe care le am”, îşi spuse în sinea ei.

— Nu la trecut? spuse el indiferent. Nu la un bărbat?

„Doar la tine”, ar fi vrut Imogen să spună.

— Uneori, văd lumină în casa Trenwyth la orice oră, ocoli ea subiectul, nevrând să discute despre trecut, darămite să mărturisească ceva ce nu era pregătită să dezvăluie. Şi ştiu că suntem treji amândoi şi îmi beau ginul şi mă întreb dacă şi tu bei în acelaşi timp cu mine.

— Gin? Fu primul cuvânt pe care Cole îi rosti cu intonaţie – cu dezgust, mai precis. Îţi permiţi cele mai bune vinuri de Xerex şi Porto şi cele mai bune coniacuri, iar tu bei *gin?*

Întoarse capul şi îi aruncă o privire bănuitoare.

Ea ridică din umeri, având grijă să nu tragă prea tare de acul şi aţa din mână.

— Ştiu că nu este considerat prea elegant pentru clasa noastră, dar mie îmi place.

— Nu-mi pot închipui de ce, bombăni el, întorcându-şi din nou privirea în faţă.

— O să sune stupid, dar cred că îmi place datorită ienupărului. Ştii mirosul acela minunat de brad proaspăt tăiat de Crăciun? Ienupărul îmi aminteşte de asta, puţin, aşa că ginul mă face să mă simt de parcă aş gusta Crăciunul.

Cole mormăi, deşi lui Imogen îi fu din nou greu să îşi dea seama dacă era amuzat, batjocoritor sau îndurerat în timp ce ea îi trecu din nou acul prin piele.

— Eu beau scotch, în general, spuse el după o vreme.

Preferatul meu este Ravencroft, deşi am avut un valet care m-a dat şi pe whisky scoţian, de asemenea.

— O'Mara?

— Da.

— E un tip obraznic.

— Habar nu ai, spuse el compătimitor. Ţine-l departe de menajerele tale.

— Deocamdată încerc să îl ţin departe de sora mea.

— Să te ajute Dumnezeu.

Ironia din glasul lui fu brăzdată de amuzament, iar inima lui Imogen se relaxă uşor.

— Păi, îndrăzni ea, acum că tensiunea se mai stinsese. Acum că am stabilit că suntem amândoi creaturi nocturne, dacă ai nevoie vreodată de un conspirator cu care să meditezi sau să bei, îmi ofer compania mea excelentă în ambele întrebuinţări. Dacă nu mă înşel, poţi să vezi dacă este lumină în bucătăria mea din biroul tău.

Indecenţa invitaţiei ei grăbite o îngrijora acum pe Imogen la fel de tare precum pericolul pe care îl prezenta apropierea lui de secretele ei.

— Nu ţi-ar plăcea compania mea când sunt într-o asemenea stare.

Întunericul pusese din nou stăpânire pe el, iar Imogen se întristă.

— Revizitezi acel loc în coşmarurile tale? întrebă ea, simţindu-se atât îngrijorată, cât şi cutezătoare. De aceea nu dormi?

— Da, răspunse el sumbru.

— Poţi să îmi spui, Cole, şopti ea, temându-se că avea să o refuze.

— Nu există cuvinte care să descrie timpul meu în acel loc, spuse Cole după un moment de gândire. Închisoarea Newgate părea un palat pe lângă el. Murdar e un cuvânt prea curat. Disperare este un cuvânt prea vesel. Cruzime este un cuvânt prea blând. Poate dacă îţi imaginezi zile nesfârşite într-o cameră fierbinte ca un cuptor, fiind martor la lucruri neînchipuit de groaznice, încât închizi ochii şi speri să *scapi* într-un coşmar… asta ar putea începe să

descrie timpul meu acolo.

Imogen nu ştia ce să spună, nu avea încredere că propriul glas ar reuşi să treacă de emoţiile care i se învolburau în gât, astfel că rămase tăcută şi începu să coasă o altă copcă. Tăcerea lui păru să îl încurajeze, iar Cole continuă cu tonul acela şters şi inexpresiv, de parcă s-ar fi adresat cuiva aflat foarte departe de el sau ar fi dictat o scrisoare.

— Înainte de asta, am crezut că ştiu ce înseamnă suferinţa şi durerea. Eram soldat şi spion, la urma urmei. Îmi pierdusem toată familia. Dar am ajuns să înţeleg că, înainte de acel an, habar nu avusesem vreodată că un om poate fi distrus în atât de multe feluri. Răpitorii mei voiau să implor pentru cele mai mici fărâme de demnitate, dar am refuzat, aşa că mi-au fost negate până şi acele fărâme.

„De ce?” se întrebă Imogen, dar îşi dădu seama că rostise întrebarea cu vocea tare de-abia când Cole îi răspunse pe un ton aspru, tăios:

— Eu sunt ducele de Trenwyth. Nu implor pentru *nimic.* Îngenunchez doar în faţa reginei.

— Le-ai spus asta? se minună ea.

— Desigur că le-am spus.

— Şi nu te-au ucis?

Cole ridică din umeri nepăsător, ceea ce îi reaminti că ea îi cosea umărul, astfel că rămase nemişcat apoi.

— Sunt convins că statutul meu nobiliar m-a ţinut în viaţă. Ei încercau să îi convingă pe Maiestatea Sa şi pe prim-ministrul Disraeli să accepte un tratat secret, şi cred că au reuşit.

Imogen nu acordase prea multă atenţie politicii până să îl cunoască şi, ulterior, să se mărite cu Lord Anstruther. Faptul că lui îi plăcea foarte mult ca ea să îi citească ziarul nu doar că o amuzase, dar o ţinea şi informată. Englezii şi otomanii nu fuseseră cine ştie ce prieteni, chiar dacă fuseseră aliaţi împotriva ruşilor în Războiul Crimeii. Cu toate acestea, acea legătură începea să se destrame şi ambele imperii începuseră să îşi înşele încrederea. Revolta Bulgară, din aprilie, reprezentase proverbialul cui bătut în coşciug,

forţând Coroana şi parlamentul să retragă otomanilor tot sprijinul militar şi financiar. Marina Britanică nu ridicase un deget în timp ce ruşii şi-au abătut răzbunarea costisitoare asupra Imperiului Otoman. Se păruse că ducele de Trenwyth fusese exact pârghia de la care avuseseră nevoie otomanii pentru a forţa mâna lui Disraeli. El şi insula Cipru, garantată Angliei de Congresul de la Berlin, în secret, în 1878.

— Probabil că te-a înfuriat foarte mult acest lucru, presupuse ea cu voce tare.

Cole scoase un alt sunet lipsit de orice urmă de amuzament.

— Nu-ţi poţi imagina furia. Îşi încleştă pumnul, făcând ca muşchii din braţ şi umăr să i se încordeze în timp ce ea lucra. Este singurul meu tovarăş zilele astea.

Imogen legă un nod şi apoi trecu la ultima copcă.

— De aceea preţuieşti atât de mult tăcerea şi singurătatea ta? îndrăzni ea. Pentru că le împărţi cu furia ta?

Cole îşi plecă bărbia în piept, deşi ea nu îşi putea da seama dacă era un răspuns afirmativ sau nu.

— Bărbaţii ca mine îşi petrec timpul stăpânind înăuntrul lor tot ce e mai rău din om şi natură. Toate poftele, lăcomia, furia şi durerea; dacă le-aş scoate la iveală, dacă le-aş face pe plac, aş fi slab. Aş deveni animalul în care au încercat ei să mă transforme. După ce îmi dedic zilele unei asemenea lupte, nu prea îmi mai rămâne mult din mine şi pentru altceva.

Cu inima îndurerată, Imogen se împotrivi dorinţei de a se apleca spre el, de a-l consola lipindu-şi fruntea de a lui. În schimb, se luptă să îşi păstreze mâna fermă în timp ce termină de cusut copcile şi apoi luă o cârpă din lavoarul cu apă caldă pentru a spăla sângele de pe braţul şi spatele lui.

— Poate ar trebui să gândeşti că durerea ta nu este o slăbiciune, spuse ea.

Imogen plimbă cârpa umedă peste muşchii lui, care se încordau în tandem. În această luptă a ta este o formă unică de putere. Cufundă din nou cârpa în apă, care deveni

rozalie când ea o stoarse. Uneori, umerii cei mai puternici poartă cele mai grele poveri, şopti Imogen, ştergându-i blând ceafa. Corpul lui masiv se înfioră drept răspuns, iar o tensiune diferită păru să îi încordeze muşchii din umeri.

— Nu eşti un animal, Cole, eşti un erou.

Spatele lui se umflă în timp ce el trase cu greu aer în piept.

— Tu. Nu. Ştii. Nu-ţi poţi imagina.

— Nu ştiu, fu ea de acord. Nu pretind că îţi înţeleg suferinţa. Pur şi simplu, nu pot. Imogen îşi căută cuvintele şi le găsi imediat. Poate că există unii care pot. Alţi soldaţi răniţi, ca tine. Oameni care se simt distruşi, cărora le-au fost smulse bucăţi din minte şi din corp de duşmanii lor.

— Nu ei mi-au luat mâna.

— Poftim? Sigur nu îl auzise bine. Poate că sângele care îi urcase în urechi o împiedica să îl înţeleagă corect.

— Nu ei mi-au luat mâna, repetă el printre dinţii încleştaţi.

Uluită, Imogen rămase cu mâna nemişcată pe spatele lui.

— Atunci… cine…?

— Eu însumi.

Imogen nu-şi putea aminti un alt moment în viaţa ei când fusese mai stupefiată decât acum.

— Ce… tu… de ce?

Imogen ar fi vrut să îi vadă chipul, să îi citească expresia feţei, dar corpul ei refuza să se supună vreunei comenzi.

— Noaptea ne legau cu lanţuri de perete, ca să nu fie nevoiţi să folosească gardieni. Cătuşele acelea nu erau cu balamale din fier, ci o găselniţă asiatică din oţel, care, pe atunci, mi se părea ceva magic. Când Ravencroft a pătruns în închisoare ca să mă scoată de acolo, am încercat să desfacem cătuşele, dar ne-a văzut cineva şi a dat alarma.

Cole ridică braţul stâng, privind oţelul rece de parcă ar fi inspectat o amintire.

— Era singura noastră şansă. Să scăpăm sau să murim amândoi în acea închisoare… sau mai rău. Mi-am

coborât braţul de pe perete, am luat pumnalul scoţianului, iar el m-a ajutat să îmi tai mâna.

— Dumnezeule! icni ea.

Cole întoarse brusc privirea spre ea.

— Ţi-am spus să nu mă compătimeşti, mârâi el peste umăr.

Imogen îţi retrase rapid mâna de pe umărul lui, de parcă s-ar fi ferit de un câine de vânătoare.

— Nu poţi să pornunceşti asemenea lucruri, îi reproşă ea cu vocea tremurândă. Cum aş putea să mă abţin să nu simt compasiune pentru cineva care a trecut printr-o asemenea suferinţă?

Se aplecă să ridice cârpa albă, pătată pentru totdeauna de sângele lui, şi o scutură spre el, asemenea unei bone care îşi ceartă odrasla.

— Mila nu este o ruşine, este *compasiune.* Iar compasiunea este ceva ce toată lumea merită.

Cole se ridică, în toată înălţimea lui intimidantă, şi făcu un pas spre uşă fără să îşi ia măcar rămas-bun.

— Nu cineva ca mine.

— Mai ales tu, insistă ea.

El se întoarse brusc spre ea apoi, asemenea unui lup furios. Un animal prea sălbatic pentru a fi ţinut captiv. Dumnezeule, cum înălţau oamenii ziduri suficient de rezistente să întemniţeze un asemenea bărbat?

Nu reuşiseră. El scăpase.

— Ştii câţi oameni am ucis? spuse el cu dispreţ. Câţi au suferit din cauza mea?

Imogen scutură din cap, punându-şi mâna peste inima agitată, pentru a o linişti. El îşi întinse mâinile în faţa ei.

— Când mâinile tale sunt pătate cu atât de mult sânge, devine o parte din tine. Trece prin venele tale. Prin oasele şi prin măduva ta. Nu se opreşte până nu îţi pătează sufletul.

— Nu cred asta, spuse încăpăţânată Imogen. Nu despre tine!

— Ce ştii tu despre asta? Ai omorât vreodată un om?

Ea ezită, incapabilă să dea un răspuns sincer. Pentru

că nu ştia, acesta era adevărul. Era posibil să fi ucis, da. Încă mai putea fi chemată să dea socoteală pentru asta.

— Aşa credeam şi eu, spuse el. Miji ochii şi afişă un rânjet nemilos, făcând un gest dispreţuitor spre ea. Nu-ţi irosi compasiunea pe mine, femeie. Nu merit bunăvoinţa ta, cred.

Cole se întoarse şi dădu să plece.

— Nu. Ceva în glasul ei îl încremeni în loc. Poate sfidarea sau poate respectul. Imogen nu avea să ştie vreodată şi chiar nu conta, îndreptându-şi umerii şi ridicând bărbia semeaţă, făcu un pas spre el. Bărbaţii aceia pe care i-ai ucis pe terasa mea nu meritau bunăvoinţă. Dar tu, *da.*

O furie înflăcărată dădu ochilor lui o nuanţă nefirească.

— Cum îndrăzneşti să presupui că…

— Pot să presupun şi să spun orice vreau. Este casa mea, iar aţa din braţul tău este tot a mea, aşa că mă vei asculta.

Logica ei nu era prea bună, dar era eficientă, se gândi Imogen, întrucât el închise gura. Nările încă i se umflau, în semn de avertisment, în timp ce Cole îşi încrucişă braţele impresionante peste pieptul la fel de impunător.

Imogen fu nevoită să recunoască – statura şi postura lui o intimidau puţin, dar… cum spunea vorba aceea, „dacă tot ai început…”

Îşi drese glasul, alungându-şi teama, şi continuă:

— Nu poţi să presupui că îţi cunoşti soarta sau sufletul. Nu tu decizi acest lucru. Tot ce ştiu este că şi cele mai negre dintre inimi pot găsi bunăvoinţă. Este imposibil ca tu să fi luptat cu asemenea ferocitate, să fi făcut ceea ce ai făcut pentru a supravieţui dacă nu ai crezut asta în adâncul inimii.

Încurajată de tăcerea lui, Imogen făcu un pas spre el, îmblânzindu-şi puţin glasul.

— Viaţa, cu toate pericolele şi chinurile ei, încă aparţine celor vii. Avem responsabilitatea de a o trăi. Nu ar trebui să o iroseşti cedând în faţa disperării.

— Nici tu nu ar trebui să o rişti fiind nesăbuită şi

luându-ţi nasul la purtare, ripostă el, privind-o cu superioritate.

Ei

Imogen tresări. Nu voia să fie intimidată sau supusă, dar evenimentele de peste zi o buimăciseră atât de tare, încât reuşi doar să îşi ţină umerii drepţi şi mândri.

— Orice ai face sau ai spune, eu nu pot să le întorc spatele celor care au nevoie de ajutorul meu. Pur şi simplu, nu îmi stă în fire. Spune-mi că sunt proastă, dacă vrei, dar sunt ceea ce sunt. Şi nu că aş fi incapabilă să mă schimb, ci că nu vreau să o fac. Ştiu că există mai multă suferinţă pe lume decât pot eu alina, dar scopul vieţii mele să salvez pe cine pot.

El o privi lung cu ochii aprinşi, apoi spuse:

— Atâta vreme cât nu încerci să mă salvezi pe mine…

Imogen îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu eşti nici mai presus, nici mai prejos de consideraţia mea. Voi face cum voi dori, îl provocă ea.

Atmosfera deveni tensionată, până când începu să vibreze de violenţă şi aşteptare. Silueta lui masivă bloca singura cale de scăpare, iar lui Imogen îi trecu prin cap că poate vorbise prea în pripă, întrucât Cole începu să vină spre ea, închizând distanţa dintre ei.

— Ar trebui să îmi spui să plec, mârâi el din adâncul pieptului. Porunceşte-mi să plec, femeie. Nu sunt un om bun. Şi sunt tentat să îţi dovedesc asta făcând un lucru cumplit.

Lui Imogen i-ar fi plăcut să spună că a rămas pe loc, neînfricată, dar se trezi brusc lângă lavoar, fără să îşi poată aminti cum ajunsese acolo.

— Să fii un om bun nu înseamnă să faci întotdeauna lucrul corect. Glasul ei deveni atât de şoptit, încât Imogen nu şi-l recunoscu. Există două jumătăţi ale firii noastre, nu? Lumină şi întuneric, bine şi rău, înger şi demon.

Cole dădu banca la o parte cu piciorul şi veni mai aproape de ea, intenţiile răutăcioase citindu-i-se pe trăsăturile sălbăticite de lumina lămpii şi de dorinţă.

— Tu care eşti?

— Nu sunt vreun înger, Cole, de asta poţi fi sigur.

— Atunci, se pare că suntem amândoi blestemaţi. Dintr-o mişcare plină de graţie, Cole ajunse lângă ea, buzele lui cotropindu-le pe ale ei înainte ca trupul lui să se izbească de ea.

Cole îi ocupă tot spaţiul, copleşind-o. Pieptul lui îi zdrobea sânii, genunchiul lui îi depărtă cu forţa coapsele. Îşi împinse şoldurile în ea, iar Imogen îi simţi erecţia crescândă.

Să îl sărute pe Cole era ca şi cum ar săruta noaptea. Întunericul lui acaparator mistuia totul în jur, în timp ce buzele lui o mistuiau pe ea. Limba lui îi cuceri gura, împletindu-se cu a ei în mângâieri umede şi îndelungi.

Dar mâna lui... mâna lui era de un infinit de ori mai blândă în timp ce îi cuprinse ceafa, încă nelăsând loc de îndoială că ea era prizoniera lui. Degetele lui i se împletiră în păr, mai degrabă rugătoare decât asupritoare.

O fierbinţeală toropitoare se prelingea precum un minereu lichid din gura lui în corpul ei. Se împrăştia pe pielea ei şi îi gonea prin sânge în acelaşi timp cu o dorinţă apatică, eliberându-se între picioarele lui Imogen sub forma unei călduri umede.

Imogen se agăţă de el în timp ce Cole, la propriu, o sărută până o făcu să îşi piardă minţile.

Fiecare muşchi al lui era încordat în timp ce îi explora gura cu limba într-un ritm armonios. Cole scoase un sunet atât de străin pentru Imogen, încât ea nu putu decât să îl considere un fel de apreciere violentă.

Din gâtul ei scăpă un sunet răguşit, drept răspuns, care pe Cole păru să îl încânte şi să îl liniştească.

Dintr-odată, comportamentul lui se schimbă de la furie la veneraţie. Mâna de pe ceafa ei începu să tremure în timp ce el îi mângâia părul. Limba lui se retrase, dar Cole continuă să o sărute blând. Fiecare răsuflare pe care o împărtăşeau era o binecuvântare, iar el şopti ceva ce ea nu înţelese.

Sărutul lui avea ceva ce nu avusese în camera aceea de la Bare Kitten, în urmă cu toţi aceşti ani. Ceva periculos.

Ceva mai posesiv şi mai neinhibat.

El nu mai era doar muşchi fermi şi graţie binevoitoare. Acum Cole era tot numai dorinţă aspră şi profundă. O muşcă de buză cu lăcomie, ceea ce trimise o senzaţie şocată direct între picioarele ei.

Imogen se îneca în el, sau poate se jertfea, nu era sigură. Valuri de dorinţă fierbinte o năpădeau şi nu mai putea gândi limpede.

Mâna lui trasă conturul spatelui ei, ajungându-i pe talie, iar Cole deveni frustrat apoi de straturile numeroase ale fustei ei, pe care le înşfăcă de parcă ar fi vrut să le sfâşie în bucăţi.

Imogen decisese să îl lase să o facă, când un ţipăt străpunse aerul umed pe care ei îl provocaseră în încăperea îngustă şi ascunsă a casei.

Încremeniră amândoi, desprinzându-se din sărut, încordându-se precum vulpile ale căror vizuini fuseseră găsite de câinii de vânătoare.

Sfinte Dumnezeule! Cineva se întorsese acasă înainte ca Welton şi bietul Cheever să reuşească să strângă carnagiul.

Ţipătul ascuţit răsună din nou, foarte aproape. Atât de aproape, încât era imposibil să se fi auzit de la etaj, din faţa casei. Cole ţâşni spre uşă, poruncindu-i lui Imogen să rămână pe loc.

Ignorându-l, ea porni după el cu genunchii slăbiţi de dorinţă şi apoi întăriţi de adrenalină. Îşi dădu seama că avusese dreptate. Ţipătul nu venise din faţa casei, ci de la intrarea servitorilor, mai jos pe acelaşi coridor. Acolo, în faţa uşii, bucătăreasa, doi lachei şi o menajeră erau înghesuiţi în jurul a ceva ce găsiseră la intrare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă poruncitor Trenwyth.

Servitorii îl priviră cu gurile căscate pentru un minut. Singurul sunet care se auzea erau suspinele plângăreţe ale menajerei. Dacă era şocul pricinuit de orice provocase ţipătul sau de vederea unui duce pe jumătate dezgolit pe coridorul servitorilor, era la latitudinea oricui.

— La naiba, să vorbească cineva, porunci el, mergând

mai aproape.

Bucătăreasa, o femeie subţirică, în ciuda meniurilor bogate şi elegante pe care le pregătea, o observă pe Imogen şi ridică o mână.

— Nu, milady, nu vă apropiaţi! o avertiză ea. Nu vreţi să vedeţi asta.

Trenwyth îşi croi drum printre ei, ignorându-şi cu nonşalanţă rana. Imogen veni după el, observând modul în care buzele i se ţuguiară şi pielea i se încordă.

— Ce e? întrebă ea neliniştită. Ce este?

— Imogen, nu… începu el, întinzând braţul pentru a o opri.

Dar era prea târziu. Ea zări ceea ce era probabil cel mai groaznic lucru pe care îl văzuse în ziua aceea.

Acolo, pe coridor, legat la gât cu o eşarfă oribil de familiară – cea pe care ea o pătase de sânge când îl înjunghiase pe domnul Barton – era trupul unei pisicuţe strangulate.

Capitolul 19

Sir Carlton Morley stătea la capătul unor rânduri ordonate de cadavre, la morgă, asemenea unui profesor într-o clasă foarte macabră.

Ţinea mâinile puţin cam prea strânse la spate, iar ochii îi erau mijiţi în timp ce era cufundat într-o meditaţie profundă, aproape dureroasă.

Astăzi, Londra era un oraş al lacrimilor.

Douăzeci de oameni fuseseră ucişi în timpul grevelor, printre care şi un agent de-al său. Zeci de răniţi umpleau spitalele din zonă şi îi copleşeau pe doctori. Şi apoi… mai era şi haosul inevitabil care însoţea un incident de asemenea anvergură, care acapara oraşul. Hoţii profitau de absenţa forţelor de poliţie în alte părţi ale oraşului. Fuseseră atacate femei. Birouri şi magazine fuseseră jefuite.

Cinci dintre aceste cadavre – unele întinse pe paleţi din lemn, întrucât morga rămăsese fără mese – erau victimele furiei nemăsurate a ducelui de Trenwyth.

Şi cine îl putea învinui?

Proprietatea contesei Anstruther fusese invadată, iar Trenwyth considerase de cuviinţă să ia justiţia în propriile mâini. Nu mai fusese altcineva acolo. Era timpul ca Morley să accepte realitatea: Scotland Yard era asaltată din toate părţile şi subfinanţată.

Trebuia făcut ceva mai mult. Ceva drastic şi eficient. Poate era momentul să înceteze să se mai încreadă în rotiţele atât de lente ale sistemului judiciar.

Morley strâmba din nas din pricina mirosurilor amestecate de conservanţi chimici, gaz de lampă şi moarte. Deasupra acestei camere, cei dragi care aşteptau să îşi identifice morţii, poliţişti care îşi dădeau silinţa să menţină liniştea şi alte suflete care aveau nevoie să li se facă dreptate aşteptau ca Morley să îşi facă apariţia.

El nu se ascunsese aici, în purgatoriul acesta de beton, în care morţii petreceau doar o mică perioadă de timp – venise aici ca să poată gândi în linişte. Venise aici ca să îşi facă un plan de bătaie. Adesea, cei pieriţi erau o companie mai buni decât cei vii. În mod sigur, erau mai tăcuţi.

Morley îşi verifică ceasul şi îi privi pe cei morţi cu o expresie pe care mulţi ar fi identificat-o drept calmă şi liniştită.

Cât de puţin ştiau aceştia.

Ca soldat, Morley provocase un număr comparabil de cadavre cu propria puşcă. Fiecare doborât de un singur foc de armă. Plămânii, creierul sau inima erau organe vitale, care, odată lovite, deveneau complet inutile. Atât la propriu, cât şi la figurat.

Inima îi fusese frântă de prea multe ori ca să mai ţină socoteala, şi existau momente când Morley se temea că încetase să mai bată.

Dar plămânii şi corpul îi erau puternice. Mintea îi era ageră. Iar toate acestea puteau fi folosite în tandem pentru

a alcătui cea mai eficientă armă. O armă care putea fi mânuită în vremuri ca acestea, împotriva oamenilor care incitau la violenţă. Împotriva celor care oprimau oamenii. Şi împotriva oricui voia să profite de cei nevinovaţi.

Ceva trebuia făcut…

Morley avea nevoie de o strategie. De fapt, avea nevoie de o armată.

Nu trebuia să se întoarcă pentru a-i vedea pe bărbaţii pe care îi aştepta intrând pe uşă unul câte unul. Îi identifică pe fiecare după mers, după miros şi după energia indescriptibilă pe care el însuşi se antrenase să o recunoască. Când era mic, învăţase să citească oamenii, să vadă lucruri pe care nu le mai vedea nimeni, să observe o schimbare în firea, expresia sau intenţia omului. Ca adult, Morley folosise acea abilitate pentru a fi conştient de cei din imediata lui vecinătate, în timp ce observa restul lumii la distanţă, peste ţeava unei puşti cu lunetă.

Trenwyth intră primul, după cum era obişnuit prin prisma rangului său. Paşii lui mari nu se comparau cu ai nici unui bărbat pe care îl întâlnise Morley vreodată, deşi ducele avea pasul uşor al unui spion. Trenwyth era o combinaţie letală de paradoxuri – răbdător şi volatil; plin de principii şi de vicii; un nobil, dar deloc un gentleman.

Pentru Morley, ducele era un lup. Strămoşul sălbatic al celui mai bun tovarăş al omului. O creatură care părea adesea foarte abordabilă, chiar de încredere, dar care nu se dădea în lături de la a-ţi rupe gâtul doar de plăcere.

Drept dovadă stăteau cele cinci cadavre care fuseseră aduse de la reşedinţa Anstruther.

După Trenwyth urmă Dorian Blackwell, pantofii lui costisitori producând un sunet sacadat şi arogant pe podea. Blackwell era un bărbat care nu se ascundea de nimeni. Puterea lui era evidentă, iar numele, legendar. La nevoie, se putea contopi cu umbrele, dar stilul lui fusese întotdeauna elaborat. Era un bărbat care înţelegea atât beneficiile fizice, cât şi pe cele psihologice ale războiului şi terorii, şi care le folosise în avantajul său întreaga viaţă.

Pentru Morley, el era o panteră. Cu părul şi ochii

negri, conducând din culcuşul lui înalt, de unde cobora doar când prada era destul de coaptă cât să îi fie pe plac.

Christopher Argent nu scoase niciun sunet în timp ce îşi urmă fostul angajator pe terenul celui actual. Asemenea lui Trenwyth, şi el păşea cu economia de mişcare de care era nevoie ca să evite să fie auzit, deşi Morley îi simţea întotdeauna prezenţa asemenea unui vid negru şi sinistru. Să îi întoarcă spatele lui Argent era ca atunci când moartea avea să vină după el – sau aşa îşi închipuia Morley că va fi. Sărutul unei brize reci pe tot corpul lui, pentru a-i atrage atenţia înainte de căderea coasei.

Pentru Morley, Argent era o viperă. Părul lui roşcat era un avertisment cum că o singură lovitură ar însemna moarte. Privirea lui rece, reptiliană, muşchii lui înşelători de relaxaţi şi viteza şocantă a mişcărilor lui de luptă îl încadrau drept un asasin foarte eficient.

Liam Mackenzie, ultimul din grupul lor clandestin, închise uşa în urma sa, paşii greoi fiindu-i înăbuşiţi de ghetele croite din cea mai moale piele de cerb. Războinici că el nu mai existau în epoca aceasta a eleganţei şi industriei. El poseda puţină spre deloc din graţia şi perspicacitatea superlativă a tovarăşilor lui. Mackenzie spunea ce gândea, îşi exprima sentimentele şi mânca inima oricui îndrăznea să i se opună, dar de-abia după ce le-o scotea din piept cu mâinile lui goale, ciudat de mari. Era descendent din picţi, care deveniseră rebelii iacobiţi, şi primise întăriri şi prin sângele invadatorilor vikingi.

Pentru Morley, Mackenzie era un urs, genul vânat până la dispariţie pe această insulă în urmă cu atâtea zeci de ani. O bestie blândă cu familia lui, dar un prădător alfa, feroce şi de neoprit cu un şir de victime lung cât zidul lui Hadrian.

Aceşti bărbaţi erau cu toţii prădători brutal de eficienţi. Majoritatea fiind, din fire, creaturi de noapte. Şi, recent, Morley se alăturase rândurilor lor. Sau, mai degrabă, era pe punctul de a-i ruga pe ei să intre în rândul lui.

Morley se întrebă unde era locul lui în acest panteon

al prădătorilor. Era o pasăre de pradă, poate. O pasăre de pradă cu ochi ageri, care îşi veghea oraşul din înaltul acoperişurilor şi îşi folosea simţurile ascuţite şi înnăscute pentru a-şi ataca prada cu o eficienţă energică. El nu era nici masiv ca Ravencroft, nici abil ca Argent, nici temut şi cu conexiuni, precum Blackwell, nici nu avea atât de multă putere fizică şi socială precum Trenwyth.

Totuşi, avea câte puţin din toate aceste trăsături. Şi poseda ceva despre care era convins că unii dintre aceşti bărbaţi nu aveau.

O conştiinţă. Sau, mai corect, un scop. Cândva fusese unul dintre nenumăraţii criminali anonimi din oraş, dar acum fusese numit protectorul ei.

Gardianul ei.

Iar Morley se temea că sarcina era prea mare pentru un bărbat... după cum dovedea încăperea ticsită cu cei morţi.

Dorian Blackwell fu primul care vorbi, accentul lui cult fiind deprins, mai degrabă decât înnăscut, şi brăzdat de ironie.

— Permite-mi să fiu primul care spune, Morley – jur că niciun strop din sângele acesta nu a fost vărsat de mine. Am petrecut ziua la Covent Garden împreună cu soţia mea şi copiii şi pot aduce mulţi martori.

Un junghi îl străpunse pe Morley când bărbatul o menţionă pe Farah Blackwell. Femeia blândă, amabilă şi capabilă care lucrase cândva ca funcţionară la Scotland Yard. În felul ei liniştit şi blând, îi furase inima lui Morley în urmă cu cinci ani. Şi, la fel de blând, ea i-o frânsese.

Anii mai înăbuşiseră durerea pierderii ei, dar nu o stinseseră definitiv. De fiecare dată când îl vedea pe fostul său inamic împreună cu frumuseţea aceea blondă la braţ, rana se redeschidea. Ziua lor la Covent Garden ar fi putut să fie a lui. Acei copii ar fi putut fi ai lui, având bucle blonde, nu negre.

Trenwyth păşi în faţă, dând la o parte unul dintre cearşafurile care ofereau cât de puţină demnitate puteau cadavrelor.

— Eu nu pot spune acelaşi lucru, zise el sec. Revendic vreo cinci dintre ele şi toţi meritau ceea ce au primit, chiar mai mult.

— Nu trebuie să te temi de repercusiuni legale, Trenwyth, nu de aceea te-am chemat aici.

Spre surprinderea lui, Trenwyth scoase un sunet amuzat.

— Provin dintr-un duce regal, inspector-şef Morley, aş putea măcelări pe oricine doresc în mijlocul străzii, în Westminster, şi le-aş putea lăsa cadavrele acolo, fără să mă tem de repercusiuni legale.

Morley avu impresia că aude pe cineva bombănind, „Ticălos norocos”, dar nu îşi dădu seama cine. Probabil Argent.

— Nu asta ai făcut în dimineaţa asta? Ravencroft interveni binevoitor.

Trenwyth îi aruncă scoţianului un rânjet sinistru şi satisfăcut.

— Exact.

Blackwell se întoarse spre Morley, studiindu-l cu ochiul neacoperit de un petic.

— Nu că n-ar fi întotdeauna o plăcere să te văd, inspectore, dar îmi permiţi să întreb de ce ai convocat acest conclav de degeneraţi?

— Şi într-o morgă, adăugă Trenwyth. Presupun că încerci să demonstrezi ceva?

— Ce încerc să fac este să evit speculaţii publice, spuse sec Morley.

— Atunci nu ar fi trebuit să ne aduni pe toţi la un loc, râse sfidător Blackwell. Fiecare dintre noi este uşor de identificat. Fie suntem faimoşi, fie infami.

— Întocmai, spuse scurt Morley, deloc impresionat. Nu v-am adunat aici datorită notorietăţii voastre. Fiecare dintre voi are nişte calităţi unice. Asta, plus un motiv convingător de a le folosi pe toate în slujba cuiva care este posibil să aibă nevoie de ele.

— Zi pe şleau, căpitane, îi porunci scoţianul Mackenzie, adresându-i-se cu fostul lui titlu militar, nu cu

actualul. Nu-nţeleg unde baţi.

— Se pare că Lady Anstruther este în pericol. Morley observă cum ochii încruntaţi ai lui Trenwyth se transformă într-un foc arzător la auzul cuvintelor lui. Pentru că fiecare dintre voi împărtăşeşte cu Lady Anstruther cele mai intime conexiuni…

— Adică femeile noastre, clarifică Ravencroft. Soţiile noastre.

— Întocmai, continuă Morley. Vă solicit ajutorul pentru a prinde vinovatul care prezintă o ameninţare la adresa ei.

— Mă bag, spuse imediat Argent, ochii lui albaştri şi reci licărind. Nu-mi place violenţa care a avut loc azi lângă casa mea. Lady Anstruther este o prietenă preferată de-ale soţiei mele şi a fost foarte amabilă cu fiul meu vitreg. El pictează cu ea în grădină uneori. Amândoi s-ar întrista dacă ea ar păţi ceva.

Blackwell părea plictisit, de parcă şi-ar fi dat deja seama de direcţia în care se îndrepta întreaga conversaţie.

— Sunt convins că ştiţi deja că, joia viitoare, Lady Anstruther o va ajuta pe Farah să găzduiască unul dintre balurile ei caritabile, de data aceasta pentru a-şi susţine proiectul comun, un cămin pentru copiii străzii în Lambeth.

Morley încuviinţă din cap. Da, el ştia deja.

— Într-adevăr, exact acela este evenimentul la care sper să îl prind pe acest ticălos în fapt. Să-l trag din ascunzătoare. Cu voi patru acolo, în alertă, există o şansă mai bună să…

Trenwyth făcu un pas în faţă, ochii licărindu-i asemenea unei lame tăioase.

— Blestemat să fiu dacă îţi permit să o foloseşti pe Lady Anstruther drept momeală pentru un sadic violent.

— Ea este în pericol oriunde ar fi, îi explică Morley. După cum dovedeşte „cadoul” morbid pe care i l-a lăsat în grădină, ticălosul îi demonstrează că nici măcar casa ei nu este complet sigură. O structură atât de masivă este imposibil de fortificat fără un mic batalion, iar noi, pur şi simplu, nu avem resurse.

Trăsăturile lui Trenwyth se învolburară.

— Dacă are nevoie de cineva care să îi protejeze casă, cred că am demonstrat cu vârf şi îndesat că sunt capabil să…

— Contesa a cerut să *nu* fii tu, interveni Morley.

Ducele tresări, iar Morley observă cum o umbră de vinovăţie şi înţelegere traversă expresia lui Trenwyth, înainte ca el să adopte o faţadă de nepătruns.

— Îl am pe O'Mara în casă, în mâinile căruia amândoi ne-am încredinţa vieţile. Rathbone patrulează împrejurimile şi nimic nu trece de el.

— Chiar şi aşa, spuse Trenwyth. Eu o voi însoţi la bal.

Morley îşi dădu seama că sentimentele ducelui pentru contesă progresaseră de la o simplă preocupare din partea unui vecini pentru o văduvă bună la suflet. Trenwyth se purta aşa cum s-ar aştepta Morley de la oricare dintre ceilalţi bărbaţi prezenţi să se poarte în privinţa soţiilor lor. Interesant.

— Ai discutat acest aranjament cu Lady Anstruther? întrebă el ezitant.

— Nu este nimic de discutat, afirmă Trenwyth. Dacă ea va participa la bal, eu o însoţesc, altfel poate să stea încuiată în casă.

Ceilalţi bărbaţi schimbară priviri cunoscătoare pe la spatele lui Trenwyth, însoţite de zâmbetele compătimitoare ale celor care fuseseră deja în postura lui, care experimentaseră acelaşi frustrant simţ al posesiei şi pierduseră lupta împotriva lui.

Era posibil ca Trenwyth să fie îndrăgostit de Lady Anstruther? Fusese acolo mai devreme, în seara aceea, descoperise pisicuţa strangulată împreună cu ea şi servitorii ei. Cadavrele a cinci bărbaţi aduceau un tribut instinctelor lui arzătoare de a o proteja.

Dacă Trenwyth ar şti că ea devenea o piesă importantă într-un puzzle care implica un criminal în serie? Ar mai avea aceleaşi sentimente faţă de ea.

Morley dezbătuse îndelung dacă să îi includă pe cei de faţă în teoria lui. În ultimii trei ani, femei zvelte, cu părul blond, în jur de douăzeci de ani, fuseseră strangulate şi

molestate într-o manieră înspăimântător de asemănătoare şi în număr alarmant. Problema era că nimeni nu făcuse legătura între crime până când Trenwyth să îi ceară lui Morley să verifice dispariţiei prietenei lui, Ginny. Crimele se petrecuseră în părţi foarte diferite ale oraşului şi fuseseră implicate femei între care nu existase nicio legătură prealabilă.

Ultima victimă, Lady Broadmore, de exemplu, nu ar fi fost văzută nici moartă în compania Florei Latimer, prima victimă, prostituata găsită strangulată la Bare Kitten. Apoi fusese Rose Tarlly, o servitoare care îşi câştiga existenţa pe strada Old Fenchurch. Ann Keaton, o bonă care lucra într-un cartier mai monden, la două străzi de Ministerul de Finanţe. Şi, în cele din urmă, Molly Crane, infirmieră la St. Margaret's Royal Hospital.

Morley nu reuşise să îşi dea seama cum le alegea criminalul pe aceste femei, în afară de înfăţişările lor uimitor de asemănătoare. Până în urmă cu câteva ore, când îşi amintise că Lady Anstruther i-o prezentase pe sora ei drept domnişoara Isobel Pritchard.

Numele îi atinsese o coardă sensibilă în memorie, pe care nu o identificase până nu revizuise dosarele cazurilor. Lord Edward Millburn, contele Anstruther, provocase un întreg scandal în urmă cu doi ani, când se căsătorise cu o domnişoară pe nume Imogen Pritchard, care îi fusese infirmieră la St. Margaret's Royal Hospital.

Astfel fusese trasată prima legătură. Imogen, Lady Anstruther, lucrase cu una dintre victime la spital, iar o alta fusese găsită chiar în grădina ei.

Morley îşi spusese că ar putea fi o coincidenţă. Nu una foarte probabilă, dar era totuşi o posibilitate. Asta până în urmă cu câteva ore, când o pisicuţă fusese lăsată drept un simbol sinistru în casa ei.

O pisicuţă… găsită strangulată în spatele casei ei. Şi una dintre faimoasele „pisicuţe" de pe St. James's Street fusese găsită strangulată pe aleea din spatele bordelului Bare Kitten.

Morley fusese un prost să ignore acel detaliu drept

coincidenţă. El era multe lucruri, dar nu şi prost.

Tot ce avea de făcut era să îşi dea seama ce legătură avea contesa Anstruther, sau infirmiera Pritchard, cu una sau cu toate victimele... Singura lui opţiune era să o folosească drept momeală în văzul tuturor şi să aştepte ca făptaşul să atace. Între timp, Morley avea să îşi dea toată silinţa ca să găsească legăturile implicate.

„Începe cu începutul”, îşi spusese el. Era timpul să mai facă o vizită la Bare Kitten.

Capitolul 20

Imogen se aşteptase ca Trenwyth să o privească atât de duşmănos în timp ce trăsura elegantă a ducelui îi purta pe străzile pavate din Westminster. În zilele de după întâlnirea lor cu O’Toole – şi după întâlnirea intimă din cămăruţa din spatele casei – Cole încercase din răsputeri să petreacă ceva timp singur cu ea.

Deşi, până acum, Imogen reuşise cu dibăcie să îl evite. Apoi, pentru câteva zile, el fusese absent. Tăcut. Deşi, de fiecare dată când ea privea spre est, el era acolo. O fantomă la o fereastră, privind-o cu ochii aceia arzători.

Inspectorul-şef Morley o informase în urmă cu două zile că Trenwyth acceptase misiunea de a o însoţi la balul caritabil.

Nu lipsa dorinţei ei de a fi singură cu Cole îi inspirase acţiunile disperate şi nepoliticoase, ci prezenţa dorinţei, acea emoţie trădătoare, pătrunzătoare şi primitivă, care o făcuse să îi invite pe Lord şi Lady Ravencroft să îi însoţească în trăsură, pe parcursul scurtei distanţe dintre casa ei şi reşedinţa lui Farah şi Dorian Blackwell.

Imogen simţise imediat nemulţumirea lui Cole când ea coborâse treptele braţ la braţ cu Mena. De asemenea, îi simţise şi dorinţa. Rochia de un albastru sclipitor a lui Lady Ravencroft punea în evidenţă strălucirea rochiei din mătase stacojie a lui Imogen, care nu se simţise niciodată în viaţa

ei mai frumoasă decât acum.

Când el ridicase privirea spre ea, rămase cu gura căscată şi ochii lui sălbatici îi cutreierară corpul, fără să rateze vreun loc. Imogen simţise că se înroşea la fel de tare precum colierul din rubine care îi cobora între sâni. Privirea lui zăbovi acolo, strângând buzele cu putere, parcă pentru a-şi înfrâna senzaţia involuntară de foame.

Imogen nu mai văzuse acea expresie pe chipul lui de trei ani îndelungaţi – veneraţia unui iubit; aprecierea mândră şi arogantă a unui bărbat care gustase un strop de vin dulce şi era pregătit să devoreze fiecare picătură.

Pentru a-şi calma inima care o luase la galop, Imogen încercă să şi-l închipuie pe barbarul cu pieptul dezgolit din pivniţa ei drept ducele suav şi mândru care stătea înaintea ei, arătând splendid.

Cum eşuase, decisese să îl informeze că le invitase şi pe cunoştinţele lui, Lord şi Lady Ravencroft, să îi însoţească, întrucât era convinsă că trăsura lui ducală era suficient de încăpătoare pentru toţi.

El nu reuşise destul de repede să îşi ascundă încruntarea de ea, dar le spuse lui Mackenzie şi soţiei sale că era, bineînţeles, încântat. Judecând după tensiunea stânjenitoare din trăsură, Cole era la fel de încântat să îi vadă precum era un vampir să vadă răsăritul.

El plănuise să fie singur cu ea, iar Imogen plănuise să nu mai permită niciodată acest lucru, întrucât, de fiecare dată când erau singuri, se părea că sfârşeau sărutându-se.

Iar acele săruturi deveneau din ce în ce mai periculoase.

Imogen reuşi să îi evite privirea încruntată, dându-şi silinţa să rămână angajată în conversaţie cu Mena, cu privire la perspectivele de căsătorie din acest sezon pentru Isobel şi fiica vitregă a Menei, Rhianna.

Ravencroft şi Trenwyth stăteau stânjenitor de aproape unul de altul, umerii lor laţi atingându-se fără voie, chiar şi în trăsura spaţioasă. Deşi Imogen evita să îl privească direct pe duce, uneori îl mai surprinse pe marchizul Ravencroft aruncându-i priviri curioase şi

amuzate lui Trenwyth de sub sprâncenele negre şi stufoase. El nu era un bărbat prea vesel, din câte îşi dăduse Imogen seama, dar un zâmbet vag apăru pe buzele lui – de parcă ar fi ghicit întreaga situaţie.

Când trăsura ajunse la conacul Northwalk în Mayfair, Ravencroft sări din trăsură şi îl împinse uşor pe lacheu într-o parte, ajutându-şi soţia să coboare, lucru care îl obligă pe Trenwyth să procedeze la fel. Dintr-o mişcare sprintenă, Cole coborî din trăsură şi se întoarse spre Imogen, întinzându-i ambele mâini.

Imogen le privi lung. Din moment ce el purta mănuşi albe, era aproape imposibil să facă diferenţa – asta dacă nu ar fi fost imobilitatea nefirească a mâinii stângi. Sau poate doar părea astfel pentru că degetele mâinii drepte zvâcneau de nerăbdare.

Întinzându-se spre el, Imogen se trezi luată pe sus şi coborâtă brusc pe pământ, talia fiindu-i susţinută de o mână caldă şi puternică şi de una rece, din oţel. Pe cât de rapid ajunsese în braţele lui, tot astfel fu şi eliberată, înainte să aibă cineva ocazia de a observa încălcarea manierelor.

Simţindu-se zăpăcită şi fiindu-i puţin greu să respire, Imogen ridică privire spre Cole, care gesticulă spre cărarea care ducea la intrare. Ea se strâmbă la el şi nu spuse nimic în timp ce îşi croia drum spre conac cu picioare tremurânde. Aşa aveau să fie lucrurile între ei, se văită în sinea ei. Fiecare interacţiune a lor avea să fie brăzdată de intensitate şi de dorinţă neîmplinită.

Imogen îl invidia. Era nedrept că el îşi amintea atât de puţin de ceea ce se petrecuse între ei în noaptea în care el o plătise pentru plăcere şi i-o oferise şi ei, în schimb.

Ea îşi amintea totul, iar, uneori, acea amintire o chinuia şi o arunca în braţele unei nebunii dulci şi dureroase. În acea noapte, Cole trezise înăuntrul ei o nevoie febrilă şi desfrânată, pe care încercase din răsputeri să o ignore de atunci. Să nu cedeze niciodată în faţa ei. Să nu şi-o amintească.

Dar de fiecare dată când el o atingea, când o săruta şi

o zăpăcea, dorinţa aceea febrilă se trezea la viaţă. Uneori, când era singură noaptea, Imogen se foia frustrată într-o agonie fierbinte, aruncând de pe ea pătura umedă. Tânjind după o greutatea mai substanţială şi mai caldă asupra ei. Amintindu-şi cum trupurile lor asudate se contopiseră într-unul singur. Întrebându-se dacă şi acum ar fi la fel ca atunci să facă dragoste cu Cole.

Întrebându-se dacă voia să fie la fel.

Ajunseseră la reşedinţa Blackwell puţin mai devreme, aşa cum solicitase Imogen, pentru ca ea şi Farah Blackwell să se poată consulta cu privire la pregătirile de ultimă clipă pentru eveniment. De obicei, bărbaţii le lăsau singure în asemenea circumstanţe, dar în timp ce Mena, Farah, Millie şi Imogen se plimbau prin casă, inspectând pregătirile şi toate detaliile necesare, observară un anturaj care nu se descurca prea bine la a trece neobservat.

— Cred că procesiunea noastră a atras o avangardă, remarcă Mena ascunzându-şi chipul în spatele paharului cu şampanie, în timp ce ochii ei verzi dansau veseli.

Folosind drept scuză o draperie care nu era bine aranjată, Farah profită şi aruncă o privire spre soţii lor şi chicoti în timp ce aranjă materialul.

— Cred că ai dreptate, draga mea. Doar nu credeţi că ei îşi închipuie că sunt subtili, nu?

Când bărbaţii observară că fuseseră văzuţi, deveniră brusc fascinaţi de un tablou costisitor de-ale lui John Constable, asupra cărora Dorian le atrase atenţia.

— Fără îndoială că soţul tău are gusturi excelente în materie de artă, îndrăzni să spună Imogen, punând paharul gol de şampanie pe tava unui servitor şi acceptă cu veselie unul plin.

— Soţul meu n-ar şti să distingă Renaşterea de Rococo, pufni Farah şi râse.

— Nici al meu, fu de acord şi Millie, mijind ochii de culoarea cerului nopţii.

— *Eu* am cumpărat tabloul acela, iar Dorian nu l-a observat până acum. Farah miji şi ea ochii. Acum ştiu că pun ceva la cale. Întrebarea este ce?

— Mă tem că acest comportament straniu al lor este din vina mea. Imogen oftă tristă.

— Poftim? Millie ridică din sprâncene curioasă în timp ce sorbi din şampanie. Diamantele licăreau de pe inelele pe care ea şi le pusese peste mănuşile de culoarea lavandei, care îi completau rochia violet. Te rog să ne spui. Ador o intrigă bună.

Imogen luă câteva guri de şampanie pentru a-şi aduna curajul, apoi începu să le explice cu o voce şovăielnică:

— Inspectorul-şef Morley crede că este posibil ca un criminal în serie să fie pe urmele mele.

— Da? exclamă Farah. De aceea mi-a acceptat pentru prima dată una dintre invitaţiile sociale? Păi, asta explică totul, nu-i aşa?

Imogen o privi pe contesă cu gura căscată, încercând să înţeleagă reacţia ei calmă la o asemenea veste.

— Este o evaluare bună din partea lui Sir Morley cum că, după ceea ce s-a întâmplat cu biata Lady Broadmore, făptaşul ar putea fi înclinat să lovească din nou, la un eveniment asemănător, spuse cu înţelepciune Mena.

— Da, fu Millie de acord, încuviinţând viguros din cap. Şi desigur că i-a înştiinţat pe Christopher şi pe tovarăşii lui din… motive evidente.

— Mă simt ca o proastă, recunoscu Imogen, dar motivele nu sunt atât de evidente pentru mine.

Femeile schimbară priviri între ele. Farah încuviinţă cu un zâmbet blând şi toate o înconjurară pe Imogen, conspirativ, prefăcându-se că îşi reiau inspecţia casei.

Farah îşi trecu braţul peste al lui Imogen, mănuşa argintie a contesei completând mătasea rubinie a rochiei ei.

— Cu siguranţă ai auzit că Dorian al meu este… oarecum faimos.

— Te referi la Inimă Neagră din Ben More? îi scăpă lui Imogen, iar ea decise că două pahare de şampanie ar trebui să fie suficiente, având în vedere că era atât de devreme.

— Exact, spuse Farah cu un zâmbet crispat. Eu, Millie

şi Mena avem o prietenie specială, întrucât bărbaţii pe care îi iubim sunt fraţi, fie de sânge, fie de vărsase de sânge.

— De sânge în cazul meu, interveni Mena.

— Şi de vărsare de sânge în cazul meu, încheie Millie, aruncând o privire mândră de adoraţie în direcţia vikingului ei cu păr roşcat.

Imogen încă nu îşi veni complet în simţiri, dar îşi dădu seama că bănuiala ei cu privire la asemănarea familială între moşierul Mackenzie şi Dorian Blackwell fu confirmată.

— Fiecare dintre soţii noştri, în felul lui propriu, are demonii săi, continuă solemn Farah.

— Acei demoni i-au împins uneori pe soţii noştri să facă… lucruri îndoielnice în trecut, mărturisi Mena. Dar acele abilităţi pe care le-au dobândit de-a lungul timpului sunt foarte… eficiente când sunt folosite în scopul protejării celor dragi.

Imogen era de părere că descrierea drept „îndoielnice” a lucrurilor făcute de ei era cea mai modestă afirmaţie a secolului. Îşi aminti abilitatea letală şi forţa pe care Argent le exercitase împotriva lui Trenwyth când se luptaseră. Despre Demonul Scoţian îi citise şi dragului de Edward din ziare şi îşi amintea că bărbatul se infiltrase într-o închisoare otomană de unul singur. De asemenea, era convinsă că nici Dorian Blackwell nu îşi căpătase porecla, influenţa, averea şi peticul acela sinistru pe ochi în minunatul salon al soţiei sale.

Millie îşi puse mâna pe braţul lui Imogen.

— Toate avem poveştile noastre despre riscuri şi primejdii, îi mărturisi ea cu ochii licărindu-i. Fie datorită, din cauza sau în ciuda bărbaţilor noştri, dar mereu ne-au protejat. Iar Morley ştie că Trenwyth te va proteja şi pe tine.

— Trenwyth devine rapid membru al frăţiei lor de vărsase de sânge, observă Farah. Ceea ce, desigur, înseamnă că eşti de-a noastră.

— O soră în toate privinţele, cu excepţia numelui, fu de acord Mena.

— Tu nu eşti ca celelalte doamne inutile pe care aristocraţia ni le dă în fiecare sezon, spuse entuziasmată

Millie. Tu ne ajuţi să îndeplinim binele pe care vrem să îl facem. Ai o minte ageră, o inimă blândă şi un corp dur, rezistent. De toate aceste lucruri ai nevoie dacă ai gând să te înhăitezi cu bărbaţi ca ei.

Imogen îşi drese glasul pentru a-şi alunga emoţiile şi recunoştinţa şi spuse:

— Eşti foarte amabilă, spuse ea. Dar nici eu, nici Trenwyth nu suntem interesaţi să ne „înhăităm” unul cu altul. El se află aici doar ca escortă a mea, pentru că l-a rugat Morley.

Millie pufni într-un mod nu foarte elegant.

— Mi-aş paria întreaga avere că nu acesta este motivul pentru care Trenwyth te-a însoţit în seara asta.

— Iertaţi-mi îndrăzneala, interveni Mena şi zâmbi blând. Dar este foarte limpede că Trenwyth te-ar lua pe orice suprafaţă i-ai permite tu.

— Mena! Farah râse. Ai început să te molipseşti de apucăturile desfrânate ale scoţienilor.

Zâmbetul tainic şi satisfăcut al marchizei era cel mai minunat lucru pe care îl văzuse Imogen în ultima vreme.

— Prea multe stau în calea unei relaţii între mine şi Trenwyth, şopti Imogen în timp ce îi aruncă o privire fugară bărbatului care stătea mai ţanţoş şi mai înalt decât tovarăşii săi, lumina lămpii dând părului său o nuanţă familiară. Întristând-o şi umplând-o de dorinţă. Sunt prea multe umbre în trecut, prea multă durere şi prea multe secrete.

— Fereşte-te de secrete, o avertiză Mena. Pot să distrugă totul.

Imogen încuviinţă din cap şi se trezi cu un alt pahar de şampanie în mână, în timp ce femeile deciseră să îşi îndrepte atenţia spre oaspeţii care soseau. Era perfect conştientă că secretele puteau să distrugă totul între ea şi Cole.

Deja o făcuseră.

*

Culoarea rochiei lui Imogen îl obligă pe Cole să recunoască: stacojiul avea să îi amintească mereu de sex. Îi trecu prin cap şi că, pentru un bărbat care se străduia din răsputeri să evite întocmai acea activitate, rochiile pe care le alegea ea erau al naibii de iritante. Lady Anstruther era întruchiparea păcatului, împachetat ca un cadou. În toată acea noapte chinuitoare, un vers din Biblie, dintre toate lucrurile posibile, îi răsuna în minte, ducându-l mai aproape de nebunie.

„Roagă-te să nu cazi în ispită. Spiritul, într-adevăr, este plin de râvnă…”

— Dar trupul e slab, încheie Cole, cu ochii aţintiţi pe lordul elegant care o învârtea pe Imogen pe ringul de dans, într-un vals perfect.

— Ce aţi spus, Excelenţă?

Colonelul Percival Rollins, numit Lord Winderton, trăgea de colţul mustăţii sale, ondulată astfel încât omul, destul de dolofan, părea să zâmbească încontinuu.

— Nimic, răspunse Cole. Vă rog, continuaţi.

— Spuneam că Rook i-a dus o cravaşă unui lord prusac în urmă cu nicio săptămână, vocifera destul de tare bărbatul. Dacă nu are pic de respect pentru nobilime atunci, ascultă la mine, urmează aristocraţia britanică.

Cole scoase un sunet îngrozit, dar în acelaşi timp închise dialogul bătrânului într-un sertar îndepărtat al minţii lui. Alesese locul acesta de lângă şemineu pentru că de aici putea supraveghea întreaga sală de bal, fiecare intrare, şi putea să vadă şi în sala de jocuri. Dezavantajul era că trebuia să socializeze cu bărbaţii care bârfeau precum o adunătură de matroane despre ultimele bufonerii ale lui Rook.

Asta şi faptul că o privea pe Imogen dansând cu toată lumea în timp ce picioarele îi erau nesigure din pricina paharului de şampanie care părea să nu îi lipsească deloc în acea noapte, de parcă i s-ar fi lipit de degete. Cole nu era singurul care observase. Bărbaţii care o ţineau în braţele lor pe parcursul valsurilor îşi permiteau libertăţi cu ea pe care nimeni nu ar îndrăzni să şi le permită cu o contesă în deplin

control al minţii sale. Trupurile li se apropiau prea mult, mâinile le alunecau prea jos pe talia ei, pe forma delicată a şoldurilor sale. O fermecau şi o linguşeau, o lăudau şi o apreciau, iar ea părea să îi trateze pe fiecare cu mai mult interes decât pe ultimul. Se agăţa de ei, folosindu-i pentru a-şi menţine echilibrul în timp ce se învârtea, şi dansa, şi râdea.

În tot acest timp, îl evita pe *el,* de parcă ar fi avut lepră.

Fu suficient să îi facă mâna lui Trenwyth să zvâcnească. Nu trecuse atât de mult timp de când rupsese oase cu nimic altceva în afară de forţa lui brută. Cât de mult tânjea să facă acest lucru acum, aici. Fiecare deget care se plimba pe talia ei, fiecare braţ care o trăgea mai aproape. N-ar fi mare lucru să îi rupă pe toţi, doar câteva mişcări îndemânatice, de fapt.

O, da, era o fantezie plăcută. Una violentă, garantat, dar lui îi provoca o plăcere stranie.

Încă două dansuri. Două dansuri şi apoi avea să fie a lui. Deşi Cole era escorta ei, convenţia dicta ca el să danseze cu ea o dată. Doar cei care îşi făceau curte valsau de două ori la acelaşi eveniment social, în timp ce un al treilea dans împreună era echivalent cu declararea intenţiilor matrimoniale.

Şi cum putea el să aibă vreo intenţie la adresa ei, când petrecuse săptămâna anterioară căutând o altă femeie?

Aflase că Devina fusese dusă de amantul ei la Paris. Cole trimisese pe cineva pe urmele ei, dar putea dura şi săptămâni întregi până să primească un răspuns. Blackwell raportase că Ezio del Toro murise din cauze naturale cu vreo două luni în urmă, iar o investigaţie ulterioară nu scosese la iveală pe nimeni de vârsta lui Ginny sau potrivindu-se cu descrierea ei în vila sau în slujba lui. De fapt, amanta lui fusese o rusoaică robustă, care îl jefuise la final.

Cole ar fi vrut să spună că discuţia lui cu Argent încurajase un nou val de căutări după Ginny, doar pentru a

fi frustrat la fiecare pas.

Totuşi, dacă era sincer… fu nevoit să admită că motivul fusese sărutul pe care îl împărtăşise cu Lady Anstruther în acea cameră întunecată din capătul casei ei.

Existase putere în acel sărut. Ceva care trezise bestia din el şi o alinase deopotrivă. Pentru Cole, fusese ca şi cum fiecare dintre ei transpuseseră părţi din ei înşişi în celălalt, prin contactul mistuitor ar buzelor lor. Ea reacţionase la pasiunea lui cu o înfierbântare la care Cole nu se aşteptase, cu o sălbăticie de care nu o crezuse capabilă. Disperarea lui animalică fusese îmblânzită de o tandreţe stranie. De o senzaţie de căldură şi familiaritate pe care nu crezuse că avea să o mai simtă vreodată. Tânjise după Lady Anstruther din prima clipă în care o văzuse, Cole putea să recunoască acest lucru acum. Totuşi, sentimentele lui pentru ea deveniseră brusc foarte complicate. Acum mergeau dincolo de partea fizică sau temporală. El… o respecta. Îi făcea plăcere să stea cu ea, chiar şi atunci când nu se puneau de acord în vreo privinţă.

Adică mai tot timpul.

Lady Anstruther îi stimula trupul şi mintea. Când nu îl provoca, îl liniştea. Aroganţa şi amărăciunea lui erau confruntate cu răbdare şi putere, dacă nu compasiune.

Imogen petrecea la fel de mult timp ţinându-i piept pe cât petrecea încurajându-l. Cu siguranţă, acest lucru era… admirabil.

Admiraţie – iată un cuvânt potrivit. Erau multe lucruri de admirat la ea. Într-adevăr, unele dintre lucrurile care la început i se păruseră iritante lui Cole acum păreau să îi atragă laudele. Curajul şi îndrăzneala. Optimismul ei de nestrămutat. Nepăsarea aparentă faţă de diplomaţie şi convenţii sociale. Toate trăsăturile pe care familia Talmage le-ar fi respins dacă încă ar fi mai trăit cu el în Trenwyth Hall.

Tatăl lui ar fi compătimit-o pentru idealismul ei ignorant şi originea umilă. Mama lui ar fi acuzat-o că zâmbeşte prea deschis şi că spune prea des ce gândeşte. Sora lui i-ar fi dezaprobat stilul flagrant şi tupeul de a se

mărita cu cineva mai presus de statutul ei social.

Şi Cole o judecase pentru toate aceste lucruri, nu? Pentru fiecare dintre ele. Pentru că fusese crescut cu aceste principii şi pentru că avusese nevoie de motive ca să nu o placă.

Dar Robert… dragul de Robert. Fratele lui mai mare, cel mai mare susţinător al lui şi cel mai fidel prieten. Adevăratul şi merituosul moştenitor al titlului Trenwyth…

El ar fi adorat-o.

Introvertit şi circumspect, Robert fusese atras de toate lucrurile neînfricate şi frumoase. El avusese inima unui artist – abstractă şi blândă. Sufletul unui filosof – cinstit şi contemplativ.

Dumnezeule, ar fi fost perfecţi unul pentru celălalt.

O durere stranie urcă în gâtul lui Cole în timp ce el urmărea punctul stacojiu şi săltăreţ care devenise Imogen, printr-un văl dubios care îi înceţoşa privirea. Dacă viaţa nu i l-ar fi luat pe Robert, dacă durerea nu l-ar fi dus în braţele lui Ginny, dacă Trenwyth nu ar fi fost distrus într-o închisoare străină… oare el şi fratele său ar fi concurat pentru atenţia minunatei văduve Anstruther? Posibil. Probabil.

Cine ar fi câştigat?

— Trenwyth, pari puţin abătut. Colonelul îi întrerupse reveria. Eşti bine?

— Sunt bine, domnule colonel, bâigui el în timp ce, în mintea lui, o piesă de puzzle tocmai căzu la locul ei. Scuzaţi-mă.

Îl ocoli pe bărbat şi plecă, hotărât să facă un singur lucru.

În aceste zile pe care le petrecuseră separat, Cole o investigase şi pe Lady Anstruther, de asemenea. Ea se născuse Imogen Pritchard, avusese o copilărie fericită într-o clădire de pe Sloane Street, în Londra, făcând parte din clasa de mijloc. Apoi, tatăl ei, copleşit de datorii, îşi mutase familia în Wapping, unde situaţia lor a continuat să se îngreuneze. Cole nu reuşise să îşi dea seama cum izbutise Imogen să termine şcoala de infirmiere, dar lucrase pentru

spitalul St. Margaret doar pentru câţiva ani înainte să îl cunoască pe Lord Anstruther. După câte se părea, până să devină contesă, viaţa ei nu fusese atât de grozavă.

Totuşi, ea vorbise despre întuneric, despre tragedie şi dezamăgire. Nu asemenea cuiva care pierduse o sumă oarecare de bani, ci ca o persoană căreia îi fuseseră răpite multe alte lucruri.

Dar ce? Şi de către cine?

Femeia era un mister. Un mister înfăşurat în mătase stacojie. Unul pe care Cole intenţiona să îl descopere.

Până acum, Imogen fusese pentru el doar o pacoste fascinantă. O tentaţie tulburătoare. O distragere nedorită.

Dar circumstanţele nu se ameliorau în această privinţă. Deloc. Cu o noapte înainte, Cole visase că era împreună cu ea în acea cameră roşiatică de la Bare Kitten. Şi în locul palidei, neajutoratei şi brunetei Ginny, care înflorise treptat la atingerea lui, fusese Imogen. O leoaică blond-roşcată. O creatură zveltă, puternică şi sălbatică. Un vânător în toată splendoarea ei, cu pistrui sărutaţi de soare şi buze desfrânate.

În visul lui, ea îl dominase. Îl mistuise cu sărutările ei, îl pârjolise cu atingerea ei. Când se trezise, gata să explodeze, avusese nevoie de-o singură atingere a propriei mâini ca să atingă orgasmul plăcut şi dureros în acelaşi timp.

În acel moment îl simţise ca pe o trădare. Poate din cauza inevitabilităţii neaşteptate pe care o validase visul. Cole o mai căută pe Ginny o dată.

O *ultimă* dată.

Poate că Ginny fusese numele de „pisicuţă” al bietei Flora Latimer. Poate că murise într-un mod violent, iar el nu fusese acolo ca să o salveze. Sufletul lui Cole sângerase la gândul acela. Mai exista şi şansa ca ea să fi trecut mai departe, cumva. Să îşi fi creat o nouă identitate şi o nouă viaţă pentru ea însăşi. Şi dacă acesta era cazul, însemna că Ginny nu voia ca el să o găsească.

Dumnezeu îi era martor că o căutase pretutindeni. În Americi, în Europa, aici în Londra.

Orice se alesese de ea, Cole nu reuşise să îi fie de vreun ajutor. Dar aici era o femeie în pericol, o femeie la ananghie. Una care îl punea pe jar. Uneori îl înfuria, alteori îl înfierbânta.

Dar întotdeauna îl umplea de dorinţă.

La naiba cu convenţiile sociale – următorul dans era al lui, indiferent ce scria pe carnetul ei de bal, iar Cole intenţiona să şi-l revendice. Pentru că dacă mai privea un singur plod parfumat şi împopoţonat punându-şi mâinile pe ea, avea să se lase cu gâturi spintecate chiar în toiul sălii de bal al reşedinţei Northwalk.

Nu aşteptă ca dansul actual să se încheie, nici nu se scuză înainte să intervină. Un filfizon cu părul negru o învârtea pe un vals de-ale lui Chopin într-o clipă, iar în următoarea, din două sau trei mişcări abile, Cole îi luase locul, lăsându-l pe celălalt bărbat să se împleticească spre şemineu.

O făcu fără măcar să îi verse şampania lui Imogen, observă Cole mândru în timp ce o conducea fără efort în vals. Ea nu tresări când degetele ei le strânseră pe cele de fier ale lui. Imogen era ca o mătase caldă lângă el, iar corpul ei se potrivea în braţele lui cu o uşurinţă magică.

De parcă locul ei era acolo.

Cole înghiţi cu greu şi o trase mai aproape decât îndrăznise orice alt bărbat în noaptea aceea.

Ochii ei erau ca două sfere mari, căprui, candelabrele licărind în privirea ei înceţoşată de şampanie.

— *Excelenţă,* bolborosi ea într-un mod straniu de adorabil, dar intenţionând să îl mustre. Nu cred că era necesar să faci asta. Lordul West… Westeher… Westireton…

Imogen se încruntă.

— Westershireton, o ajută el.

— Mă rog, în orice caz, nu încerca să mă ucidă, este doar *timid.*

Glasul ei ajunse la cuplul din dreapta lor, care îi privi de parcă nu le venea să creadă ce auziseră.

Trenwyth mască gafa ei cu un râset forţat.

— Doamne, dar eşti tare chipeş când zâmbeşti, şopti ea.

Apoi sughiţă.

— Câte pahare cu şampanie ai băut? o întrebă el printre dinţii încleştaţi.

Imogen ridică privirea, de parcă amintirea acelor pahare plutea undeva deasupra capului ei, ceea ce o făcu să calce greşit. El o prinse cu uşurinţă şi mască greşeală.

— Doar unul, bolborosi ea cu un aer vinovat.

— Unul?

— Doar pe acesta. Imogen îşi ţuguie buzele până ajunse să semene cu un copil care aştepta să fie sever mustrat. Deşi am pierdut numărul dăţilor în care a fost reumplut. Te rog să nu-mi ţii o predică… Ce faci?

Cole o strânse în braţe într-un mod în care lui Imogen îi era imposibil să nu îl urmeze în timp ce el o conducea prin mulţime în paşi înşelător de uşori.

— Te duc în altă parte până nu îşi dă toată lumea seama cât eşti de beată şi se duce naibii toată seara.

— Sunt beată? întrebă ea.

— Fără îndoială.

— Nu am mai fost niciodată beată înainte, spuse ea, aruncând o privire gânditoare paharului. Şampania pare la fel de tare precum ginul, după gust. Deşi probabil că ar fi trebuit să mă opresc atunci când am simţit bulele până în vârful degetelor de la picioare.

— Încearcă să nu spui prostii până nu te scot de aici, bombăni el, abţinându-şi amuzamentul în timp ce încercă să îi ia paharul din mână, după care îl puse pe tava unui servitor în trecere.

Deşi salonul era arhiplin şi restul invitaţilor erau şi ei din ce în ce mai ameţiţi de băutură, Cole ştia că el şi Imogen reprezentau deja un mic spectacol şi erau în pericol de a deveni o expoziţie în toată splendoarea. Privirea lui scrutătoare îl găsi pe Blackwell lângă un stâlp de la intrare, bucurându-se de o briză uşoară şi un pahar de ceva scump. Ticălosul viclean înţelese imediat întrebarea din ochii lui Cole, după ce îi aruncă o privire ducesei care de-abia se

ţinea pe picioare. Dorian gesticulă cu capul lui brunet spre o uşă de pe peretele sudic şi apoi atrase atenţia tuturor pentru încă un toast în cinstea dragii lui soţii.

Cu mulţimea astfel distrasă, Cole pe jumătate o conduse şi pe jumătate o târî pe Imogen prin uşa indicată şi de-a lungul unui coridor întunecat şi straniu de pustiu. Susţinând-o cu braţul stâng, Cole încercă să îi ignore sânii care i se striveau de corpul lui sau cum capul ei se legăna pe umărul lui, într-un mod destul de adorabil.

— *Noi* nu ne mai învârtim, îl informă ea cu un oftat. Dar totul în jur se învârte.

Cole încercă vreo două uşi care se dovediră a fi încuiate, dar următoarea cedă sub mâna lui. Trăgând-o pe Imogen în cameră, închise uşa, o încuie şi rămaseră într-o beznă totală.

— O, nu.

Întunericul păru să o trezească pe Imogen din ameţeală, iar ea începu să se foiască în braţele lui.

— Stai liniştită, îi porunci el blând.

— Nu, icni ea, răsucindu-se în strânsoarea lui, aşa cum Cole văzuse mulţi copii neastâmpăraţi făcând în braţele unei bone severe. Nu. E greşit ce facem. Nu pot să fiu singură cu tine. Pur şi simplu, nu pot.

— De ce nu? Ştii că nu te voi răni.

— Nu înţelegi. Imogen deveni şi mai înflăcărată şi începu să dea din mâini. Nu eu sunt în pericol, ci tu. Nu putem rămâne aici, nu singuri.

Un junghi de îngrijorare îl străpunse la auzul cuvintelor ei, iar Cole o liniştit treptat, ţintuindu-i mâinile pe lângă corp.

— De ce? întrebă el poruncitor. De ce te temi, femeie, spune-mi. Ai văzut pe cineva? Ai fost ameninţată?

Imogen nu avea de ce să se teamă. Nimeni altcineva nu avea să o atingă astă-seară. Amândoi se puteau baza pe acest lucru.

— Mă tem… mă tem că te voi săruta din nou, se plânse ea. Se pare că tot fac asta atunci când suntem singuri, în întuneric. Şi tu te vei înfuria. Vei spune sau vei

face ceva neadecvat. Sau se va întâmpla ceva rău imediat după aceea.

Cole îşi simţi toţi muşchii din abdomen încordându-i-se în timp ce el scoase un sunet aspru, necunoscut şi repetitiv.

— Of, te rog să nu râzi, îl imploră ea. Sună prea… delicios. De-abia îţi pot rezista când eşti o brută ţâfnoasă, cum aş putea avea vreo şansă dacă râzi?

Cole nu îşi recunoscuse râsetul. Trecuse prea mult timp de când îl experimentase ultima oară.

Delicios. Fără îndoială, Imogen merita acel sunet. Întreg momentul căpătă o aură foarte senzuală. Camera încuiată încălzită de aerul ameţitor al nopţii de vară. Braţele ei dezgolite şi încântătoare sub mâna lui. Mireasma ei plutind în jurul lui, proaspătă şi floral㠁. Brusc, el deveni Adam în Grădina Edenului, confruntându-se cu tentaţia, cu un fruct prea copt şi prea ademenitor ca să îl refuze. Cole nu ar trebui să o guste. Nu aşa, când şampania îi luase mintea, iar trupul ei era la îndemâna lui.

Pe măsură ce ochii lui se adaptau cu întunericul, Cole îşi dădu seama că erau într-un soi de birou, cu mobilier masiv, în mod sigur masculin. Draperiile fuseseră lăsate deschise, noaptea senină aruncându-şi lumina albăstrie în încăpere, odată cu câteva retuşuri argintii ale razelor de lună.

— Nu mă voi înfuria, o linişti el, domolindu-şi strânsoarea. Şi nu voi permite să se întâmple nimic rău.

Imogen încremeni în braţele lui.

— Dar cum rămâne cu sărutatul? întrebă ea ezitantă.

Ascunzându-şi zâmbetul în întuneric, Cole îşi aplecă uşor capul spre al ei, nasul lui cufundându-se în părul ei, desfătându-se cu mireasma lui şi cu pielea delicată de dedesubt.

— Nu pot să promit nimic în privinţa sărutatului.

Capitolul 21

Noaptea îi fusese dușman lui Cole până în acest moment. Un moment şi un loc în care umbrele şi teroarea amintirilor stăteau la pândă. El nu ştia ce era mai rău. Coşmarurile pe care le avea când dormea…

Sau când era treaz.

În trecut, Cole ura cum întunericul părea să îi ascută orice instinct şi toate celelalte simţuri, intensificând sunetele şi mirosurile şi sporindu-i sensibilitatea pielii.

Dar acum… când sunetul era respiraţia dulce şi agitată a lui Imogen când se întoarse spre el… Când mirosul era de şampanie şi fructe din răsuflarea ei fierbinte pe gâtul şi bărbia lui… când senzaţiile de pe pielea lui erau date de mâna ei catifelată plimbându-se prin buclele scurte de pe ceafa lui, trezindu-i tot corpul la viaţă… Ei bine, Cole nu ar spune că îl deranja foarte mult întunericul.

Doar că voia să îi vadă chipul. Să citească dorinţa în ochii ei.

Cole îşi puse ambele mâini pe mijlocul ei, auzind micile sunete scoase de balamalele protezei lui.

— Nu ai promis să nu spui sau să nu faci ceva inadecvat, spuse ea.

— Cred că ştim amândoi că sunt pe cale să fac ceva foarte inadecvat, într-adevăr.

Excitat, înfierbântat, Cole o trase mai aproape de el. Trupul ei se contopi perfect cu al lui. Cole îşi coborî capul astfel încât buzele lui să se plimbe pe umărul ei gol, căutându-i pielea delicată a gâtului.

El ştia că, de îndată ce buzele li s-ar întâlni, orice urmă de onoare şi control ar dispărea precum stelele în spatele norilor joşi de deasupra Londrei. Cole voia să prelungească acest moment, în care Imogen era docilă şi dornică în braţele lui. O sinceritate aproape inocentă se înfiripă între ei. Da, Cole voia ca acest moment să păstreze pentru totdeauna sentimentul, să îl împacheteze în panglici făurite din raze de lună şi să îl ascundă în locul acela despre care vorbiseră înainte. Locul acela secret dinăuntru, pe care doar el putea să îl viziteze.

Doar că, acum, Cole se gândi că ar putea să o păstreze şi pe ea acolo.

Un sunet rătăcitor îi scăpă lui Imogen când buzele lui găsiră scobitura gâtului ei. Degetele contesei se împletiră în părul lui, iar ea se împinse mai mult în el.

— Eu… m-am răzgândit, îl informă ea şovăielnică. Poţi să mă săruţi acum.

Buzele ei găsiră tâmpla lui, căutând cu stângăcie să coboare spre gura lui Cole, pe care el i-o refuza.

— Cât de capricioasă eşti, Lady Anstruther, îi şopti el la ureche, tachinând-o.

— Te asigur că nu sunt, spuse ea. Doar că, dacă nu am buzele ocupate, este posibil să spun ceva ce nu ar trebui.

Dumnezeule, cât îşi dorea Cole să îi ţină buzele ocupate. În moduri care ar şoca-o. În moduri care poate că ar supăra-o şi ar speria-o. O, Doamne, măcar de-ar…

Înfrânându-şi bestia sălbatică ce ameninţa să distrugă tandreţea momentului, Cole, în schimb, se concentră asupra mănuşii de satin care îi încălzea palma lui Imogen şi îi mângâia acum bărbia.

— Poţi să îmi spui orice, zise el ţâfnos, întorcându-şi capul şi alintându-se în palma ei, asemenea unui lup cerşind afecţiune.

Folosindu-şi dinţii, înhăţă vârful unui deget al mănuşii şi trase. Procedă la fel cu celelalte patru degete, până când mănuşa alunecă de pe mâna ei.

Cole o îndesă în buzunarul său, gândindu-se că începea să strângă o adevărată colecţie din mănuşile ei.

— Ştii ce îmi place la tine? o întrebă el, trasându-i conturul taliei în timp ce mâna lui urca încet pe spate şi fiind de-a dreptul încântat de muşchii care tremurau sub atingerea lui. Inabilitatea ta de a ascunde ceea ce simţi. Emoţiile radiază din tine, chiar şi în întuneric. Sunt destul de molipsitoare, să ştii.

Îi prinse lobul urechii între buze şi îl muşcă uşor cu dinţii apoi.

Icnetul ei se topi într-un geamăt.

— Tu nu ştii ce ascund eu, spuse ea, gâfâind. Nu ai voie să afli vreodată.

— De ce?

Cole îşi trecu limba prin spatele urechii ei, simţind gustul delicat şi uşor sărat.

— Pentru că, spuse ea aproape imperceptibil.

Apoi mâinile îi ajunseră pe pieptul lui şi se împinse în el până când se lăsă pe spate, ca o adevărată contorsionistă.

Glasul îi deveni mai puternic, disperarea ridicându-se mai presus de dorinţa ei.

— *Pentru că,* uneori, când cineva păstrează atât de multe secrete pentru atât de mult timp, devine dependent de ele. Viaţa cuiva ar putea să se dezvăluie ca urmare a unei simple mărturisiri.

— Spune-mi, zise el mieros, încercând să o convingă şi strângând-o mai tare în braţe. Spune-mi de ce anume te temi. Spune-mi secretele tale, iar eu o să am grijă de tot.

— Trebuie? întrebă ea pe un ton plângăreţ, topindu-se din nou în braţele lui, buzele ei plimbându-se uşor peste locul unde bărbia lui se întâlnea cu gâtul. Chiar trebuie ca trecutul să conteze atât de mult acum că tu te-ai întors, iar eu sunt cine sunt în loc de cine eram?

Cuvintele ei nu aveau nicio noimă, dar nu conta. Gura ei lăsa o dâră umedă pe bărbia lui şi trasa un itinerariu periculos pe obrazul lui, spre buze. Cole avu senzaţia clară că Imogen se folosea de gura ei ispititoare pentru a-i distrage atenţia. Şi funcţiona, la naiba.

Bestia dinăuntrul lui toarse şi mârâi în acelaşi timp, când Cole întoarse capul şi puse stăpânire pe gura ei pornită în misiune. Limbile lor se contopiră într-un dans de mătase umedă şi dorinţă pură.

Imogen putea să-şi păstreze secretele alea afurisite, decise Cole, atâta vreme cât ea rămânea astfel, delicată şi dornică în braţele lui, copleşindu-i simţurile agere până când întreaga lume dispărea şi rămâneau doar ei doi. Şi camera dispăru; până şi luna păru să se stingă uşor pe fundalul dorinţei aprinse care scăpăra prin el asemenea

unui fulger. Universul tresări, se contractă şi se dilată din nou, lăsându-i suspendaţi pe un cer etern, luminat doar de minusculele explozii ale stelelor nefamiliare.

Imogen îşi puse ambele mâini pe obrajii lui, o palmă dezgolită şi caldă, cealaltă încă acoperită de mănuşă. Cole o gustă, o devoră, dar, cu toate acestea, atingerea ei blândă îl ţinea captiv. Mâinile îi alunecară pe gâtul lui, lăsând fiori în urma lor, până poposiră pe pieptul lui voluminos şi dădură la o parte reverele hainei.

O înjurătură tacită îi scăpă lui Cole în timp ce plămânii lui trudeau sub palmele ei. Fiori fierbinţi de dorinţă goneau pe spatele lui, trimiţându-i spasme până în vârful degetelor şi arzându-i toate terminaţiile nervoase, până când Cole se simţea de parcă avea să se dezlănţuie infernul dacă nu scăpa în curând de haine.

Imogen se retrase din sărut, iar el aproape că nu o lăsă. Când ea îşi lipi obrazul de al lui, Cole simţi o urmă de umezeală alunecând pe pielea lui, o lacrimă strivită de apropierea lor.

— M-aş îndrăgosti de tine dacă m-ai lăsa.

Şoapta ei agonizantă zgudui pământul de sub picioarele lui Cole. Nu mai erau suspendaţi pe cerul închipuit al nopţii, ci se zdrobiseră de pământul dur şi neclintit, învârtindu-se la nesfârşit pe o orbită, spre o eventuală uitare.

Imogen era aici, în braţele lui, nu încuiată într-o amintire pe care el nu o putea evoca în întregime sau cocoţată pe un piedestal construit din fărâmele trecutului. Era *aici.* Oferindu-i inima ei blândă şi sinceră.

Cole rămase cu gura căscată, un răspuns rămânându-i blocat pe buze asemenea unui plonjor pe marginea unei stânci.

Dar pe măsură ce mâna ei coborî, testând forma umflată a mădularului pe prohabul lui, se părea că niciunul dintre ei nu avea să ştie vreodată ce fusese el pe cale să spună.

Cu acea ultimă mângâiere, Imogen îi distruse lui Cole şi ultima fărâmă de autocontrol şi îi sparse umanitatea în

bucăţi de raze de lună pe covorul elegant de sub picioarele lor. Bestia lui ieşi la suprafaţă, un sunet jos scăpând din pieptul lui înainte de a o săruta sălbatic şi de a o ridica în braţe.

Cole merse cu spatele până când găsi o piesă de mobilier care să o susţină pe Imogen. Un birou. Excelent. O aşeză pe el, timp în care limba lui se plimbă prin gura ei mătăsoasă şi fierbinte, până când picioarele lui Imogen se depărtară pentru a-i face loc lângă ea.

Imogen se agăţă de el de parcă încă se temea să nu cadă, rochia adunându-se sub ea în timp ce îl cuprinse cu coapsele ei surprinzător de puternic, îmbrăţişându-l cu braţele şi picioarele.

Brusc, nu era suficient. Cole avea nevoie să îi simtă pielea pe pielea lui. Piele caldă şi dorinţă umedă. Cole avea nevoie de mişcare ritmică şi să îi privească muşchii supli încordându-se în timp ce Imogen se deschidea pentru el.

Cumva, Cole scăpă de propriile mănuşi înainte să îşi înfigă mâinile în faldurile rochiei ei şi să i le ridice deasupra genunchilor. Îşi folosi braţul stâng pentru a o sprijini pe Imogen de trupul lui şi să o ţină nemişcată pentru ceea ce era pe cale să facă. Mâna dreaptă urcă pe coapsa ei până când întâlni pielea ca de satin de deasupra jartierelor ciorapilor din mătase.

Imogen icni şi se foi, frământându-i muşchii de pe spate în timp ce Cole îi mângâia pielea fină dintre coapse. Piele care devenea mai fierbinte cu cât el urca mai mult, până când ajunse la despicătura din pantalonaşii ei, unde o fierbinţeală desfrânată parcă îl invita să intre.

Simţindu-se păcătos şi bine-venit deopotrivă, Cole îşi strecură degetele prin deschizătura pantalonaşilor şi găsi puful moale care îi proteja fierbinţeala intimă. Atât provocat, cât şi umil, Cole cuprinse cu mâna proeminenţa umedă.

Lui Imogen i se tăie răsuflarea, icnind brusc, şampania şi sexul inundând simţurile lui Cole în timp ce ea îşi împinse şoldurile înainte, arcuindu-şi spatele minunat, exact aşa cum dorea Cole.

El îi şopti lucruri pline de disperare în timp ce o săruta, dure şi vulgare printre buzele ei moi.

Dar mâna lui… mâna îi rămase blândă în timp ce îi dădu la o parte petalele care îi acopereau sexul şi îşi învălui degetul în dorinţa pe care o găsi acolo.

Răsuflările lor combinate erau ca o invocaţie disperată, guturală. Cole se aplecă mai mult asupra ei, întinzându-se lacom spre gâtul expus când Imogen îşi lăsase capul pe spate la atingerea degetelor lui pe miezul ei intim. Ducele se desfătă cu pielea ei delicată. Se jucă şi o tachină până când şoldurile ei începură să se unduiască sub mişcările tulburătoare ale degetelor lui, parcă poruncindu-i lui Cole cu mici gemete rugătoare să continue.

Zâmbind pe gâtul ei delicat, Cole mângâie micul mugur tremurând al sexului ei cu un deget umed. O dată. De două ori. Savurând reacţia ei, modul în care Imogen îşi încleştă pumnii mici pe hainele lui, trăgând de ele de parcă ar fi vrut să i le smulgă de pe corp.

Imogen îi rosti numele pe nerăsuflate, foindu-se pentru a ajunge mai aproape de el, implorându-l cu corpul ei să o elibereze de acea tortură. Înduplecându-se, Cole îşi folosi cel mai lung deget şi găsi acel loc moale şi strâmt din corpul ei care tânjea după el, în acelaşi timp ţinându-şi degetul mare peste mugurul plin de senzaţii şi dorinţă.

Un suspin scăpă din gâtul lui Imogen în timp ce degetul lui se cufundă înăuntru, printre palpitaţii mărunte. Cole era uimit de faptul că un loc atât de mic, de strâmt, se putea întinde pentru a primi sexul unui bărbat.

Îşi mişcă degetul înăuntrul ei, inspectând mătasea unică pe care o găseai doar înăuntrul unei femei. Îndoi uşor degetul în timp ce, simultan, îi mângâia clitorisul. Imogen tresări şi se înfioră când Cole găsi un ritm blând, lent, respiraţia ei devenind sacadată, brăzdată pe alocuri de suspine tremurânde. Corpul i strânse în jurul degetului său, închizându-se cu spasme mătăsoase, care se intensificau în sincron cu sunetele ei de plăcere.

— Cole? scânci ea în timp ce şoldurile i se agitau pe birou, împingându-se brusc spre el, de parcă i-ar fi călărit

mâna cu mişcări blânde, legănate.

— Sunt aici, o linişti el, sărutând-o din nou. Sunt aici, draga mea.

— Nu-mi. Da. Drumul, îl imploră ea în timp ce se legăna pe mâna lui.

— Niciodată, îi jură el în timp ce Imogen îl trăgea spre ea, miezul ei închizându-se pe degetul lui în pulsaţii puternice, minunate.

Cole o sărută şi îi savură gemetele în timp ce ea îi inunda degetele cu fiori de plăcere umedă, ceea ce îl înfierbânta şi îl uluia deopotrivă. Plăcerea ei devenea din ce în ce mai intensă, iar Cole se întrebă dacă avea să se sfârşească vreodată. Până când fu convins că el nu voia să se încheie. Această femeie, această comoară extraordinară… Cole voia să îi ofere ore întregi de plăcere pentru fiecare moment de durere îndurat de ea vreodată.

Ar putea dura o viaţă întreagă, îşi dădu el seama.

Cole chiar se gândea să îi ofere o viaţă întreagă?

Când frenezia ei se domoli, Imogen se desprinse din sărut, trăgându-şi sufletul în timp ce presăra sărutări recunoscătoare pe chipul lui, delicate ca ale unui fluture.

Cole îşi retrase mâna dintre coapsele sale, închizând ochii când buzele ei trecură peste pleoapele lui. Toţi muşchii i se încordară, până când el se temu că avea să plesnească ceva înăuntrul lui. Avea nevoie de ea. Avea nevoie să fie în ea. Ştia că acel coridor moale şi strâmt al ei era suficient de umed cât să îl primească. Ştia că putea aluneca în fierbinţeala ei şi că Imogen l-ar trage mai aproape de ea.

Dar Cole nu se clinti. Nu îndrăzni.

Imogen era ameţită de alcool… iar el era un gentleman.

La naiba.

Cole îşi ascunse gura în părul de după urechea ei, poruncindu-i propriei sale erecţii să se stingă. Poruncind bestiei lui să se calmeze. Amintindu-şi că ar fi greşit să profite de ea acum. Ar fi…

— Mi-a fost dor de tine, îi mărturisi glasul ei dulce în

timp ce Imogen îl sărută pe tâmplă. Tare dor. Ştiu că poate nu aveam dreptul, dar mi-a fost dor. M-am gândit la tine tot timpul. Eu… mi-am făcut griji pentru tine.

În acel moment, inima lui se topi complet. Trecuseră doar câteva zile de când nu se mai văzuseră.

Şi el îi simţise lipsa.

Incapabil să invoce cuvintele pentru a-i răspunde, Cole o strânse în braţe. Inima ei bătea lângă a lui, în tandem. Se legănau uşor, ea cu o afecţiune apatică, iar el cu o dorinţă crescândă, ritmică.

Picioarele ei îl traseră mai aproape, lipindu-şi şoldurile de el.

— Cole, şopti ea. Vreau ca tu să…

O bătaie puternică în uşă îi făcu să se îndepărteze, dar nu înainte ca Trenwyth să îi tragă fusta înapoi peste picioare.

— Intră, spuse ea cu răsuflarea tăiată, de parcă ar fi răspuns în mod automat, fără să vrea.

Cole se luptă cu impulsul de a-i acoperi gura cu mâna când cineva încercă să deschidă uşa încuiată.

— Lady Anstruther? strigă o voce feminină. Imogen, eşti acolo? Eşti bine?

— O, e Millie. Coborând de pe birou cu picioare nesigure, Imogen dădu să meargă spre uşă, clătinându-se. Vin! strigă ea.

Cole o prinse de mijloc.

— Sub nicio formă nu poţi să ieşi astfel acolo, îi spuse el la ureche, printre dinţii încleştaţi. Părul şi hainele îţi sunt dezordonate, iar reputaţia îţi va fi distrusă. Scapă de ea.

Imogen se sprijini de el înainte să strige:

— El spune să scap de tine, altfel o să fiu distrusă!

— Nu asta am…

Uşa începu să fie zguduită puternic.

— Cine a spus asta? se auzi o altă voce feminină. Cole avu impresia că recunoscu glasul ca fiind al lui Lady Northwalk. Imogen, cine e acolo cu tine? Eşti rănită?

— De-abia dacă simt ceva, răspunse Imogen cu nonşalanţă, de parcă informaţia aceea nu uimea pe nimeni

în afară de ea. Nici măcar nu m-a durut când m-a muşcat.

— *La dracu'!* Cole slobozi înjurătura în timp ce chiar îi acoperi gura cu mâna de data aceasta. Nu vă faceţi griji, Lady Northwalk, doar a băut puţin prea mult…

— Te-a muşcat! Cine te-a muşcat? Trenwyth e acolo, pe el îl aud? Încuietoarea era pusă la grea încercare, acum că ambele femeie trăgeau cu disperare de uşă. Deschide uşa în secunda asta!

— Doar… lăsaţi-ne un moment, strigă Cole. Trebuia să-şi adune gândurile şi să-şi convingă mădularul erect să se domolească. Obrăznicătura care se agita în braţele lui nu îl ajuta absolut deloc. Stai locului, la naiba! îi porunci el la ureche.

Un avertisment masculin se auzi cu o secundă înainte ca uşa să se dea brusc de perete, sub greutatea unui uriaş cu părul roşcat.

Pentru o fracţiune de secundă, Cole se gândi dacă nu ar fi mai rău să rămână cu mâna pe gura lui Imogen. În cele din urmă, decise să şi-o retragă, deşi rămase cu cealaltă pe mijlocul ei.

— Domnule Argent, îl întâmpină veselă Imogen, de parcă ar fi primit un oaspete în salonul ei. Ce faceţi aici?

Soţia mititică şi brunetă a lui Argent intră grăbită după el, aruncând pumnale de culoarea sticlei vulcanice din privire, urmată de o Lady Northwalk îngrijorată.

— Se pare că îţi protejăm virtutea, izbucni actriţa.

— Prea târziu, spuse Imogen, oftând melancolică. El mi-a luat-o deja.

Argent se întoarse spre Cole, ochii arzându-i de furie.

— N-am ajuns atât de departe. Trenwyth ridică mâna, deşi o fierbinţeală vinovată îi urca pe sub gulerul cămăşii. Doar ne-am sărutat.

Suna ca o minciună, chiar şi în propriile urechi.

— Cu siguranţă, am făcut mai *mult* de atât într-o seară, mărturisi Imogen cu un chicot mâhnit.

Ar fi trebuit să îi ţină mâna pe gură, se gândi el fără pic de regret.

— Să îţi fie ruşine, Excelenţă. Lady Northwalk îi ocoli

pe soţii Argent, care erau furioşi, şi se apropie. Se presupunea că trebuie să o protejezi.

— Asta făceam, spuse Cole, care o ţinu mai strâns pe Imogen când angelica Farah se întinse spre ea. Asta fac. Uitaţi-vă la ea; nu este în stare să iasă…

Argent veni mai aproape.

— Nu este în stare nici să fie coruptă de un mucalit mercenar şi egoist. Acum dă-o la mine şi pregăteşte-te să iei bătaia pe care o meriţi.

— Nu vă deranjaţi. Am starea perfectă pentru a fi coruptă, protestă Imogen, din ce în ce mai incoerentă. De fapt, mă simt foarte vioaie.

Un hohot de râs absurd izbucni din gâtul lui Cole, pe care el îl regretă imediat. Blestemată să fie – era la fel de adorabilă pe cât era de irezistibilă.

— Lasă şampania să îşi facă efectul câteva ore, o avertiză Millie, compasiunea citindu-se pe chipul ei încruntat. O să simţi exact opusul.

Cole trebuia să recunoască – merita o bătaie. Nu că i-ar permite lui Argent să i-o administreze. Ticălosul acela ipocrit se găsise să vorbească despre distincţia dintre protecţie şi constrângere. Chiar el îi povestise lui Cole cum aproape o răpise pe femeia care avea să îi devină soţie.

— Domnule inspector-şef, dumneata când ai apărut? Imogen se aplecă înainte spre bărbatul blond, care stătea în pragul uşii smulse din ţâţâni, părând uimit şi suspicios.

— Exact la timp, cred, răspunse el cu obişnuita manieră cumpătată. Ce se petrece aici?

— Nu vă faceţi griji, n-a murit nimeni, îl informă Imogen.

— Încă, adăugă Argent, arătând cu degetul spre Trenwyth pentru a-l avertiza în tăcere că discuţia aceea nu se încheia acolo – asta era al naibii de sigur.

Privirile celor doi se întâlniră încruntate, focul care îi gonea prin vene lui Cole transformându-i excitarea în agresivitate.

— O duc acasă pe Lady Anstruther, îi informă el.

— Ca să termini ce ai început? spuse dispreţuitor

Millie. Nu prea cred.

— Ca să o duc în pat, le explică el printre dinţii încleştaţi, apoi rectifică, văzând privirea panicată a lui Farah Blackwell. Să se *culce, singură.*

Morley păşi înainte, având grijă să evite orice contact cu Farah, până şi să îi atingă întâmplător faldurile rochiei.

— De fapt, Excelenţă, aş vrea să vă vorbesc.

— Nu poate să aştepte?

Cole nu se strădui prea mult să îşi ascundă nerăbdarea din glas.

— Este despre… Inspectorul-şef aruncă o privire furişă femeii din braţele lui. Cu privire la chestiunea despre care am discutat anterior, cea despre St. James's Street.

Imogen se legănă uşor înainte când braţele lui Cole deveniră aproape vlăguite, în timp ce el studia trăsăturile misterioase ale inspectorului.

Oare Morley o găsise pe Ginny?

Cole se luptă cu mii de emoţii care începură să se agite precum marea pe timp de furtună. Să îndrăznească să spere? Voia să ştie, măcar? Trebuia să se agaţe de o femeie – o amintire – la fel de strâns precum se agăţa de domniţa din braţele lui şi pentru care ajunsese să nutrească sentimente la fel de puternice? Pe care o dorea cu o înflăcărare la fel de mare?

Nu ştia mai nimic despre niciuna dintre ele.

Ezitant, Cole o eliberă pe Imogen în braţele lui Farah Blackwell, iar Millie se grăbi să o susţină pe partea cealaltă.

— Voi veni să te verific mâine-dimineaţă, şopti el în părul lui Imogen şi o sărută pe frunte.

Aveau multe de discutat.

Cole avea să îi ofere ceva contesei, indiferent ce avea să îi spună Morley.

Imogen avea acum expresia molcomă a celor în stare de ebrietate, clipind alene, deşi un zâmbet visător apăru pe buzele ei uşor umflate de la sărutul lor.

— Noapte bună, Excelenţă, bâigui ea, deşi limba sa împleticită îi transformă titlul nobiliar mai degrabă în „Excelenşă".

Aruncându-i lui Cole o ultimă privire de avertizare peste umăr, Argent le urmă pe femei pe coridor, asemenea unei santinele mătăhăloase. Cole ştia că ea avea să fie mai în siguranţă în compania lor, dar totuşi nu era pregătit să o scape din vedere.

Aruncându-i o privire lui Morley, Cole observă că agerii ochi albaştri ai inspectorului se înduioşară în timp ce o urmăreau pe Imogen împleticindu-se, atinşi de o emoţie blândă, care îl făcu pe Trenwyth să se zbârlească, cuprins de o indignare posesivă.

— Sunt adevărate acuzaţiile pe care ţi le aduc ei, Trenwyth?

Inspectorul îşi luă ochii de pe Imogen şi îl străpunse cu o privire tăioasă, de parcă ar fi ţintuit o molie cu un ac într-un insectar.

— *Nu,* răspunse Cole, negând pentru a mia oară. Ne-am sărutat şi – ne-am lăsat puţin duşi de val, dar am făcut asta de câteva ori şi treji, dacă e să fiu sincer. Nu că asta te-ar privi pe dumneata. Cole îşi trecu o mână tremurândă prin păr, începând să se simtă aşa cum îl acuzau ei că este – un ticălos. De ce naiba eşti atât de protector cu ea, oricum? întrebă el sceptic. Ce înseamnă ea pentru tine?

Ceva în expresia lui Morley tresări vag, atrăgându-i atenţia lui Cole.

— Îmi aminteşte de cineva… de o persoană pe care am iubit-o foarte multe. Care a fost maltratată de bărbaţi ca tine.

— Cum adică, bărbaţi ca mine?

— Nobili. Soldaţi. Prădători. Care se năpustesc asupra femeilor inocente şi frumoase, aflate în situaţii disperate.

— Eu nu sunt un prădător, Morley, răspunse blând Cole.

— Ba da.

— Nu genul *acela.* Nu când vine vorba de ea.

Morley miji ochii, examinându-l aşa cum un cercetător de fluturi ar studia un specimen cu lupa lui.

— Despre Lady Anstruther am venit să vorbim.

Cole clipi, dorindu-şi să fi avut un pahar cu băutură la

îndemână.

— Parcă ai spus că voiai să vorbim despre pisicuţele de pe St. James's Street.

Ajutându-se de lumina care pătrundea în cameră de pe coridor, Morley deschise un sertar al biroului, apoi încă unul, până găsi chibrituri cu care să aprindă o lampă cu gaz. După ce o făcu, se sprijini de birou şi îşi încrucişă braţele la piept, adoptând o postură relaxată, dar pregătită de discuţie.

— Mi-a luat ceva timp să descopăr legătura dintre crimele despre care noi doi am discutat anterior, dar sunt aproape convins că am găsit-o... sau, mai degrabă, că am găsit-o pe *ea.*

Cole adoptă o postură asemănătoare, devenind gânditor şi încruntat.

— Spui că aceste crime au legătură cu Lady Anstruther?

— Mă tem că da, răspunse Morley, încuviinţând din cap.

Inima lui Cole, deja agitată de atâta excitare şi furie, îi bubuia acum violent în piept la auzul acestei noi informaţii.

— Cum este posibil?

— De îndată ce mi-am dat seama că două dintre victime o cunoşteau pe contesă, celelalte asocieri au fost uşor de urmărit. Lady Broadmore, desigur, a fost găsită în grădina ei, după cum ştii. Apoi Molly Crane, infirmiera cu care a fost colegă la spitalul St. Margaret, înainte ca ea să devină contesă. Urmând această pistă, am investigat trecutul lui Lady Anstruther, pe când era Imogen Pritchard.

Morley făcu o pauză, aruncându-i o privire lui Cole, parcă pentru a se verifica dacă ducele voia cu adevărat să primească informaţia pe care el era pe punctul de a i-o împărtăşi.

— Şi? insistă Cole nerăbdător.

— Am mai descoperit câteva victime care se potrivesc profilului. Cu alte cuvinte, seamănă cu Lady Anstruther în privinţa aspectului, a vârstei, a înălţimii şi a culorii tenului. Investigând cronologic în trecut, am descoperit o anume

domnişoară Jane Raleigh, necăsătorită, fată bătrână, cum s-ar spune, care locuia la o stradă de tine şi de reşedinţa Anstruther în urmă cu vreo şase luni. Părinţii ei au crezut că a fugit de acasă cu un iubit, dar am senzaţia că a fost ucisă. Fata a plecat fără niciun ban, fără nimic din bunurile ei, şi am găsit urme ale unei lupte în grădina ei. Cam în acelaşi timp când tu te recuperai în spital, domnişoara Pritchard şi familia ei au fost găzduite pentru o lună în centrul Londrei, aproape de tribunal, vreme în care Lord Anstruther a obţinut permisul de căsătorie. În acea lună, o tânără dădacă blondă, pe nume Ann Keaton, a fost găsită strangulată şi agresată la doar trei case de apartamentul lor. Înainte de asta, Imogen Pritchard muncise să îşi întreţină familia într-o locuinţă destul de insalubră, lângă Wapping High Street. O servitoare din clădirea în care locuia ea, Rose Tarlly, a suferit aceeaşi soartă ca Lady Broadmore, domnişoara Crane, domnişoara Keaton şi domnişoara Raleigh. Sigur vezi tiparul.

— Da, îl văd. Cole încuviinţă din cap, oftând îngrijorat. Ceea ce nu văd este legătura cu Bare Kitten, sau cu Ginny.

— Ajungeam şi acolo, bâigui Morley, foindu-se agitat. Nu pot spune că legătura este puternică sau clară, dar deja ţi-am spus despre prima victimă, o anume domnişoară Flora Latimer, care a fost ucisă exact ca celelalte.

— Da, ai menţionat-o în scrisoarea ta.

— Din informaţiile pe care am reuşit să le strâng de la foştii vecini ai familiei Pritchard, domnul Pritchard, capul familiei, a fost un client fidel al bordelului Bare Kitten. De fapt, a acumulat o datorie semnificativă faţă de fostul proprietar, Ezio del Toro.

La auzul acestei informaţii, Cole se îndepărtă de birou, braţele căzându-i pe lângă corp.

— Individul acesta, Pritchard, tatăl lui Lady Anstruther, a avut vreo legătură cu Ginny? Unde este acum?

— Şi el este mort, afirmă Morley. Şi în acest punct asocierile devin destul de opace. Pritchard a murit cu mult timp înainte de domnişoara Latimer şi celelalte, şi, din câte

îmi dau seama, restul familiei nu a mai avut de-a face cu Bare Kitten după moartea lui.

— De unde ai aflat această informaţie?

— De la actualul proprietar al localului menţionat, un anume domn Jeremy Carson. El mi-a trasat cronologia evenimentelor şi totul se confirmă. Tatăl lui Lady Anstruther a murit înainte ca Ginny să înceapă să lucreze acolo. Aşadar, după cum am spus, legătura pare să fie neclară, chiar de-ar exista una.

Agitat, Cole se plimbă prin încăpere, ceva râcâind acel loc dinăuntrul lui, la uşa aceea încuiată din capul său. O amintire. O legătură. Ceva important. Ceva recent…

— Stai. Cole încremeni în loc şi se răsuci brusc spre Morley. Care ai spus că este numele proprietarului Bare Kitten?

— Domnul Carson, răspunse Morley.

— Nu. Cole gesticulă agitat, mergând lângă inspector. Nu, nu, nu, spuse el grăbit, cuvintele fiindu-i în sincron cu ritmul violent al inimii, care bătea să îi spargă pieptul. Numele lui de botez, ai spus că este Jeremy?

— Da, răspunse Morley, privindu-l ezitant. Dar chiar şi tu ai spus că ai vorbit deja cu el.

— Da, confirmă Cole. Dar nu mi-a spus niciodată care era numele lui mic.

— Mă tem că nu înţeleg, spuse Morley, trăgând de gulerul înalt al propriei haine. Ce treabă are numele mic al bărbatului cu cazul nostru?

— Totul este legat de numele lui.

Cole nu mai avea stare, nu mai putea să stea în casa aceasta, în camera aceasta. Trebuia să acţioneze. Trebuia să urmeze pista acestui mister până la capăt şi avea o idee clară unde ar putea fi acel capăt.

— Când am fost în grădina lui Lady Anstruther mai devreme, în noaptea în care a fost ucisă Lady Broadmore, ea m-a confundat cu altcineva în întuneric. Mi-a spus pe numele lui, pe numele lui *mic.*

— Da? Morley ridică din sprâncenele blonde. Şi acel nume era…

Cole avu senzaţia clară că agerul detectiv ştia deja, dar voia o confirmare verbală, astfel că el i-o oferi cu toată seriozitatea impusă de o teamă crescândă dinăuntrul lui.

— Mi-a spus *Jeremy.*

Capitolul 22

Dacă Trenwyth învăţase un lucru din timpul în care lucrase ca spion, acesta era: un secret voia *întotdeauna* să fie descoperit.

Nu ştia cât timp stătuse în grădina lui Imogen, cu ochii spre cer. Suficient cât Argent şi Millie să o ajute să se bage în pat şi să stea de veghe pentru o vreme. Îi ascultă consultându-se cu O'Mara şi Rathbone înainte să se întoarcă acasă la ei.

Cole îi evită pe cei doi ofiţeri, aşteptând ca gândurile lui să se contopească într-un plan şi apoi să se risipească în univers, la fel de haotic precum împânzirea stelelor pe cer.

În timp ce briza răcoroasă de vară îi ciufulea părul, Cole trăgea adânc aer în piept pentru a se linişti şi se gândea cât de straniu era că oamenii încercaseră întotdeauna să găsească un sens în cerul nopţii. Să conecteze poziţia corpurilor celeste şi să le transforme în ce voiau ei – în ce aveau *nevoie* să găsească atunci când priveau stelele. Un erou căzut. O creatură conturată. În multe cazuri, un zeu sau o zeiţă.

Cole cunoştea constelaţiile. Putea numi şi identifica multe dintre ele din diverse părţi ale lumii. Dar adevărul era că el nu văzuse niciodată ceea ce văzuseră astronomii şi filosofii. Nu reuşise niciodată să identifice cu adevărat vânătorul, Orion, în grupul lui de stele anemice, nu vedea nici astrele Castor sau Pollux în constelaţia Gemenilor. Aceştia fuseseră oameni, legende, în cel mai bun caz. Poate doar mituri create de poeţi străvechi. Nu linii trasate de teologi preistorici, imortalizate în eternul necunoscut. Dacă acei oameni mitici trăiseră vreodată, atunci, cu siguranţă,

muriseră şi o apucaseră pe calea tuturor creaturilor.

Încă de când era tânăr, Cole îşi dăduse seama că nu era capabil de plăsmuiri romantice. Nu putea trasa liniile de care avea nevoie pentru a găsi miraculosul şi divinul în fiecare zi. El înţelegea adevăruri pe care mulţi le respingeau. Că perspectiva, cel mai adesea, desemna justeţe. Că majoritatea proiecţiilor societăţii sunt imaginare, invizibile, mai ales pentru cei în poziţia lui Orion. Dincolo de cer, deasupra lunii. Dacă vânătorul era real, dacă ar fi imortalizat acolo, pe cerul nopţii, aşa cum dicta mitologia, poate că privea în jos şi nu înţelegea de ce oamenii se luptau şi se ucideau între ei.

Pentru că graniţele dintre ţări erau simple linii pe o hartă, nu pe pământ. Iar valuta nu reprezenta decât o valoare consimţită pentru minerale drăguţe. O economie reprezenta o reţea complexă de interese, de producere şi consum, şi părea să fie întotdeauna menită unui colaps, în final.

Pentru că fiecare societate, fiecare civilizaţie părea să respingă un adevăr simplu şi evident. Acela că omul, cu tot progresul lui, încă nu era mai mult decât o bestie mânată de instincte primitive şi pofte puternice, universale. Oricât ar încerca el să pună poftele trupeşti primitive pe seama diverşilor demoni din adâncul pământului de-a lungul timpului, Cole era de părere că voinţa imorală a omului îi aparţinea în totalitate.

Cu toate acestea, în timp ce Cole îşi alimentase perspectiva destul de nihilistă, susţinând-o cu experienţe de viaţă destul de negre.

Începuse să îşi dea seama că omisese un lucru foarte important în aprecierea omenirii…

Femeia.

O creatură complet diferită, fabricată din nenumărate paradoxuri. Puternică şi persecutată, deopotrivă. Făurită din părţi egale de teamă şi corectitudine. Isteţime şi înţelepciune.

Din putere şi secrete.

Cu siguranţă că aveau instinctele şi abaterile lor, dar,

în general, existau mai presus de egocentrismul crud şi bestial al omologilor lor sexuali. Erau construite din blândeţe, altruism, etică şi înţelegere – calităţi care le lipseau, de obicei, bărbaţilor. Mai ales bărbaţilor ca el.

Cole anticipa că Imogen avea mai multe secrete decât majoritatea femeilor. Secrete menite să fie dezvăluite, care ar fi semnificative pentru ei amândoi.

Cole mai aruncă o privire grădinii, un loc pe care acum îl vedea ca fiind sinonim cu Imogen. Locul din care ea îi captase mai întâi atenţia, apoi buzele şi, în cele din urmă, inima.

Îi luase mult timp să înveţe din nou să se caţăre, după rănile avute, dar expediţia lui în Americi fusese nepreţuită. Lăsându-şi haina pe banca pe care stătuseră împreună în urmă cu doar câteva zile, Cole se agăţă de spalier cu mâna cea bună şi începu să se caţăre.

Cârligul prins în palma protezei sale, agăţat de hamul de pe trunchiul lui, nu făcea altceva decât să îl ancoreze mai bine în timp ce avansa cu celelalte trei membre. Dar reuşi să se caţăre aproape cu aceeaşi îndemânare de odinioară. Când ajunse la balconul de la etajul al doilea, îşi trase întreaga greutate cu o singură mână. Scrâşni din dinţi în timp ce copcile de pe umărul lui se întinseră şi ameninţau să se rupă. Cu o înjurătură şi un val de forţă, îşi agăţă cârligul în balustrada din lemn şi îşi echilibră greutatea. După ce găsi o priză pentru picior, se căţără pe balustradă şi apoi ateriză cu uşurinţă în balconul întunecat.

Încuietorile de la primul etaj erau numeroase şi trainice. Cu toate acestea, uşile şi ferestrele de la etajul al doilea erau adesea protejate cu nimic altceva în afară de un zăvor cu cârlig.

Cole îşi scoase cuţitul subţire din proteză şi, cu grijă, potrivi lama între uşile balconului, mişcând-o în sus până când ridică de tot cârligul, deschizând uşile cu un clic satisfăcător.

Apoi retrase lama cuţitului în proteză şi intră în casă asemenea unei umbre, neobservat.

Cole mai făcuse acest lucru înainte, de nenumărate

ori, dar niciodată nu îşi simţise pulsul atât de violent. Niciodată nu îi fusese mintea atât de învolburată de gânduri.

Sau inima atât de vie.

Cum puteau Ginny şi Imogen să fie conectate de un tânăr proprietar neexperimentat? Cu siguranţă, există mai mulţi Jeremy în lume, dar coincidenţa era prea puternică pentru a fi ignorată. O prostituată şi o femeie care îşi dedica viaţa să le salveze… de aici până la a presupune că poate cele două se cunoscuseră nu era un pas prea mare.

Sau avuseseră cunoştinţe comune, cel puţin.

Dacă tatăl lui Imogen fusese un client vechi al Bare Kitten, dacă datora localului o sumă mare de bani, însemna că restul familiei lui ar fi putut avea de-a face cu fostul – sau actualul – proprietar şi că ei i-ar fi ruşine să recunoască acest lucru în societate.

Mai ales în faţa unui duce recunoscut pentru atitudinea lui ostilă.

Dacă se afla că Lady Anstruther era asociată cu un proxenet, ar ieşi un scandal monstru. Mai grav decât atât, ar însemna sfârşitul ei.

Balconul dădea în dormitorul principal, unde Cole se aştepta să doarmă ea. Dar pe măsură ce Trenwyth se furişă pe covoarele din pluş, lângă marginea patului, fu uimit să găsească dormind în el, cu gura căscată, o femeie durdulie, cu părul cenuşiu.

Mama ei, îşi dădu el seama, simţind o durere în piept. Imogen renunţase la cea mai mare şi mai confortabilă cameră şi, probabil, se mutase în apartamentului contesei, ca atunci când Lordul Anstruther încă trăia.

Părea un gest tipic ei, îşi spuse Cole cu un zâmbet vag, ezitant – să se sacrifice pentru cei dragi.

Croindu-şi drum spre coridor, Cole ezită, aruncând o privire spre ceea ce ştia el că era apartamentul contesei, la doar câţiva paşi distanţă.

Avea să o găsească acolo pe Imogen, dormind ajutată de multe pahare de şampanie. Delicată, blândă şi caldă. Dumnezeule, cât de mult îl mâncau degetele să deschidă

uşa camerei ei şi să lase întunericul să decidă ce să se întâmple în continuare.

Dar în patul ei nu avea să îi găsească şi secretele. Acestea erau într-o altă cameră, Cole era convins de acest lucru.

În ziua în care el se luptase cu huliganii aceia pe terasa ei, Imogen îl condusese printr-un coridor lung, spre scările din spate. Găsise o uşă întredeschisă, pe care ea o închisese grăbită, aruncându-i lui Cole o privire vinovată.

Trenwyth ştiuse atunci că în acea încăpere era ceva ce el nu avea voie să vadă. La momentul respectiv, el pretinsese în mod politicos că nu observase.

La momentul respectiv, Cole nu ştiuse că trecutul ei era atât de conectat cu al lui.

Se întoarse spre scări, coborând la parter. Apoi, fără să scoată vreun sunet, traversă holul de la intrare şi porni spre uşa aceea familiară. Nu îl surprinse că o găsi încuiată, dar Cole deschise încuietoare fără efort, apoi împinse uşor şi silenţios uşa spre interior.

Fiind în mijlocul casei, camera nu avea ferestre, iar coridorul era luminat doar de razele lunii şi de licărul slab al unei lămpi lăsate aprinse pentru cei care mişunau noaptea prin bucătărie.

Cole avu impresia că încăperea avea unghiuri stranii şi diverse, asemenea unui oraş văzut de sus. Luă felinarul din capătul holului şi se întoarse, ţinându-l ridicat.

Tablouri?

Cole înaintă în camera spaţioasă şi întunecată, atras de admiraţie şi teamă, totodată. Acesta era sanctuarul ei, locul în care Imogen păstra reprezentările vizuale ale gândurilor şi amintirilor ei.

Şevaletul şi ustensilele ei erau sprijinite de peretele opus, într-un haos organizat. Schiţa reprezentându-l pe Ahile era proptită lângă ele şi începea să prindă formă cu aplicarea câtorva straturi de culoare.

Cearşafuri prăfuite înveleau câteva dintre tablourile mai înalte, deşi multe erau lăsate expuse. Diverse peisaje îl transportară pe Cole în regiuni rurale, apoi pe o stradă

lăturalnică din East End. Altele erau reprezentări ale unor locuri pe care ea le văzuse doar în alte tablouri. Maroc, Marrakech, Indiile şi, dacă el nu se înşela, Alpii. Toate pictate cu o mână nostalgică şi mistuită de dor. Era ca şi cum Imogen îşi accepta ignoranţa şi îşi crea, cu pensulele ei, propria idee asupra unei destinaţii. Toate acele peisaje îţi dădeau o senzaţie de incomplet, de parcă tablourile ar fi aşteptat ca ea să călătorească acolo, să completeze golurile din tărâmul imaginaţiei cu realitatea pentru a putea fi considerate terminate.

Imogen era mai talentată decât îşi dăduse el seama, îşi spuse în sinea lui. Dacă o ducea el în toate locurile acestea? Destinaţii pe care Cole le străbătuse deja, dar, în loc să aibă ca scop spionajul, ar putea să o facă doar de plăcere acum.

Poate, în timp ce el ar privi-o transpunând pe pânză orice frumuseţi găseau ochii ei blânzi, Cole ar găsi şi el acel lucru pe care îl căuta dintotdeauna.

Pace. Scop. Sens.

Iubire?

Deşi ştia că nu locuia nimeni la acest etaj, Cole mergea cu grijă, având senzaţia că se afla pe pământ sfânt. O linişte răbdătoare învăluia încăperea, o tăcere sacră care îl chema şi îl respingea în acelaşi timp.

Punând felinarul pe unul dintre numeroasele cufere împrăştiate prin cameră, Cole se întinse cu mâna tremurândă spre unul dintre tablourile învelite.

Secretele erau întotdeauna învelite şi, odată scoase la iveală, nu se mai puteau întoarce vreodată în întuneric.

Cole ezită, degetele lui atingând pictura în ulei de sub pânza subţire din bumbac.

„Spune-mi de ce anume te temi. Spune-mi secretele tale, iar eu o să am grijă de tot”. Aşa îi promisese el în urmă cu doar câteva ore.

„Trebuie?” îi răspunsese Imogen. „Chiar trebuie ca trecutul să conteze atât de mult acum că tu te-ai întors, iar eu sunt cine sunt în loc de cine eram?”

Cine fusese ea? se întrebă el în timp ce pumnul i se

încleştă pe cearşaf şi îl ridică brusc.

Cole nu se împletici înapoi, pentru că un bărbat cu reflexele lui nu era predispus la asemenea slăbiciuni. Deşi fu nevoit să recunoască – faptul că fusese confruntat în mod brutal cu propria imagine îl găsi cu câţiva paşi înapoi faţă de locul în care el dezvelise tabloul.

Roşu. Îi acapară din nou întreg câmpul vizual, pictând totul în culoarea sângelui. *Nu,* nu totul. Culoarea era cuprinsă în pânza dinaintea lui. Cutezătoare. Impenitentă.

Inconfundabilă.

Un fior de emoţie puternică se învolbură în jurul oaselor lui, întunericul contractându-se până când Cole putea jura că tensiunea din pumnul şi din umerii lui încordaţi producea un sunet iritant, strident.

O cameră roşiatică. Un singur felinar. Un bărbat gol.

El.

Nu cum era el acum. Nu la fel de masiv, de plin de cicatrici, de bătrân sau de distrus. Ci cum era el atunci. *Acolo.* În *acel* moment, Cole stătuse în *acea* cameră roşie, în urmă cu toţi acei ani, fiind întreg şi cu inima frântă, deopotrivă. Şi înfometat. Tânjind după afecţiunea şi blândeţea primite în ultimul loc în care se aşteptase să le găsească.

O singură femeie îl văzuse aşa cum era el înfăţişat în acel tablou blestemat. Pleoape pe jumătate închise, ameţite de excitare. Trăsături ferme, care de-abia îi ascundeau suferinţa. Muşchi alungiţi, încordaţi de o dorinţă carnală de-abia controlată.

Ginny.

Gin-ny. Cole îi pronunţă cu grijă numele în gând, în timp ce se luptă să se agaţe de o imagine ameţită de alcool dintr-un trecut îngropat sub atât de mult sânge şi violenţă. *Ginny… Imogen…*

El crezuse că era doar o poreclă dată la beţie. Ceva legat de ginul ieftin vândut de şarlatanii dispreţuitori precum Ezio del Toro.

Amintirea pe care o pierduse îl izbi acum din plin, cu o viteză zguduitoare, urcându-i în cap. Îi dădu viaţă, îl

distruse şi apoi construi ceva nou din bucăţile zdrobite, în timp ce Cole se holba la imaginea trecutului.

Ginny. Ginny *a lui...* fusese nimeni alta decât *Imogen Pritchard.*

Capitolul 23

După cum se dovedi, Imogen reacţiona la alcoolul în exces ca tatăl ei. Adică era repezită şi nechibzuită. De asemenea, moştenise şi imunitatea lui de invidiat la mahmureala groaznică de care sufereau majoritatea oamenilor după o seară de îmbuibare cu alcool. Aceasta era o binecuvântare. Şi, posibil, un blestem, presupuse ea. Fără consecinţele acelea groaznice, beţia părea mai puţin periculoasă şi, drept urmare, exista şansa de a deveni mai frecventă. În cele din urmă, băutura îl dusese pe tatăl ei la pierzanie. Imogen trebuia să aibă foarte mare grijă în această privinţă.

Mormăitul stomacul ei gol o dădu jos din pat înainte de răsăritul soarelui. Imogen decise să îşi potolească foamea – şi senzaţia persistentă de supărare – în bucătărie, cu câteva resturi reci de pui, bucăţi de mere şi lapte cald şi spumos.

Nu îşi luă halatul, întrucât noaptea de vară era răcoroasă şi parfumată, iar cămaşa de noapte albă pe care o alesese Millie pentru ea era din dantelă, bumbac şi mătase. Îi era destul de cald, prea cald, poate, în timp ce hoinărea desculţă pe holurile cu covoare elegante ale conacului Anstruther. Poate că şi şampania avea o mică legătură cu asta.

Imogen trebuia să le ceară scuze lui Christopher şi lui Millie, îşi spuse în sinea ei, înfiorându-se. Fuseseră atât de minunaţi. Atât de prevăzători şi de blânzi când o aduseseră acasă, iar Argent le lăsase singure în timp ce Millie o ajutase să se dezbrace şi să se pregătească de culcare. Îi erau prieteni foarte dragi.

De asemenea, trebuia să se asigure că Argent nu avea să îşi manifeste furia faţă de Cole. Trenwyth nu profitase de ea, deşi o sedusese. Exact aşa cum o sedusese în urmă cu acei trei ani lungi, iar corpul ei perfid tânjise în tot acest timp după plăcerile oferite de degetele lui abile.

Căsca în continuu, ceea ce îi încetinea progresul în josul scărilor masive, astfel că Imogen decise să recupereze timpul pierdut grăbind pasul, mergând pe vârful picioarelor. Mânată de amintirea unei ciocolate pe care ea o cumpărase într-un trecut nu foarte îndepărtat, Imogen traversă grăbită foaierul şi salonul luminat doar de câteva lucarne.

O lumină aurie o chema spre coridorul lung care ducea spre scările din spate, iar Imogen porni într-acolo, trecând pe lângă birou, bibliotecă şi…

La naiba.

Felinarul lăsat de obicei să ardă slab pe coridor nu mai era agăţat la locul lui. Lumina pe care o urmărise ea venea *dinăuntrul* camerei.

Camera *ei.* Locul întunecat şi fără ferestre pe care Imogen îl folosea drept depozit pentru tablourile ei.

Un fior de teamă îi străbătu aspru spinarea. Un străin era în casa ei. Cineva care spărsese încuietoarea acelei camere, a cărei cheie ea era unica posesoare. Nici măcar menajera nu putea intra acolo ca să şteargă praful, după cum menţionase supărat de atâtea ori Cheever.

Aşadar, cine era acolo? Domnul O’Mara? Sau Rathbone, cel cu aspectul acela periculos? Părea puţin probabil.

Criminalul, poate? Barton? Un ucigaş viclean care lăsase atât de multe cadavre în urmă, atât de multe femei strangulate?

Ce treabă ar avea cu tablourile ei?

Acum nu era momentul ca Imogen să afle răspunsul. Întorcându-se pe călcâie, îşi ridică poalele cămăşii de noapte şi dădu să fugă pe vârful picioarelor. Avea să meargă la gardienii în grija cărora o lăsase Morley. Ei sigur ştiau ce să facă în continuare. Apoi avea să o verifice pe Isobel, doar pentru a se asigura că sora ei era în siguranţă.

Trei trepte. Atât reuşise Imogen să coboare, când o umbră masivă şi înfricoşătoare blocă licărul felinarului şi cufundă holul în beznă.

— Nu-ţi va fi de niciun ajutor să fugi.

Cuvintele rostite cu calm o încremeniră pe Imogen pe treptele de marmură. Nu era nevoie să se întoarcă – îi cunoştea deja chipul. Memorase fiecare milimetru din corpul lui ca pe o poezie preferată. Metrul în care era scrisă era înălţimea lui imposibilă. Proza era selectată din frumuseţea lirică a unghiurilor arogante şi a liniilor brutale. Structura era la fel de puternică precum oasele straşnice şi muşchii care îl croiseră în ceva mai epic decât ar fi putut concepe până şi Dante.

Imogen făcu mişcări mici şi lente pentru a se întoarce spre el, în timp ce se gândea, în mod absurd, la faptul că Dante folosise exact aceleaşi cuvinte în *Infernul* pentru a-l descrie pe ducele din pragul uşii.

Sălbatic, brutal şi neînduplecat. Furia care radia dinspre el făcea pulsul şi sângele să îi tremure în vene lui Imogen.

El ştia. Găsise tabloul.

— Cole, eu…

El se mişcă asemenea unei umbre, înşfăcând-o în ghearele lui înainte ca Imogen să-şi poată culege un gând din mintea panicată şi să îi dea cumva glas. Strânsoarea lui era răutăcioasă în timp ce Cole o trăgea în cameră şi o împinse în faţa tabloului.

— Ce dracu’ e asta? gesticulă Cole spre propria imagine. Spune-mi cine eşti!

Cu o detaşare amorţită, Imogen îşi studie propriul tablou şi se gândi mai degrabă la cine *nu* era ea. De exemplu, nu fusese niciodată poetă. Dar încercase să surprindă în tablourile ei emoţia pe care el o stârnise în ea. Efectul elegiac al dispariţiei lui. Euforia pe care o simţise la întoarcerea lui. Dorinţa înverşunată care punea stăpânire pe trupul ei de fiecare dată când se lăsa pradă nostalgiei. Multitudinea de pericole pe care însăşi expunerea acestei dovezi o reprezenta pentru viaţa ei.

Hamul protezei lui o înghionti în umăr când Cole se apropie mai mult, împingându-şi pieptul în spatele ei, ţinând-o dreaptă în faţa unui tablou aproape la fel de înalt ca ea. Imogen de-abia simţi hamul, în schimb, trupul ei reacţionă la trupul lui. La furia lui înflăcărată, care nu făcea altceva decât să topească pumnalele de gheaţă ale durerii lui.

Cole o zgâlţâi, ca pe o jucărie mecanică ce nu mai funcţiona.

— Explică-te.

— Nu cred că este necesar, nu? spuse Imogen tabloului din faţa ei.

Acelui Cole care o privea aşa cum o făcuse în trecut, cu o invitaţie senzuală şi o acceptare blândă în ochi. Nu bărbatului ţâfnos şi furios care devenise.

Cole ştia cine fusese ea. Cine *nu mai era.*

— Spune. Numele. Spune-l!

Imogen îşi dădu seama că el era cu atât mai periculos cu cât vocea îi era mai joasă. Iar ea tot refuză.

— Nu o vei găsi pe ea aici, Cole. Doar pe mine.

El nu era doar un bărbat care o ţinea captivă în mrejele lui – era ceva uman şi inuman, deopotrivă. Asemănător Minotaurului, o creatură cu trup de om, dar cu al cărui cap era condus de o bestie. Una periculoasă.

Cu mişcări frenetice, Cole îi ridică faldurile cămăşii de noapte, iar Imogen îi permise – ştia ce avea să găsească şi de ce el încremeni brusc. Acolo, pe fundul ei, era semnul din naştere. Cel pe care Cole îl sărutase şi în privinţa căruia o tachinase în urmă cu mai bine de trei ani.

— *Ginny.*

Deşi fusese doar o şoaptă, cuvântul nu era nicio invocaţie, nicio binecuvântare. Ci un regret. Un cântec de jale.

— Eu nu sunt ea, spuse Imogen cu o tărie pe care nu fusese conştientă că o deţine. Nu mai sunt.

Ginny fusese o victimă. O tânără naivă şi vulnerabilă. Neexperimentată, ignorantă şi condusă de intrigile bărbaţilor egoişti şi neglijenţi.

Ea nu mai era acea femeie.

Imogen privi tabloul pe care îl terminase în primele luni după ce se căsătorise. Când ştia că ducele de Trenwyth, frânt, se recupera în spital. Când fusese nevoită să îşi amintească numeroasele motive pentru care nu putea merge la el. Sora ei, soţul ei muribund, memoria lui defectă, evenimentele caritabile şi reputaţia ei. Faptul că Imogen nu fusese altceva pentru el decât o prostituată de care el avusese nevoie într-o noapte disperată, plină de suferinţă.

Că totul părea lipsit de sens acum.

Răsuflarea lui deveni mai intensă în spatele ei, iar micul cârlig al protezei lui se împunse în şoldul ei stâng, amintindu-i lui Imogen că *amândoi* deveniseră oameni diferiţi din acea noapte în camera roşie, pe care ea o pictase.

Imogen auzi un zgomot de material sfâşiat, apoi simţi aerul nopţii sărutându-i spatele, în timp ce cămaşa ei deveni o victimă a furiei lui crescânde. Atmosfera se schimbă, biciul furiei lui lovind-o acum mai blând, parcă devenind de catifea. Imogen îl minţise. O aştepta o pedeapsă pentru infracţiunile ei, de acest lucru era convinsă.

Ea ştia că O'Mara şi Rathbone încă patrulau în ture pe proprietatea ei. Deschise gura să ţipe, dar ieşi doar un suspin. Se agită în strânsoarea lui rigidă şi se întrebă de ce el nu făcea nimic, ci doar stătea acolo. Ţinând-o ostatică.

Degetele mâinii lui drepte tremurară uşor, iar strânsoarea i se mai domoli.

Dumnezeule, Cole era atât de puternic, încât mici fiori de teamă o străpungeau pe Imogen, urmaţi de valuri de căldură. Muşchii pieptului lui se împinseră în spatele ei, iar cataramele hamului protezei se înfipseseră în pielea ei, atât de aproape erau unul de altul. Muşchii duri ai coapselor lui sub pânza moale a pantalonilor erau voluminoşi pe fundul ei expus.

Ridicând braţul într-o mişcare panicată, Imogen intenţionă să îl lovească sau să îl zgârie pe faţă. Orice ar fi

eliberat-o din strânsoarea lui tăcută şi înfricoşătoare, dar ea descoperi că era aproape imposibil să atace pe cineva din poziţia ei.

Mâna ei găsi părul moale de după urechea lui, îşi înfipse degetele în el şi trase cu disperare.

Cole mârâi.

Apoi căzură, dar Imogen nu îi dădu drumul. Nici el nu e o eliberă din strânsoare. De fapt, Imogen îşi dădu seama că Trenwyth controla mişcările lor pe podea.

Genunchii ei se frecau de covor, deşi căzătura fusese destul de lentă cât să nu îi provoace durere la impact.

Cole se sprijini în genunchi în spatele ei, braţul lui stâng strecurându-se peste mijlocul ei pentru a o trage spre el, aducându-i fundul dezgolit peste coapsele lui. Un mădular rigid şi fierbinte apăsa pe fundul ei, ţinut în frâu doar de pantalonii lui subţiri. Strânsoarea lui pe mijlocul ei era ca de fier; respiraţia îi era fierbinte pe ceafă.

Apoi o muşcă.

Imogen deschise gura să ţipe, dar el deja începu să lingă şi să dezmierde umărul pe care şi-l marcase, iar ţipătul ei de durere ieşi mai degrabă ca un oftat răguşit de supunere.

Fu tot ce avea nevoie să audă Cole.

Sfâşie şi mai mult materialul, iar cămaşa ei de noapte delicată dispăru. Imogen întoarse capul pentru a protesta, dar înainte să poată rosti vreun cuvânt, el îi tăie răsuflarea zdrobindu-i buzele cu un sărut.

Degetele ei se încleştară instantaneu în părul lui, dar de data asta nu pentru a-l îndepărta, ci pentru a-l trage mai aproape.

Sărutul deveni incendiar într-o clipită. Limba lui îşi croi drum în gura ei, iar Imogen fu uimită că un sărut putea să exprime atât de multe – dorinţă neîmpărtăşită şi o viaţă întreagă de dezolare. Manierele lui culte şi creşterea nobilă nu reuşiseră să domolească acel păcat primitiv şi brut care era sufletul acestui bărbat. Cole nu o gusta, o devora. Până când Imogen se întrebă dacă şi ea uitase cine fusese pentru el. Sau cine devenise.

Prea curând, Cole întrerupse sărutul şi o aplecă peste cufăr, folosindu-şi greutatea trunchiului pentru a o ţine captivă. Îşi strecură mâna între ei şi, după câteva mişcări rapide, degetele lui îi înşfăcară din nou şoldurile.

Fierbinţeala care radia din erecţia lui o avertiză pe Imogen cu o secundă înainte ca mădularul lui să atingă petalele ce îi ascundeau sexul. Dorinţa se prelinse dinăuntrul ei într-un val umed, iar Imogen scânci în timp ce muşchii ei intimi se încordară într-o dulce aşteptare. Corpul ei era pregătit să accepte dominaţia lui, deşi poate că *ea* nu era.

— Stai!

Glasul ei fu prea subţire. Prea jos. Prea răguşit, nici nu părea să fie al ei.

— Nu mă opri, îi porunci el, deşi în porunca lui se simţi disperarea.

Astfel că ea nu îl opri. Iar el nu se opri.

Se împinse înăuntrul ei cu o forţă brută şi o fierbinţeală mistuitoare. Era ca şi cum o penetra cu un fulger, lovind-o cu şoldurile lui şi injectându-i un curent electrizant, care îi încleşta muşchii, provocându-i spasme de plăcere arzătoare.

Imogen îşi lăsă capul pe spate, un suspin sau un ţipăt bolborosindu-i în gât, dar mâna lui îi acoperi gura în timp ce mădularul lui o pătrundea. O umplea.

Cole nu se opri până nu pătrunse adânc. Mai adânc decât prima dată. Printr-un miracol al disciplinei şi voinţei, rămase perfect nemişcat, oasele şoldurilor lui parcă săpând în carnea delicată a fundului ei.

— Cumva, nu ştiu cum, am uitat cum arăţi, îi şopti el la ureche în cele din urmă, gâfâind, căldura umedă a respiraţiei lui provocând mici fiori în adâncul fiinţei lui Imogen. Fiori pe care ea ştia că el îi poate simţi, pentru că muşchii lui se cutremurară drept răspuns. Dar nu am uitat niciodată cât de strâmtă ai fost, îi spuse Cole printre dinţii încleştaţi. Nu am uitat *niciodată* cum m-am simţit înăuntrul tău.

Lacrimi mari se prelinseră din colţurile ochilor ei,

găsindu-şi drum pe lângă mâna lui, care îi acoperea gura.

Imogen nu plângea pentru că el o rănea. Nu pentru că o lua în felul acesta, ca un animal. Ca pe o târfă ordinară.

Ci pentru că el îşi amintise. Pentru că ea fusese pustie în toate nopţile din viaţa ei, cu excepţia uneia, iar acum el o umplea din nou. Poate că mai târziu va avea timp să îi pară rău pentru acest lucru. Poate mai târziu îşi va găsi mândria sau scopul şi îşi va aminti toate motivele pentru care acest lucru era greşit.

Dar, pentru moment, tot ce putea simţi Imogen era pulsul inimii lui prin carnea fierbinte şi voluminoasă dinăuntrul ei. Nu se putea gândi decât la faptul că îşi dorea ca el să se *mişte.*

Imogen se împinse în trupul lui. Îşi simţi muşchii propriului sex încleştându-se pe mădularul lui şi întărâtându-l, în timp ce îl implora să îi ofere plăcere cu întreg corpul, fără să folosească vreun cuvânt.

Sunetul care ieşi din gâtul lui Cole fu victorios şi puţin nemilos. Dar el se supuse rugăminţii ei tacite.

Se retrase, apoi se împinse din nou înainte. Iar. Şi iar.

Trupul ei se deschidea pentru el de fiecare dată când Cole se împingea în ea şi se încleşta de fiecare dată când el se retrăgea.

Imogen ridică privirea în timp ce trupul ei se lovea ritmic, *fără milă,* de cufărul din piele. Bărbatul din tablou o privea cu ochii arămii şi lascivi, asemenea unui obsedat sexual. El era singurul amant pe care îl avusese ea vreodată, astfel că Imogen îl compară vag cu cel care i-o trăgea acum.

Cât de diferiţi erau cei doi. Cole pe care îl pictase ea fusese încrezător şi respectuos, puţin ameţit de alcool, dar deloc egoist în a-i oferi plăcere.

Bărbatul din spatele ei – dinăuntrul ei – era o creatură stranie. O bestie primitivă. Una condusă doar de instincte primare şi emoţii – dorinţă; suferinţă; nevoie; furie.

Dar, în afară de un nume, un titlu şi un corp, ambii bărbaţi aveau o trăsătură comună. Dorinţa de a o supune pe ea. O dorinţă inexplicabilă de a fi înăuntrul ei, pentru

care fiecare dintre ei recursese la măsuri disperate.

Unul plătise o mică avere. Celălalt intrase pe furiş în casa ei.

Ca să fie sinceră, Imogen îşi dorise să facă dragoste cu amândoi. Şi cu ducele arogant, şi cu lupul hămesit.

Dincolo de tablou, dincolo de licărul felinarului şi chiar dincolo de întuneric, Imogen auzea sunete răguşite, de încurajare. De bucurie. Şi fu uimită când îşi dădu seama că proveneau de la ea.

Fu şi mai surprinsă când Cole îşi strecură un deget în gura ei, apoi încă unul. Imogen căscă ochii mari când el îşi folosi mâna protetică pentru a-i frământa fundul, pentru a o deschide mai mult pentru el, pentru a pătrunde mai adânc. Răcoarea metalului pe pielea ei delicată şi caldă o făcu să îşi încordeze muşchii, iar Imogen se desfătă cu sunetul aspru pe care îl scoase Cole. Aproape ca un lătrat, dacă un om putea produce asemenea sunete.

Un val de foc şi forţă brută o străbătu cu o viteză atât de înspăimântătoare, încât Imogen se temu că ar putea să leşine. Atât de sălbatic, încât pântecul ei se încleştă. Spasm după spasm se învolbura în pulsaţii nesfârşite de plăcere, derulându-se cu o forţă atât de uluitoare, încât ea se întrebă dacă aşa te simţeai când mureai.

Imogen muşcă degetele din gura ei, fără să străpungă pielea, iar sunetul pe care îl scoase el fu cel mai inuman sunet de plăcere pe care îl auzise în viaţa ei. Treptat, se transformă într-un geamăt, apoi într-un mormăit, în timp ce mădularul lui se umflă imposibil de mult înăuntrul ei înainte de a erupe, scăldându-i pântecul într-un climax violent, asemenea argintului viu.

Imogen îşi dădu vag seama, printre propriile valuri de plăcere, că el nu mormăia, de fapt, în sincron cu spasmele orgasmului lui, ci îi rostea numele.

Numele *ei.* Nu al lui Ginny.

Imogen.

Spasmele ei de plăcere se stinseră înaintea alor lui, iar Imogen se întinse vlăguită pe cufăr, parcă având muşchii din ceară topită. Era lipicioasă de la sudoare şi…

alte lucruri. Îi era cald, se simţea apatică şi straşnic satisfăcută.

Rămaseră tăcuţi pentru un moment îndelungat, iar răsuflările li se domoliră într-un sincron perfect. Imogen simţea tensiunea părăsind muşchii amândurora, iar ea se relaxă în intimitatea scandaloasă a momentului.

Poate de aceea nu îi veni să creadă că el rămase înăuntrul ei în timp ce se aplecă înainte şi spuse cu o vocea joasă, cum nu îl mai auzise niciodată:

— M-ai minţit.

Capitolul 24

Un lucru era să fie goală, dezbrăcată, şi un cu totul altul să fie expusă. Descoperită. Dezvelită.

Când Cole se retrase de lângă el – din ea – lăsându-şi acuzaţia tăioasă în urechea ei, Imogen se gândi că probabil nimeni nu se simţise vreodată atât de expusă pe cât se simţea ea în acel moment. Secretul ei nu fusese doar descoperit, ci dezvelit, la propriu, într-un nor de praf.

Ridicându-se în genunchi, Imogen privi în spatele ei şi îl văzu pe Cole întorcându-se cu spatele la ea şi încheindu-şi nasturii pantalonilor. Ei nu îi plăcea deloc ideea de a fi în genunchi în timp ce el stătea impunător în picioare, tronând asupra ei ca un turn de furie şi acuzaţii.

Aşadar, aveau să poarte discuţia aceasta acum, se văită ea în sinea ei, oftând greoi, încercând să îşi recupereze gândurile din locul unde le împrăştiaseră pasiunea şi plăcerea, asemenea umbrelor împrăştiindu-se înainte de răsărit. Cămaşa ei albă de noapte era sfâşiată, dar Imogen o luă de pe podea cu mâini la fel de grele precum tăcerea dintre ei.

Reuşind să se ridice în picioare, se întoarse spre el. Dumnezeule, dar era obosită acum şi bănuia că încă era şi puţin ameţită, deşi nu ştia dacă de la şampanie sau de pasiune.

— Îmi închipui că ai o mulţime de scuze pregătite.

Cole îşi încrucişă braţele pe pieptul lat, asemenea

unei mame aşteptând o explicaţie de la copilul ei neascultător.

Imogen îşi strânse cămaşa de noapte pe sâni, lăsând dantela să îi cadă până la genunchi. Observă cum ochii lui aruncau flăcări arămii pe umerii ei goi, pe părul ei ciufulit şi pe ce părţi din ea mai rămăseseră neacoperite, după care se fixară pe un punct în spatele ei.

Cum putea o persoană să fie atât de frumoasă şi totuşi atât de ursuză? Era ca şi cum Cole fusese sărutat de un zeu antic, binecuvântat cu o forţă şi o splendoare ieşite din comun, iar apoi blestemat cu pierderi şi viclenie.

— Nu ai nimic de spus în apărarea ta? întrebă el poruncitor. Sigur ştiai că o să aflu în cele din urmă.

— Adevărul este că speram să nu afli. Imogen ştiu dinainte să observe tresărirea din bărbia lui că rostise cuvintele greşite. Adică am vrut să-ţi spun, dar nu a existat niciodată…

— Ai avut doi *ani* la dispoziţie. Ridică furios două degete în aer, indicând numărul şi făcând un gest obscen, în acelaşi timp. Doi ani *nenorociţi…*

Îşi strânse degetele înapoi în pumn, apoi îşi mişcă gâtul încordat şi brăzdat de vene umflate, de parcă nevoia de a distruge ceva îi depăşi abilitatea de a-şi termina propoziţia, iar acum căuta o victimă cu privirea prin încăpere.

Imogen se retrase în spatele cufărului, care îi ajungea doar până la coapse, astfel că ridică o mână împăciuitoare în aer.

— Ştiu că eşti furios.

— Nu ştii *nimic* despre ce simt eu.

Imogen ezită, amintindu-şi că şi ea îi spusese lui ceva asemănător cândva.

— Nu înţelegi ce s-a întâmplat în timp ce tu erai…

— Am întors pământul cu fundu-n sus căutându-te, iar tu locuiai lângă mine în tot timpul ăsta nenorocit! Cu o mişcare puternică a mâinii lui, cufărul care îi despărţea zbură şi se izbi de perete.

— Nu face asta, o să trezeşti toată casa, îl imploră ea.

— Doamne fereşte să se întâmple asta, nu? Cole rânji dispreţuitor, trăsăturile lui chipeşe schimonosindu-se într-o mască urâtă şi furioasă. Nu putem permite ca bietul Cheever să afle că preţioasa lui contesă a fost odată o târfă de doi bani.

Toată durerea şi vina lui Imogen se evaporară în fierbinţeala indignării ei.

— Cheever ştie deja, îi mărturisi ea, deşi fu nevoită să îşi reprime tresărirea când Cole deveni şi mai palid. Ştie că am fost cumpărată *o dată.* Într-o noapte. Că ai transformat o virgină într-o prostituată. Că ai plătit douăzeci de lire. Poate că m-am vândut ţie, Excelenţă, dar nu am fost *niciodată* ieftină.

— M-ai costat mai mult decât ştii tu, rosti el printre dinţii încleştaţi.

— La fel şi tu!

Cole clipi, iar aceasta fu singurul indiciu care trăda faptul că Imogen îl uluise. Ce nu ştia ea era dacă vorbele sau vehemenţa cu care le rostise erau motivul şovăirii lui. Oricum ar fi fost, Imogen nu terminase.

— Tu ai căutat-o pe Ginny, ai tânjit după ea pentru că te-a făcut să simţi ceva ce nu simţiseşi niciodată. Pentru că ea ţi-a îndeplinit nevoile şi a devenit cineva pe care ţi-o doreai. Pentru că, poate pentru un moment, ea te-a făcut fericit. Dar te-ai oprit vreo clipă să te gândeşti la fericirea *ei?* La nevoile ei? La dorinţele ei?

— Nu mai vorbi despre ea de parcă ar fi moartă, urlă el. Sunteţi una şi aceeaşi.

— Tocmai asta este, Cole, noi două nu semănăm deloc una cu cealaltă.

Imogen merse mai aproape de felinar, convingându-se în sinea ei că gestul nu era o retragere, ci o iluminare. Permise lămpii să îi transforme părul într-un văl auriu curgându-i pe umeri şi să îi lumineze formele atât de diferite acum faţă de cum fuseseră.

— Tu îţi aminteşti o femeie subnutrită, purtând o perucă neagră, machiaj şi un nume fals. Ea era docilă şi speriată. Neajutorată şi disperată. Nu vezi, Cole? Eu nu sunt

ea. Făcu un pas ezitant spre el, apoi îşi puse degetele pe bărbia lui aspră, încleştată, sperând că atingerea ei avea să îmblânzească adevărurile dure pe care le spunea. Nu ai de unde să ştii cât de rău îmi pare că ai suferit din cauza mea. Dar doar pentru că tu ai cumpărat-o pe Ginny pentru o noapte nu înseamnă că sunt proprietatea ta. Nu înseamnă că eu îţi datorez ceva, cu atât mai puţin o explicaţie.

Bărbia lui deveni de piatră sub degetele ei, apoi, brusc, Cole îi înşfăcă încheietura mâinii şi i-o îndepărtă de faţa lui, de parcă l-ar fi ars.

— Pe naiba, nu-mi datorezi! Îmi datorai *adevărul,* egoisto…

— Şi ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi venit la tine? M-ai fi făcut amanta ta? Târfa ta oficială? Imogen îşi smulse mâna din strânsoarea lui şi, în apărarea lui, Cole o eliberă. Tu, un duce mare şi puternic, ai fi catadicsit să te cobori la nivelul meu sau să înnobilezi o târfă ordinară? Să o închizi într-o cameră împopoţonată şi să te foloseşti de ea după bunul-plac, până te-ai fi plictisit şi ai fi aruncat-o ca pe un nimic? Cine ar îndrăzni să nege…

— Te-aş fi făcut soţia mea!

Cuvintele părură să îl uimească până şi pe el însuşi.

— Nu fi ridicol!

Imogen izbucni într-un hohot de râs aspru.

Expresia lui era cumva între derutată şi devastatoare.

— Gândeşte-te cum te-ai purtat cu mine de când m-ai cunoscut drept contesa Anstruther. De data aceasta, ea fu cea care veni spre el şi, deşi Cole era aproape de două ori mai masiv decât ea, Imogen simţi un fior victorios când el făcu un pas înapoi. Spune-mi, exact, când ar fi trebuit să îţi dezvălui secretul meu? Când ai aruncat cu ceaşca după mine? Sau poate când m-ai umilit public, în faţa investitorilor mei? Sau când m-ai ameninţat că mă distrugi în grădină, jurând să îmi pui beţe în roate în demersurile caritabile la fiecare pas? Tu, dintre toţi oamenii, ştii ce fel de armă ar putea deveni noaptea noastră petrecută împreună în mâinile duşmanilor mei. Tu eşti afurisitul duce de Trenwyth, blestemă ea. M-ai tratat de parcă aş fi fost

mai prejos decât tine din ziua în care te-ai trezit, după ce ţi-am salvat viaţa. Ce ar putea să te facă să crezi că ţi-aş da tocmai arma cu care să o poţi distruge pe a mea, aşa cum ai promis cu atâta ardoare să faci?

Cole deschise gura, apoi o închise, apoi o deschise din nou, furia din expresia lui stingându-se uşor.

— În plus, mă insulţi cu presupunerea arogantă că aş fi luat, măcar, în calcul ideea de a-ţi fi soţie, continuă ea. Şi eu am tânjit după bărbatul care mi-a furat inima în urmă cu trei ani. L-am căutat înăuntrul tău de *o mie* de ori. Ţi-am dat toate şansele posibile să fii acel bărbat şi, uneori, am avut impresia că l-am zărit în ochii tăi. În zâmbetul tău. Sau într-un gest blând…

Glasul i se sparse, iar Imogen se luptă să nu se piardă cu firea când spuse:

— Acelui bărbat i-aş fi spus cine sunt. Imogen nu ştia ce o înfuria mai mult – bărbatul din faţa ei sau lacrimile care îi curgeau pe obraji în ciuda efortului ei curajos de a şi le abţine. Dar acum ştiu că, exact ca Ginny, nici el nu mai există.

Cole deschise gura, dar un sunet metalic ameninţător le întrerupse liniştea.

— Dacă mişti, eşti mort. Vocea grozav de joasă îl identifică pe intrusul momentului drept impunătorul şi autoritarul inspector de origine africană Rathbone, chiar înainte ca acesta să apară în prag, cu un pistol îndreptat ferm spre duce. Fă un pas înapoi, îi porunci el.

Fatal ca o ciumă, ager ca un leu şi invizibil ca o umbră, acesta era Roman Rathbone. Era evident că se îmbrăcase în grabă – nu se încheiase la cămaşă, pieptul lat fiindu-i expus.

Faptul că el era îmbrăcat neglijent o linişti doar foarte puţin pe Imogen, care era îngrozită de starea în care se afla ea însăşi, mai ales când îşi dădu seama cât de aproape fuseseră Rathbone să îi prindă făcând ceea ce făcuseră pe cufărul acela cu doar câteva minute înainte.

— Excelenţă?

Trăsăturile lui Rathbone se schimonosiră de confuzie

în timp ce coborî uşor pistolul spre podea, dar nu complet. Ochii lui, de un cenuşiu izbitor, îi analizară rapid pe ducele îmbrăcat neglijent, pe contesa care plângea, portretul nud şi cufărul strâmb. Fu suficient pentru el să îşi dea seama că trebuia să ţină pistolul îndreptat spre celălalt bărbat periculos din încăpere.

Imogen se întrebă dacă era posibil să moară de ruşine.

— Meriţi felicitări, inspectore. Cole zâmbi batjocoritor, deşi avu prezenţa de spirit de a se întoarce uşor spre bărbatul înarmat. De-aş fi fost eu criminalul, i-aş fi ucis şi pe ea, şi pe toţi ceilalţi din casă înainte să te sinchiseşti dumneata să te mişti din patul tău confortabil.

— Era rândul lui O'Mara să stea de pază, explică inspectorul, uimirea transformându-i-se în îngrijorare.

— Atunci, el unde *este?* întrebă Cole printre dinţii încleştaţi.

Irlandezul în cauză era încă în proces de a-şi îndesa cămaşa în pantaloni în timp ce apăru, patinând pe podea, în pragul uşii, fiind uşor roşu la faţă şi având o expresie sfioasă.

— Trenwyth? spuse el încântat că îl recunoscuse pe duce. Eram… înveleam o servitoare când mi s-a părut că aud o bubuitură – creierul lui păru să proceseze într-un final întreg tabloul, expresia schimbându-i-se treptat, într-un mod aproape comic. Ce naiba se petrece aici? V-a rănit, Lady Anstruther?

Imogen nu îşi recunoscu amărăciunea din sunetul tăios care îi scăpă din gură. Desigur că era rănită şi Cole era cauza, dar nu în felul în care bănuia O'Mara. Ea îl primise înăuntrul ei. Sperase că el pusese stăpânire pe trupul ei pentru a o revendica, nu pentru a o umili sau pedepsi.

Imogen şi speranţa nu fuseseră prea des prietene. Nu când venea vorba de *el,* mai ales.

— Dacă apeşi pe trăgaciul ăla, asigură-te că nu ratezi. Pentru că, dacă ratezi, eşti terminat, îl avertiză Cole pe Rathbone, el nefiind bărbatul care să accepte să fie

ameninţat sub nicio formă, nici măcar de un om al legii.

Adunându-şi rămăşiţele forţei şi mândriei ei, Imogen făcu un pas în faţă.

— Nu este nevoie de violenţă, domnilor inspectori. El nu a… nu este ceea ce pare.

Rathbone îşi coborî arma, în cele din urmă, privirea plimbându-i-se curioasă de la unul la altul.

— Vreţi să… vă lăsăm singuri?

Imogen nu îndrăzni să îl privească pe Cole. Nu se putea convinge să se confrunte cu orice cenzură îngrozitoare avea să vadă în ochii lui.

— Poate l-aţi putea conduce afară pe Excelenţa Sa, şopti ea, brusc epuizată.

— Nu vă deranjaţi. Tonul poruncitor al lui Cole îngheţă orice fărâmă de căldură mai simţea ea pentru el. Am plecat deja.

Şi din câţiva paşi furioşi, plecă, lăsând-o singură cu doi bărbaţi foarte stânjenitori.

— Iertaţi-mă, contesă, dar… vreţi să chem pe cineva pentru dumneavoastră? Pe sora sau pe mama dumneavoastră? întrebă O’Mara.

— Nu, mulţumesc, domnule inspector. Eu doar… vreau să merg la culcare. Totul va fi clarificat mâine-dimineaţă.

Cei doi bărbaţi îşi feriră respectuos ochii în timp ce Imogen se înfăşură în cămaşa de noapte şi merse încadrată de cei doi ţinând bărbia sus, aşa cum o văzuse pe regină făcând în urmă nu cu mult timp. Lacrimile îi curgeau grăbite pe obraji în întunericul casei scării, în timp ce ea îşi ţâra picioarele, bântuită de o amintire pe care cândva o preţuise. Cuvintele adormite ale lui Cole, rostite într-o intimitate delicată, într-o altă viaţă.

— Eşti *o pasăre rară, Ginny.*

— *Cum adică?*

— *O persoană sinceră într-o lume plină de minciuni… Ginny este numele tău adevărat?*

— *Nu.*

— *Va trebui să-mi spui care este.*

*

Ea i-l spusese, după ce el adormise, dar conta prea puţin acum. De fapt, nu conta deloc. Un fior rece, care nu avea nicio legătură cu faptul că era îmbrăcată sumar, o străbătu şi, pentru prima dată de când el se întorsese, Imogen simţi o senzaţie acută de pierdere şi singurătate. Casa ei somptuoasă era prea mare şi prea pustie, iar inima şi-o simţea prea mică şi prea… goală. Sentimentele se luptau cu întrebări care urlau după răspunsuri pe care ea nu le putea găsi. O durea să respire.

Poate că Trenwyth avusese dreptate şi totul era inevitabil. Dintre toate consecinţele groaznice pe care Imogen îşi închipuise că ar putea apărea ca rezultat al dezvăluirii minciunii ei, exista una pentru care ea nu se pregătise absolut deloc.

Moartea speranţei.

Din noaptea în care se cunoscuseră, făcuseră dragoste şi se despărţiseră, Imogen purtase cu ea această speranţă stranie şi plăpândă cu privire la ducele de Trenwyth. Îi dăduse putere în timpul cât el lipsise şi se strecurase în fiecare rugăciune a ei pentru siguranţa lui. Apoi, această speranţă devenise fără margini când el apăruse la spitalul St. Margaret, fiind plasat în mod miraculos în grija ei. *A ei,* căreia îi păsa mai mult de el pe atunci decât ar fi bănuit cineva.

Imogen îşi dădu seama că purtase un licăr al acelei speranţe cu ea în toate aceste ultime luni de la întoarcerea lui. Îl îngrijise cu blândeţe, alimentându-l cu fiecare suflare. Poate Cole avea să depăşească această duşmănie faţă de ea. Poate, dacă Imogen avea destulă răbdare, dacă era destul de amabilă, de veselă, de inteligentă şi de frumoasă… el avea să o uite pe Ginny. Să îşi uite aroganţa poruncitoare. Să îşi uite furia, durerea, pierderea şi singurătatea.

Şi să se îndrăgostească de ea… de Imogen.

Pentru că ea fusese îndrăgostită de el în tot acest

timp. Imogen înţelese acest lucru acum. Iubirea îi permisese să fie blândă când el fusese dur, să îi ierte cruzimea, să îi înţeleagă durerea.

Dar fusese naivă să îngrijească acea speranţa. Dacă un bărbat, mai ales unul de rangul lui, voia o femeie, o voia pentru ceea ce putea fi ea pentru el. Pentru ce îi putea oferi ea în timp ce el îşi urmărea ţelurile şi pasiunile. Un cămin. Un moştenitor. Consolare, sex şi hrană. Acestea erau unicele îndatoriri ale unei femei.

Dar dacă o femeie avea un ţel şi pasiuni? Dacă ea aspira să ajungă mai departe de locul dictat de societate – din spatele unui lord – şi să meargă pe propriul drum? Istoria era plină de eroi care avuseseră un destin, care îşi învinseseră duşmanii prin mijloacele drepte sau necurate.

Bărbatul pe care îl iubea fusese hotărât să fie duşmanul ei – aceasta era tragedia lui Imogen. El tânjise după Ginny, dar o respinsese în mod constant pe Imogen.

În aroganţa lui, Cole fusese convins că, dacă îi oferea un loc lângă el, ca ducesă, acesta avea să fie apogeul tuturor dorinţelor ei. Că dacă îşi retrăgea oferta de a se căsători cu ea avea să fie cea mai grea pedeapsă.

Nu era. Inima lui Imogen era frântă, dar ea îi spusese din suflet fiecare cuvânt de mai devreme.

Imogen avea un ţel. Avea pasiune. Avea de gând să îşi petreacă viaţa luptând împotriva corupţiei şi a răutăţii care chinuiau femeile şi copiii din oraşul ei. Care, cândva, îi luaseră şi ei totul. Dar ea nu avea să lupte în curţile de justiţie ale parlamentului, precum Dorian şi Farah. Nu cu legea, precum Morley.

Imogen avea să ofere singurele lucruri pe care le avea – bani, blândeţe şi îngrijire medicală. Avea să construiască oricâte adăposturi putea şi să le ofere celor care pierduseră ceva. Ceva ce pierduse şi *ea.*

Speranţa.

Dacă Imogen credea într-un lucru, acela era că oricine merita o a doua şansă.

Iar ea sperase la una pentru Cole… dar nu fusese să fie. Amândoi deveniseră persoane foarte diferite. El

permisese nedreptăţii pe care o suferise să îl transforme într-un om aspru şi furios. Ea fusese tratată cu compasiune mărinimoasă, astfel că o lăsase să prindă rădăcini în adâncul ei. Imogen îşi protejase noua viaţă cu secrete.

Şi, făcând astfel, distrusese orice şansă pe care o avusese cu bărbatul pe care îl dorise.

Se părea că soarta o punea să aleagă între cele două pasiuni ale ei.

Imogen alesese, întrucât, în cele din urmă, voia un bărbat care să îi permită să le aibă pe amândouă. Iubirea lui şi sprijinul său pentru calea aleasă de ea.

Devastarea pe care o simţea amenința să îi înmoaie genunchii, dar Imogen reuşi să intre clătinându-se pe uşa deschisă a dormitorului ei şi se sprijini epuizată de ea după ce o închise.

Trăgând câteva guri disperate de aer în piept, îşi lăsă cămaşa de noapte să cadă pe podea şi merse încet, goală, la lavoar, în care turnă apă din urcior. Amorţită, Imogen udă o bucată de pânză, luă săpunul şi se spălă. Mai întâi chipul brăzdat de lacrimi, apoi îşi răcori gâtul şi pieptul, înfierbântate de umilinţa prin care trecuse. Apoi îşi curăţă zona intimă, gândindu-se la posibilele consecinţe a ceea ce îşi spăla de pe coapse. A ceea ce el lăsase înăuntrul ei.

Nu avea energia să îşi facă griji pentru acest lucru acum, deşi dorul îi alină junghiul de teamă care îi străpungea stomacul. Lăsând cârpa deoparte, Imogen se întoarse spre patul ei gol, încă dezordonat în urma somnului ei agitat. Camera ei era atât de confortabilă, mai ales în semiîntunericul domolit de lumina lunii. O nuanţă încântătoare de verde pal, întotdeauna presărat cu flori proaspete în vaze exotice, cocoţate pe mobilierul alb şi elegant. Ea nu visase niciodată să aibă un loc măcar pe jumătate atât de minunat sau de grandios. Şi acum…

În acel moment, începu să plângă în hohote, izbucnind dinăuntrul ei în suspine tulburătoare.

Acum era posibil să doară, singură aici pentru totdeauna. Doar pentru că se îndrăgostise de un bărbat încăpăţânat, arogant, rigid, irezistibil, cu convingeri ferme

şi distrus.

La naiba cu totul!

Plângând şi blestemându-şi propria încăpăţânare şi pe bărbaţi, în general, merse apăsat la şifonier şi îl deschise, căutând o altă cămaşă de noapte. După ce găsi una, închise şifonierul şi începu să se lupte cu nasturii mărunţi, cu întunericul şi cu lacrimile care îi împiedicau gesturile. În cele din urmă, şi-o ridică peste cap.

— Nu.

Vocea nu era a lui Cole. Nici a unuia dintre cei doi bărbaţi pe care ea tocmai îi lăsase la parter.

Porunca fu blândă, deşi intrusul îi înăbuşi icnetul surprins cu o palmă puternică, acoperindu-i nasul şi buzele cu un material.

— Te prefer goală.

Frica îi uscă gura lui Imogen în timp ce ea se zbătea şi simţi că este cuprinsă de moleşeală, recunoscând mirosul înţepător ce îi învăluia gura şi nasul drept cloroform. Un anestezic puternic.

Imogen încremeni şi îşi ţinu răsuflarea, dar capul deja i se învârtea, starea de inconştienţă ameninţând-o şi chemând-o, deopotrivă.

Glasul acela – era dureros de familiar. Imogen îl crezuse prieten, îi jurase că nu i-ar face niciodată rău.

— Usucă-ţi lacrimile, iubirea mea, îi şopti el în timp ce o trase spre el, aşa cum făcuse Cole cu câteva minute înainte. Sunt aici. Şi eşti a mea, în sfârşit.

Capitolul 25

Cole sparse şi distruse lucruri, sperând să elibereze presiunea provocată de prezenţa a doua extreme – foc şi gheaţă. Pielea îi ardea atât de violent, încât el voia să şi-o smulgă de pe corp. Furia crease un infern care ameninţa să îl incinereze.

Dar gheaţa… Un fior rece şi îngrozitor îi îngheţase

măruntaiele ca pe geamul unei ferestre în ianuarie. Îşi simţea pieptul fragil şi amorţit, de parcă o simplă atingere l-ar putea sparge în cioburi tăioase.

Lăsă o dâră de distrugere în urma lui, pe măsură ce cutreiera furios Trenwyth Hall. Rămăşiţele preţioaselor vaze ale mamei lui. Mormanul făcut aşchii al unei mese antice cumpărate de Robert din Sumatra. Cioburile unei carcase din sticlă, care conţinuse monedele rare pe care tatăl lui le colecţionase o viaţă întreagă.

Prostii. Toate erau prostii. Fleacuri ale oamenilor pe care el îi lăsase în urmă. Care îl lăsaseră pe el în urmă. Care nu puteau să ia nimic cu ei în lumea de apoi. Moştenirea unei familii pustiite, construită pe nimic altceva în afară de tradiţie şi susţinută de lucruri nesubstanţiale – bani, aşteptări. Un titlu.

Un nume.

„Ce este un nume?" întrebase cândva nefericita Julieta a lui Shakespeare. Ce, într-adevăr?

Cole intră în biroul lui şi încuie uşa, conştient că unii dintre servitorii lui urcau pe vârfurile picioarele la etaj pentru a investiga zarva.

„Acela pe care-l numim un trandafir, cu oricare alt nume ar mirosi la fel de dulce?" O femeie cunoscută sub un alt nume ar rămâne aceeaşi femeie?

Se părea că nu.

Amerindienii îl învăţaseră că un nume deţinea multă putere, o convingere împărtăşită de mulţi, inclusiv de Biserica Catolică. Dacă voiai să exorcizezi un demon, trebuia mai întâi să îi ştii numele.

Sprijinindu-se de fereastră, privind spre grădina atât de străină şi dureros de familiară în acelaşi timp, Cole ştia că exorcismul nu era de ajuns să îl elibereze de ea.

Nu de Ginny. De *Imogen.*

Blestemată să fie! Încleştă pumnul şi îl ridică în aer, dar îl puse uşor pe geamul rece.

Cumva, Imogen se furişase în caverna aceea pustie din pieptul lui, pe care atât de mulţi oameni o abandonaseră. Ea o umpluse cu multe culori vii. O

revendicase cu zâmbete şi cu altruismul acela enervant de încăpăţânat. Devenise parte din el fără ca Trenwyth să îşi dea măcar seama.

O femeie blândă, iubitoare, inteligentă şi frumoasă. O mincinoasă desăvârşită.

Cole îşi frecă bărbia tulburat şi nedumerit. În tot acest timp, ea fusese chiar sub fereastra lui.

Sub fereastra de la care el o privise şi o considera mai prejos de el, nedemnă. Ea avusese dreptate în privinţa aceasta. Avusese dreptate în multe privinţe.

Închizând ochii, Cole îşi lipi fruntea de fereastră, lăsând geamul rece să îi domolească pielea fierbinte. În întunericul de sub pleoapele lui, reuşi, în sfârşit, să invoce chipul lui Ginny. Chipul lui Imogen.

Ea fusese sfrijită şi palidă, oasele ascuţite ieşindu-i prin piele, având ochi mari şi melancolici. Cole o crezuse o fantomă diafană, o frumuseţe delicată, cu părul negru. Oare pentru că nu îl interesa să recunoască sărăcia şi disperarea atunci când se confrunta cu ele? Nu se gândise că machiajul ei nu era menit să atragă, ci să ascundă. Să îi ascundă pielea cu o nuanţă exotică şi cu pistrui.

În fiecare moment petrecut în acea închisoare din iad, Cole inspectase şi disecase diferite părţi ale experienţei lor împreună. Ale fiinţei ei. Sunetul blând şi surprins scăpat din gâtul ei când el îi oferise plăcere. Genele ei coborând pe obrajii palizi când timiditatea o copleşise. Strălucirea părului ei negru. Căldura corpului ei când Cole se cufundă înăuntrul său. Fiorii ei delicaţi de plăcere. Şoaptele şi cuvintele ei dulci.

În acea disecţie asupra ei, Cole o pierduse complet. Desigur că şi alcoolul, ameţeala şi dezamăgirea ajutaseră la înceţoşarea detaliilor. Dar dacă el ar fi privit-o cu adevărat pe Ginny, poate că ar fi *văzut-o.* În plus, dacă şi-ar fi luat un moment să o privească pe Imogen, pe Lady Anstruther, ca fiind şi altceva în afară de teancul de etichete pe care el deja i le atribuise, poate că Trenwyth ar fi găsit ceea ce căuta de atâţia ani.

Era atât de furios pe ea. Dar nu mai mult decât era

furios pe el însuşi.

Cole crezuse că orgoliul şi infatuarea aveau să îl protejeze, că putea privi lumea de sus, din turnul lui semeţ, şi evita ceea ce îi ameninţau supravieţuirea şi raţiunea.

Dar uitase un lucru foarte important. Că în orice cameră se încuia, orice zid înălţa în jurul lui, Cole nu avea să reuşească niciodată să scape de cel mai aprigi duşman al său. El însuşi.

Propriul lui trecut, coşmarurile, amintirile lui. Prejudiciile lui, creşterea, titlul lui.

Deschizând ochii, privi în jos spre grădină – grădina *ei* – şi îl cuprinse dorul.

Imogen nu mai era aceeaşi femeie din trecut. Era curajoasă, puternică şi nu se ruşina de nimic. Era stăpâna propriului ei destin. Un destin care era posibil să nu îl includă pe Cole, pentru că el nu i se prezentase niciodată ca o persoană foarte plăcută. Doar ca un oponent.

Cole crezuse, cu infatuare, că târfa de care se îndrăgostise el avea să îl accepte în orice condiţie i se oferea el. Că ea se va bucura să accepte bărbatul distrus, morocănos şi barbar căruia el însuşi îi permisese să preia controlul asupra sa.

Nu îi trecuse nicio clipă prin minte că ea şi-ar putea dori mai mult. Sau că el nu avea dreptul la secretele ei. Că nu avea dreptul să aibă pretenţii asupra inimii ei.

Gheaţa dinăuntrul lui începu să îşi treacă limba rece peste pielea lui, acum că furia şi fierbinţeala se domoliseră. Acum că acea căldură pe care Cole o găsise înăuntrul corpului ei şi focul pasiunii lui Imogen fuseseră stinse de respingerea ei rece.

Imogen îl alungase cu blândeţe şi amabilitate din casa ei. Din viaţa ei.

Întorcându-se spre scaun, dădu să îşi ia haina şi se opri, amintindu-şi că o lăsase pe bancă înainte să urce pe spalier, în balcon. Privi pe fereastră la banca goală, apoi privirea îi urcă spre balcon, unde uşa spre dormitorul principal era întredeschisă.

În toţi anii petrecuţi ca spion, Cole învăţase o regulă

importantă pentru a intra neobservat într-o casă, regulă pe care el nu o încălcase niciodată – întotdeauna laşi lucrurile aşa cum le găseşti.

El închisese şi încuiase uşa balconului în urma lui.

Dacă, în neatenţia lui ipocrită, condusese un criminal chiar în casa lui Imogen? Dacă era prea târziu să mai facă ceva?

Dacă ea devenea o victimă a mândriei lui?

Trenwyth ieşi grăbit din birou, aproape izbindu-se de majordomul său.

— Trimite după inspectorul Morley, îi porunci el. Cineva a pătruns în reşedinţa Anstruther.

O senzaţie puternică de frică îl străbătu în timp ce Cole alerga prin grădina lui, către spărtura din zidul din spatele copacului. Piatra şi scoarţa copacului îi zgâriară pielea când el se forţă să treacă în grabă prin spaţiul pe care, în trecut, îl traversa cu grijă. Nici măcar nu simţi rănile – disperarea îl împingea să continue.

Un fior de teamă îi străpunse inima cu o forţă care aproape îi luă pământul de sub picioare când Cole îşi privi coşmarul devenind realitate.

Apartamentul contesei din reşedinţa Anstruther nu era la fel de mare precum acela al contelui şi nu avea un balcon, din pricina unei terase rotunjite închise, înaltă, cu un divan la fereastră. Stăpâna casei se putea bucura de o privelişte panoramică din interior, departe de capriciile vremii, situată într-un loc mai înalt decât orice altă cameră din casă, cu excepţia podului.

De la această fereastră încerca Jeremy Carson să coboare trupul fără vlagă al lui Imogen, prins cu nimic altceva în afară de un hamac improvizat din cearşafuri de pat legate unul de altul. Cole se ruga ca nodurile să fie rezistente.

Încremenit de o teamă mai rece decât Marea Baltică, Cole o rupse la goană cu o viteză cum nu mai avusese niciodată, chinuit de gândul că, dacă Jeremy o scăpa acum, nici măcar *el* nu avea să ajungă la timp.

— Nu e moartă. Dar dacă mai faci un pas, o să fie.

Ameninţarea îi încremeni picioarele în loc lui Cole, fiecare muşchi al lui încordându-se mai tare decât o arbaletă. Furia şi disperarea lui erau la cote maxime, gonindu-i prin vene, fără să poată refula. Cole trebuia să gândească, trebuia să rămână calm.

Viaţa lui Imogen depindea de asta.

— O iubesc. Am iubit-o de mai demult decât tine, presupun, îi strigă cu nonşalanţă Jeremy de la etaj, iar Cole auzise destule minciuni în viaţa lui cât să recunoască adevărul. Dar mai bine o trimit în rai decât să te las să o murdăreşti din nou. Fii sigur!

Încă un adevăr.

Cole ridică ambele mâini în aer, metalul protezei lui licărind uşor în lumina lunii. El spera că astfel avea să pară mai puţin ameninţător. Observă că, deşi Jeremy ţinea cearşafurile cu ambele mâinii, cu piciorul sprijinit pe pervaz, bărbatul nu părea să se încordeze cu prea mult efort pentru a-i susţine greutatea lui Imogen.

— Cum o ţii în echilibru? îl întrebă el de jos, luptându-se să îşi controleze vocea în timp ce groaza ameninţa să îl lase fără ea.

Chipul dezarmant de tânăr al lui Jeremy se schimonosi într-un rânjet dispreţuitor.

— Când munceşti atât de mult la docuri, înveţi una şi alta despre pârghii, aşa-i? Deşi mă îndoiesc că un filfizon ca tine a muncit o zi întreagă în viaţa lui.

Cole ignoră şicana.

— Ai rănit-o?

Spre uimirea lui Cole, Jeremy izbucni într-un hohot aspru de râs.

— Cât tupeu, venind din partea ta. Jeremy îi aruncă o privire scârbită. Era pură ca un înger înainte să te cunoască pe tine, înainte să o transformi într-o târfă.

Cole era foarte conştient de acest lucru, iar ruşinea îl înghionti sub toată acea furie şi panică. Amândoi o iubeau, se putea folosit de acest lucru.

— De ce nu mişcă, Carson? Eşti sigur că trăieşte?

Ticălosul scoase un sunet ironic.

— Doar am adormit-o cu puţin cloroform pe care l-am obţinut cu mită de la infirmiera aia nesuferită, Molly, de la St. Margaret, înainte să îi fac felul.

Era greu pentru Cole să proceseze informaţia cuprinsă în acea propoziţie în timp ce încerca să îşi înghită şi bila amăruie pe care frica i-o împinsese în gât.

Cloroformul era un anestezic puternic, atunci când era folosit corect. Şi el îl folosise ca spion. Dar în doze mari putea fi letal, când era amestecat cu alcool.

— Le-ai ucis pe Lady Broadmore şi pe toate celelalte. Încă un fior de teamă îl străbătu odată cu acea revelaţie.

Roman Rathbone intră pe uşa grădinii, rămânând ascuns sub balcon. Îşi dezbrăcase cămaşa şi îşi scosese cizmele; purta doar o pereche de pantaloni negri, umbrele din jur şi pielea de culoarea roşcovei.

Dacă Trenwyth putea să îl ţină de vorbă pe Jeremy, Rathbone ar putea avea o şansă să se poziţioneze sub Imogen fără să observe nebunul de la etaj.

— Am făcut-o ca să-i salvez viaţa lui Ginny, spuse Jeremy. Ei o voiau, voiau să o ia, să o vadă suferind, dar eu nu i-am lăsat. Le-am dat nişte înlocuitori şi i-am ţinut sătui. Mai întâi pe Flora, târfa aia obraznică. Apoi pe spălătoreasă din clădirea ei. Apoi dădaca şi infirmiera. Vezi tu, nu am vrut, dar ei m-au forţat. Le era sete de sânge.

— Cine sunt ei? întrebă calm Cole.

— Ei. Jeremy îşi lovi tâmpla cu palma în mod repetat. Ei, ei, ei, rosti în sincron cu loviturile.

Cole făcu un pas involuntar înainte în timp ce trupul vulnerabil al lui Imogen se legăna nesigur, acum că nu mai era ţinut în echilibru cu ambele mâini.

— Am zis să stai pe loc!

Jeremy părea furios acum, raţiunea lui părând să şovăie.

Rathbone înainta pe lângă perete, dar Cole era disperat că era posibil ca inspectorul să nu ajungă la timp. Chiar de-ar ajunge, nu puteau fi siguri că acea căzătură de două etaje nu le-ar provoca amândurora daune ireparabile.

— Jeremy, spuse Cole, oprindu-se în loc. Domnule

Carson, amândoi o iubim pe această femeie şi vrem să o protejăm…

— Tu nu o iubeşti! Jeremy îl mustră cu mâna liberă, iar cearşaful îi alunecă din strânsoare, scăpând-o pe Imogen câţiva centimetri, înainte să apuce din nou lenjeria cu ambele mâini.

Ceva muri înăuntrul lui Cole în acel moment.

— Tu nici măcar nu ştii prin ce a trecut din cauza ta, nu?

Sila din glasul lui Jeremy îl umili pe Cole.

Ştia prin ce trecuse ea?

— Nu am vrut niciodată să o fac să sufere.

— Ei spun că astea sunt vorbe goale. Jeremy închise ochii şi scuturâ din cap, parcă pentru a-l limpezi. Vorbe goale de la un om gol pe dinăuntru. Ştiai că a rămas fără slujba la spitalul St. Margaret după ce ţi-a salvat viaţa inutilă? A venit la *mine* când s-a întâmplat asta. Nu la tine. Mi-a spus trista poveste, cum că se temea că familia ei va muri de foame. În noaptea aceea, a fost atacată pe o alee şi l-a înjunghiat pe atacator. Aproape l-a ucis. Dar am terminat eu treaba, aşa că sângele nu a fost pe mâinile ei. Ca să poată merge în rai. Ca *ei* să nu o ia acolo de unde sunt ei.

— Ei? întrebă din nou Cole.

— Demoni. Demoni. Demoni, demoni… Jeremy şopti la început, apoi repetă mai tare cuvântul. Ei o vor. Îi vor puritatea, dar eu o protejez de ei. De aceea o iau de aici, nu înţelegi? O duc undeva unde ei să nu o poată găsi.

Dumnezeule mare, Jeremy era nebun de-a binelea.

— Cine sunt demonii ăştia? întrebă Cole, făcându-i semn lui Rathbone să se grăbească. Unde sunt? Te ajut eu să te lupţi cu el.

Lui Jeremy parcă îi căzu faţa. Nu mai părea deloc tânăr acum.

Un nor trecu prin faţa lunii, aruncând totul în umbră. Cole îşi coborî braţele pe lângă corp în acelaşi timp, scoţându-şi la iveală cuţitul ascuns. Îl eliberă din teaca prinsă de proteza lui, degetele mişcându-i-se încet, de frică.

Nu îl mai putea vedea pe Jeremy, întrucât fereastra devenise acum un vid întunecat.

Ochii îi căzură pe cearşaful alb, în care Imogen se legăna fără vlagă; i se vedeau părul roşu-auriu şi un picior delicat. Cole nu fusese niciodată un om credincios, dar în timp ce îşi elibera cu grija şi în tăcere cuţitul, se ruga la fiecare zeitate de care auzise vreodată în călătoriile lui. Se tocmea cu ele în gând, le implora şi le făcea jurăminte.

„Mi-ar plăcea să am iertarea ta, Doamne, dar aş trece de partea diavolului ca să o salvez”.

— Cu toţii avem demonii noştri, nu-i aşa, Excelenţă? Glasul veni de sus, de la fereastră. Nu mai era Jeremy, era altcineva. Cineva care locuia înăuntrul lui, o plăsmuire a minţii lui bolnave.

Cole ştia că nu se mai putea tocmi cu această creatură.

— Nu face nimic stupid, îi porunci el, lăsându-şi furia să i se strecoare în glas. Oricine ai fi, nu merită ceea ce îţi voi face dacă ei i se întâmplă ceva.

— Eu sunt unul dintre *ei,* confirmă vocea de la fereastră, dezamăgitor de neînfricată. Nu ştiu ce mi se pare mai amuzant – faptul că Jeremy a crezut că poate să o ascundă de mine sau că tu crezi că o poţi salva de mine. Râsetul diabolic ce străpunse întunericul parcă răsuci un cuţit în stomacul lui Cole.

Imogen alunecă mai mult spre pământ, înainte ca hamacul improvizat să se oprească brusc, trupul ei legănându-se lângă peretele casei.

Un urlet sălbatic ieşi din gâtul lui Cole, care ţâşni spre ea.

— Nu, n-ai voie, îl tachină glasul, eliberând din nou cearşaful şi prinzându-l iar, cu o smucitură nemiloasă.

De-abia controlând furtuna care se dezlănţuia înăuntrul său, Cole încremeni iar pe loc.

— Ce vrei? întrebă el încordat, simţindu-se neputincios şi capabil de crimă în acelaşi timp.

— Vreau să decid ce ar fi mai amuzant. Să te fac să o vezi murind astfel sau să o trag înapoi sus şi să văd dacă

poţi să ajungi la etaj înainte să îi zdrobesc gâtul cu mâinile goale.

Lui Cole i se tăie răsuflarea, ochii plimbându-i-se sălbatici de la nori la Rathbone, de la cuţitul lui la Imogen.

— Tu o să mori în noaptea asta, îi jură el. Dar îţi mai dau o şansă să mergi în mormânt cu membrele ataşate de corp. Dă-i drumul. *Acum.* Altfel, consecinţele vor fi mai dureroase decât îţi poţi închipui.

— Să-i dau drumul, zici?

Norii se mişcară, suficient cât să…

— Tu alegi. Vocea lui Cole era aspră, violentă. Aproape la fel de demonică precum a bărbatului care o ţinea ostatică pe Imogen. Elibereaz-o şi mori repede. Fă orice altceva şi mori în chinuri.

— Prea bine… Glasul lui Jeremy deveni diabolic, aproape vesel. M-ai convins. O voi elibera.

Şi o făcu.

Cole aruncă cu o precizie letală cuţitul, în timp ce trei lucruri se întâmplară cu o fluiditate perfectă, simultană. Rathbone o prinse pe Imogen, rostogolindu-se împreună cu ea pe pământ pentru a atenua impactul. O'Mara sparse uşa apartamentului contesei cu o lovitură puternică de picior. Iar Jeremy căzu înainte pe fereastră, în timp ce cuţitul pe care nu îl văzuse îşi găsi ţinta în pieptul lui, bărbatul prăbuşindu-se fără vlagă pe pământ.

Strigându-i numele, Cole alergă spre Imogen, luând-o din braţele lui Rathbone şi strângând-o la piept.

O verifică în întuneric, plimbându-şi mâinile peste corpul ei dezgolit, căutând lovituri sau fracturi, apoi strânse cearşaful în jurul ei.

— Nu a căzut de la mare înălţime, îi confirmă Rathbone. Coborâse destul de jos în timp ce te tachina, aşa că am putut să o prind în siguranţă.

Atunci de ce nu se mişca Imogen?

— Respiră? întrebă îngrijorat Rathbone.

Cole îşi lipi urechea de obrazul ei şi îl ţinu acolo mult timp, înainte de a face un efort să-şi ridice ochii.

— Cheamă un doctor.

Capitolul 26

Imogen era tentată să nu se mai trezească niciodată. În vise găsea fericirea care îi fusese refuzată atâta vreme. Care putea rămâne pierdută pentru totdeauna.

Cole ţinând-o în braţele lui şi protejând-o. Împărtăşindu-i căldura lui în timp ce îi şoptea lucruri blânde, pline de dor, neinteligibile la ureche.

Uneori, şi alte persoane îi vizitau visele, tentând-o să se întoarcă din starea de inconştienţă. Mama ei, neliniştită şi încurajatoare. Sora ei, timidă şi tristă. Prietenii ei. Doctorul Longhurst, cu directivele sale scurte şi obraznice. Glasul lin şi sinistru al lui Argent se împletea cu vocea voioasă a lui Millie. Accente scoţiene şi cuvinte blânde de încurajare.

Dar apoi, prezenţa *lui* sobră îi alunga pe toţi ceilalţi, iar umbra lui se aşternea asupra ei cu o intimitate delicioasă. Ea ştia că era Cole pentru că, deşi Dumnezeu îl pictase în nuanţa şi cu forţa oţelului, el era o creatură a întunericului.

Iar ea nu. Imogen tânjea după lumina soarelui, voia culori aprinse.

Dar nu voia să îl lase nici pe el în întuneric. Aşa că mai stătea şi ea puţin – cât de mult putea – *aici,* unde el îi şoptea lucruri la ureche. Cuvinte frumoase, minunate, pe care ea visase întotdeauna să le audă de la Cole.

— Te iubesc, Imogen. Pe tine, nu amintirea ta. Nu pe Ginny.

Apoi, o greutate blândă îi apăsa pe gură, iar ea simţea o bucurie intensă, dar doar pentru o clipă. Pentru că acel junghi dureros revenea, iar Imogen îşi amintea că totul era un vis.

— Trezeşte-te, o îndemna Cole blând, mâna lui plimbându-se delicat peste a ei. Trezeşte-te, Imogen, e momentul să o faci.

— Trebuie? întrebă ea ameţită. Trebuie să mă trezesc? Trebuie să te las în întuneric?

— Nu este întuneric, spuse vocea din vis, puţin mai tăioasă acum. Este zi. Şi am nevoie de tine trează ca să te pot examina. Poţi să deschizi ochii? Poţi să îmi strângi mâna?

Ea făcu aşa cum i se ceruse. Lui nu îi stătea în fire să fie atât de amabil cât să se ofere să…

Imogen îşi recăpătă brusc cunoştinţa. Îi strânsese mâna. Mâna lui *stângă.*

Deschise grăbită ochii şi întâlni privirea relaxată şi blândă a doctorului Longhurst, care era aplecat asupra ei, încadrat de baldachinul familiar al propriului ei pat.

La naiba! Imogen clipi pentru a-şi alunga lacrimile de dezamăgire, apoi privi lung firele de praf care dansau în lumina argintie a apusului.

— Bine ai revenit, spuse el, la fel de blând ca întotdeauna.

Imogen încercă să îşi ascundă suferinţa, dar îşi dădu seama din fruntea lui încruntată şi îngrijorată că nu reuşise.

— Cum te simţi? o întrebă el prompt.

Imogen îşi analiză corpul – mişcându-şi mâinile şi degetele de la picioare, încordându-şi muşchii, testându-şi încheieturile.

— În afară de o senzaţie de greaţă şi de gura foarte uscată, mă simt bine. Cred că am o vânătaie pe umăr.

— Îmi permiţi?

Doctorul ridică stetoscopul, iar ea încuviinţă din cap, supunându-se examinării lui.

În cele din urmă, după ce el folosi toate instrumentele din trusa sa, în afară de cele ascuţite, îi turnă un pahar cu apă din urciorul pe care cineva i-l adusese cu amabilitate pe noptieră.

Imogen se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de un munte de perne, şi luă paharul. Lacrimile îi înţepau din nou pleoapele, iar Imogen îşi scărpină nasul pentru a-şi calma o mâncărime iritantă.

— Plămânii sunt în regulă. Reflexele sunt bune. Pielea

prezintă semne de flux sanguin normal. Pulsul este stabil, puţin încet doar, o informă Longhurst, ferindu-şi ochii, parcă simţindu-se jenat de emoţiile ei. Se crede că atunci când cloroformul este fatal, este din cauză că a afectat inima. Dar sunt sigur că a ta este puternică.

— Da? şopti ea, încercând să respire, în ciuda durerii seci din piept. Eu nu sunt aşa sigură.

Nu îşi simţea inima puternică, doar frântă. De-a dreptul distrusă. Imogen se aşteptase să fie devastată când totul se va fi spus şi terminat – după ce Cole îi va fi aflat secretele –, dar nu se aşteptase la această dezolare agonizantă.

Cineva intră atât de furtunos în cameră, încât uşa dormitorului ei se izbi de perete.

Imogen tresări, icni şi îşi duse mâna la piept. Fără îndoială că inima îi funcţiona acum, întrucât bubuia de parcă ar fi fost o întreagă turmă de antilope.

Şi nu îi bătea violent doar pentru că se speriase, ci pentru că Trenwyth veni cu paşi mari la piciorul patului ei, o emoţie agresivă şi de-abia controlată vibrând în aerul din jurul lui. Stătea impunător asupra ei, îmbrăcat doar într-o cămaşă albă şifonată şi pantaloni negri, scanând-o cu ochii sclipitori. Îi aminti din nou lui Imogen de un arhanghel, având trăsături impecabile, care puteau aparţine doar acelor războinici divini, cum nu merita să aibă nicio fiinţă umană.

El cu siguranţă nu le merita, gândi ea cu încăpăţânare.

— El ce caută aici? întrebă ea cu răsuflarea tăiată, nedându-şi seama că i se adresase lui Longhurst în loc de Cole.

Nu era pregătită pentru acest lucru… De-abia se trezise şi i-ar fi plăcut să cadă într-o comă adâncă instantaneu.

Bărbatul în cauză se încruntă.

— N-a plecat de lângă tine de când ţi-a salvat viaţa, o informă doctorul Longhurst, răsuflând îndelung. Slavă Domnului că ai supravieţuit, bombăni el, aruncându-i o

privire ducelui. Şi pentru binele tău, şi pentru al meu.

— Cum se simte? întrebă poruncitor Cole, adresându-i-se tot doctorului, deşi ochii lui nu o părăsiseră nicio clipă, sorbind-o.

Cole îi salvase viaţa? Jeremy fusese în camera ei când o atacase, ceea ce însemna… Cole se întorsese după ce plecase.

— S-sunt bine, bâigui ea.

Cole ridică mâna pentru a o reduce la tăcere, iar uluirea lui Imogen se transformă în furie.

— Cum se simte? întrebă din nou Trenwyth, cu vocea unui om neobişnuit să se repete. A fost rănită în cădere? Există pagube permanente?

— Cădere? Ce cădere?

Nimeni nu auzi întrebarea lui Imogen.

Doctorul Longhurst se încruntă.

— Cloroformul amestecat cu alcoolul din sângele ei a produs intensificarea ambelor substanţe, rezultând într-o pierdere mai îndelungată a cunoştinţei. Deşi a fost scăpată de la fereastră, flexibilitatea ei este posibil să îi fi salvat viaţa…

— Am fost scăpată de la fereastră? întrebă Imogen, mai tare de data asta.

— Cum se simte? explodă Cole, făcând un pas ameninţător spre doctor.

Longhurst se îndreptă grăbit, bucurându-se, în mod evident, că patul ei îi despărţea.

— Într-un cuvânt, este bine.

— Bun. Ieşi de-aici!

Imogen scoase câteva sunete stupefiate în timp ce doctorul îşi aduna instrumentele. În cele din urmă, îşi găsi vocea:

— Am spus deja că mă simt bine. Vreau să-mi explice cineva ce s-a întâmplat.

Longhurst încremeni, fruntea încreţindu-i-se de indecizie.

— Ieşi. *Afară.* Cole îşi încleştă dinţii.

Bunul doctor o abandonă la mila privirii fumegânde a

lui Cole şi a bărbiei lui încordate.

Imogen închise ochii pentru a-şi aduna puterile, dar descoperi că rezervele ei erau epuizate.

— Ştiu că încă eşti furios, spuse ea, oftând. Dar pur şi simplu nu am forţa să ascult în timp ce tu…

— Ba mă vei asculta, femeie, şi mă vei asculta bine. Tonul lui nu lăsa loc de contraziceri, iar ochii îi licăreau într-un mod alarmant, rivalizând cu scânteile ciocanului lui Hefaistos în timp ce călea fulgerele lui Zeus. Te vei mărita cu mine, Imogen, şi iată de ce.

Cole începu să îşi enumere motivele pe degetele mâinii protetice.

— În primul rând, pentru că vreau să o faci, iar întâmplarea face să fiu un duce foarte puternic, care are obiceiul de a obţine ceea ce îşi doreşte. În al doilea rând, pentru că îţi va fi mai uşor să îţi atingi scopurile filantropice ca ducesă, în loc de o simplă contesă.

— S-simplă contesă?

Cuvintele acelea mai fuseseră rostite vreodată? El tocmai… o ceruse de soţie? Cu siguranţă, era imposibil aşa ceva.

— Nu am terminat, spuse el tăios.

Imogen scoase un sunet uimit, ceva între un geamăt şi un chiţăit. Era posibil să viseze încă? Să aibă o reacţie stranie la cloroform? Sigur aceasta era explicaţia, întrucât el tocmai spusese că era de acord cu munca ei caritabilă, oferindu-şi titlul drept sprijin.

— În al treilea rând. Cole îi aruncă o privire înăbuşitoare. După evenimentele de noaptea trecută – nu, lasă asta – datorită tendinţei tale înfiorătoare şi *exasperante* din ultimii câţiva ani de a atrage diverşi duşmani şi nebuni obsedaţi – ca să nu mai spunem de afinitatea ta de a te trezi în situaţii periculoase –, are sens să locuim împreună ca să nu mai fiu nevoit să alerg până aici, ca să îţi tot salvez viaţa. Care este, aparent, noua mea vocaţie şi îmi mănâncă prea mult timp. Şi, în concluzie, pentru că…

— Pentru că mă iubeşti? întrebă Imogen cu răsuflarea

tăiată, simţind acel lucru despre care crezuse că o abandonase. Speranţa.

Cole îşi plecă ochii, evitându-i privirea.

— Desigur că te iubesc, spuse el piciorului patului ei, atingând cu degete distrase, agitate ceva imaginar în bucata de lemn. Te-am informat pe tine şi întregul tău personal în privinţa asta de un milion de ori noaptea trecută, când am crezut că…

Cuvintele lui se stinseră în timp ce Imogen îl văzu înghiţind greoi, de parcă ar fi înghiţit cioburi de sticlă.

— Cole, şopti ea blând. Uită-te la mine.

— Nu pot. El continuă să privească piciorul patului, ducând o luptă tăcută şi disperată cu cel mai aprig rival al său – el însuşi. N-aş mai supravieţui la ceva asemănător încă o dată, recunoscu el într-un final cu o voce suspect de răguşită. Mai degrabă m-aş întoarce în temniţă decât să te mai văd într-un astfel de pericol. A fost cea mai urâtă experienţă din viaţa mea.

Imogen aruncă o privire protezei lui, fiind vizibilă în întregime, întrucât Cole îşi suflecase mâneca la un moment dat, în timp ce o veghease pe ea. Doar nu vorbea serios…

Deşi… Oare era posibil să nu îl şi visat stând întins lângă ea? Oare Cole chiar fusese acolo, cu adevărat?

— Vorbesc serios.

Glasul lui nu lăsa loc îndoielii.

Lui Imogen i se tăie răsuflarea, icnind şi suspinând în acelaşi timp; ea ridică braţele, chemându-l.

Brusc, Cole ajunse lângă ea. Pătura ei dispăruse, iar el o strângea la piept şi o săruta cu o blândeţe sălbatică. Agăţându-se de el, Imogen se desfătă cu fierbinţeala care se înteţea înăuntrul ei în timp ce limbile lor se întâlniră. Imogen simţi gustul iubirii pe buzele lui – iubire şi teamă, şi nevoie sinceră.

Dorinţa o străbătu, încordându-i şi relaxându-i muşchii deopotrivă. Imogen se moleşi în braţele lui, depărtându-şi picioarele, corpul ei făcându-i loc trupului lui masiv.

— Sfinte Dumnezeule, gemu el. O să te gust peste tot.

Cole îi cuprinse obrajii în palme asemenea unui

călugăr în rugăciune, o mână fiindu-i caldă, iar cealaltă, rece ca oţelul. Ca dihotomia care era acest bărbat.

Buzele lui o sărutau cu mişcări abile. Limba lui trasa urme păcătoase în gura ei, explorând-o fără niciun regret. Geamătul lui fu acela al unui suflet blestemat găsindu-şi sanctuarul. Limba lui, ca o sabie din mătase, o penetra şi se retrăgea într-un ritm care îi inundă cu pasiune coapsele lui Imogen.

Brusc, ea se desprinse din sărut.

— Unde este toată lumea?

Fruntea lui Cole se încruntă de indignare şi nedumerire, în timp ce el îi procesa cuvintele printre respiraţii sacadate şi fiori de dorinţă crescândă.

— Ai întrerupt ceea ce era, posibil, cel mai bun sărut din istoria imperiului pentru a pune o asemenea întrebare, spuse el încordat.

Imogen iubea din tot sufletul această bestie arogantă şi morocănoasă.

— Sunt pe cale să fac dragoste cu tine, Excelenţă, şi nu vreau să fim întrerupţi.

Focul din ochii lui se înteţi.

— Mama ta a obligat pe toată lumea să meargă la biserică pentru a se ruga pentru tine. Cole îi atinse nasul cu al ei într-un gest duios de afecţiune, ceea ce îi făcu inima lui Imogen să crească. În acelaşi timp, el îşi strecură o mână periculos de aproape de sânii ei. Minunată femeie, mama ta.

— Binecuvântată să-i fie inima pioasă, fu de acord Imogen, apoi îşi arcui corpul spre al lui, implorându-l în tăcere să înceapă să o răvăşească.

Cole îi făcu sângele să clocotească în vene cu următorul sărut, apoi îngenunche şi se aplecă uşor peste ea, în timp ce se luptă să îşi descheie nasturii cămăşii, mâna lui nerăbdătoare nemaifiind atât de îndemânatică precum înainte.

— Lasă-mă pe mine. Imogen îi dădu mâna la o parte, descheindu-i cămaşa şi trăgând-o în jos, pe umerii lui laţi şi tulburători. Presupun că printre numeroasele mele

îndatoriri ca soţie vor fi şi să te îmbrac şi dezbrac, spuse ea, lăsând cămaşa să cadă pe podea, apoi aducându-şi mâinile înapoi pe pieptul lui masiv şi familiar.

— Am valet, ripostă el arogant, apoi încremenind, încetând chiar şi să mai respire, deşi inima îi bubuia sub palma ei. Ai spus soţie?

În glasul lui se simţi o ezitare pe care ea nu o mai auzise niciodată la el.

Imogen încuviinţă din cap, emoţionată.

— Şi eu te iubesc, reuşi ea să spună.

În timp ce Cole rămase şi el fără cuvinte, ochii lui licăriră din pricina a ceva mai puternic decât excitarea, mai etern decât dorinţa. Mai altruist decât nevoia.

Încet, blând, coborî cămaşa de noapte a lui Imogen pe umerii ei, iar ea îl ajută să o dezbrace.

Privirea lui fierbinte cutreieră pe corpul ei aşa cum un topograf nerăbdător ar studia un teren neexplorat, de parcă nu se putea decide ce să exploreze mai întâi. Se hotărî să înceapă cu gâtul ei, asaltând-o cu un val de sărutări în timp ce amândoi încercau să îl dezbrace pe Cole de restul hainelor.

Fiori calzi îi străbătură pielea când buzele lui ajunseră pe sânii ei, luându-i sfârcurile în gură şi mângâindu-le, transformându-le în culmi ferme, dar delicate. Imogen scoase un sunet blând, brăzdat de dorinţă, degetele ei înfigându-se în umerii lui puternici. Ea nu îşi dăduse seama că îl împingea în jos, pe corpul ei, până când Cole nu se supuse, marcându-şi călătoria cu limba lui.

O, Dumnezeule, poate că ea nu era pregătită pentru acest lucru încă. Să-i spună „te iubesc” era una, dar să… să îl lase să facă ce… ei bine, era cu totul alta.

— O…

Lui Imogen i se tăie răsuflarea când Cole îi depărtă coapsele, fără să o pregătească pentru momentul când limba lui îi atinse sexul.

Imogen icni şi simţi cum locul acela intim se umezeşte, ştiind că umezeala nu provenea doar din gura lui Cole, ci din corpul ei.

Geamătul apreciativ al lui Cole trimise fiori de plăcere în extremităţile trupului lui Imogen. El îşi trecu din nou limba peste sexul ei, dar se opri o clipă înainte de a ajunge la perla tremurândă dintre petale. O încercui uşor cu limba, tachinând-o, chinuind-o prin amânarea momentului.

— Cole, îl imploră ea, agăţându-se cu disperare de părul lui. Te rog.

Încă un geamăt mulţumit îi făcu muşchii feminini să se încleşteze din pricina promisiunii senzuale din acel sunet, iar Imogen se împinse în gura lui. Cole se agăţă de ea în acel moment, limba lui abilă dezmierdând-o, creând senzaţii de plăcere copleşitoare.

Imogen îşi strigă eliberarea în neant, în timp ce era izbită de valuri de extaz. Respiraţia îi deveni sacadată, iar cuvintele, nearticulate. Avea senzaţia că fericirea se prelingea de pe limba lui în corpul ei, provocându-i spasme paralizante, până când degetele cu care îl ţinuse lângă ea îl alungau, de teamă să nu moară de plăcere.

Cole rânji cu încântare răutăcioasă şi masculină în timp ce începu să urce mai sus, pe corpul ei. Îşi şterse buzele înainte să se repeadă asupra ei, mişcările fiindu-i uşor domolite de faptul că el încerca să îşi aşeze cu grijă braţul stâng lângă Imogen.

Ea întinse mâna spre proteza lui şi nu ratăezitarea care puse stăpânire pe postura lui Cole.

— Nu ai nevoie de asta, îl alină ea. Nu cu mine.

El nu o privi în timp ce Imogen îi desfăcu hamurile şi puse proteza deoparte, deşi un icnet aproape insesizabil îi scăpă lui Cole când ea îşi plimbă degetele delicate peste ciotul rotunjit al încheieturii lui, pe care rămăseseră semne asemănătoare cu cele de pe coapsele ei, după ce îşi scotea jartierele la sfârşitul zilei.

Apoi Cole o trăgea sub el, puterea fiindu-i absolută şi zelul remarcabil.

Vârful rotunjit al erecţiei lui o împunse, găsind locul umezit de dorinţă şi orgasm. Privind-o în ochi cu o tandreţe pe care Imogen nu o mai văzuse înainte, îşi împinse şoldurile înainte, pătrunzând-o milimetru cu milimetru

agonizanţi, până o umplu pe deplin.

Până îi umplu corpul. Şi inima.

Retrăgându-se, Cole alunecă din nou în ea apoi, ajutat de umezeala dorinţei ei, cufundându-se mai adânc cu fiecare mişcare blândă. În cele din urmă, pătrunse complet şi rămase înăuntrul ei, parcă odihnindu-se. Oţel călit într-o teacă din mătase şi catifea.

Felul în care o privea Cole îi frânse inima lui Imogen. Pe chipul lui era expresia uluită şi neîncrezătoare pe care ea îşi închipuia că o avuseseră apropiaţii lui Lazăr când el se trezise din morţi. O tristeţe pură. O revelaţie a ceva de-a pururi pierdut.

Puţină veneraţie, puţină neîncredere. Neînţelegerea vulnerabilă a fericirii.

— Cum de n-am ştiut? gemu el, plecându-şi capul dintre umerii puternici pentru a o copleşi cu sărutări blânde, respectuoase. Cum de nu te-am recunoscut după cât de mult te doream?

Încet, Cole se retrase şi apoi se mai împinse înăuntrul ei o dată, răsuflările lor fiind într-un sincron perfect.

— După cât de mult îmi doream asta. Se retrase şi intră înapoi de mai multe ori. Doar pe tine. Pe nimeni altcineva, niciodată…

Îşi pierdu şirul gândurilor, odată cu abilitatea de a forma cuvinte în timp ce se concentra pe ferocitatea ritmului său crescând.

Imogen se desfătă cu senzaţia corpului lui masiv şi masculin deasupra ei – forţa din braţele lui încordate; greutatea pieptului lui pe sânii ei; încordarea abdomenului său cu fiecare mişcare înăuntrul ei. Până şi modul în care părul de pe picioarele lui musculoase îi gâdila coapsele.

Cole o pătrunse din ce în ce mai adânc, iar ea îşi ridică şoldurile pentru a-i veni în întâmpinare, alergând după o senzaţie încordată pe spinarea ei, după promisiunea că, dacă reuşea să găsească unghiul corect…

Acolo. Într-o mişcare lungă şi lină, mădularul lui o lărgi mai mult decât crezuse ea posibil, umplând-o, iar Imogen se pierdu într-un abis din care nu mai era cale de

întoarcere. Îl auzi rostindu-i numele ca prin vis, iar Imogen încercă să îi răspundă prin plăcerea care o spulbera în mii de bucăţi.

De-abia când se contopiră amândoi într-o îmbrăţişare plină de satisfacţie, Imogen îşi reveni în fire. Copleşită de emoţie, îl strânse în braţe, cu o mână mângâindu-i muşchii încordaţi ai spatelui, iar pe cealaltă plimbând-o prin părul lui mătăsos.

Cole oftă atât de adânc, încât Imogen se întrebă dacă el eliberă acum toată tensiunea şi emoţiile ţinute înăuntrul lui vreme de trei ani lungi.

Rămaseră îmbrăţişaţi, agăţându-se unul de altul, nemaifiind despărţiţi de secrete sau ziduri. Îşi lăsară inimile să bată împreună, în timp ce câteva raze de soare rare răsăriră asupra oraşului.

În cele din urmă, Cole se foi, rupându-se din îmbrăţişare, chipul fiindu-i o mască de tristeţe şi ruşine când o privi.

— Noaptea trecută…

Imogen îi puse cu blândeţe degetele pe buzele aspre.

— Nu trebuie să vorbim despre trecut.

El îi sărută mâna, apoi o acoperi cu a lui, împreunându-şi degetele cu ale ei.

— Eram rănit, recunoscu el. Îndurerat că nu mă căutai. Că am fost chiar în faţa ta în tot timpul ăsta, singur şi pierdut într-o beznă absolută, iar tu nu te-ai întins după mine… Nu te învinovăţesc, înţeleg, doar că…

— Nu îţi pot spune de câte ori am vrut să îţi întind mâna, zise ea. Dar mi-a fost teamă. Nu ştiam cum să te găsesc, dacă mai erai tu. Dacă mă mai voiai.

Cole îi dădu o şuviţă de păr după ureche, veneraţia pentru ea domolind regretul pe care Imogen îl citea în privirea lui.

— Cum ar putea cineva să nu vrea căldura soarelui pe chipul său după atâta vreme petrecută în umbră? Cole deveni serios. Tu eşti singura lumină pe care am cunoscut-o vreodată. Şi trebuie să te avertizez, soarele nu mai poate să strălucească atât de puternic pentru mine, acum că am

trăit în întuneric. Ai avut dreptate în foarte multe privinţe, dar mai ales întruna. Ridică încheietura rotunjită, iar ea o acoperi cu mâna. Anul acela m-a schimbat. M-a sculptat atât de diferit faţă de cum eram înainte, încât de-abia îmi mai recunosc chipul în oglindă. M-am târât până am ajuns la o oarecare umanitate, dar mă tem – ştiu – că nu mai pot fi bărbatul care eram când ne-am cunoscut.

Imogen ridică privirea şi îl mângâie afectuos cu nasul, topindu-se la auzul sunetului şuierător care scăpă din gâtul lui.

— Atunci îl voi iubi pe bărbatul care ai devenit. Iar dacă tu trăieşti în umbră, eu îţi voi găsi petice de lumină şi le vom explora împreună când vei putea.

Cole o strânse cu disperare în braţe, atât de puternic, încât aproape că o duru.

— Eu te voi iubi pentru lumina ta, dacă tu mă poţi iubi în vremurile întunecate. Iar acea iubire va fi precum cerul senin al nopţii, cu lună plină. Nu ca soarele… dar destul de frumoasă şi de luminoasă cât să ne găsim calea împreună.

O lacrimă i se prelinse lui Imogen pe obraz şi căzu între ei, deşi aceasta era încărcată de fericire, nu de suferinţă.

Ea îşi dădu seama, uşor speriată, că el încă nu o eliberase, că trupul îi rămăsese încordat de o emoţie complet diferită de plăcere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Imogen, plimbându-şi mâna peste muşchii lui încordaţi, încercând să îl aline.

— Când mă gândesc la lucrurile pe care ţi le-am spus, la cum te-am forţat noaptea trecută… Cole îşi îngropă ruşinat chipul în părul ei. Dumnezeule, am fost aşa o bestie.

— *Eşti* o bestie, îl tachină ea, rotindu-şi şoldurile sub el şi zâmbind când îi simţi mădularul zvâcnind înăuntrul ei. Pentru mine, mereu ai fost un lup. Imogen îi suflă aer pe gât, privind cum pielea i se face de găină şi muşchii spatelui i se încordează, erecţia devenind din nou completă. Cel din toate basmele acelea, care îi devorează pe cei inocenţi dacă îndrăznesc să se aventureze în vizuina lui.

Imogen se zvârcoli sub el, simţindu-se fericită şi neastâmpărată, pregătită de joacă după atât de multă muncă şi teamă.

— Asta da, sunt un lup, iubirea mea, mârâi el, folosindu-şi dinţii pentru a o muşca uşor de ureche şi de gât, apoi alinând muşcăturile cu câte un sărut. Fierbinţeala goni din nou între picioarele ei.

— Aş putea să mă înfrupt din tine o viaţă întreagă şi tot să nu mă satur, mormăi Cole.

— Atunci… Imogen încercă să vorbească printre gurile de aer sacadate, în timp ce el începu din nou să se mişte. Trebuie să mă devorezi câte puţin, treptat.

— Bucuros, spuse el. O să mă desfăt cu fiecare bucăţică delicioasă.

Nu îi luă o viaţă întreagă. Doar câteva ore fermecate.

Sfârşit